Paula McLain

Zbor în jurul soarelui

roman

PAULA MCLAIN
CIRCLING THE SUN
copyright © 2015 Paula McLain
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească

ISBN: 978-606-779-088-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Paula McLain

Zbor în jurul soarelui

Traducere din engleză de
IOANA VÎLCU

Cuprins

ZBOR ÎN JURUL SOARELUI
- Prolog
- Partea întâi
- Partea a doua
- Partea a treia
- Epilog
- Nota autoarei
- Mulțumiri
- O notă despre surse

Pentru familia mea – cu dragoste
şi mulţumiri eterne –
şi pentru Letti Ann Christoffersen,
care a fost lady D. a mea

„Am învăţat să privesc, să am încredere în alte mâini decât ale mele. Şi am învăţat să cutreier. Am învăţat ceea ce orice copil visător trebuie să ştie – că nici un orizont nu e atât de îndepărtat încât să nu poţi să treci peste sau dincolo de el. Pe toate acestea le-am învăţat deodată. Dar cu majoritatea lucrurilor mi-a fost mai greu."

Beryl Markham, *West with the Night*

„Trebuie să ne lăsăm amprenta asupra vieţii cât încă mai putem."

Karen Blixen

Prolog

4 septembrie 1936
Abingdon, Anglia

Avionul Vega Gull este albastru ca păunul, cu aripile argintii, mai falnic decât orice pasăre mi-a fost dat să văd şi, într-un fel, îmi e menit mie. Se numeşte *Mesagerul* şi a fost proiectat şi construit cu mare grijă şi măiestrie ca să facă ceea ce pare de-a dreptul imposibil – să traverseze cu vitejie un ocean, dintr-o singură încercare, cinci mii opt sute de kilometri de unduiri negre şi neant – şi să mă poarte cu el.

Când urc la bord soarele deja a asfinţit. Timp de câteva zile aerodromul a fost biciuit de furtuni, iar lumina care se întrezăreşte se tot împuţinează şi ea. Ploaia bate pe aripile avionului ca într-un timpan, iar vântul suflă oblic în rafale, şi totuşi mi se spune că e cea mai bună vreme de care pot avea parte luna asta. Sunt mai puţin îngrijorată de vreme decât de greutatea avionului. Vega Gull a fost dotat cu un compartiment special pentru a transporta mai mult combustibil. Au fost montate rezervoare sub aripi şi în cabină, unde formează un perete care îngustează spaţiul din jurul scaunului meu, iar robinetele lor se pot răsuci cu două degete în timpul zborului când trebuie închis unul şi deschis altul. Am fost instruită să las un rezervor să se golească de tot şi să-l închid înainte de a-l deschide pe următorul, ca să nu se formeze vreun dop de aer. S-ar putea ca motorul să moară pentru câteva secunde, dar va porni din nou. Va trebui să mă bazez pe asta. De asemenea, va trebui să mă bazez şi pe multe alte lucruri.

Bălţile, ca nişte lacuri mai mici, cu suprafaţa albă din cauza picăturilor de ploaie care le

şfichiuiesc, se întind pe toată pista de decolare. Din faţă suflă un vânt aprig, constant, iar norii sunt joşi, sumbri. Câţiva jurnalişti şi prieteni au venit să mă vadă decolând, dar starea de spirit e fără-ndoială apăsătoare. Toţi cei care cunosc implicaţiile a ceea ce urmează să fac au încercat să mă convingă să nu mă aventurez. Nu azi. Nu anul acesta. Şi pe vreme rea, şi pe vreme bună, recordul e acelaşi – dar acum am ajuns prea departe ca să mai dau înapoi. Îmi aranjez coşuleţul cu mâncare, îmi bag sticla cu coniac în buzunarul de la şold al salopetei de zbor şi mă strecor cu greu în carlingă, care mă strânge ca o piele. Jim Mollison, singurul pilot care a mai făcut această ispravă şi a supravieţuit, mi-a împrumutat ceasul lui. Am o hartă marină pe care e trasat itinerarul meu peste Atlantic, de la Abingdon la New York, peste fiecare centimetru de apă rece ca gheaţa peste care o să zbor, dar nu şi golul pe care-l presupune, sau singurătatea, sau frica. Totuşi, acestea sunt cât se poate de reale şi va trebui să zbor cu ele. Drept prin căderile şi golurile de aer care îmi provoacă greaţă, căci e imposibil să stabileşti un curs care să ocolească toate lucrurile de care ţi-e teamă. Nu poţi să fugi de nici o parte din tine şi e mai bine că nu poţi. Mă gândesc uneori că doar provocările ne călesc şi ne schimbă – o pistă de un kilometru şi jumătate şi opt sute de litri de combustibil. Escadrile negre de nori făcându-şi loc cu forţa dinspre toate colţurile cerului şi lumina scăzând cu fiecare minut care trece. Nu se poate să fac asta şi să rămân neschimbată.

Mă aşez pe poziţie şi mă aplec peste manşă, trecând cu un vâjâit pe lângă spectatorii cu aparate de fotografiat şi apoi pe lângă marcaje înspre singurul steag roşu ce reprezintă punctul de unde nu mai există cale de-ntoarcere. Am o pistă de un kilometru şi jumătate şi nici un centimetru în plus. Evident, s-ar putea să nu se ridice de la sol. După toată planificarea, grija, munca şi după ce mi-am

luat inima în dinţi, există această posibilitate copleşitoare ca avionul să rămână lipit de pământ, mai degrabă elefant decât fluture, iar eu să eşuez chiar înainte de a fi început. Dar nu înainte să dau, în această clipă, tot ce am mai bun în mine.

După vreo sută cincizeci de metri de pistă, coada i se ridică întrebătoare. Îl îndemn să se grăbească, simţind gravitaţia care ne trage în jos, greutatea lui imposibilă, ghicind mai degrabă decât văzând cum se apropie steagul roşu. Apoi direcţia şi profundorul s-au trezit într-un final la viaţă şi i-au ridicat, clătinându-i, botul, iar el s-a desprins de la sol – drept ca o săgeată. În cele din urmă e un fluture. Ne înălţăm tot mai mult prin cerul sumbru şi prin ploaie, peste pătratele verzi şi gri de pământ din Swindon. În faţă se află Marea Irlandei – toată acea apă întunecoasă, care e gata să-mi înşface şi să-mi oprească inima. Licărirea aceea murdară care e Cork. Negrul mătăhălos al Labradorului. Suspinul neîncetat al motorului care face treaba pentru care a fost construit.

Botul avionului saltă, iar eu pilotez cu viteză prin rafale, croindu-mi drum prin vremea apăsătoare, care zgâlţâie avionul. Mâinile mele ştiu instinctiv cum să se mişte, şi apoi mai este şi acel lucru misterios şi esenţial – şi anume cum mi-e dat şi acum, şi mereu mi-a fost dat, să-mi brodez numele pe cer cu elicea asta, cu aceste aripi de pânză lăcuită, treizeci şi şase de ore în întuneric.

Provocarea s-a ivit pentru prima dată acum doi ani, la White Rhino, în barul zgomotos şi cu lambriuri de cedru pe pereţi din Nyeri. În farfurie aveam un turnedo presărat cu fulgi de piper, suliţe de sparanghel alb, fiecare la fel de îngustă ca degetul meu mic, iar în pahare aveam cu toţii vin roşu sec de Bordeaux. Apoi J.C. Carberry a lansat o provocare ca pe un ultim fel de mâncare. *Nimeni n-a reuşit să facă un solo peste Atlantic din partea asta, dinspre Anglia spre America, nici bărbat, nici femeie. Ce zici, Beryl?*

Cu doi ani înainte, Mollison aproape reuşise un astfel de salt peste apă şi nimeni nu făcuse altceva decât să-şi imagineze avionul care ar putea să străbată acea distanţă, dar J.C. avea mai mulţi bani decât ar fi putut vreodată să cheltuiască şi pe deasupra intuiţia unui Magellan sau a unui Peary. Şi iată provocarea: oceanul nemărginit, mii de kilometri de aer rece, pur, o graniţă clară şi nici un avion. *Îndrăzneşti?*

Ochii lui J.C. erau ca nişte agate. I-am privit sclipind şi m-am gândit cum frumoasa lui soţie, Maia, ar fi trebuit să fie de faţă, îmbrăcată în mătase albă şi cu onduleuri perfecte, dar ea murise cu mulţi ani în urmă, în timpul unei banale lecţii de zbor, lângă Nairobi, într-o zi fără vânt sau vreme rea. A fost prima tragedie aeriană care a lovit aproape de noi, dar nu şi ultima. Multe alte fantome dragi licăreau din trecut – pâlpâiri de lumină care se jucau de-a lungul buzei paharelor noastre de vin şi ne reaminteau cât de nesăbuite fuseseră şi cât de magnifice. Nu aveam nevoie să mi se aducă aminte. N-am uitat nici o clipă acele fantome – şi, cumva, când am întâlnit privirea lui J.C., am simţit că sunt gata să mi le apropii şi mai mult. *Da*, am zis şi apoi am mai spus o dată da.

În scurt timp ultimele raze de lumină se preling din marginea zdrenţuită a cerului, iar apoi rămân doar ploaia şi mirosul de combustibil. Zbor la şase sute de metri deasupra nivelului mării şi aşa o s-o ţin aproape două zile. Nori denşi au înghiţit luna şi stelele – întunericul e atât de adânc, încât nu-mi rămâne decât să mă încred în instrumentele de bord, clipind ca să-mi alung oboseala şi să pot citi cadranele slab luminate. Nu am radio, aşa că zgomotul şi forţa motorului şi vântul care suflă direct în botul avionului cu şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră mă liniştesc. Clipocitul şi legănatul combustibilului în rezervoare sunt şi ele liniştitoare, asta până când, la patru ore după ce am decolat, motorul începe dintr-odată să şovăie.

Bolboroseşte şi şuieră, apoi moare. Tăcere. Acul altimetrului începe să coboare cu o viteză înspăimântătoare. Pe mine mă face să intru într-un fel de transă, dar mâinile mele ştiu ce e de făcut chiar şi când mintea îmi e amorţită şi nu funcţionează. Trebuie doar să mă întind până la robinet şi să schimb rezervorul. Motorul va porni din nou. Cu siguranţă. Încerc să nu tremur şi îmi forţez degetele să găsească mânerul argintiu. Când îl găsesc, se aude un clic menit să mă calmeze, dar motorul nu mişcă. Vega Gull continuă să piardă din altitudine, trei sute treizeci de metri, apoi două sute patruzeci. Tot mai jos. Norii din jurul meu se despart pentru scurt timp şi zăresc o licărire înfricoşătoare de apă şi spumă. Valurile se înalţă, iar cerul impenetrabil mă apasă. Mai răsucesc o dată robinetul încercând să nu tremur sau să mă las cuprinsă de panică. M-am pregătit cât de bine am putut pentru orice situaţie, dar e oare cineva cu adevărat gata să înfrunte moartea? Era pregătită Maia când a văzut că pământul zboară s-o întâlnească? Dar Denys, în acea zi îngrozitoare deasupra oraşului Voi?

Un fulger loveşte aproape de aripa mea stângă, luminos ca o decoraţiune de Crăciun, umplând aerul de electricitate – şi dintr-odată am sentimentul că toate acestea s-au mai petrecut cândva, poate chiar de mai multe ori. Poate că am fost mereu aici, plonjând cu capul înainte spre mine însămi. Dedesubt valurile nemiloase se lovesc unele de altele, mă aşteaptă, dar eu mă gândesc la Kenya. Valea mea a Marelui Rift – muntele Longonot şi craterul zimţat al vulcanului Menengai. Lacul Nakuru cu flamingii cu carnea roz, lucitoare, falezele scunde şi cele înalte, Kekopey şi Molo, Njoro şi peluza sclipitoare de la clubul Muthaiga. Într-acolo mi se pare că mă îndrept, deşi ştiu că e imposibil – de parcă elicea taie anii, mă întoarce în timp, dar mă şi trimite neîncetat înainte, eliberându-mă.

O, mă gândesc pe când plonjez prin întuneric, oarbă la orice altceva. *Cumva mă întorc acasă.*

Partea întâi

1

Pe când Kenya nu era Kenya, când era veche de milioane de ani şi totuşi încă nouă, numele acesta îi aparţinea doar celui mai măreţ munte al nostru. Îl vedeai de la ferma noastră din Njoro, în Protectoratul Britanic al Africii de Est – nişte creste ascuţite aflate la capătul unei câmpii aurii, întinse, cu piscuri acoperite de o gheaţă care nu se topea niciodată de tot. În spatele nostru pădurea Mau era albastră, înspicată cu ceaţă. În faţa noastră valea Rongai începea să coboare şi continua aşa, învecinându-se într-o parte cu ciudatul şi înaltul crater Menengai, pe care băştinaşii îl numeau Muntele lui Dumnezeu, iar în cealaltă parte cu îndepărtatul lanţ muntos Aberdare, nişte dealuri rotunjite de un gri-albăstrui, care deveneau cenuşii şi roşietice la asfinţit, înainte să se evapore în cerul nopţii.

În 1904, când am ajuns acolo prima dată, ferma nu cuprindea decât şase sute de hectare de sălbăticie şi trei colibe bătute de intemperii.

— Pentru asta? a întrebat mama, iar aerul din jurul ei vâjâia şi pâlpâia de parcă ar fi fost viu. Pentru asta ai vândut totul?

— Clara, alţi fermieri îşi încearcă norocul în locuri şi mai rele, a zis tata.

— Tu nu eşti fermier, Charles! i-a trântit-o mama înainte să izbucnească în plâns.

De fapt, el era antrenor de cai. Se pricepea la cursele cu obstacole, la vânătorile de vulpi, cunoştea cărările line şi drumurile mărginite de tufişuri din Rutland. Dar văzuse fluturaşii de hârtie care lăudau pământul imperial ieftin şi i-a încolţit în minte un gând care nu i-a mai dat pace. Am

părăsit Westfield House, unde mă născusem, şi am călătorit unsprezece mii două sute de kilometri, pe lângă Tunis, Tripoli şi Suez, pe valuri ca nişte munţi mari şi gri care înghiţeau cerul. Apoi am trecut prin portul Kilindini din Mombasa, care mirosea a mirodenii iuţi şi a peşte pus la uscat, şi ne-am urcat în trenul şerpuitor cu destinaţia Nairobi, care avea ferestrele acoperite de praf roşu. Eu m-am holbat la tot, atât de încântată cum nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată. Indiferent ce era locul acela, nu semăna cu nimic altceva, din nici o altă parte a lumii.

Ne-am obişnuit şi am muncit să ne facem situaţia acceptabilă, luptându-ne cu sălbăticia în timp ce sălbăticia se lupta şi ea din toate puterile. Pe pământul nostru nu erau graniţe sau garduri vizibile, iar colibelor noastre le lipseau uşile. Maimuţe din genul Colobus, mătăsoase şi dungate, intrau pe ferestrele acoperite cu pânză de sac. Nu se auzise de closete. Când voiai să-ţi faci nevoile, ieşeai în noaptea populată de toate vietăţile care voiau să te apuce de dos şi-ţi lăsai fundul să atârne deasupra unei gropi, fluierând ca să nu te apuce frica.

Lady şi lord Delamere erau cei mai apropiaţi vecini albi ai noştri – până la ei trebuia să-ţi croieşti drum de-a lungul a unsprezece kilometri de sălbăticie. Aveau titlurile de baron şi baroneasă, dar asta nu-i scutea de dormitul în colibele tipice din pământ, acoperite cu paie. Lady D. ţinea un revolver încărcat sub pernă şi a sfătuit-o şi pe mama să facă la fel – dar ea n-a vrut. Nu voia să împuşte nici şerpi, nici ceva pentru cină. Nu voia să care apă de la kilometri depărtare pentru un substitut de baie ca lumea şi nu voia să trăiască luni întregi fără să aibă parte de companie. Nu exista societate. Nu avea cum să nu se murdărească pe mâini. Pur şi simplu, viaţa era prea grea.

După doi ani mama a rezervat bilete pentru Anglia. Dickie, fratele meu mai mare, urma să o însoţească, din moment ce mereu fusese mai plăpând şi nu ar mai fi rezistat prea mult în Africa. Când s-au urcat în trenul spre Nairobi, care circula de două ori pe săptămână, luând cuferele, batistele şi pantofii de voiaj, eu încă nu împlinisem cinci ani. Pana albă de la pălăria mamei a tremurat când m-a pupat şi mi-a spus să-mi ţin capul sus. Ştia că o să mă descurc, din moment ce eram o fată atât de mare şi de puternică. Drept răsplată, avea să-mi trimită o cutie cu jeleuri de lemn-dulce şi bomboane de pere, de la un magazin din Piccadilly, pe care nu trebuia să le împart cu nimeni.

Am privit cum trenul se îndepărta de-a lungul şinei negre şi tot nu-mi venea să cred că ea pleca. Chiar şi când ultimul vagon care se zgâlţâia a fost înghiţit de dealurile galbene din depărtare şi tata s-a întors spre mine, gata să pornească înspre fermă şi munca lui, chiar şi atunci am crezut că e o greşeală, o neînţelegere cumplită, care se va clarifica dintr-un moment într-altul. Mama şi Dickie vor coborî la staţia următoare sau se vor întoarce de la Nairobi şi vor ajunge a doua zi. Când n-au apărut, eu tot am continuat să-i aştept, ascultând huruitul îndepărtat al trenului, cu ochii la orizont şi cu inima strânsă.

Luni bune n-am avut nici o veste de la mama, nici măcar o telegramă scrisă-n grabă, dar apoi am primit dulciurile. Era o cutie grea şi avea scris pe ea doar numele meu – *Beryl Clutterbuck* – cu scrisul înflorat al mamei. Chiar şi scrisul ei de mână, acele litere familiare înclinate şi ondulate, m-a făcut să izbucnesc pe loc în plâns. Am luat cutia în braţe şi am fugit până într-un colţ ferit, unde, tremurând, am mâncat atât de multe dulciuri acoperite cu zahăr, încât n-am mai putut şi am vomitat într-o găleată din grajd.

Mai târziu, incapabilă să beau ceaiul pe care tata îl pregătise pentru mine, am cutezat în cele din urmă să rostesc ceea ce mă speria cel mai tare.

— Mama şi Dickie nu se mai întorc, nu-i aşa?

— Nu ştiu, mi-a răspuns tata cu privirea îndurerată.

— Poate ne aşteaptă să mergem noi la ea.

A urmat o tăcere lungă, apoi el a spus că s-ar putea să fie aşa.

— Acum asta e casa noastră, a zis. Încă nu sunt pregătit să renunţ la ea. Tu eşti?

Tatăl meu mă punea să fac o alegere, dar nu era una uşoară. Întrebarea lui nu era „Vrei să rămâi aici cu mine?“. Decizia aceea fusese luată cu câteva luni înainte. Ceea ce voia el să ştie era dacă puteam să iubesc viaţa aceea aşa cum o iubea el. Dacă puteam să-mi ofer inima acelui loc, chiar dacă ea nu se întorcea niciodată şi urma să nu mai am nici o mamă în viitor, poate niciodată.

Cum aş fi putut să răspund la aşa ceva? Dulapurile pe jumătate goale din jurul nostru îmi aduceau aminte de lucrurile care fuseseră acolo şi nu mai erau – patru ceşti de ceai din porţelan, cu marginile pictate cu auriu, o pereche de cărţi de joc, mărgelele de chihlimbar care se loveau una de alta pe un colier care-i plăcuse foarte mult mamei. Absenţa ei era încă atât de răsunătoare şi de puternică, încât mă durea şi mă făcea să mă simt goală pe dinăuntru şi pierdută. Nu ştiam cum să o uit pe mama, aşa cum nici tata nu ştia cum ar fi putut să mă aline. M-a ridicat la el în poală – aveam membrele lungi şi eram puţin murdară, aşa cum se pare că fusesem mereu – şi am stat o vreme în tăcere. De la liziera pădurii s-au auzit ecourile ţipetelor de alertă ale unui grup de damani. Unul dintre ogarii noştri şi-a ridicat o ureche subţire şi apoi şi-a continuat somnul liniştit din faţa focului. În cele din urmă tata a oftat. M-a luat de subraţe, mi-a atins lacrimile pe jumătate uscate cu un sărut rapid şi m-a ridicat în picioare.

2

Mwanzo înseamnă „începuturi“ în swahili. Dar uneori trebuie ca totul mai întâi să se sfârşească, să se prăbuşească, şi toate luminile să pâlpâie şi să se stingă înainte să avem parte de un început ca la carte. Cam asta a însemnat pentru mine plecarea mamei, deşi nu mi-am dat seama imediat. Multă vreme doar m-am simţit confuză, rănită şi incredibil de supărată. Mai erau căsătoriţi părinţii mei? Mama ne iubea sau măcar îi era dor de noi? Cum a putut să nu mă ia cu ea? Nu eram pregătită să îi pun tatei aceste întrebări. Ca toţi taţii, nici al meu nu era prea duios şi nu ştiam cum să-i împărtăşesc asemenea sentimente intime şi dureroase.

Apoi s-a petrecut ceva. În pădurea Mau de pe pământul nostru, dar şi dincolo de ea, trăiau mai multe familii de kipsigi în nişte colibe de vălătuci, împrejmuite de *boma*-uri[1] înalte şi ascuţite. Cumva şi-au dat seama ce-mi lipsea fără să le spun eu. Una dintre bătrâne m-a ridicat în braţe şi, în timp ce murmura nişte cuvinte vrăjite, mi-a legat ceremonios un ghioc în jurul taliei. Aceasta se mişca dintr-o parte într-alta pe un şnur de piele şi trebuia să semene cu ghiocul închis dintre picioarele mele şi să alunge spiritele rele. Făceau asta când se năştea o fată kip. Eram fiica albă a lui *bwana*[2] alb al lor, dar ceva nefiresc se întâmplase şi trebuia îndreptat. Nici unei mame africane nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să abandoneze un copil. Eram sănătoasă, nu schiloadă sau debilă. Aşa că au pus capăt acelui prim început şi mi-au dat un altul drept Lakwet, care înseamnă „fată foarte mică“.

Eram slabă şi aveam genunchii prea apropiaţi, iar părul alb-gălbui îmi stătea mereu vâlvoi, dar, în curând, noul nume şi noul loc m-au ajutat să devin mai puternică. Tot urcând şi coborând dealul nostru în fugă, spre satul kip, în scurt timp pielea de pe picioare mi s-a tăbăcit. Zone de pe pământul

nostru care înainte mă speriaseră sau mă intimidaseră îmi deveniseră la fel de familiare precum pieile de zebră care-mi acopereau patul. Când lumina zilei devenea difuză, mă băgam sub acele piei şi îl priveam pe servitor cum intră în camera mea fără să scoată nici un sunet, în picioarele goale, ca să-mi aprindă lampa cu petrol. Uneori flacăra bruscă şi sfârâitul ei făceau ca şopârliţele care stăteau în pereţii colibei să fugă şi să se ascundă, scoţând nişte sunete ca beţele trecute prin paie. Apoi urma schimbarea gărzii, când insectele de zi – bărzăunii şi viespile –, care stăteau în cuiburile de glod din pereţii rotunzi ai camerei mele, şi greierii se trezeau şi ţârâiau într-un ritm ştiut doar de ei. Mai stăteam în pat o oră sau mai mult, privind umbrele cum se răsuceau pe mobilele din cameră, toate încropite din cutii de parafină şi toate la fel, până când umbrele le rotunjeau şi le schimbau. Ascultam până nu se mai auzea glasul tatei şi apoi mă strecuram pe vreo fereastră deschisă în întunericul precum cerneala de afară şi mergeam în coliba prietenului meu Kibii, unde stăteam împreună în jurul unui foc molcom, din care săreau scântei.

Mama lui Kibii şi celelalte femei beau un ceai tulbure făcut din scoarţă de copac şi urzici şi depănau poveşti despre cum au luat fiinţă toate lucrurile. Acolo am învăţat să vorbesc mai bine swahili, deoarece eram din ce în ce mai dornică să aud poveşti… despre cum s-a ales hiena cu şchiopătatul ei şi cameleonul cu răbdarea. Despre cum vântul şi ploaia fuseseră cândva oameni, dar apoi n-au fost în stare să ducă la bun sfârşit o însărcinare importantă şi au fost alungaţi în ceruri. Femeile erau ridate şi n-aveau dinţi în gură sau erau suple precum abanosul lustruit, cu membre lungi şi musculoase care se iţeau de sub *shuka*-urile[3] pale. Ţineam mult la ele şi la poveştile lor, dar mai mult îmi doream să mă alătur lui Kibii şi

celorlalţi *toto*[4] care se transformau în nişte războinici, în nişte tineri *moran*[5].

Fetele din sat îndeplineau doar roluri domestice. Eu aveam o altfel de poziţie – una rară, care nu ţinea cont de rolurile tradiţionale care guvernau familia lui Kibii şi, de asemenea, şi pe a mea. Deocamdată cel puţin, bătrânii kip îmi dădeau voie să mă antrenez cu Kibii: să arunc suliţa şi să vânez facoceri şi să studiez arta de-a te furişa – aşa cum făcea Kibii – cu *arap* Maina, tatăl lui, care era războinicul-şef al satului şi idolul meu în ceea ce priveşte forţa şi cutezanţa. Am învăţat să-mi fac singură un arc şi să vânez porumbei guleraţi, mătăsari şi grauri de un albastru intens, să pocnesc dintr-un bici făcut din piele de rinocer şi să mânuiesc cu acurateţe fatală o măciucă din lemn. Am crescut cât Kibii de înaltă şi apoi l-am depăşit şi alergam la fel de iute prin ierburile înalte şi aurii, cu picioarele acoperite de praf.

Kibii şi cu mine ne plimbam adesea pe întuneric, trecând de iarba proaspăt cosită, care marca hotarul fermei noastre, şi de iarba mai înaltă şi jilavă, care ne uda până la brâu, trecând de Green Hills şi de liziera pădurii, în care ne tot afundam. Noaptea acolo erau leoparzi. Îl văzusem pe tata momindu-i cu câte-o capră în timp ce noi stăteam la adăpost, ghemuiţi sus, pe rezervorul cu apă; capra începea să tremure când simţea felina, iar tata îşi ducea puşca la ochi şi spera că n-o să rateze ţinta. Primejdii erau peste tot, dar noi cunoşteam toate sunetele nopţii şi toate mesajele lor – greierii şi broaştele de copac, damanii graşi, ca nişte şoareci, care, de fapt, sunt rude îndepărtate ale elefanţilor. Uneori auzeam chiar cum elefanţii tropăiau prin desişurile din depărtare, deşi se temeau de mirosul cailor şi foarte rar se apropiau prea mult de noi. Şerpii din văgăuni vibrau. Şerpii din copaci puteau să-şi dea drumul şi să despice aerul ca o frânghie sau să scoată un zgomot

înăbuşit când îşi frecau burta netedă de scoarţa fină de acaju.

Ani întregi am petrecut astfel de nopţi cu Kibii şi după-amiezile lungi, care treceau agale, erau făcute ca să vânez sau ca să călăresc, şi cumva – cu macete, funii, picioare şi sudoare – sălbăticia s-a retras ca să facă loc câmpurilor adevărate. Tata a plantat porumb şi grâu şi culturile au crescut viguroase. Cu banii pe care i-a făcut, a găsit şi a cumpărat două motoare cu aburi abandonate. După ce au fost fixate în şuruburi, acestea au devenit inima bătândă a morii noastre de grâu, iar Green Hills, cea mai importantă arteră din Njoro. La scurt timp după aceea, dacă stăteai în vârful dealului nostru şi te uitai peste câmpurile terasate şi peste porumbul înalt de-un stat de om, vedeai un şir de căruţe joase, trase de boi, care aduceau grâne la moara noastră. Aceasta măcina fără oprire, iar numărul muncitorilor noştri s-a dublat, apoi s-a triplat. Bărbaţi kikuyu, kavirondo, nandi, kip, ba chiar şi olandezi plesneau din bice ca să mâne boii. Şoproanele din tablă au fost dărâmate şi pe locul lor s-a construit un grajd, apoi încă unul şi încă unul, iar noile adăposturi se umpleau cu fân şi cu cei mai buni cai pursânge din Africa, după cum mi-a spus tata, sau de oriunde din lume.

Uneori, când stăteam întinsă în pat înainte să adorm şi ascultam zgomotele nopţii care-şi croiau drum până la mine din toate direcţiile – un sunet constant, efervescent –, tot mă gândeam la mama şi la Dickie. Ei nu au trimis niciodată scrisori, cel puţin nu mie, aşa că era o adevărată provocare să încerc să-mi imaginez viaţa lor. Vechea noastră casă fusese vândută. Oriunde se vor fi stabilit în cele din urmă, stelele şi copacii vor fi fiind foarte diferiţi de ce aveam noi în Njoro. La fel şi ploaia, şi culoarea, şi modul în care simţeam soarele după-amiaza. Eram departe unii de alţii în toate după-amiezile din toate lunile.

Încetul cu încetul a devenit tot mai greu să-mi aduc aminte faţa mamei, lucrurile pe care mi le spusese, zilele pe care le petrecuserăm împreună. Şi aveau să urmeze multe astfel de zile. Se întindeau mai mult decât vedeam sau doream, aşa cum câmpia se întindea până la craterul ca un bol ciobit al vulcanului Menengai sau până la culmea anevoioasă a masivului Kenya. Era mai sigur să privesc înainte – să o mut pe mama în cel mai îndepărtat ungher al minţii, de unde să nu poată să mă rănească, sau să-mi imaginez, atunci când mă gândeam la ea, că plecarea ei fusese necesară. Era un fel de forjare sau de şlefuire, primul meu test fundamental ca Lakwet.

Un lucru era clar: locul meu era la fermă şi în sălbăticie. Eram parte din salcâmii africani şi din coastele care se ridicau cu mult deasupra câmpiei, din dealurile care păreau măcinate, acoperite de vegetaţie; din văile adânci dintre dealuri şi din ierburile înalte ca porumbul. Aici mă trezisem la viaţă, de parcă avusesem parte de o a doua naştere, una mai autentică. Aceasta era casa mea şi, chiar dacă într-o bună zi avea să mi se scurgă printre degete precum praful roşu, în perioada copilăriei mele a fost un paradis care mi s-a potrivit de minune. Un loc pe care-l ştiam pe dinafară. Singurul loc din lume pentru care eram făcută.

3

Clopotul de la grajd a dăngănit, despicând liniştea. Cocoşii leneşi s-au trezit, la fel şi gâştele pline de praf, băieţii de casă şi valeţii, grădinarii şi rândaşii. Aveam propria colibă din vălătuci, aflată puţin mai departe de cea a tatei, pe care o împărţeam cu câinele meu, Buller, o corcitură urâtă şi loială. Buller a scâncit când a auzit clopotul, s-a întins în culcuşul lui de la capătul patului meu, apoi şi-a băgat capul lui pătrăţos sub braţul meu şi s-a lipit de mine ca să-i simt botul

rece şi cicatricele încreţite de pe cap, în formă de semilună. Avea un ciot gros şi noduros acolo unde îi fusese urechea dreaptă înainte ca un leopard să se furişeze în coliba mea şi să încerce să-l târască în noapte. Buller îi sfâşiase gâtlejul leopardului, apoi şchiopătase spre casă mânjit cu sângele lor amestecat, arătând ca un erou, dar aproape mort. Tata şi cu mine l-am îngrijit şi l-am pus iar pe picioare şi, deşi nici înainte nu fusese prea frumos, acum era sur şi surd de-o ureche. Leopardul nu-i zdrobise spiritul, iar noi îl iubeam şi mai mult pentru asta.

Kibii mă aştepta în curte, în aerul rece al dimineţii. Eu aveam unsprezece ani, el era un pic mai mic şi amândoi deveniserăm o parte din maşinăria bine unsă a fermei. În împrejurimi locuiau alţi copii albi care mergeau la şcoală la Nairobi sau se întorceau pentru asta în Anglia, dar tata nu a pomenit niciodată că s-ar putea să-i urmez şi eu. Manejul era sala mea de clasă. Galopurile de dimineaţă începeau la scurt timp după ivirea zorilor. Eram acolo negreşit, la fel şi Kibii. Când m-am apropiat de grajd, el a sărit de parcă ar fi avut arcuri în loc de picioare. De ani buni mă antrenam să sar astfel şi reuşeam să ajung la fel de sus precum Kibii, dar ştiam că, dacă voiam să-l întrec, trebuia să nu mă agit prea mult. Kibii sărea şi sărea, întrecându-se pe sine, şi obosea. Apoi venea rândul meu şi îl eclipsam.

— Când o să devin un *moran*, o să beau sânge de taur şi zer, nu ceai de urzici, ca femeile, şi atunci o să am viteza unei antilope, a zis Kibii.

— Aş putea fi un războinic mare, i-am spus.

Kibii avea o figură sinceră şi frumoasă, iar dinţii i-au scânteiat când a râs, de parcă ăsta era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise. Când eram foarte mici, îi făcea plăcere să mă lase să pătrund în lumea lui, poate pentru că simţea că doar jucam un rol. Eram fată şi, pe deasupra, una albă. Dar în ultimul timp simţeam că e tot mai sceptic şi

dezaprobator în ceea ce mă priveşte, de parcă aştepta să renunţ să mă mai iau la întrecere cu el şi să accept că, în curând, drumurile noastre vor fi foarte diferite. N-aveam de gând să fac aşa ceva.

— Aş putea, dacă aş avea pregătirea necesară, am insistat. Aş putea s-o fac în secret.

— Şi unde e gloria în asta? Cine ar şti că faptele tale sunt chiar ale tale?

— *Eu* aş şti.

A râs iar şi s-a întors spre uşa de la grajd.

— Pe cine o să scoatem azi la galop?

— Tati şi cu mine mergem la soţii Delamere să vedem o iapă de prăsilă.

— Eu o să vânez, mi-a zis. Apoi o să vedem cine se-ntoarce cu cea mai bună poveste.

După ce Wee MacGregor şi Balmy, calul din rasa Hackney al tatei, au fost înşeuaţi şi gata de plecare, am pornit-o prin lumina dimineţii. Provocarea lui Kibii m-a frământat o vreme, dar apoi distanţa şi întâmplările zilei m-au acaparat complet. Praful se ridica în valuri în jurul nostru, se strecura pe sub batistele legate mai larg şi ne pătrundea în nas şi în gură. Era fin şi mâlos, roşu ca ocrul sau precum coada ca o pensulă a vulpii, şi ne însoţea pretutindeni. La fel păţeam şi cu puricii de nisip, care semănau cu fulgi de ardei roşu ce se lipeau de orice şi de care nu mai scăpai. Nu puteai să te gândeşti la puricii de nisip pentru că nu puteai să faci nimic în privinţa lor. Nu puteai să te gândeşti la termitele care muşcau şi care se mişcau în panglici ameninţătoare de-a lungul câmpiilor, sau la vipere, sau la soare, care uneori dogorea atât de intens, încât aveai impresia că vrea să te strivească sau să te mănânce de viu. Nu puteai să te gândeşti la aceste lucruri pentru că erau o parte din ţară şi o făceau ceea ce era.

După cinci kilometri am ajuns la o vâlcea, unde mâlul roşu se întărise şi crăpase formând un sistem de vene scorojite. În mijloc se afla o punte de cofraje şi lut, care părea fără noimă din moment ce

nu curgea pic de apă de nici o parte a ei şi mai şi semăna cu şira spinării unui animal uriaş mort pe locul acela. Ne bazaserăm pe faptul că acolo vom găsi apă pentru cai. Poate că aveam să dăm peste apă mai încolo, poate că nu. Ca să ne distragă atenţia de la problemă, tata a început să vorbească despre iapa de prăsilă a lui Delamere. Nu o văzuse încă, dar asta nu-l împiedica să-şi pună în ea speranţele lui pentru caii noştri pursânge. Se gândea mereu la următorul mânz şi la cum ar putea să ne schimbe viaţa – şi, urmându-i exemplul, asta făceam şi eu.

— E o iapă abisiniană, dar Delamere zice că e rapidă şi isteaţă.

De regulă tata era interesat de caii pursânge, dar ştia că uneori poţi să ai parte de surprize plăcute şi de la cei obişnuiţi.

— Ce culoare are? am vrut să ştiu.

Asta era mereu prima întrebare pe care o puneam.

— E o iapă şargă, auriu-deschis, cu coama şi coada blonde. O cheamă Coquette.

— Coquette, am repetat – îmi plăceau ascuţimile cuvântului chiar dacă nu ştiam ce înseamnă. Sună bine.

— Chiar aşa? a râs el. Rămâne de văzut.

Lordul Delamere era D. pentru mine şi pentru oricine altcineva îl cunoştea bine. Era unul dintre primii colonişti importanţi din Kenya şi avea un simţ care-i spunea care bucată de pământ ar fi cea mai fertilă, unul care nu dădea greş niciodată. Părea că vrea să cucerească tot continentul şi să-l pună să lucreze în slujba lui. Nimeni nu era mai ambiţios ca D., sau mai încăpăţânat, sau mai direct când venea vorba de lucrurile pe care le iubea (pământul, poporul masai, libertatea, banii). Pe orice punea mâna sau orice încerca el avea succes. Dacă riscul era mare şi şansele potrivnice, păi, atunci cu atât mai bine.

Spunea poveşti bune, iar mâinile şi umerii i se mişcau cu atâta frenezie, încât părul lui roşcat, neîngrijit îi şfichiuia fruntea dintr-o parte într-alta. Bărbat tânăr, mersese trei mii de kilometri prin deşertul somalez, cu doar o cămilă irascibilă care să-i ţină companie, şi ajunsese aici, printre dealuri. S-a îndrăgostit imediat de acest loc. Când s-a întors în Anglia ca să facă rost de fondurile necesare pentru a se stabili aici, a cunoscut-o pe Florence, fiica energică a contelui de Enniskillen, şi s-a însurat cu ea.

— Habar n-avea că într-o bună zi aveam s-o târăsc de păr până aici, îi plăcea lui să zică.

— De parcă *ai putea* tu să mă târăşti pe mine, îi răspundea adeseori lady D., cu o sclipire jucăuşă în ochi. Ştim amândoi că e tocmai pe dos.

După ce caii noştri obosiţi au primit într-un final apa pe care o meritau, soţii Delamere ne-au condus la un mic padoc, unde Coquette păştea alături de alte câteva iepe de prăsilă şi de câţiva mânji. De departe ea era cea mai frumoasă – robustă şi blondă, cu un gât arcuit şi un piept bine făcut. Membrele lungi se terminau cu chişiţe şi pinteni armonioşi. În timp ce o priveam, şi-a înălţat capul şi ca să privească fix la noi, de parcă ne provoca să îi găsim vreo imperfecţiune.

— E minunată, am murmurat.

— Da, şi ştie asta, a zis voios D.

Era bondoc şi părea că transpiră mereu, deşi de obicei era voios şi în privinţa asta. Şi-a tamponat picăturile sărate care i se scurgeau pe tâmple cu o batistă de bumbac albastră în timp ce tata şi-a făcut loc printre şipcile din gard ca să o vadă mai bine.

Arareori am văzut vreun cal care să se sperie sau să fugă de tata, iar Coquette n-a făcut excepţie. Părea că a simţit imediat că el era stăpân pe situaţie şi pe ea, chiar dacă încă nu era a lui. Şi-a scuturat o dată urechile şi a fornăit înspre tata, scoţând aerul pe nările ei catifelate, dar a rămas pe loc în timp ce el o examina, plimbându-şi mâinile

de-a lungul capului şi al botului, căutând vreo umflătură sau vreo protuberanţă. Pe spinare şi pe crupă a încetinit iar – degetele lui îşi făceau treaba. Era ca un orb care îi pipăia frumoasele picioare din spate, gambele şi jaretele. Tot aşteptam ca el să se îndrepte de spate sau ca faţa să i se întunece, dar examinarea mergea mai departe în linişte, iar eu eram din ce în ce mai plină de speranţă. Când a terminat şi stătea cu faţa spre ea, mângâind-o uşor pe coamă, eu de-abia mai puteam să îndur aşteptarea. Dacă nu o iubea nici acum, după ce trecuse toate testele lui, aveam să fiu foarte dezamăgită.

— Şi atunci de ce o dai? l-a întrebat pe D. fără să-şi ia ochii de la Coquette.

— Pentru bani, evident, a răspuns D. pufnind uşor.

— Ştii prea bine cum e el, a zis lady D. Obsesia nouă o întrece pe cea veche. Acum e interesat de grâu, şi cei mai mulţi cai vor trebui daţi.

Te rog, te rog spune da, repetam încontinuu în minte.

— Acum te pasionează grâul? a întrebat tata şi apoi s-a întors şi a venit cu paşi mari înspre gard, în timp ce-i zicea lui lady D.: Nu cumva aveţi ceva rece de băut?

Voiam să mă arunc la genunchii lui Coquette, să-mi înfig mâinile în coama ei blondă şi să o călăresc de una singură înspre dealuri – sau să o duc acasă, să o închid într-un grajd ascuns şi să o păzesc cu preţul propriei vieţi. Pe mine mă cucerise deja şi îl impresionase şi pe tata – *ştiam* asta –, dar el nu lua niciodată decizii pe loc. Îşi ţinea sentimentele foarte bine ascunse în spatele unui zid, ceea ce însemna că era un minunat negociator. El şi D. aveau să se încerce tot restul zilei, analizând condiţiile fără să zică nimic pe şleau, fiecare cu ochii în patru la ce ar însemna să câştige sau să piardă. Pe mine mă scotea din minţi, dar nu era nimic altceva de făcut decât să ne

îndreptăm către casă, unde bărbaţii s-au aşezat la masă cu o sticlă de whisky de secară şi limonadă şi au început să vorbească fără să vorbească şi să se târguiască fără să se târguiască. M-am trântit îmbufnată pe jos, pe covorul din faţa şemineului.

Deşi soţii Delamere aveau mai mult pământ şi cel puţin la fel de mulţi muncitori la Equator Ranch precum aveam noi la Green Hills, D. nu adusese cine ştie ce îmbunătăţiri caselor în care locuiau – două colibe din vălătuci cu pământ pe jos, cu ferestre grosolane şi cu pânză de cort în loc de uşi. Totuşi, lady D. le umpluse cu lucruri frumoase care aparţinuseră familiei ei de sute de ani, îmi spusese ea – un pat greu din mahon cu baldachin şi cu o cuvertură brodată somptuos, tablouri în rame aurite, o masă şi opt scaune tot din mahon şi un atlas legat de mână în care mă cufundam cu plăcere de fiecare dată când mergeam în vizită. În ziua aceea eram prea neliniştită ca să mă uit la hărţi şi tot ce puteam face era să zac pe covor, să-mi lovesc călcâiele prăfuite unul de altul, să-mi muşc buza şi să-mi doresc ca bărbaţii să înceapă odată.

În cele din urmă lady D. a venit şi s-a aşezat lângă mine, aranjându-şi fusta albă de bumbac în faţă şi lăsându-se pe spate sprijinită în mâini. Îmi plăcea de ea că nu se împopoţona niciodată şi că nu era sclifosită.

— Am nişte fursecuri bune, dacă vrei.

— Nu mi-e foame, am zis.

Eram lihnită.

— De fiecare dată când te văd, părul tău e tot mai sălbatic.

A împins cu blândeţe farfuria cu fursecuri înspre mine.

— Are o culoare minunată, totuşi. De fapt, seamănă puţin cu al lui Coquette.

Asta m-a dat gata.

— Chiar crezi?

A dat din cap că da.

— Presupun că nu m-ai lăsa să-l pieptăn un pic, nu?

Eram destul de cătrănită şi nu simţeam nici o bucurie să stau nemişcată şi să-mi umble cineva în păr, dar am lăsat-o. Avea o perie cu mâner de argint şi cu nişte peri frumoşi, albi şi moi, peste care îmi plăcea mereu să-mi trec degetele. În casa noastră nu mai exista nimic feminin, nici mătase, nici satin, nici parfum, nici bijuterii sau bureţi pentru pudră. Peria era un lucru exotic. Pe când lady D. muncea, fredonând ceva, m-am năpustit asupra fursecurilor. În scurt timp pe farfurie nu mai rămăseseră decât nişte firimituri untoase.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia groaznică? m-a întrebat ea.

M-am uitat în jos la porţiunea cea mai urâtă din crestătura care-mi ieşea de sub tivul zdrenţuit al pantalonilor mei scurţi – o rană şerpuitoare, care urca până la jumătatea coapsei. Arăta într-adevăr destul de urât.

— M-am luptat cu nişte *toto*.

— Cu nişte *toto* sau cu nişte mistreţi africani[6]?

— L-am bătut măr pe unul dintre băieţii kip şi l-am aruncat la pământ, peste umăr. A fost atât de ruşinat, că m-a aşteptat în pădure şi m-a tăiat cu cuţitul lu' taică-su.

— Poftim? a spus alarmată.

— A trebuit să-mi iau revanşa, nu?

N-am putut să-mi ascund mândria din voce.

— Acum arată mult mai rău decât mine.

Lady D. a oftat în părul meu. Ştiam că-şi face griji, dar n-a mai spus nimic, aşa că m-am lăsat în voia pieptănatului şi a felului în care peria se freca de scalpul meu. Era atât de bine, încât eram pe jumătate adormită când bărbaţii s-au ridicat în cele din urmă şi şi-au strâns mâinile. Am sărit în picioare şi era cât pe ce să-i aterizez lui lady D. în poală.

— E a noastră? am întrebat, zorindu-i.

— Clutt se tocmeşte ca o hienă, te pune la colţ şi nu renunţă, a zis D. Aproape că mi-a furat iapa de sub mine.

Râdea, şi a început şi tata să râdă şi l-a bătut pe umăr.

— Nu-i aşa că Beryl arată frumos? a întrebat lady D.

A venit în spatele meu şi mi-a pus o mână pe creştet.

— Mă întrebam dacă n-o să găsesc un cuib de piţigoi pitulat în spatele unei urechi.

Înroşindu-se, tata şi-a dres glasul.

— Mi-e teamă că nu sunt o dădacă prea bună.

— Nici nu trebuie să fii! i-a sărit D. în apărare. Fata e bine. Numai uită-te la ea, Florence. E puternică precum un catâr!

— A, da. Cu toţii vrem să avem catâri în loc de fete, nu-i aşa?

Schimbul de replici era agreabil, şi totuşi m-a făcut să mă simt ciudat, confuză. Peste o oră, când am pornit spre casă după ce stabiliseră detaliile legate de plată şi de livrarea lui Coquette, am simţit că şi tata era tulburat. Am călărit în tăcere în vreme ce soarele roşu cobora tot mai mult pe cerul plat. În depărtare, un vârtej de praf se agita ca un derviş, învârtindu-se într-un pâlc de copaci cu frunze roşii[7], alungând un stol mare de vulturi. Unul a zburat pe lângă noi, iar umbra lui s-a târât deasupra noastră atât de încet, că m-am cutremurat.

— Recunosc că uneori mă simt depăşit de situaţie, a zis tata după ce vulturul s-a îndepărtat.

Ghiceam la ce se referă după felul în care lady D. pălise din cauza cicatricei mele şi a felului în care arătam în general. Ştiam că „situaţia“ se referă la mine, fiica lui.

— Cred că ne descurcăm bine, am zis şi m-am întins să-l mângâi pe Wee MacGregor pe grumaz. Nu vreau să se schimbe nimic.

În timp ce soarele îşi continua coborârea, el a rămas tăcut. Fiind atât de aproape de ecuator, aproape că nu exista amurg. Ziua se transforma în noapte în decurs de câteva minute, dar erau nişte clipe tare frumoase. Ierburile galbene din jurul nostru se întindeau şi se unduiau precum valurile mării, uneori afundându-se în vizuini săpate de porci furnicari sau de mistreţi africani, ori ridicându-se spre turlele noduroase ale muşuroaielor de termită, aproape la nesfârşit. Sălbăticia crea iluzia intensă a infinitului – am fi putut să călărim aşa ani întregi, purtaţi de ierburi şi de dorul de ducă, mai departe şi mai departe, pentru totdeauna.

4

După ce a ajuns la noi, Coquette a devenit favorita fermei. Pentru că nu mai aveam alţi cai cu coloritul ei auriu, toţi *toto* voiau să fie în preajma ei şi să o atingă. Ea părea să strălucească şi să aducă noroc, şi timp de câteva luni totul a mers ca uns în timp ce se acomoda, iar tata se gândea şi plănuia cu ce cal să o împerecheze ca să obţină cel mai bun rezultat posibil. Reproducerea este cel mai important proces pentru un crescător de cai. Încă dinainte să pot citi am ştiut că toţi caii pursânge englezi provin din trei masculi arabi şi orientali din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, care au fost împerecheaţi cu câteva femele engleze alese pe sprânceană. Lunga genealogie era descrisă cu drag şi cu migală în *The General Stud Book*[8]. La cină obişnuiam să deschidem şi să consultăm catastiful şi la fel făceam şi cu registrul negru, gros, în care erau trecuţi caii noştri pursânge – vechiul şi noul testament ale bibliei noastre.

După ce am dezbătut subiectul săptămâni întregi, s-a decis ca Referee să o însămânţeze pe Coquette când aceasta avea să fie în călduri. El era un roib arab, robust pentru înălţimea sa de un

metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, cu copite zdravene, umeri laţi şi picioare drepte. Avea un mers atât de uniform, încât părea că mănâncă pământul fără pic de efort. Am vorbit mult despre noul mânz – cel care avea să se nască peste unsprezece luni de la data însămânţării reuşite, moştenind rapiditatea tatălui şi părul strălucitor şi mişcările graţioase ale mamei. Pentru mine nu părea deloc imaginar. Discuţiile noastre îl aduseseră deja la viaţă.

Într-o după-amiază lungă şi fără pic de vânt căutam nume pentru mânz şi pe unele i le spuneam cu voce tare lui Kibii în timp ce stăteam sub o acacie, la marginea curţii largi. Dincolo de cercul albăstrui de umbră, pământul era ca metalul bătut cu ciocanul, şi era la fel de primejdios ca metalul încins, sau ca tăciunii aprinşi, de cutezai să păşeşti pe el. Ne petrecuserăm dimineaţa galopând şi apoi am ajutat la ungerea cu ulei a câtorva zeci de şei până când am făcut crampe la degete. Acum eram epuizaţi, dar şi agitaţi, enervaţi de căldură.

— Ce zici de Jupiter sau Apollo? am sugerat.

— Ar trebui să se numească Şacal. Ăsta e un nume mai bun pentru un mânz.

— Şacalii sunt atât de banali.

— Şacalii sunt deştepţi.

Înainte să pot să-l fac să înţeleagă, o coloană de fum a intrat pufăind în raza noastră vizuală.

Era trenul gălăgios de la Nairobi, alcătuit din douăsprezece vagoane primitive, care se izbeau atât de tare în timp ce mergeau, încât te aşteptai ca unul dintre ele să-şi ia zborul sau să se facă bucăţi. Kibii s-a întors ca să se uite peste deal.

— Aşteaptă tatăl tău un cal?

Nu credeam că tata aşteaptă ceva, dar ne-am uitat la el cum iese în grabă din grajd, îşi netezeşte părul şi îşi bagă cămaşa în pantaloni. Şi-a mijit ochii şi s-a uitat în josul dealului, privind în soare, apoi a mers repede către noua noastră camionetă Ford şi a început să învârtă de manivelă ca să

pornească motorul capricios. Kibii şi cu mine nu l-am întrebat dacă putem să mergem cu el, ci doar am alergat până acolo şi ne-am urcat în spate.

— Nu de data asta, a spus tata de-abia ridicându-şi privirea de la ce făcea. Nu o să fie loc pentru toţi.

Toţi?

— Atunci aşteptăm musafiri?

S-a urcat la volan fără să răspundă şi a demarat, învăluindu-ne în nori de praf trandafiriu. În mai puţin de o oră am auzit vehiculul păcănind în timp ce urca dealul şi am zărit ceva alb. O rochie. O pălărie cu panglici şi mănuşi până la cot. În maşină se afla o femeie, una frumoasă, cu un păr bogat, strălucitor, negru ca pana corbului, cu o umbrelă de soare fistichie, cu dantelă, care nu părea să fi petrecut vreo zi în sălbăticie.

— Beryl, dânsa e doamna Orchardson, a zis tata când au coborât din maşină.

Două cufere mari se înălţau în portbagaj. Nu venise să stea doar la ceai.

— Sunt atât de încântată să te cunosc, în sfârşit! a zis doamna Orchardson, măsurându-mă rapid cu privirea.

În sfârşit? Am deschis gura şi am rămas aşa preţ de un minut.

Când am intrat în casa principală, doamna Orchardson a studiat totul din jur, cu mâinile aşezate graţios pe şolduri. Deşi tata proiectase ceva simplu, casa era solidă şi era mult mai bună decât coliba de odinioară. Dar doamna Orchardson n-o văzuse niciodată pe aceea. Ea se tot plimba dintr-o parte într-alta. La ferestre erau pânze de păianjen, iar vetrele erau pline de straturi groase de funingine. Muşamaua de pe masă nu mai fusese schimbată de ani buni, adică de când plecase mama. Micul răcitor cu cărbune în care ţineam untul şi smântâna mirosea a rânced, ca nămolul de pe fundul unei bălţi. Noi ne obişnuiserăm cu asta, aşa cum ne obişnuiserăm cu toate celelalte. Pe

pereţi atârnau tot felul de obiecte aduse din aventurile noastre la vânătoare – blănuri de leopard, piei de leu, coarne lungi, în formă de burghiu, ce aparţinuseră antilopelor kudu, un ou de struţ mare şi greu ca un craniu uman. Nu se vedea nimic scump sau foarte luxos – dar noi ne descurcaserăm şi fără scumpeturi.

— Doamna Orchardson a acceptat să fie menajera noastră, a explicat tata în timp ce ea îşi dădea jos mănuşile. O să locuiască aici, în casa mare. E loc destul.

— O! am zis simţindu-mă ca şi cum cineva m-ar fi lovit în piept.

Era o cameră care putea fi folosită ca dormitor, dar era plină cu caiele, parafină şi conserve cu mâncare şi alte lucruri pe care nu voiam să le vindem sau cu care să ne batem capul. Camera aceea însemna că noi chiar nu aveam *nevoie* de o menajeră. Acum unde aveau să stea musafirii dacă femeia asta, care nu era musafir, venise să schimbe totul?

— De ce nu mergi la grajduri cât despachetăm? a zis tata pe un ton care nu lăsa loc de comentarii.

— Ce bine, a zis doamna Orchardson. O să pregătesc ceaiul.

Am clocotit cât am traversat curtea. Lumea se îngusta în jurul meu, rezumându-se la venirea subită a doamnei Orchardson şi la ce ar putea ea să facă sau să fie. Când m-am întors, se schimbase într-o fustă simplă şi o bluză până-n talie şi îşi legase un şorţ alb, curat, în faţă. Avea mânecile suflecate până la cot. O şuviţă din părul mătăsos i-a căzut pe frunte în timp ce-i reumplea tatei ceaşca de ceai; ceainicul scotea aburi în mâinile ei. Tata se aşezase în singurul nostru scaun comod şi stătea cu picioarele ridicate pe o măsuţă. O privea lung şi într-un mod intim.

I-am privit chiorâş pe amândoi. Nu lipsisem nici o oră şi deja îşi făcuse simţită prezenţa în cameră. Ceainicul era al ei. Spălase muşamaua. Pânzele de

păianjen dispăruseră, de parcă n-ar fi existat niciodată. Nimic nu va avea nevoie de muncă de convingere sau de îmblânzire. Nimic nu părea gata să i se împotrivească.

Trebuia să îi spun doamna O., mi-a zis tata. În următoarele zile şi-a despachetat cuferele şi le-am umplut la loc cu lucruri din casă – trofee vânătoreşti prăfuite, fleacuri ciudate sau bucăţi de material pe care mama le lăsase în urmă. Făcea parte din planul ei de a conduce o „gospodărie organizată“ – două dintre cuvintele ei preferate. Îi plăceau ordinea, săpunul şi ziua împărţită în bucăţi uşor de controlat. Dimineţile erau pentru învăţatul din manuale.

— Trebuie să scot caii la galop, i-am spus încă din primele zile; eram ferm convinsă că tata va fi de partea mea.

— Se vor descurca şi fără tine o vreme, nu-i aşa? a zis ea pe şleau în timp ce tata a scos un sunet sec, gâtuit şi a plecat iute din casă.

În mai puţin de o săptămână l-a convins pe tata că trebuie să port pantofi. Peste câteva săptămâni eram încorsetată într-o rochie englezească şi aveam funde în păr în loc să mai port *shuka* şi mi se spusese să nu mai mănânc cu mâinile. Nu mai aveam voie să omor şerpi, cârtiţe sau păsări cu *rungu*[2] sau să iau toate mesele împreună cu Kibii şi familia lui. Nu mai aveam voie să vânez facoceri sau leoparzi cu *arap* Maina, ci trebuia să primesc o educaţie corespunzătoare şi să învăţ engleza literară.

— Te-am lăsat să-ţi faci prea mult de cap şi ştii asta, mi-a spus tata când am mers la el ca să-l rog să fiu lăsată în pace. Totul este spre binele tău.

Mă *lăsase* să-mi fac de cap, dar fusese minunat. Aceste noi restricţii însemnau o viaţă convenţională, iar noi nu avuseserăm niciodată parte de aşa ceva.

— Te rog… am început eu să mă smiorcăi, dar apoi m-am oprit brusc.

Nu fusesem niciodată un copil linguşitor sau care să se plângă, iar tata oricum nu avea să se lase convins. Dacă, într-adevăr, *puteam* să fac ceva în privinţa doamnei O., atunci trebuia să rezolv singură problema. Îi voi arăta eu că nu sunt vreo pânză de păianjen dintr-un colţ, ceva pe care să-l cureţi sau să-l îndrepţi, ci un rival care merită să fie luat în seamă. Îi voi învăţa obiceiurile şi deprinderile, o voi urmări îndeaproape până când voi şti cum este şi cum să o înfrâng şi de ce anume va fi nevoie ca să-mi recapăt buna mea viaţă.

5

Coquette mai avea puţin până să fete. Se rotunjise şi semăna cu un butoiaş; mânzul din pântec se opintea înăuntrul ei, iar membrele lui lungi încercau deja să se întindă şi să-şi găsească drumul. Efortul de a procrea îi mătuise părul auriu. Era obosită şi apatică şi arareori mai făcea şi altceva decât să ciugulească din snopii de lucernă pe care i-i aduceam.

Cât despre mine, de-abia aşteptam să se nască mânzul. Mă gândeam la el şi aşa reuşeam să fac faţă orelor de latină, încălţată cu pantofi care mă strângeau. Într-o noapte, dormeam buştean în coliba mea când l-am simţit pe Buller că se mişcă lângă mine. Rândaşii se treziseră pe priciurile lor. Tata era şi el treaz. I-am recunoscut timbrul vocii înăbuşite şi m-am îmbrăcat repede, cu gândul numai la Coquette. Îi venise sorocul cu douăzeci de zile mai devreme, ceea ce de obicei înseamnă că mânzul e slab sau bolnăvicios, dar poate nu şi de data asta. Tata va şti ce să facă.

În curte, lumina care provenea de la cele câteva lămpi cu petrol se scurgea prin crăpăturile din uşa grajdului. Deasupra mea, fâşii înstelate se învolburau precum laptele şi o lună ca o seceră

stătea culcată pe o parte, luminoasă şi aproape de noi. Insectele nopţii se agitau în pădure şi peste tot în jur, doar în grajd era linişte. Am ştiut că e prea multă linişte încă dinainte să mă apropii de boxa lui Coquette, dar nu am ştiut de ce până nu l-am văzut pe tata ridicându-se. A alergat să mă întâmpine şi m-a oprit unde eram.

— Nu vrei să vezi asta, Beryl. Du-te înapoi în pat.

— Ce s-a întâmplat? am articulat cu greu.

— S-a născut mort, a răspuns încet.

Inima mi-a stat în loc, toate speranţele mi-au pierit într-o clipă. Apollo nu va sta pe nişte picioare nesigure, ca un pui de girafă. Nu va vedea pădurea sau coastele înalte, nici nu va alerga de-a lungul pistei cu mine aplecată peste gâtul său lucios. Nu o să cunoască ferma Green Hills nici măcar pentru o zi. Dar tata nu m-a ferit niciodată de lecţiile dure ale vieţii de la fermă. Mi-am stăpânit lacrimile şi am înaintat, alunecând din braţele tatei.

Coquette se aşezase într-un colţ din boxa întunecoasă. Pe jos, în spatele ei, doi rândaşi îngenuncheaseră pe fânul bătătorit şi încercau să cureţe cumva locul. Mânzul – lucios în parte din cauza placentei – era şi nu era acolo. Nu mai avea ochi şi nici majoritatea muşchilor faciali – carnea îi era roasă într-un întuneric sălbatic. Burta îi era deschisă de sus până jos, intestinele îi fuseseră devorate – ceea ce nu putea să însemne decât că uriaşele furnici siafu îşi făcuseră apariţia. Erau furnici războinice negre, cu nişte corpuri imense, care mâncau repede şi înfiorător, ca un tot.

— L-a fătat atât de liniştită, că nimeni n-a auzit-o, mi-a zis tata care venise să-şi petreacă o mână pe după umărul meu. Se poate să fi fost mort deja, nu ştiu.

— Biata Coquette, am spus întorcându-mă spre el şi lipindu-mi fruntea de oasele pieptului său, prin cămaşă.

— E sănătoasă, a zis el. O să fie bine.

Dar cum să fi fost? Mânzul ei murise. Furnicile nu se atinseseră de nimic altceva – veniseră doar pentru acest animăluţ moale şi neajutorat, iar apoi dispăruseră în noapte. *De ce?* am repetat încontinuu, de parcă ar fi existat cineva care să-mi răspundă la întrebare.

A doua zi de dimineaţă nu suportam nici măcar să mă gândesc la vreo lecţie, aşa că am plecat de-acasă, am trecut de padoc şi am mers pe-o cărare îngustă care şerpuia în jos pe panta abruptă. Când am ajuns în satul kip, îmi ardeau plămânii şi picioarele mele desculţe erau pline de crestături din cauza mărăcinişului şi a ierbii elefantului – dar deja mă simţeam mai bine doar pentru că mă aflam acolo. Mărăcinişurile care alcătuiau gardul le ajungeau boilor mari până la umeri şi protejau tot ce se afla înăuntru de pericolele din sălbăticie – colibele joase şi boii de preţ, caprele miţoase şi behăitoare, oalele înnegrite de deasupra flăcărilor iuţi şi copiii.

În acea după-amiază, mai mulţi *toto* aliniaţi unul lângă altul se jucau antrenându-se cu arcuri şi săgeţi: stăteau îngenuncheaţi pe pământul bătătorit şi fiecare încerca să nimerească cât mai aproape de o ţintă făcută din frunze legate laolaltă. Kibii se afla la mijlocul şirului şi, deşi mi-a aruncat o privire fugară, plină de curiozitate, cu ochii lui negri, a continuat să se joace în timp ce m-am aşezat pe vine în apropierea lor. Majoritatea băieţilor erau foarte buni când trăgeau într-o ţintă fixă. Săgeţile erau confecţionate din ramuri cioplite şi aveau vârfurile ascuţite, care se înfigeau rapid când atingeau ţinta, aşa cum trebuiau să facă. I-am privit dorindu-mi, ca în multe alte dăţi, să mă fi născut printre ei. Nu să fiu una dintre fete, ale căror îndatoriri gospodăreşti nu se terminau niciodată şi care purtau povara coşurilor, a apei, a mâncării, a depozitării alimentelor, a copiilor. Femeile se ocupau de tot ce înseamnă cărat şi

săpat, ţesut şi arat. Tot ele se îngrijeau şi de animale în timp ce războinicii vânau sau se pregăteau de vânătoare, ungându-şi membrele cu grăsime topită, smulgându-şi mici fire de păr de pe piept cu pensetele pe care le ţineau în pungi care le atârnau de gât. Aceşti *toto* care acum îngenuncheau pe jos îşi vor îndrepta într-o zi arcul nu spre tărtăcuţe, ci spre mistreţi africani, antilope mici de câmpie, lei. Ce putea fi mai palpitant?

Când toţi nimereau un tip de ţintă, un *toto* mai în vârstă lua o altă ţintă mai mică, făcută, de asemenea, din frunze, dar rulate în formă rotundă, ca o tărtăcuţă, şi o arunca în aer, departe de el. Săgeţile zburau – unele ajungeau înapoi pe pământ, altele nu. Cei care trăseseră cel mai prost erau luaţi în derâdere şi ridiculizaţi, dar nimeni nu renunţa. Vlăjganul arunca necontenit tărtăcuţe în aer, iar băieţii trăgeau cu săgeţi până când nimereau cu toţii. Doar atunci se termina jocul.

Când Kibii a alergat, în cele din urmă, în direcţia mea şi s-a aşezat lângă mine, i-am povestit ce se întâmplase cu mânzul. Încă ţinea în mână arcul curbat şi nişte săgeţi suple. A înfipt capătul unuia dintre ele în pământul tare şi a spus:

— Furnicile siafu sunt o pacoste.

— Cui folosesc ele? Ce Dumnezeu ar face asemenea lucru?

— Nu e treaba noastră să ştim asta, a zis el, ridicând uşor din umeri.

— Dar putem totuşi să ne întrebăm.

M-am uitat la el şi am înghiţit cu greu o dată, ştiind sigur că nu voi plânge, în faţa lui Kibii şi bucurându-mă de asta. Blândeţea şi neajutorarea nu-ţi erau de vreun folos în locul acela. Lacrimile te pustiau doar. M-am ridicat, mi-am îndreptat umerii şi apoi l-am convins pe Kibii să mă lase să încerc să trag cu arcul lui.

*

Tata îmi spusese că doamna O. va fi menajera noastră, dar încă din prima zi s-a purtat de parcă ar

fi fost mai mult de-atât. De parcă ar fi fost nevasta lui sau mama mea. Avea păreri despre orice, dar mai ales despre încăpăţânarea mea. După câteva luni se săturase să încerce să fie educatoarea mea. Tata urma să angajeze pe cineva din oraş.

— Emma nu ar trebui să se zbată ca să te facă să stai la birou, Beryl, mi-a spus el. Nu e corect.

Am simţit cum vârfurile urechilor mi se încălzesc şi mă furnică.

— N-am nevoie de o educatoare. O să-mi fac eu lecţiile.

— Deja am aranjat cu cineva. E mai bine aşa – o să vezi.

Domnişoara Le May, o femeie îngrozitoare, a fost găsită pentru mine, apoi a mai fost angajată încă una când un mamba negru mort a apărut din întâmplare în patul domnişoarei Le May. Una peste alta, trei educatoare n-au făcut faţă, şi nici vreo câţiva meditatori, iar în cele din urmă tata a părut să renunţe la idee. La orizont n-a mai apărut nici un meditator şi am început să cred că învinsesem şi mă simţeam mândră de mine că mă luptasem atât de bine.

La sfârşitul lui octombrie am împlinit doisprezece ani. Nu mult după aceea, tata a pregătit o călătorie de câteva zile doar pentru noi doi. Deşi era o călătorie de afaceri care n-avea nimic de-a face cu mine, am fost bucuroasă că m-a luat cu el, mai ales că alternativa ar fi fost să rămân singură acasă cu doamna O.

Am pornit cu trenul spre Nairobi ca să achităm nişte datorii pe care le avea tata la bancă. După ce ne-am terminat treaba din oraş, am mers spre nord, la Kabete Station, ca să-l vizităm pe prietenul tatei Jim Elkington la ferma lui de la marginea Rezervaţiei Kikuyu. În timp ce călăream, cântam frânturi din cântece în swahili şi bantu. *Twendi, twendi, ku piganu* erau versurile unui cântec de război care-mi plăcea mult. Haideţi să mergem, haideţi să mergem, ca să luptăm. Când m-am

plictisit de propria voce, l-am rugat pe tata să-mi spună poveşti. De obicei, era scump la vorbă şi îşi aduna cuvintele de parcă i-ar fi fost frică să nu i le fure cineva, dar era altul când călărea. Atunci părea că îi place să vorbească.

Îmi povestea miturile greceşti pe care şi le amintea de când studiase la Eton, îmi povestea despre titani, eroi şi tot felul de zei – zugrăvea nişte tablouri palpitante despre infern. Alteori îmi vorbea despre războaiele dintre masai şi kikuyu, care durau de generaţii întregi, despre lupte aprige şi despre cum se câştigau folosindu-te de iscusinţă şi de întunericul nopţii, sau despre cum să vânezi şi să supravieţuieşti. Ca să împuşti un elefant care aleargă spre tine trebuie să rămâi ferm pe poziţie şi să ţinteşti între ochi. Dacă nu nimereai în creier, nu mai trăiai să tragi a doua oară. Când întâlneşti o viperă pufăitoare, te dai înapoi cât de silenţios poţi, puţin câte puţin, şi încerci să nu te laşi cuprins de panică. Dacă întâlneşti un mamba negru, care e mult mai periculos, fugi cât te ţin picioarele. Un om poate oricând să alerge mai iute ca un mamba, dar n-ar putea să supravieţuiască niciodată unui atac în forţă.

În ziua în care am călărit spre Kabete Station, tata se gândea la lei.

— Un leu are mai multă inteligenţă nativă decât majoritatea oamenilor, mi-a zis împingându-şi de pe frunte, cu un deget, pălăria cu boruri late.

Când călărea, tata purta o cămaşă de bumbac deschisă la culoare, pantaloni de culoarea nisipului şi cizme care în regiunile rurale din Anglia ar fi fost bine lustruite, dar aici erau mânjite cu straturi de mâl roşu.

— În plus, are mai mult curaj decât un om şi mai multă hotărâre. Va lupta pentru ce e al lui indiferent de cât de mare sau de puternic este rivalul său. Dacă rivalul are un strop de laşitate în el, e deja mort.

Voiam ca el să vorbească tot drumul până la Elkington şi chiar mai departe. Credeam că, dacă îl ascult cu mare atenţie, într-o zi s-ar putea să ştiu tot ce ştie el.

— Dar dacă doi lei la fel de puternici se luptă pentru teritoriu sau pentru o leoaică?

— O să se măsoare unul pe altul, cântărind sorţii de izbândă. Un leu e mult mai atent când are de-a face cu cineva la fel de puternic ca el, dar nici atunci nu va bate în retragere. Vezi tu, el n-are frică – nu aşa cum o înţelegem noi. Nu poate să fie decât ceea ce este, ceea ce îi dictează natura lui, şi nimic altceva.

— Mă întreb dacă asta se potriveşte şi pentru leul soţilor Elkington, a zis Bishon Singh, rândaşul nostru sikh.

Venise cu noi ca să aibă grijă de cai şi călărea chiar în spatele nostru, împreună cu Kimutai, slujitorul tatei.

— Animalul ăla blestemat mă nelinişteşte, a răspuns tata. Ţie pot să-ţi spun: nu e firesc ca un animal sălbatic să fie ţinut în condiţiile alea.

— Mie îmi place de Paddy, am zis aducându-mi aminte cum îl văzusem odată pe Jim Elkington scărpinându-l ca pe o pisică. E un leu cuminte.

— Ceea ce nu înseamnă decât că am dreptate, a spus tata în timp ce în spatele nostru Bishon Singh îi susţinea punctul de vedere. Poţi să aduci un pui din savană, aşa cum au făcut ei, şi să-l creşti ca pe un animal de companie, dacă asta vrei. Într-o cuşcă, cum fac unii, sau în libertate, ca pe Paddy. Poţi să-l hrăneşti cu carne proaspătă ca să nu înveţe niciodată să vâneze şi să-i perii blana ca să poarte cu el mirosul oamenilor oriunde merge – dar să ştii că tot ce ai făcut a fost să schimbi ceva firesc în altceva. Şi niciodată nu poţi să ai încredere într-un lucru nefiresc. Nu ştii ce este şi chiar şi el e zăpăcit. Biet animal condamnat, a zis el din nou şi-a pufăit nişte aer înspre nas, ca să îl mai cureţe de praf.

Casa soţilor Elkington avea ferestre cu vitralii şi un cerdac frumos în spate, care dădea în sălbăticie – vreo mie şase sute de kilometri de pământ african neîmblânzit. În timp ce stăteai şi mâncai sendvişuri bune sau beai ceai, aveai senzaţia că te afli pe o muchie care se înclină încet spre nimic şi că s-ar putea să cazi peste margine în orice moment – iar, dacă s-ar întâmpla aşa ceva, e posibil ca nimeni şi nimic să nu ştie că te-ai aflat vreodată acolo.

Jim Elkington era rotofei, avea o faţă roşie şi o fire calmă. Soţia lui purta pălărie de paie şi bluze albe, care, cumva, arătau proaspete şi îngrijite, chiar şi cu un bici din piele netăbăcită băgat în curea. Biciul era pentru Paddy, care se plimba încolo şi-ncoace de parcă el ar fi fost stăpânul fermei. Într-un fel, chiar aşa era. La urma urmei, cine să-l conteste? Cândva fusese ca un căţelandru cu labe groase, care se lua la trântă cu Jim pe gazon, dar acum era deja matur, iar coama ca un guler avea vârfurile negre şi lucioase. Biciul era doar de decor.

Ultima dată când îl văzusem pe Paddy, Jim Elkington îi dădea să mănânce câţiva iepuri jupuiţi, înfipţi pe o ţepuşă, în timp ce noi priveam. Leul stătea pe burtă cu labele încrucişate, lat în umeri şi de culoarea ruginii, cu buzele şi falca negre. Avea nişte ochi galbeni, enormi şi părea conştient de imaginea pe care ne-o oferea în timp ce lăsa delicatesele să vină la el. Deasupra nasului său perfect pătrat avea o porţiune cu riduri care-l făcea să pară uimit sau chiar puţin amuzat de noi.

Nu l-am văzut pe Paddy cât ne-am legat caii, dar l-am auzit răgând de undeva, poate de la câţiva kilometri depărtare. Era un sunet chinuit şi, de asemenea, puţin tânguitor, care făcea să mi se ridice părul fin de pe ceafă.

— Pare singur, am zis.

— Aiureli! a spus tata. Aduce mai degrabă cu o bocitoare care jeleşte.

— Eu nu-l mai aud, a zis doamna Elkington, iar apoi ne-a condus către locul unde se servea ceaiul: fursecuri cu ghimbir, care miroseau bine, fructe uscate, găluşte de cartofi cu o crustă crocantă, pe care le-am mâncat cu mâna, şi un ceainic plin cu ceai chinezesc de bună calitate.

Jim pregătise o carafă cu un cocktail din whisky de secară şi lămâi zdrobite. A amestecat în carafă cu o baghetă de sticlă, iar gheaţa greu de găsit a zornăit ca nişte lacrimi de cristal.

În cerdac nu adia nici o briză, iar conversaţia era plictisitoare. Am oftat şi am ronţăit dintr-al doilea fursec cu ghimbir până când, în cele din urmă, tata mi-a aruncat o privire şi a dat din cap – *Haide, du-te* – în timp ce el şi Jim se ridicau ca să meargă la grajduri. Doamna Elkington a încercat să mă atragă la un joc de zaruri, dar am şters-o cât am putut de repede, zvârlindu-mi pantofii şi şosetele în iarbă şi gonind de-a lungul gardului.

M-am îndreptat spre câmpul neîngrădit alergând doar de plăcere. Pământul lor era asemănător cu al nostru – cu ierburi uscate, de un verde prăfuit şi auriu, iar pe câmpia care suia şi cobora se aflau ici şi colo câte-o acacie şi câte-un copac cu frunze roşii sau, uneori, câte-un baobab gras. În depărtare vedeam piscurile învăluite în nori, şi astfel mai puţin ameninţătoare ale Mount Kenya, şi mă gândeam ce minunat ar fi să alerg până acolo, pe o distanţă de o sută şaizeci de kilometri. Ce mândru ar fi tata când m-aş întoarce, iar Kibii ar muri de invidie.

În faţa mea era un deluşor pe al cărui vârf creşteau tufişuri cu agrişe. Am mers drept într-acolo şi de-abia am băgat de seamă un loc în iarbă unde ceva mare dormise recent, strivind tulpinile din jur ca un mulaj curbat. Privirea îmi era aţintită asupra dealului şi nu mă gândeam la nimic altceva şi nici nu ştiam că ceva mă priveşte în timp ce alerg şi mă urmăreşte ca şi cum aş fi o gazelă tânără sau o antilopă kongoni.

Am prins viteză, urcând grăbită dealul, şi atunci am simţit izbindu-mă un suflu de aer fierbinte şi cărnos. Parcă o ţeavă de oţel mă lovise peste muşchii spatelui. Am căzut cu o bufnitură, cu faţa în iarbă şi cu mâinile ridicate instinctiv ca să-mi protejez faţa.

Nu ştiu cât timp mă urmărise Paddy. Mai întâi mă mirosise – poate chiar dinainte să fi plecat din cerdac. Poate doar fusese curios în legătură cu mirosul meu de fată sau poate că începuse să mă vâneze încă de pe-atunci. Nu prea conta asta, căci deja mă biruise cu forţa lui.

Paddy şi-a înfipt falca în pulpa mea, deasupra genunchiului. I-am simţit dinţii ca nişte pumnale şi limba udă. aveam senzaţia bizară că gura lui era rece. M-a luat cu ameţeală când am simţit mirosul propriului sânge, iar apoi el şi-a slăbit strânsoarea ca să ragă. Era aşa cum îl auzisem din cerdac, ba chiar mai înfiorător – un zgomot negru şi cavernos care vibra şi care înghiţea pământul şi cerul şi care mă înghiţea şi pe mine.

Am închis ochii şi am încercat să strig, dar n-am izbutit decât să răsuflu cu greu. Am simţit din nou gura lui Paddy şi am ştiut că nu aveam nici o şansă. Urma să mă mănânce acolo sau să mă târască într-un luminiş ori într-o vale pe care doar el o ştia, un loc de unde să nu mă întorc niciodată. Ultimul gând pe care mi-l amintesc a fost *Deci asta simţi. Asta înseamnă să te mănânce un leu.*

6

Când mi-am venit în simţiri, Bishon Singh mă ducea în braţe, cu faţa aplecată asupra mea. Nu am vrut să întreb nimic de Paddy, nici unde s-a dus, nici cât de grav sunt rănită. Sângele îmi picura dintr-o despicătură lungă de la picior pe tunica albă de bumbac a lui Bishon Singh.

Tata fusese la cai, dar când a venit alergând m-a luat strâns în braţe, strivindu-mă la pieptul său. Mă

simţeam de parcă mă salva – de fapt, de parcă mă salva încă o dată, căci salvată fusesem deja.

În timp ce avea grijă de caii noştri, în grajdul soţilor Elkington, Bishon Singh mă văzuse trecând pe lângă el în fugă. Când a ajuns pe deal, Paddy stătea deja pe spatele meu, cu gura larg deschisă, cu buzele conturate cu negru, cu dinţii lucioşi de la salivă. A scos un alt răget, iar sunetul aproape că i-a oprit pe Bishon Singh şi pe cei şase sau şapte rândaşi care alergaseră în urma lui şi care încercau cu toţii să pară mai impunători şi să facă zgomote cât mai puternice. Apoi a ajuns *bwana* Elkington, legănându-şi corpul imens şi plesnind din biciul din piele de *kiboko*[10] în faţa lui, precum un val uriaş, cu vârful electrizând aerul.

— Leului nu i-a plăcut c-a fost deranjat, a povestit Bishon Singh. Dar *bwana* a lovit iar tare din bici. L-a gonit pe Paddy şi a ţipat, biciuindu-l fără încetare, iar în cele din urmă Paddy s-a săturat. S-a repezit atât de repede la stăpânul său, încât lui *bwana* Elkington nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să alerge într-un suflet către baobab. S-a căţărat dintr-un salt în copac, iar Paddy răgea ca însuşi Zeus. Apoi a dispărut.

Rana care se întindea de la muşchiul gambei până deasupra coapsei mă ardea de parcă o ţineam deasupra unei flăcări. Simţeam toate sfâşieturile adânci pe care Paddy mi le făcuse cu ghearele când stătuse pe spatele meu, precum şi împunsăturile mai mici de pe gât, de sub părul îmbibat în sânge. După ce au trimis după doctor, tata a mers în cealaltă cameră şi a vorbit în şoaptă, dar tăios cu Jim şi doamna Elkington despre ce ar fi trebuit făcut în privinţa lui Paddy. Puţin mai târziu, un *toto* de la o fermă din apropiere a venit într-un suflet şi ne-a zis că Paddy omorâse un cal de-al vecinului şi că-l târâse de-acolo.

Jim şi tata şi-au încărcat puştile şi le-au poruncit rândaşilor să le înşeueze caii, în timp ce în mine se învârtejeau tot felul de sentimente. Paddy se afla

acum în libertate. O parte din mine îşi făcea griji că s-ar putea întoarce la fermă şi că ar putea ataca pe cineva – pe oricine. O altă parte din mine se simţea îngrozitor pentru Paddy. Era un leu şi era *făcut* să omoare.

Doctorul mi-a dat laudanum şi apoi m-a peticit cu un ac încârligat şi cu aţă groasă, neagră. Stăteam pe burtă în timp ce Bishon Singh mă ţinea de mână – brăţările subţiri de oţel i se mişcau în sus şi-n jos pe braţ, turbanul alb îi era înfăşurat în jurul capului o dată şi încă o dată, cine ştie de câte ori, şi nu i se vedea capătul, ca şarpele legendar care îşi înghite propria coadă.

— Biciul trebuie să fi fost ca împunsătura unui ţânţar pentru Paddy, mi-a spus Bishon Singh.

— Ce vrei să zici?

— Ce e un bici pentru un leu? Trebuie să fi fost pregătit să-ţi dea drumul. Sau poate că nici măcar nu i-ai fost menită.

Am simţit împunsătura unui ac, împins şi tras, de parcă doar acea porţiune din corpul meu era prinsă într-un mic şuvoi. Cuvintele lui era un altfel de şuvoi.

— Atunci pentru ce sunt menită?

— Ce minunată e această întrebare, Beru, a zâmbit el misterios. Pentru că nu ai murit azi, ai mai mult timp să răspunzi la ea.

Am rămas la soţii Elkington mai multe săptămâni, timp în care doamna Elkington îmi aducea mâncăruri bune pe o tavă de bambus – ghimbir glasat, ouă umplute şi sucuri reci. Îl punea la treabă pe *toto* din bucătărie ca să-mi facă prăjituri proaspete în fiecare zi, de parcă asta ar fi compensat cumva ce îmi făcuse Paddy – sau că răgea supărat şi uneori monstruos dintr-o cuşcă de lemn din spatele padocului principal.

În cele din urmă, l-au găsit la patru zile după ce fugise şi l-au adus înapoi legat. Doamna Elkington mi-a spus că acum stătea în spatele unor gratii, ceea ce trebuia să mă liniştească, dar în acelaşi

timp îmi întorcea stomacul pe dos. Îl ispitisem pe Paddy pentru că alergasem prin faţa lui, iar acum suferea pentru că făcuse ceva ce era firesc pentru el. Era vina mea – dar mai erau şi răgetele lui Paddy. Când stăteam în patul meu îngust din casa soţilor Elkington, îmi apăsam palmele pe urechi, uşurată că era închis. Eram uşurată, dar şi scârbită. Mă simţeam în siguranţă, dar şi vinovată.

În cele din urmă, când am fost în stare să călătoresc cu căruţa până la Nairobi şi de acolo cu trenul până acasă, mă simţeam de parcă aş fi fost, într-un final, eliberată din propria închisoare. Una alcătuită din sunetele îngrozitoare scoase de Paddy. Până n-am putut să-i povestesc lui Kibii ce se întâmplase, n-am încetat să mă gândesc la Paddy şi să am coşmaruri înfiorătoare. El şi alţi *toto* au stat nemişcaţi ca nişte stâlpi în timp ce le-am descris fiecare detaliu, povestea mea tot lungindu-se şi devenind tot mai groaznică, iar eu eram tot mai curajoasă, mai puternică, eram un erou sau un războinic, nu ceva care fusese vânat şi de-abia fusese salvat.

Fiecare *moran* kip în formare trebuia să ucidă un leu pentru a dovedi că merită să primească suliţa. Dacă dădea greş, trăia acoperit de ruşine. Dacă izbutea, nimic nu era mai glorios. Femei frumoase îi vor cânta numele şi fapta lui va rămâne în istorie, în versuri pe care copiii lor le vor învăţa şi le vor interpreta jucându-se. Mereu fusesem groaznic de geloasă pe Kibii pentru că putea să spere la asemenea fapte de vitejie şi la asemenea glorie şi acum nu aveam cum să nu mă simt măcar un pic satisfăcută pentru că supravieţuisem unei situaţii cu care el nu se confruntase încă. Adevărul e că, indiferent de cum împodobeam sau modificam povestea despre ce se întâmplase cu Paddy, ea tot *avusese* loc, iar eu trăisem ca să le-o spun şi altora. Acest lucru avea un efect puternic asupra mea. Mă simţeam aproape de neînvins, simţeam că pot să fac faţă cu bine la

aproape orice mi-ar rezerva viaţa, dar, desigur, nu ştiam ce mă aşteaptă.

— Emma şi cu mine credem că ar trebui să mergi la şcoală la Nairobi, mi-a spus tata la câteva săptămâni după ce mă întorsesem acasă de la soţii Elkington.

Mâinile, cu buricele degetelor lipite unele de altele, se odihneau pe masă.

Mi-am ridicat capul brusc.

— De ce nu o altă guvernantă?

— Nu poţi să-ţi faci de cap la nesfârşit. Ai nevoie de şcolarizare.

— Pot să învăţ aici, la fermă. Promit că n-o să mă mai opun.

— Nu vezi că aici nu eşti în siguranţă? a zis doamna O. de pe scaunul ei.

Argintăria ei, de neatins, strălucea, reflectând frânturi de lumină roşie de la lampa cu petrol, şi dintr-odată mi-am dat seama că toate acestea se întâmplau pentru că nu găsisem o metodă eficientă de a fi mai bună ca ea. Mă obişnuisem cu felul ei de a fi. Mânjii, galopurile şi jocurile de-a vânătoarea cu Kibii îmi distrăseseră atenţia. Dar ea nu se obişnuise cu mine.

— Dacă te referi la Paddy, asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— *Evident* că n-ar fi trebuit!

Ochii ei violet s-au îngustat.

— Dar s-a întâmplat. Tu ai impresia că eşti invulnerabilă, alergi pe jumătate despuiată cu băieţii ăia prin tufişuri, unde orice îţi poate veni de hac. *Orice*. Eşti un copil, deşi nimeni de-aici nu pare să ştie asta.

Mi-am încleştat pumnii şi am izbit în marginea mesei. Am urlat tot felul de lucruri şi mi-am împins farfuria la o parte, iar argintăria a căzut zăngănind pe podea.

— Nu mă puteţi forţa să merg! le-am strigat în cele din urmă, cu gâtul uscat, cu faţa arzând şi umflată.

— Nu e după tine, mi-a zis tata pe şleau, pe un ton ferm şi de neînduplecat.

A doua zi m-am trezit în zori şi am mers călare până la Equator Ranch, ca să o văd pe lady D. Era cea mai bună şi cea mai înţeleaptă persoană din câte cunoşteam. Credeam că va avea ea o soluţie. Că va şti ce să facă.

— Tati pare chitit, am început să mă plâng chiar înainte să fi intrat bine pe uşă, dar el doar o aprobă pe doamna O. Ea i-a zis că o să mă sfâşie leii dacă o ţin aşa, dar de fapt nu prea-i pasă. Îi stau în cale. Asta e adevărata problemă.

Lady D. m-a condus spre un loc comod de pe covorul ei şi m-a lăsat să-mi vărs năduful dintr-o suflare. În cele din urmă, când mă mai liniştisem puţin, mi-a zis:

— Nu ştiu care sunt motivele Emmei, sau ale lui Clutt, dar eu una aş fi mândră să văd că te întorci o tânără lady!

— Pot să învăţ ce trebuie şi aici!

A dat din cap. Avea ea un fel anume de a face asta, cu căldură, chiar şi atunci când nu era de-acord cu nimic din ce ziceai.

— Nu totul. Cândva o să ai o altă părere despre educaţie şi o să te bucuri de asta.

S-a întins spre mâna mea, mi-a luat-o cu blândeţe şi a pus-o la ea în poală.

— Învăţătura temeinică nu este folositoare doar în societate, Beryl. Poate să fie ceva minunat doar al tău, ceva pe care să-l dobândeşti şi să-l păstrezi doar pentru tine.

Probabil că m-am uitat furioasă la ea sau la perete, căci mi-a aruncat o privire plină de o răbdare incredibilă.

— Ştiu că te simţi ca şi cum ar veni sfârşitul lumii, dar nu e aşa, a continuat. O să ai parte de atât de multe lucruri. De *atât* de multe, şi toate te aşteaptă în lumea care se află dinaintea ta.

Cu vârful degetelor trasa încet cercuri în mijlocul palmei mele, alinându-mă. Înainte să-mi

dau bine seama, am început să moţăi, să mă ghemuiesc lângă ea, cu capul în poala ei. Puţin mai târziu, când m-am trezit, ea s-a ridicat şi l-a rugat pe servitor să ne aducă ceaiul. Apoi ne-am aşezat la masă şi am răsfoit atlasul enorm care-mi plăcea atât de mult şi care s-a deschis la o hartă mare a Angliei, verde ca o bijuterie.

— Crezi că o să merg vreodată acolo? am întrebat.

— De ce nu? Încă e casa ta.

În timp ce-mi treceam vârfurile degetelor peste pagină, am urmărit numele oraşelor care îmi erau şi străine, şi familiare – Ipswich şi Newquay, Oxford, Manchester, Leeds.

— Mama ta nu-ţi scrie niciodată de la Londra? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns simţindu-mă puţin dezorientată.

Nimeni nu aducea niciodată vorba de mama şi viaţa era mult mai uşoară aşa.

— Ţi-aş putea povesti despre ea dacă vei dori vreodată să ştii.

Am dat din cap.

— Ea nu mai contează acum. Doar ferma e importantă.

Lady D. m-a privit îndelung, gânditoare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă bag.

La scurt timp după aceea, D. şi-a făcut zgomotos apariţia, scuturându-se de praf şi vorbind de unul singur.

— Fetele mele preferate! a exclamat el bucuros.

— Beryl a avut o zi cam grea, l-a avertizat lady D. În curând va pleca la şcoală la Nairobi.

— Aha.

El s-a trântit într-un scaun în faţa mea.

— M-am întrebat dacă într-o bună zi o să se întâmple asta. O să te descurci de minune, fetiţo. Zău că o să te descurci. Mereu am zis că eşti isteaţă foc.

— Nu-s atât de sigură.

Am încercat în van să-mi termin ceaiul care se răcise.

— Promite-mi că o să vii să ne vezi oricând poţi. Ai şi aici o casă. Mereu vei avea.

Când mi-am luat la revedere, lady D. m-a condus la grajd şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Nu mai există o altă fată ca tine în toată lumea, Beryl, iar într-o zi o să-ţi dai seama de asta. O să te descurci la Nairobi. O să te descurci oriunde.

Era aproape întuneric când am ajuns la fermă, iar munţii aveau culoarea cernelii şi păreau să se micşoreze şi să se turtească în depărtare. Wee MacGregor a urcat până în vârful dealului nostru şi am ajuns la marginea padocului, de unde l-am văzut pe Kibii cum se îndreaptă spre cărarea care ducea spre satul lui. M-am gândit să-l strig, dar mi-erau de-ajuns discuţiile serioase pe care le avusesem în ziua aceea şi nici nu ştiam cum să-i spun că plec în curând. Nu ştiam cum să-mi iau rămas-bun.

7

În următorii doi ani şi jumătate mi-am dat toată silinţa la şcoală – deşi asta n-a fost nici pe departe de-ajuns. Am fugit de şase ori de-acolo, iar odată m-am ascuns într-o vizuină de mistreţ african timp de trei zile. Altă dată am pornit o răzmeriţă în care mai toţi elevii m-au urmat prin câmpie, pedalând pe biciclete. Din cauza asta am fost dată afară, în cele din urmă. Tata m-a întâmpinat la tren părând supărat pe mine, dar şi uşurat, de parcă ar fi înţeles că n-avea să dea nici un rezultat să mă trimită departe.

Însă ferma nu era locul de unde plecasem. De fapt, lumea nu mai era aceeaşi, războiul se ocupase de asta. La şcoală aflaserăm cele mai importante frânturi de ştiri – despre asasinarea arhiducelui, despre kaizerul Wilhelm şi despre cum ţări de care

abia dacă auziserăm se uniseră ca să lupte împotriva altora. Pentru partea britanică a Africii de Est, războiul însemna să oprim Germania cea ahtiată după pământuri să ne ia tot ceea ce credeam că ne aparţine de drept. Mari porţiuni din protectorat deveniseră câmpuri de luptă şi bărbaţi de pretutindeni – buri, nandi şi colonişti albi, războinici kavirondo şi kip – îşi părăsiseră plugurile, morile şi *shamba*[II]-urile ca să se alăture Puşcaşilor Regali Africani. Până şi *arap* Maina plecase la luptă. Într-o vacanţă, Kibii şi cu mine am stat împreună în vârful dealului nostru ca să-l vedem cum se duce să se alăture regimentului său. Îşi ţinea suliţa ridicată într-o mână şi scutul din piele de bivol african în cealaltă mână şi mergea drept şi mândru pe drumul neasfaltat. A fost trimis la sute de kilometri depărtare, la graniţa cu partea germană a Africii de Est, şi i-a fost dată o puşcă în locul suliţei. Nu ştia să folosească o armă de foc, dar fireşte că avea să devină foarte priceput. Era cel mai curajos şi mai încrezător războinic din câţi ştiam eu şi eram convinsă că se va întoarce acasă cu poveşti şi poate cu destul aur ca să-şi cumpere o nouă nevastă.

Dar, înainte ca acea vacanţa de vară să se încheie, într-o după-amiază un mesager a venit alergând la ferma noastră şi ne-a povestit ceea ce se întâmplase atât de departe. *Arap* Maina luptase cu vitejie, dar murise în acel loc îndepărtat şi fusese înmormântat acolo fără ca tribul sau familia să-i aducă ultimele onoruri. Când am primit vestea, n-am putut să citim nimic pe faţa lui Kibii, dar a încetat să mai mănânce, a slăbit şi a devenit furios. Nu ştiam cum să-l consolez sau ce să cred. *Arap* Maina nici măcar nu păruse a fi *muritor*, iar acum nu mai era printre noi.

— Ar trebui să-l găsim pe cel care l-a omorât pe tatăl tău şi să-i înfigem o suliţă în inimă, i-am spus.

— E datoria mea să fac asta de îndată ce devin *moran*.

— O să vin cu tine, am zis.

Îl iubisem pe *arap* Maina ca pe tatăl meu şi eram gata să merg oriunde şi să fac orice ca să-i răzbun moartea.

— Eşti doar o fată, Lakwet.

— Nu mi-e teamă. Pot să arunc suliţa la fel de departe ca tine.

— Nu se poate. Tatăl tău nu te va lăsa niciodată să pleci.

— N-o să-i spun. Am mai fugit şi înainte.

— Vorbele tale sunt egoiste. Tatăl tău te iubeşte şi e în viaţă.

Tatăl meu era totul pentru mine. Cât fusesem plecată, tânjisem după el la fel de mult cum tânjisem după fermă, dar războiul îl schimbase şi pe el. Când m-a întâmpinat la tren, era atât de tras la faţă şi atât de serios, încât abia de-am ştiut cum să-l salut. În timp ce urcam cu maşina dealul lung mi-a explicat că oraşul Nakuru din apropiere era acum o garnizoană. Hipodromul fusese transformat într-o staţie de schimb şi transport al cailor. Şi caii noştri erau rechiziţionaţi, iar grajdurile şi padocurile erau mai mult de jumătate goale, dar nu conta din moment ce toate cursele fuseseră anulate pentru o perioadă nedeterminată.

În clipa în care am ajuns în vârf, am văzut diferenţa cu ochii mei. Sute de muncitori ai noştri plecaseră doar cu hainele de pe ei şi cu orice armă avuseseră la îndemână – pistoale, suliţe sau cuţite de vânătoare – şi cu vreo idee confuză despre glorie şi onoare. Imperiul îi chemase, prin urmare acum erau soldaţi ai Coroanei. Era posibil să se întoarcă în curând, dar momentan totul arăta de parcă cineva întorsese Green Hills cu susul în jos, ca pe o cutie, şi îi golise conţinutul pe pământul tare, de unde fusese luat de vânt.

În casa mare doamna O. pregătise o masă pentru întoarcerea mea şi se gătise pentru asta. Era la fel de îngrijită şi de scrobită ca întotdeauna, dar avea şuviţe de păr grizonant la tâmple şi riduri fine în

jurul ochilor şi mi-am dat seama că o privesc dintr-o nouă perspectivă. Aproape tot timpul cât am fost la şcoală am împărţit patul supraetajat cu o fată pe nume Doris Waterman – deşi îi plăcea să i se spună Dos. În fiecare noapte se apleca din patul ei de sus peste al meu şi îmi şuşotea tot felul de lucruri, cu părul ei castaniu şi drept căzându-i peste faţă ca o perdea. Mi-a spus că era singură la părinţi şi că tatăl ei era patronul unui lanţ de magazine din oraş. De asemenea, că deţinea şi hotelul New Stanley, care era un loc de întâlnire important pentru oricine trecea prin Nairobi. Dos părea să ştie tot ce se întâmpla acolo sau prin preajmă.

— Doamna Orchardson? a întrebat iscoditoare când i-am menţionat numele în treacăt. Soţul ei mai e în Lumbwa?

— Poftim? Nu e măritată. Trăieşte cu tatăl meu de ani buni.

Dos a scos un cloncănit când a văzut cât de naivă eram şi apoi a început să-mi spună cum, cu mulţi ani înainte, domnul Orchardson, care era antropolog, îşi luase o femeie nandi drept ibovnică şi aceasta rămăsese însărcinată.

Eram şocată.

— De unde ştii asta?

A ridicat din umeri, aşa aplecată pe jumătate peste pat cum era.

— Toată lumea ştie. Nu se-ntâmplă în fiecare zi aşa ceva.

— Aşa că doamna O. a venit la noi? Ca să scape de situaţia de acolo?

— Pentru mine, Njoro n-ar fi destul de departe de Lumbwa. E atât de umilitor. Iar acum ea şi tatăl tău nici măcar nu sunt căsătoriţi.

Parcă nişte nori mi-ar fi acoperit ochii – nişte nori pufoşi şi de un alb imaculat. Nu ştiusem nimic despre lumea adulţilor sau despre mulţimea de chestiuni spinoase care se pot întâmpla între bărbaţi şi femei. Nu fusesem atentă, dar acum norii

se risipiseră într-o secundă, scoţând la iveală certitudini dure. Tata precis ştiuse despre domnul Orchardson şi despre femeia nandi şi fie nu îi păsase, fie nu-şi făcuse griji în legătură cu ce însemna pentru el acea legătură. Situaţia lor curentă era chiar mai scandaloasă decât îmi imaginasem vreodată, dacă ea era încă măritată. Poate că şi tata era încă însurat. Înainte nu-mi bătusem capul prea mult cu asta, dar acum simţeam că relaţia lor era un alt lucru care devenise infinit mai complicat într-o lume foarte complicată.

— Când o să se sfârşească războiul? l-am întrebat pe tata. La şcoală toţi spun că luptele sunt doar preventive.

Lumina puternică a soarelui licărea, trecând prin ochiurile de geam, pe serviciul simplu de ceai, pe muşama, pe piatra din care era făcut şemineul şi pe lambriurile de cedru. Fiecare obiect era exact cum fusese – dar aer dimprejur părea diferit. Eu eram diferită.

— Aşa zic, nu? Şi totuşi, numărul răniţilor tot creşte. Douăzeci de mii doar în Africa.

— Vei merge şi tu la război?

Îmi stăpânisem cu greu tremurul vocii.

— Nu – promit că nu o să merg. Însă D. s-a înrolat.

— Când? De ce? Cu siguranţă că au deja destui oameni.

Tata şi doamna O. au schimbat nişte priviri pline de înţeles.

— Tati? Ce s-a-ntâmplat? D. a fost rănit?

— E vorba despre Florence, a zis doamna O. S-a îmbolnăvit foarte tare la scurt timp după ultima ta vizită. I-a cedat inima.

— N-avea nimic la inimă! Mereu a fost tare ca un cal.

— Nu, a spus tata cu mare grijă. De fapt, era bolnavă de ani buni. Nimeni n-a ştiut, în afară de D.

— Nu înţeleg. Ea unde-i acum?

Tata şi-a privit dosul palmelor. Culoarea îi pierise din obraji.

— A murit, Beryl. Acum şase luni. Nu mai e.

Şase luni?

— De ce mi-aţi ascuns asta?

— Nu am vrut să te anunţăm printr-o telegramă, a zis tata. Dar nu ştiu. Poate că n-am făcut bine c-am aşteptat.

— A fost o femeie minunată, a spus doamna O. Ştiu că ai iubit-o mult.

N-am putut decât să mă uit la ea împietrită. Mi-am împins scaunul în spate şi m-am îndreptat spre grajd într-un fel de transă, simţindu-mă distrusă. Câte zeci de ore petrecusem pe covorul lui lady D., bându-i ceaiul şi sorbindu-i cuvintele, fără să ştiu că e bolnavă sau slăbită? Poate că nu o cunoscusem deloc, nu cu adevărat, iar acum nu mai era. Nu aveam să o mai văd niciodată. Nici măcar nu-mi luasem rămas-bun.

L-am găsit pe Buller dormind în cămăruţa improvizată de lângă grajd şi am căzut în genunchi, frecându-mi faţa de blana lui vărgată. Era complet surd de-acum şi, pentru că nu mă auzise, s-a speriat – dar s-a bucurat. M-a mirosit peste tot şi m-a lins pe faţă, dând din tot corpul, până în vârful cozii. Când s-a trântit din nou pe pământul bătătorit, mi-am pus capul pe el şi m-am uitat în jur la lucrurile tatei – biroul cu registrul gros, negru, cu armăsari, casca lui de călărie şi o cravaşă, o farfurie plină cu cenuşă din pipă, ziare îngălbenite şi calendarul de pe perete. Datele importante ar fi trebuit să fie încercuite cu roşu. Grajdul ar fi trebuit să fie plin de viaţă, dar era tot atâta linişte ca într-un loc de îngropăciune nandi. În sfârşit mă întorsesem cu-adevărat, dar totuşi abia dacă mă mai simţeam acasă la Green Hills. Oare aveam să mă mai simt vreodată?

După o vreme, tata a intrat şi s-a uitat la noi, întinşi pe podea.

— Ştiu că ai ţinut enorm la ea.

A făcut o pauză.

— Ai dat peste multe când te-ai întors acasă, dar mai devreme sau mai târziu totul se va lămuri.

Voiam cu disperare să cred că spune adevărul, că necazurile noastre cele mai mari trecuseră, că tot ceea ce căzuse pradă haosului putea fi îndreptat. Niciodată nu-mi dorisem ceva cu mai multă ardoare.

— Războiul nu o să dureze o veşnicie, nu-i aşa? am întrebat cu o voce gâtuită.

— N-are cum, mi-a răspuns. Nimic nu durează atât.

Note

1. Gard înalt care înconjoară satele băştinaşilor sau locul în care ţin animalele. (*N. tr.*)

2. Formulă de adresare din Africa de Est, cu sensul de stăpân. (*N. tr.*)

3. Ţesătură colorată în care se înfăşoară unii băştinaşi. (*N. tr.*)

4. Copil. (*N. tr.*)

5. Războinic. (*N. tr.*)

6. În original, *bushpig* (*Potamochoerus larvatus*) – specie de porc sălbatic ce trăieşte în pădurile din Africa de Est şi de Sud. (*N. tr.*)

7. În original, *flame tree* (*Brachychiton acerifolius*). (*N. tr.*)

8. Registrul *The General Stud Book* ţine evidenţa cailor pursânge din Marea Britanie şi Irlanda încă din 1791. (*N. red.*)

9. Bâtă folosită de băştinaşi la vânătoare şi în lupte. (*N. tr.*)

10. Hipopotam. (*N. tr.*)

11. Bucată de teren cultivat. (*N. tr.*)

Partea a doua

8

Când ploile de martie cădeau peste câmpii şi peste feţele colţuroase ale coastelor, şase milioane de flori galbene se deschideau deodată. Fluturi roşu cu alb, dintre cei care arată ca o acadea răsucită, se roteau iute în aerul strălucitor.

Însă în 1919 ploile n-au venit. Nici furtunile teribile din aprilie, când un singur nor de culoarea cernelii putea să planeze ore întregi, turnând încontinuu, şi nici ploile zilnice şi scurte din noiembrie, care ba începeau, ba se terminau, de parcă funcţionau pe bază de scripeţi. N-a căzut nici o ploaie anul acela, iar câmpiile şi pământurile sălbatice au căpătat toate culoarea nisipului. Oriîncotro priveai părea că locul se micşorează şi se strânge din cauza uscăciunii. De-a lungul lacului Nakuru, linia ţărmului s-a retras şi s-a prăbuşit, lăsând în urmă o mâzgă verde, prăfoasă şi nişte licheni ciudat încolăciţi. Satele erau tăcute, cirezile lor, vlăguite. Tata scruta linia orizontului, aşa cum făceau toţi fermierii din inima ţării care locuiau pe o rază de o sută şaizeci de kilometri de Nairobi. Nu se vedea nici urmă de nor, şi nici măcar vreo umbră pe soare.

Eu aveam deja şaisprezece ani şi eram plină de nelinişte. L-am privit pe tata cum stă la biroul său, ţinându-şi cu solemnitate bărbia în palmă şi privind fix în registrul contabil cu ochii injectaţi, pe jumătate închişi. Whisky înainte de micul dejun, minunat.

M-am aplecat peste spătarul scaunului ca să-mi vâr bărbia în scobitura dintre gâtul şi umărul lui. Mirosea a bumbac fierbinte, a cer.

— Ar trebui să te culci la loc.

— N-am dormit deloc.

— Te cred că n-ai dormit.

Cu o seară în urmă, el şi Emma (mă obişnuisem probabil să-i spun aşa de când mă întorsesem acasă) fuseseră invitaţi la o mică petrecere în Nakuru, presupun că la alţi crescători din lumea curselor de cai. Nu înţelegeam cum Emma se ţinea atât de bine la fermă. Deşi pielea îi era brăzdată de riduri şi i se lăsase, era încă albă. Era zveltă şi hainele îi stăteau bine când se mişca – ceva ce aş fi reuşit şi eu dacă aş fi rămas la şcoală cu celelalte fete, nu aici, în mijlocul sălbăticiei, în pantaloni şi cu cizme până la genunchi.

— Beryl, ai putea să te străduieşti mai mult, zisese Emma înainte să plece spre Nakuru. Vino cu noi în oraş.

Îmi era mai bine acasă. După ce au coborât cu zgomot pe drumul neasfaltat în Hudsonul tatei, m-am cuibărit lângă focul din lemn de cedru ca să citesc – îmi plăcea liniştea şi aveam nevoie de ea. Dar la scurt timp după ce m-am dus la culcare ei s-au întors acasă, vorbind în şoaptă, însă cu furie, în timp ce traversau curtea dinspre maşină. El făcuse ceva sau ea credea că el făcuse, ridicau tot mai mult vocea şi vorbeau tot mai agitat, iar eu mă întrebam ce se-ntâmplase. Uneori treburile din oraş se transformau în situaţii explozive dacă Emma se simţea desconsiderată. Nu ascundea faptul că trăia de mulţi ani cu tatăl meu fără să fie căsătoriţi, dar, pe măsură ce creşteam, observam lucruri pe care înainte nu le vedeam, ca de exemplu faptul că, deşi ea şi tata păreau gata să se debaraseze de convenţiile obişnuite sau măcar să le ignore, cei din colonie nu erau pregătiţi pentru asta. Multe dintre soţiile fermierilor din vecinătate o marginalizaseră cu succes pe Emma. Chiar şi în oraş, după cum am aflat de la Dos, situaţia lor era văzută ca ruşinoasă, indiferent cât timp trecuse, indiferent cât de conservatori păreau în alte privinţe.

Dar, dacă tensiunile din afară influenţau situaţia de acasă, măcar Emma era gata să renunţe la prostia cu guvernanta şi şcolirea mea. Acum îşi îndrepta atenţia către manierele şi înfăţişarea mea – aşa cum erau ele. Veşnic încerca să mă facă să mă spăl mai des, să port rochii în loc de pantaloni. Mănuşile erau esenţiale dacă voiam să îmi păstrez mâinile frumoase şi eu nu ştiam că orice domnişoară bine-crescută poartă pălărie când iese din casă?

De asemenea, insista mai mult ca niciodată să nu-mi mai petrec timpul cu Kibii sau cu vreun alt băiat din satul kip.

— Era destul de rău şi când eraţi copii, dar acum… ei bine, acum nu se cuvine.

Nu se cuvine?

— Nu înţeleg ce-i aşa mare scofală.

— Emma are dreptate, a fost tata de-acord cu ea. Pur şi simplu nu se face.

Deşi am continuat să mă lupt cu amândoi din principiu, adevărul e că mă vedeam din ce în ce mai rar cu Kibii. Când m-am întors la fermă de la Nairobi, a început să meargă cu trei paşi în urma mea când ne îndreptam împreună spre grajduri, ca să scoatem caii la galop.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat prima dată când am observat ce face.

— Tu eşti *memsahib*[12]. Aşa se cade.

— Sunt *aceeaşi* ca până acum, prostuţule. Termină!

Dar nici unul din noi nu era ca până atunci şi simţeam asta la fel de precis precum vedeam schimbările propriului corp când mă dezbrăcam seara, în rotunjirea şi alungirea noilor mele forme. Braţele şi picioarele lui Kibii erau musculoase, pe când înainte fuseseră moi şi băieţeşti, şi până şi faţa i se înăsprise. Mă simţeam atrasă de el, de aspectul lucios al pielii lui, de coapsa lui lungă şi puternică de sub *shuka*. Era frumos, dar când am

dat să-l ating nonşalant, încercând ceva nou, s-a tras.

— Opreşte-te, Beru!

— De ce? Nu eşti nici măcar un pic curios?

— Nu fi proastă. Vrei să fiu omorât?

Când a plecat valvârtej, m-am simţit rănită şi respinsă, dar în adâncul sufletului ştiam că are dreptate. Nici una dintre lumile noastre nu ar fi permis niciodată o astfel de atingere şi situaţia ar fi putut să devină îngrozitoare pentru amândoi. Dar îmi era dor de Kibii. Odinioară, când nu ne era frică de nimic, când vânam umăr lângă umăr, relaţia noastră era pe cât de simplă, pe atât de bună. Îmi aduceam aminte cum alergam kilometri întregi cu *arap* Maina în căutarea unei vizuini de facocer şi apoi cum ne aplecam să mototolim hârtie la intrarea în bârlog. Făceai asta ca mistreţul să iasă – zgomotul îl scotea din sărite şi, deşi nu înţelegeam de ce, metoda asta funcţiona aproape întotdeauna. Kibii şi cu mine făceam tot ce ne zicea *arap* Maina şi ne întorceam acasă cu un mistreţ mare, care se balansa între noi ca un hamac cărnos. Părul de pe picioare era ca sârma cârlionţată, neagră. Gura îi era înţepenită şi încleştată din cauza morţii şi afişa o expresie de încăpăţânare pe care o admiram. Capătul meu de băţ îmi apăsa greu mâinile, exact cum trebuia. Atât cântărea mistreţul, atât cântărea ziua.

Dumnezeule mare, cât îmi doream să trăiesc din nou aşa! Voiam să-l văd pe *arap* Maina, să-l urmăresc fără să fac zgomot prin iarba elefantului cea cu frunze zimţate, să râd lesne cu Kibii din orice sau din nimic. Dar acum el avea aproape cincisprezece ani. Când va avea loc ceremonia lui de circumcizie, va deveni războinicul care îi fusese sortit să devină. De când îl ştiam nu încetase să viseze şi să tânjească după acea zi, dar, cumva, ascultându-l de-a lungul anilor, am reuşit să ignor felul în care ceremonia îl va îndepărta de mine pe băiatul pe care-l ştiam dintotdeauna şi, de

asemenea, pe războinica aprigă care-l iubise. Deja îl îndepărtase. Acei copii dispăruseră.

9

În biroul de lângă grajd, tata a închis registrul contabil şi s-a întins să-şi toarne ceva de băut, deşi de-abia îşi terminase cafeaua de dimineaţă.

— O să-l călăreşti pe Pegasus azi? m-a întrebat.

— Un kilometru şi jumătate în goană. În ultimul timp îşi ţine capul cam plecat. M-am gândit să folosesc zăbala.

— Foarte bine, a zis, dar privirea îi era impasibilă şi detaşată în timp ce am parcurs restul îndatoririlor de dimineaţă – care cai trebuiau scoşi la galop, care aveau zi de odihnă sau trebuiau să poarte protecţie pentru tendoane, să comand hrana, să programez livrările.

De când fusesem dată afară de la internat, asta era viaţa mea. El se ocupa de creşterea cailor şi conducea ferma, iar eu eram mâna lui dreaptă. Voiam să fiu indispensabilă, dar m-aş fi mulţumit şi cu a fi de folos.

Toombo, rândaşul, îl periase pe Pegasus până îi făcuse părul să strălucească, iar apoi m-a săltat în şa. La cei doi ani ai săi, Pegasus era deja masiv – un pic mai înalt de un metru şaptezeci. Şi eu eram înaltă – aveam aproape un metru optzeci –, dar mă simţeam ca un fulg în şa.

Afară, în curte, dimineaţa era limpede ca lacrima – la fel ca ultimele zece, sau douăzeci sau o sută de dimineţi. Am trecut pe sub acacia mare, unde o pereche de maimuţe vervet cu mustăţile gri stăteau la taclale pe una dintre crengile de jos. Păreau doi bătrâni, cu mâinile cu pielea neagră şi cu feţe lungi şi dezamăgite. Coborâseră din pădure sau de pe coastă în căutare de apă, dar în cisternele noastre mai rămăsese extrem de puţină, aşa că nu aveam de dat nici un strop.

Drumul de pământ se ducea peste deal, peste câmpurile larg terasate. În vremurile bune, semănăturile noastre, bogate şi verzi, se întindeau în jurul nostru în toate direcţiile. Când te plimbai prin porumbul până la piept, piciorul ţi se afunda până la gleznă în pământul jilav. Acum frunzele se răsuceau şi trosneau. Moara mai mergea încă, făcând *posho*[13], care apoi era depozitat în saci de pânză, ca să ne onorăm contractele. Vagoane pline cu grâne încă mai plecau unul după altul din gara noastră de la Kampi ya Moto spre Nairobi, însă nimeni nu se îmbogăţea din aşa ceva. Tata împrumutase bani cu o dobândă piperată şi apoi se împrumutase iar. Rupia se prăbuşea ca o găinuşă de munte plină de alice. Nimeni nu ştia cum stătea treaba. Creditorii păreau a se răzgândi mereu şi datoriile tatei urcau şi coborau ca pe o scară. Dar caii noştri trebuiau să mănânce. Aveau nevoie de ovăz decorticat, tărâţe, orz fiert – nu de petice decolorate de lucernă. Tata crescuse cai pursânge cu iubire şi bazându-se pe instinct şi pe registrul cel gros despre armăsari, cu liste de nume care ajungeau până la cai de prăsilă ca nişte prinţi magnifici. Aceştia erau cei mai buni cai din câţi existau. Nu avea de gând să lase pe nimeni şi nimic să-i mai ia ceva fără să lupte, nu după ce muncise din greu pentru asta.

Când am ajuns cu Pegasus la drum deschis, am făcut o pauză şi ne-am liniştit, trăgându-ne sufletul, apoi l-am călărit la galop. A ţâşnit de-a lungul pantei ca un arc întins, avântându-se într-o succesiune de salturi – rapid şi perfect, aproape zburând.

Îl moşisem chiar eu când aveam paisprezece ani şi eram acasă într-o vacanţă de primăvară – o privisem pe Coquette cum tremură în chinurile facerii şi fusesem tare bucuroasă să fiu acolo. Coquette fătase mânji sănătoşi o dată la câţiva ani de la moartea îngrozitoare a lui Apollo şi de la invazia furnicilor siafu, dar tot nu voiam s-o las

singură nici o clipă şi în ultimele săptămâni dinaintea sorocului obişnuiam să dorm în boxa de lângă a ei. Când mânzul a ieşit, în cele din urmă, am rupt cu mâinile sacul amniotic alunecos şi transparent, i-am tras cu grijă de copitele perfecte ale picioarelor din faţă şi l-am aşezat pe fânul aşternut pe jos. Aproape că am tremurat de bucurie şi de uşurare. Era prima dată când moşeam de una singură şi nu se-ntâmplase nici o nenorocire. Tata avusese încredere în mine şi nu venise deloc în grajd până în zori, când eu îl ţineam pe Pegasus în braţe – o grămăjoară de căldură umedă şi extremităţi ciolănoase, îndoite.

— Bună treabă, mi-a spus din uşa grajdului.

Părea să ştie că, dacă pune doar vârful prăfuit al cizmei în boxă, diminuează importanţa a ceea ce reuşisem fără ajutorul lui.

— L-ai adus la viaţă. Cred că acum e al tău.

— Al meu?

Nu avusesem niciodată nimic al meu şi nu crezusem că ar trebui – de ani buni îngrijeam şi hrăneam fericită animalele tatălui meu, avându-le pe mână şi făcându-mi griji pentru ele. Dar, cumva, acest animal uimitor îmi aparţinea: un pic de gingăşie după care nici măcar nu ştiam că tânjesc cu disperare.

Când Pegasus şi cu mine am terminat goana, ne-am întors spre casă pe drumul mai lung care înconjura perimetrul de nord al văii şi care se continua cu o întindere nesfârşită. Un vecin cumpărase în pripă parcela alăturată şi am văzut semne că se mutase. Stâlpi pentru gard de-abia ridicaţi stăteau drepţi ca nişte beţe de chibrit acolo unde înainte fusese doar câmp deschis şi un pustiu neatins. Am urmat linia pe care o trasau şi în scurt timp am dat cu ochii de fermier – fără pălărie, cu pieptul ca un butoi şi cu o bobină de sârmă în spinare. Întindea sârma cu un ciocan, un cleşte şi nişte cârlige, iar muşchii braţelor i se încordau când întindea firul tare pe lângă stâlp şi îl fixa. Nu

s-a oprit din lucru până când n-am ajuns la un metru şi jumătate de el. Apoi şi-a ridicat capul şi mi-a zâmbit, cu gulerul înnegrit de sudoare.

— Îmi calci în picioare păşunea.

Ştiam că glumeşte – încă nu era nici o păşune, nici altceva terminat –, dar îmi dădeam seama că într-o zi totul *va arăta* minunat. Se vedea după cât de bine fixase stâlpii.

— Nu pot să cred că ţi-e deja gata casa, am zis.

El o făcuse să arate mai degrabă a casă de oraş decât a casă din sălbăticie, cu acoperiş de ţiglă în loc de stuf şi cu sticlă adevărată la ferestre.

— Nici nu se compară cu cea a tatălui tău.

Deci ghicise cine sunt. Ferindu-şi privirea cu dosul mâinii, s-a uitat în sus la mine cu ochii mijiţi.

— L-am cunoscut acum mulţi ani, când am fost spitalizat în apropiere împreună cu voluntarii din Madras.

— Ai fost rănit?

— De fapt, am avut dizenterie. Tot detaşamentul meu a avut. Mulţi bărbaţi au murit.

— Sună îngrozitor.

— A fost.

În felul lui de a vorbi detectam o vagă urmă de accent scoţian.

— Dar am avut parte şi de câteva plăceri. Într-o zi, unii dintre noi am mers la vânătoare în valea Rongai şi erai şi tu acolo. Un băştinaş chipeş era cu tine şi amândoi eraţi al naibii de buni ţintaşi.

A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii frumoşi, drepţi.

— Nu-ţi aduci aminte de mine.

I-am cercetat chipul – maxilarul pătrat şi bărbia puternică, ochii ca albăstreaua – căutând ceva familiar.

— Îmi pare rău, nu-mi aduc, am recunoscut în cele din urmă. Erau mulţi soldaţi prin zonă pe-atunci.

— Ai crescut.

— Tati zice că s-ar putea să nu mă opresc niciodată. l-am şi depăşit acum ceva vreme.

Mi-a zâmbit şi a continuat să se uite în sus la mine într-un fel care mă făcea să mă gândesc dacă trebuia să mai spun sau să mai fac ceva. Nu-mi imaginam ce anume. Tot ce ştiam despre bărbaţi, în afara vieţii şi a muncii de la fermă, erau gândurile plăcute şi confuze pe care le aveam uneori noaptea târziu, despre cum cineva mă mângâie sau mă posedă, gânduri care mă făceau să roşesc chiar şi când eram singură în coliba mea.

— Păi, mi-a părut bine să te revăd.

S-a întins după bobina cu sârmă fără să-şi ia ochii de la mine.

— Noroc! i-am urat şi l-am înghiontit pe Pegasus, bucuroasă să-l las acolo cu stâlpii lui de gard şi să mă întorc acasă cu soarele în spate.

— L-am cunoscut pe noul nostru vecin, am zis la cina din acea seară, în timp ce tăiam cu vârful cuţitului o fâşie dintr-o bucată de gazelă a lui Thompson.

— Purves, a zis tata. A făcut multe cu pământul ăla.

— Este fostul căpitan de care mi-ai spus, Charles? a întrebat Emma din capul mesei, unde stătea. E un bărbat chipeş. L-am văzut în oraş.

— Ştie să muncească din greu, doar atât zic.

— Ţie cum ţi s-a părut, Beryl?

Am ridicat din umeri.

— În regulă, cred.

— Nu ai muri dacă ai fi mai sociabilă, a zis ea. Cunoşti *vreo* persoană de vârsta ta?

— De vârsta mea? Are vreo treizeci de ani.

— Viaţa la fermă o să te înăsprească, să ştii. Tu crezi că o să fii mereu tânără şi frumoasă şi că o să ai multe ocazii, dar nu e chiar aşa.

— Em, are doar şaisprezece ani, a spus tata. Are destul timp.

— Asta crezi tu. Noi nu suntem de-ajutor, ţinând-o în pustietatea asta, fără companie. Nici

şcoala nu i-a fost de mare folos – nu că ar fi frecventat-o vreme îndelungată. E sălbatică. Nici conversaţie nu ştie să facă.

— De ce vorbim despre maniere şi societate când există probleme adevărate la care să ne gândim? mi-am împins frustrată farfuria.

— Într-o bună zi *vei dori* să atragi un bărbat, a zis Emma ţintuindu-mă cu privirea. Tatăl tău şi cu mine trebuie să te pregătim pentru asta.

— Emma crede că ar trebui să ai parte de un bal de debut, a explicat el, apucând paharul de whisky de partea groasă.

— Cred că glumiţi. *Unde* să debutez?

— Beryl, ştii cât se poate de bine că se fac astfel de lucruri. Chiar şi aici. E important să fii cunoscută în societate şi să-ţi cultivi graţia. Poate acum nu crezi că e important, dar o să-ţi schimbi părerea.

— Aici e toată societatea de care am nevoie, am zis, gândindu-mă la Buller şi la caii noştri.

— E doar o noapte, Beryl.

— Şi o rochie nouă, a adăugat Emma, de parcă ar fi fost vorba de o loterie.

— Am vorbit deja cu cei de la hotel, a spus tata hotărât, şi am ştiut că totul fusese aranjat cu mult înainte.

10

Nairobi se extinsese mult de când fusesem la şcoală. Zece mii de oameni stăteau ca într-un cuib pe platoul teşit al câmpiilor Athi, unde se aflau magazine cu acoperişuri de tablă, cârciumi şi bazarul zgomotos şi colorat. Chiar şi atâta civilizaţie era o minune. Oraşul fusese întemeiat întâmplător în 1899, în timp ce se construia între Mombasa şi lacul Victoria calea ferată Uganda. A fost ridicat întâi un sediu central şubred, apoi a apărut o baracă din conserve de hamsii, pe care muncitorii au numit-o Clubul Railhead, apoi au

răsărit alte barăci şi corturi, iar când, în fine, calea ferată a avansat, în urma ei a rămas un oraş.

Dar chiar şi aşa n-a ghicit nimeni cât de importantă va deveni acea cale ferată pentru Imperiul Britanic şi pentru întregul continent. Construirea ei fusese costisitoare, iar întreţinerea şi mai şi. Funcţionarii coloniali au pus atunci la cale un plan ca să-i atragă pe coloniştii albi în zonă oferindu-le parcele de pământ la un preţ de nimic. Foşti soldaţi, precum tata şi D., au primit pământ în plus ca parte a unei pensii. Şi astfel a crescut colonia, bărbat după bărbat, fermă după fermă, cu Nairobi pe post de inimă cu bătăi regulate.

În 1919 existau deja clădirea guvernamentală cu o sală de bal – situată pe dealul din centrul oraşului Nairobi –, un hipodrom şi trei hoteluri bune. Ca să ajungem în oraş trebuia doar să urcăm în tren, să călătorim o sută optzeci şi unu de kilometri prin sălbăticia prăfuită, prin noroiul roşu format din laterit şi printr-o mlaştină cu trestie. O zi întreagă de zgâlţâieli petrecută în maşinăria de fier plină de funingine, ca să stau într-o cameră închiriată la hotelul New Stanley, îmbrăcată într-o rochie de culoarea cremei de ou.

Rochia era probabil foarte frumoasă. Emma o alesese şi insistase că e perfectă – dar dantela scrobită mi se încreţea prea sus pe gât şi îmi făcuse o iritaţie pe care nu o puteam scărpina. Aveam şi o coroniţă de trandafiri – boboci galben-rozalii, cusuţi împreună într-o cunună. Mă tot uitam în oglindă întrebându-mă dacă arăt cum trebuie şi sperând că da.

— Fii sinceră, ce crezi? am întrebat-o pe Dos, care stătea în spatele meu în furou şi îşi scotea agrafele din părul castaniu, tuns bob.

— Eşti încântătoare, dar nu te mai scărpina, bine? O să creadă lumea că ai purici.

Dos încă era elevă – învăţa în oraş, la şcoala domnişoarei Seccombe – şi aproape că nu mai aveam nimic în comun. Ea avea forme bine

definite, era oacheşă şi minionă în rochia ei albastră, de dantelă, ştia cum se face conversaţie şi se pricepea la politeţuri, se simţea bine în compania altora. Eu eram slabă ca un băţ, eram mai înaltă cu un cap decât Dos, chiar şi când purtam pantofi fără tocuri – şi mă simţeam mult mai bine vorbind cu caii şi câinii decât cu oamenii. Eram firi atât de opuse, aşa cum numai două fete de şaisprezece ani pot fi, dar Dos îmi era încă dragă şi mă bucuram că era alături de mine.

La 10 seara fix, conform unui stupid obicei britanic, l-am apucat strâns pe tata de braţ, pe scări. Eu îl văzusem îmbrăcat doar în haine kaki prăfuite şi purtând pălărie de soare, dar fracul negru şi plastronul alb îi veneau firesc şi îmi aduceau aminte de viaţa pe care o dusese înainte, în Anglia. Acolo i-aş fi fost prezentată regelui, la curte, într-o procesiune de alte domnişoare de familie bună, toate numai perle, mănuşi şi pene de struţ, şi aş fi făcut plecăciuni până n-aş mai fi putut. În colonia asta îndepărtată, unde suveranitatea era un steag, o noţiune, şi unde uneori câteva versuri din *God Save The King*[14] cântate cu însufleţire îi făceau pe toţi să lăcrimeze, am fost prezentată unei sălii de bal de hotel plină de fermieri, foşti soldaţi şi afrikanderi, toţi îmbăiaţi şi pe jumătate beţi. O formaţie cu cinci membri a început să cânte primele versuri săltăreţe din *If You Were the Only Girl in the World*[15], semnul ca tata şi cu mine să ne îndreptăm spre ringul de dans.

— O să te calc pe picioare, l-am avertizat.

— Dă-i drumul. N-o să mă strâmb ca să nu te dau de gol.

Dansa minunat şi eu m-am străduit să ţin pasul cu el, concentrându-mă pe fracul lui din lână, care mirosea vag a cedru de la cufărul din care fusese scos cu o zi în urmă. Trebuia să mă aplec puţin ca să nu fiu mai înaltă decât el, iar asta mă făcea să mă simt şi mai ciudat.

— Ştii, nu primeşti nici un manual pentru lucrurile complicate, mi-a spus când formaţia a încetinit ritmul. N-am ştiu întotdeauna ce trebuie să fac în calitate de tată, dar cumva ai ieşit bine.

Înainte să înţeleg pe deplin ce-mi spusese sau să savurez momentul, s-a îndepărtat dintr-o mişcare de lângă mine şi i-a dat mâna mea dreaptă lordului Delamere.

— Uită-te la tine, Beryl. Frumoasă ca o mânză, a zis D.

Se întorsese din război arătând mai bătrân cu zece ani. Avea riduri adânci împrejurul ochilor şi părul îi albise într-un acces urât de febră, dar răzbise. Abia dacă îl mai vedeam. Mai ţinea Equator Ranch, dar se mutase ca să se ocupe de o altă fermă la sud-est de noi, pe malurile calcaroase ale lacului Elmenteita.

— Florence ar fi trebuit să fie aici, mi-a şoptit peste umăr. Ar fi fost atât de mândră.

Am simţit un gol în stomac când l-am auzit pe D. pronunţându-i numele cu atâta tandreţe şi i-am spus că încă mă gândesc la ea zi de zi.

— Nu e corect că a plecat dintre noi.

— Chiar deloc.

Apoi m-a pupat pe obraz şi m-a pasat lin următorului la rând.

A fost nevoie de câteva dansuri ca să-mi revină buna dispoziţie, dar partenerii mei nu păreau să observe ori poate că nu le păsa. Vreme de o oră sau mai mult am fost învârtită de o mulţime de feţe încălzite, bărbierite, de mâini puternice şi de mâini umede, de dansatori buni şi de unii mai împiedicaţi. Am gustat şampanie în timp ce o trompetă singuratică trâmbiţa versurile pe care le ştiam, dar pe care nu le cântam:

A Garden of Eden just made for two
With nothing to mar our joy
I would say such wonderful things to you
There would be such wonderful things to do
If you were the only girl in the world.

Şi acolo era Jock – Purves, după cum îi zisese tata –, care arăta mult mai curat decât atunci când întindea sârma şi părea mult mai chipeş acum, că eram nas în nas. Când m-a tras mai aproape de el, am simţit miros de pudră de bărbierit şi gin şi, deşi nu aveam pic de experienţă cu bărbaţii sau cu leşinatul, când am trecut iar pe lângă masa lui Dos, am văzut în privirea ei că era timpul să învăţ.

În oraş erau mulţi bărbaţi ca Jock – soldaţi lăsaţi la vatră, care profitaseră de repartiţia de colonizare şi înşfăcaseră acrii întregi, încercând să se reinventeze, să-şi găsească un alt ţel – dar puţini erau la fel de chipeşi. El era puternic şi pătrăţos – la umeri, la falcă, la bărbie. Credeam că aşa ar trebui să arate un bărbat, dacă l-ai putea construi de la zero şi l-ai îmblânzi ca pe un pământ nou.

— Gardul tău mai e în picioare? l-am întrebat.

— De ce n-ar fi?

— Dintr-o mulţime de motive, am râs. Începând cu elefanţii care dau năvală.

— Crezi că sunt caraghios.

— Nu… am zis cu vocea pierită.

— Un anumit gen de bărbat vine în Africa şi construieşte garduri. Asta crezi?

— Ce ştiu eu? l-am repezit. Am doar şaisprezece ani.

— N-ai avut niciodată şaisprezece ani.

Mă flata, dar nu-mi prea păsa. Băusem trei cupe de şampanie şi totul începea să mi se pară minunat – felul în care se simţea la pipăit jacheta închisă la culoare a lui Jock, formaţia aflată într-o nişă vizavi de bar. Tuba era o învolburare aurie. Cântăreţul cu corn părea să-mi facă semn cu ochiul. Şi mai erau celelalte fete, însoţite de parteneri, care lunecau pe lângă noi în rochii de mătase, cu gardenii ca nişte stele prinse în păr.

— De unde au apărut toate fetele astea? Nu le-am văzut până acum nici pe jumătate dintre ele.

El a privit în jur.

— Tu le eclipsezi pe toate.

La fermă nu avusesem nici o ocazie să flirtez. Nu învăţasem cum să atrag un bărbat, aşa că pur şi simplu am zis ce credeam, chiar dacă mă eticheta drept nesigură pe mine.

— Emma zice că nu-mi stă bine machiată.

— Rujul şi pudra aia trebuie date jos la un moment dat. Poate e mai bine că nu te avantajează.

Am dansat jumătate de minut în tăcere, apoi el a zis:

— Toate orăşencele astea provin din aceeaşi cutie cu dulciuri. Mai degrabă cred că o să mă însor cu tine.

— Poftim? am inspirat, luată prin surprindere.

A rânjit cu dinţii lui frumoşi, lucioşi şi pătrăţoşi.

— Doar *porţi* o rochie albă.

— O!

M-am îndepărtat de el şi am simţit cum îmi vâjâie capul.

Ceva mai târziu am mers şi m-am aşezat lângă Dos la una dintre mesele acoperite. Îşi sprijinea bărbia cu o mână. În cealaltă avea un cocktail cu gin care făcea spumă.

— E încântător, a zis.

— Atunci dansează tu cu el. Pe mine mă enervează.

— Nici măcar nu s-a uitat de două ori la mine.

— De unde ştii?

A râs.

— Zău, Beryl. Eşti atât de prostuţă.

— Şi de ce *n-aş fi*? am săgetat-o cu privirea. Oricum, totul e o prostie. Jumătate dintre tipii de aici sunt transpiraţi leoarcă, iar ceilalţi privesc fix peste umărul meu, de parcă n-aş fi de faţă. Mă rog, cel puţin cei care sunt destul de înalţi.

— Îmi pare rău, a zis ea pe un ton mai blând. Doar te tachinam. O să înveţi.

M-am strâmbat şi am tras de guler.

— Vrei să fumăm?

— Du-te tu. S-ar putea să fie singura mea şansă să mă bage vreun bărbat în seamă.

— Arăţi splendid!

A zâmbit.

— O să arăt şi mai bine când o să ies de-aici.

Pe stradă era întuneric cum doar în Africa poate să fie. Am inspirat adânc, simţind miros de praf şi eucalipt, şi am trecut pe lângă luminiţele murdare de pe terasă. În părculeţul de peste drum fusese împrăştiat lut fin, precum un strat de zahăr pudră, iar un şir de eucalipţi pitici fuseseră plantaţi de curând, pentru efect. Astfel încerca Nairobi să se civilizeze, dar o pustietate şi mai mare se întindea dincolo de oraş, gata să ne înghită cu totul. Asta îmi plăcea mult la Africa şi speram să nu se schimbe niciodată. În timp ce mă plimbam am simţit cum întunericul mă trăgea şi m-a încercat o dorinţă plăcută de a-mi lepăda rochia, ba chiar şi pielea.

— Arăţi ca Diana, m-a speriat o voce.

În spatele meu, pe stradă, se afla un bărbat îmbrăcat într-o haină de seară şi cu nişte pantaloni care-i veneau foarte bine, toate albe ca luna.

— Poftim?

— Diana, zeiţa vânătorii, a precizat el. De la romani.

Mi-am dat seama că era beat, dar tot simpatic era. O sticlă mare de vin i se bălăbănea în mână lovindu-i-se de-un picior, iar când a zâmbit am văzut că avea o figură minunată, cel puţin în întuneric.

— Sunt Finch Hatton… sau poate că sunt Virbius.

— Alt roman?

— Ai ghicit!

M-a privit mai îndeaproape, înclinându-şi capul. Era mai înalt decât mine, aşa cum doar puţini bărbaţi erau.

— Arăţi de parcă ai fi fost la o petrecere.

— Şi tu. Asta e pentru mine, am arătat cu bărbia în direcţia hotelului.

— Petrecerea de nuntă?

Am râs.

— Balul meu de debut.

— Bine, atunci. Să nu te măriţi niciodată. Ca regulă, Dianele nu fac aşa ceva.

S-a apropiat şi mai mult de mine şi am putut să-i văd mai bine chipul de sub melonul închis la culoare. Ochii îi erau mari şi pleoapele grele de oboseală. Avea pomeţii puternici, nasul ascuţit şi delicat.

— Atunci te simţi pregătită pentru societate? m-a întrebat.

— Nu sunt sigură. Poate cineva să-ţi spună când ai crescut?

Un alt bărbat a apărut de după colţul din apropierea hotelului şi s-a îndreptat ţintă spre noi. Şi el avea ţinuta unui prinţ, precum şi o mustaţă deasă, pieptănată, un păr roşcat şi nu purta pălărie.

— Denys, în sfârşit! a zis el oftând dramatic. M-ai făcut să te alerg!

A făcut o plecăciune, îndoindu-se de la brâu, una care probabil ar fi trebuit să fie amuzantă.

— Berkeley Cole, la dispoziţia dumneavoastră.

— Beryl Clutterbuck.

— Fiica lui Clutt?

M-a privit cu atenţie.

— Da, acum văd asemănarea. Îl ştiu pe tatăl tău de la cursele de cai. Nici un alt bărbat nu se pricepe mai bine ca el la cai.

— Domnişoara Clutterbuck şi cu mine discutam despre pericolele mariajului.

— Denys, eşti beat! i-a trântit-o Berkeley, apoi s-a întors spre mine. Nu-l lăsa să te sperie.

— Nu sunt deloc speriată!

— Vezi? a zis Denys.

Şi-a dus sticla la gură şi apoi s-a şters cu dosul palmei.

— Ai mai văzut vreodată astfel de stele? Nu cred. Nicăieri în lume nu sunt stele ca aici.

Deasupra noastră cerul era precum un cufăr plin de nestemate. Unele dintre stele păreau gata să

fugă şi să sară pe umerii mei – şi, deşi acestea erau singurele stele pe care le ştiam, îl credeam pe Denys când zicea că sunt cele mai frumoase. De fapt, mă gândeam că aş putea să cred orice mi-ar zice, deşi de-abia ne cunoscuserăm. Avea el acel ceva.

— Ce ştii de Keats? a întrebat Denys după câteva minute de linişte.

Apoi, când a văzut că nu ştiu la ce se referă, a adăugat:

— E vorba despre poezie.

— O, nu ştiu nici o poezie.

— Berkeley, spune-ne ceva despre stele.

— Hmmm, a căzut Berkeley pe gânduri. Ce zici de Shelley?

În mantie cenuşie te-nveleşte
De stele plină!
Ai zilei ochi cu plete-ţi orbeşte;
Sărută îndelung ziua calină.
Oraş şi mare, şi uscat s-atingă
Bagheta-ţi fermecată şi-apoi să stingă
Lumina lină!…[16]

— „Sărută îndelung“, a repetat Denys. Asta-i partea cea mai bună, nu-i aşa, iar Berkeley o recită atât de bine.

— Splendid!

Tata îmi citise uneori din clasici la lumina focului, dar mă simţisem ca la şcoală. Aceasta semăna mai mult cu un cântec şi, de asemenea, cu a fi singur în sălbăticie cu gândurile tale. Era ca ambele lucruri deodată.

În timp ce versurile lui Shelley încă pluteau în aer, Denys a început să recite altceva, încet, ca pentru sine:

Aceasta e ora ta, O Suflete, zborul tău liber către nerostire,

Departe de cărţi, departe de artă, cu ziua istovită şi lecţia făcută,

Tu ivindu-te pe deplin în lumină, mut, în contemplarea
temelor atât de îndrăgite.
Noapte, somn, moarte şi stele.[17]

Cuvintele erau atât de fireşti pentru el, încât nu depusese nici un efort să le rostească. Nu puteai să înveţi aşa ceva, indiferent cât de mult încercai. Chiar şi eu puteam să-mi dau seama şi mă simţeam puţin neînsemnată.

— Tot Shelley?

— Whitman, de fapt, mi-a zâmbit el.

— Ar trebui să mă ruşinez că nu am auzit de el? Ţi-am spus că nu ştiu nimic despre poezie.

— Ai nevoie doar de exerciţiu, să ştii. Dacă într-adevăr vrei să afli, fă-o. Ia-ţi doza zilnică de poezie.

— Aşa cum iei chinină împotriva malariei, a adăugat Berkeley. Te mai ajută şi o cupă cu şampanie de calitate. Nu ştiu ce are Africa, dar şampania e absolut obligatorie aici.

Fără să mai rostească altceva, Denys şi-a dus mâna la pălărie şi cei doi bărbaţi au luat-o în josul străzii, au dat colţul şi au dispărut. Poate se îndreptau spre o altă petrecere sau poate că îi aşteptau doi armăsari albi ca să-i poarte la un palat fermecat. Aş fi crezut şi în apariţia unui covor magic sau în orice alt sfârşit de basm. Erau atât de încântători şi acum plecaseră.

— Eşti beată? m-a întrebat Emma când m-am întors înăuntru.

— S-ar putea să fiu.

Şi-a încreţit buzele, sătulă de mine, şi a plecat chiar în clipa în care venea Jock.

— Te-am căutat peste tot, mi-a zis luându-mă de braţ.

Fără să spun nimic, am apucat cupa cu şampanie pe care o avea în mână şi am dat-o peste cap. Era un gest melodramatic, dar în mintea mea încă se învârteau frânturi de versuri, precum dârele

lăptoase ale stelelor. Aveam în cap imaginea a doi bărbaţi chipeşi în sacouri albe, la marginea neîmblânzită a oraşului, şi ideea că lumea era mult mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată şi că o să mi se întâmple tot felul de lucruri. Unele dintre ele se petreceau deja şi urmau să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna, chiar dacă nu ştiam exact în ce fel. Acum aveam doar ce-mi oferea clipa, ceva la fel de tonic precum şampania care sâsâia şi-mi dansa pe limbă. *Obligatorie*, îi zisese Berkeley Cole.

— Hai să mai bem din asta, i-am spus lui Jock arătându-i paharul. Iar apoi, în timp ce ne îndreptam spre bar, l-am întrebat: Ştii vreo poezie?

11

Câteva săptămâni mai târziu, tata şi cu mine am mers să aşteptăm trenul de Nairobi în staţia Kampi ya Moto, cea din vale de ferma noastră. Locomotiva s-a oprit şi a pufăit din greu, ca un mic dragon care s-a întors acasă de la război. În urma ei, fumul ieşea şi se răspândea pătând cerul plat, în timp ce nişte bărbaţi stăteau aplecaţi peste rampa de lemn pe care o pregăteau lângă vagoanele de marfă pline de funingine. Şase dintre caii noştri se întorceau acasă victorioşi de la Turf Club, din oraş – printre ei Cam, Bar One şi Pegasus. Cam câştigase trofeul şi premiul de o sută de lire, dar acum, când stăteam pe peronul scurt şi o aşteptam pe Emma să vină cu maşina, tata nu voia să vorbim despre cursele câştigate. Voia să vorbim despre Jock.

— Îţi place măcar un pic de el? m-a întrebat privind spre dealul însorit.

— Cred că e în regulă. O să pună ferma aia pe picioare.

Pentru o clipă şi-a muşcat încet colţul buzei.

— Aşa e.

Apoi a adăugat:

— Are intenţii serioase în legătură cu tine.

— Ce? m-am întors spre el. De-abia ne-am cunoscut!

El a zâmbit strâmb.

— Nu cred că ăsta ar fi un impediment pentru căsătorie.

— De ce toată lumea e atât de dornică să-mi găsească un soţ? Sunt prea tânără pentru aşa ceva.

— Nu chiar. Sunt destule fete de vârsta ta care visează de ani buni la soţi şi la familii. Vrei să fie cineva care să aibă cineva grijă de tine într-o zi, nu?

— De ce? Ne descurcăm şi aşa.

Înainte ca tata să apuce să mai spună ceva, zgomotul de claxon a răzbit de peste deal. Am auzit duduitul adânc şi metalic al automobilului şi, în timp ce-şi făcea apariţia, am văzut-o pe Emma la volan, săltând în sus şi-n jos pe scaunul tare de piele. A tras lângă noi, cu maşina în ralanti.

— Beryl, unde ţi-e pălăria? O să-ţi apară pistrui de la soarele ăsta!

Nu înţelegeam cum succesul nostru din Nairobi se evaporase aşa de repede, dar în seara aceea, la cină, tata era tăcut şi distant, în timp ce Emma îşi exprima, arţăgoasă, nemulţumirea legată de supă. Aceasta era o fiertură subţire cu calcan, cartofi şi rondele mici de praz.

— Peştele e stricat. Tu ce spui, Charles?

Şi-a împins bolul în faţă şi l-a strigat pe Kamotho, servitorul. Când a venit, îmbrăcat cu jacheta albă şi purtând un fes mic de catifea, Emma i-a spus să ia tot de pe masă.

— Şi ce o să mâncăm? Pâine cu unt?

Tata a ridicat mâna, în semn că toate rămân unde sunt, ceea ce l-a zăpăcit pe Kamotho.

— Dă-i pace, Emma.

— *Acum* îţi pasă ce fac? Ca să vezi!

Cuvintele ei au spart aerul deasupra mesei.

— Ce se-ntâmplă? am reuşit, într-un sfârşit, să întreb.

Tata părea să sufere. I-a cerut lui Kamotho să plece şi, în timp ce se îndepărta tiptil, recunoscător, îmi doream să plec odată cu el. Nu voiam să aud ce avea să urmeze.

— E afurisita asta de rupie, a spus tata în cele din urmă, frângându-şi mâinile. Săptămâna trecută m-am culcat cu o datorie de cinci mii, iar acum m-am trezit că s-au făcut şapte mii cinci sute, cu dobândă de opt la sută pentru toată suma. De data asta nu mai pot s-o scot la capăt.

— A acceptat o slujbă de antrenor în Cape Town, a zis Emma cu răceală. Gata cu ferma.

— Ce? am zis simţind că sunt pe punctul s-o iau razna.

— Agricultura e ca un joc de noroc, Beryl. Mereu a fost aşa.

— Iar Cape Town nu e la fel?

Am scuturat din cap, de-abia eram în stare să-mi dau seama ce se petrece.

— Caii sunt iubiţi acolo. O să am parte de un alt început, unul adevărat. Poate schimbarea va fi cu noroc.

— Cu noroc, am repetat sec.

În noaptea aceea, în camera mea, am făcut flacăra lămpii mai mică şi m-am întins năucită. Umbre se furişau şi suspinau deasupra patului meu, de ai cărui stâlpi încă atârnau mărgele şi săculeţi cu oscioare de animale. Mă lua ameţeala gândindu-mă cât de repede se putea ca viaţa să-mi scape printre degete. Grajdurile noastre erau încă pline şi îngrijite ca la carte – optzeci şi patru de animale fără pereche, care îi aduseseră tatălui meu o reputaţie de aur şi victorii după victorii. De dimineaţă, clopotul de la grajduri are să bată iar şi toţi şi toate se vor trezi ca până acum. Roata morii se va învârti, caii vor alerga şi vor tropăi în padoc împingând fânul de colo-colo în boxele lor – dar nimic din toate acestea nu mai era real. Trăiam la o fermă-fantomă.

12

Când luna a urcat deasupra copacilor de camfor din faţa colibei mele, lumina a pătruns prin ferestrele deschise, colorând în galben partea de sus a rafturilor şi cutiile. Am tras repede pe mine o pereche de pantaloni şi o cămaşă cu mânecă lungă, mi-am pus mocasinii în picioare şi am ieşit în noaptea răcoroasă şi uscată. În noaptea aceea urma să aibă loc o *ngoma*, ca de fiecare dată când era lună plină – un dans tribal al tinerilor şi tinerelor kikuyu, sus pe digul din capătul îndepărtat al pădurii. M-am îndreptat într-acolo cu Buller urmându-mă îndeaproape, cu urechile ciulite la orice zgomot care ar fi putut veni de la ceva ce ar fi vrut să mă rănească şi gândindu-mă la tata.

Seara devreme îl găsisem la biroul lui, cu foi împrăştiate peste tot, întocmind liste cu posibili cumpărători pentru cai. Capitularea pe care-o presupunea acea activitate părea să-i fi crestat noi riduri în jurul ochilor căprui.

— Merge şi Emma cu tine la Cape Town? l-am întrebat.

— Desigur.

— O să merg şi eu?

— Dacă asta vrei.

Am simţit că mi se zburleşte părul de pe ceafă.

— Ce altceva aş putea să fac?

— Să rămâi aici şi să-ţi începi viaţa ca soţie de fermier.

— Să mă mărit cu Jock? am rostit eu repede, şovăielnic.

— E limpede că el e gata să se aşeze la casa lui şi că pe tine te vrea.

— Am doar şaisprezece ani.

— Păi, nimeni nu te forţează, a ridicat el din umeri. Dacă vrei să vii şi tu, noi o s-o luăm de la capăt, lucrând pentru alţii.

S-a întors la listele lui, iar eu i-am studiat creştetul, cu pielea de un roz palid, care arăta

vulnerabilă sub părul castaniu, rărit. Oare tocmai primisem un răspuns echivoc? Zisese că depinde de mine, dar ceva din vocea lui părea să mă îndepărteze cu blândeţe de Cape Town.

— Emma nu vrea să vin şi eu?

— Zău, Beryl!

Şi-a ridicat privirea de pe listele pe care le tot muta dintr-o parte într-alta şi părea exasperat.

— Sunt atâtea lucruri care mă îngrijorează acum. Asta n-are legătură cu tine.

Atunci am plecat la culcare, dar n-am prea dormit şi nici n-am putut să mă gândesc la altceva. Poate că deciziile dificile ale tatei *nu aveau* nici o legătură cu mine, dar ele îmi schimbau complet viaţa, exact în acelaşi fel, şi mă forţau să iau eu decizii dificile, unele pe care sperasem să nu le iau niciodată.

Nici nu urcasem până la jumătatea culmii abrupte, când am auzit *ngoma*. Tobele făceau aerul să vibreze şi reverberau în pământul de sub picioarele mele, de parcă se săpa un tunel, în toate direcţiile deodată. Fumul se ridica răsucindu-se deasupra culmii, urmat de flăcări înalte şi de cenuşă. În cele din urmă am ajuns sus şi i-am văzut pe dansatorii însufleţiţi de mişcare şi pe cei care formau un cerc în jurul lor şi îi priveau – cei fie prea tineri, fie prea bătrâni ca să participe. În mijlocul cercului de pământ bătătorit focul dansa şi el, răspândind un miros de lemn ars şi făcând să strălucească membrele şi chipurile celor prezenţi. Tinerele aveau capetele rase, fine, împodobite cu şiraguri de mărgele. Şi mai multe mărgele se mişcau dintr-o parte într-alta, pe fire lungi, cu noduri, prinse de fâşiile de piele strânse ale veşmintelor. Nu erau cu mult mai în vârstă decât mine, dar, îmbrăcate aşa, păreau mai mari şi dădeau impresia că ştiau ceva ce eu nu ştiam şi probabil nici nu aveam să aflu.

Câţiva tineri purtau piei lungi şi albe de serval, prinse de curelele de piele care le încingeau

mijlocul. Când pieile se mişcau şi le ajungeau în spate, între fese, punctele şi petele de pe blana animalelor străluceau de parcă ar fi fost vii, apoi se loveau de picioarele lor, în timp ce se mişcau înainte şi-napoi în ritmul dansului. Căpetenia tribului şi-a dat capul pe spate şi a scos un cârâit ascuţit pe care l-am simţit prin toţi porii. Bărbaţii au chiuit, iar femeile le-au răspuns, chiot şi răspuns, sunete înalte care se repetau, umplând cerul şi despicându-l. Sudoarea strălucea în lumină şi pe pieile tobelor care vibrau. Am început să respir mai repede. Inima părea să-mi părăsească trupul în timp ce versurile şi refrenele prindeau viteză precum o roată mare. Şi, tocmai când să ajungă cântecul la apogeu, m-am uitat de cealaltă parte a cercului de flăcări şi l-am văzut pe Kibii.

Când eram copii, veneam mereu la aceste *ngoma*-uri împreună, rămâneam până târziu şi ne întorceam apoi prin pădure, Kibii criticându-i pe dansatori, zicând că ar fi putut să fie mai graţioşi sau mai pasionali. Acum nu prea ne mai întâlneam doar noi doi şi nu-mi aduceam aminte când fusese ultima dată când ne simţiserăm în largul nostru unul cu celălalt. În lumina focului care picta umbre pe el, am văzut cât de mult crescuse şi cât de diferit era. În locul hainei lui obişnuite, *shuka*, purta una mai frumoasă, înnodată sus, pe umărul stâng, şi strânsă la mijloc cu o curea cu mărgele. În jurul gleznelor purta blănuri de maimuţă, iar la gât avea o gheară de leu scobită. Stătea într-o parte, iar profilul lui era cel al unui prinţ, aşa cum fusese întotdeauna, dar cu trăsăturile mai oţelite. În cele din urmă s-a întors. Şi-a pironit ochii negri asupra mea, pe deasupra flăcărilor, şi inima mi-a tresărit. Acum era un *moran*. Asta se schimbase – devenise bărbat.

M-am îndepărtat de lângă foc, rănită. Nu mai eram apropiaţi de mult timp, dar tot nu-mi venea să cred că trecuse Kibii prin cel mai important moment al vieţii lui fără ca eu să aflu. M-am uitat

în jur după Buller, fiindcă voiam să plec cât mai repede, dar nu l-am văzut. Am plecat totuşi, iar, când am ajuns la capătul culmii şi mă pregăteam pentru coborârea abruptă, am auzit că mă strigă Kibii. Luna lumina încâlceala de plante şi ierburi dese prin care nu-mi vedeam picioarele. Chiar dacă mă grăbeam, ştiam că poate să mă ajungă cu uşurinţă din urmă – aşa că am rămas pe loc.

— Se zice că tatăl tău pleacă de la Njoro, a spus Kibii când a ajuns lângă mine. E adevărat?

Am dat din cap că da.

— La Cape Town.

Nu voiam să zic nimic de problemele legate de bani. Era prea ruşinos.

— Sunt mulţi cai buni acolo, sau cel puţin aşa am auzit.

— Ai devenit un *moran*, am spus, dorind să schimb subiectul. Arăţi foarte bine.

Mândria de pe chip i se citea în lumina lunii, dar mai era ceva. Mi-am dat seama că nu mai ştie cum să se poarte în preajma mea.

— Ce vei face acum? a întrebat.

— Chiar nu ştiu. Am fost cerută în căsătorie.

Am crezut că o să fie surprins sau că o să reacţioneze în vreun fel, în schimb el doar a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi zis *e de la sine înţeles*, iar apoi a spus o zicală de-a băştinaşilor pe care o mai auzisem şi-nainte: *Un lucru nou e bun, chiar dacă se va dovedi a fi dureros.*

— Eşti pregătit de însurătoare? l-am provocat eu, căci nu-mi plăceau autoritatea şi siguranţa cu care-mi vorbise; de parcă el ştia locul fiecărei piese din puzzle-ul care-mi dăduse viaţa peste cap.

El a ridicat iar din umeri – *de ce nu?*

— Mai întâi o să merg în lume. *Ndito*[18] din sat nu sunt pentru mine.

— Lumea e mare. Ştii încotro o să te-ndrepţi?

— Tata mi-a povestit despre multe locuri în care a călătorit – în nord până la Kitale, în sud la

Arusha şi până pe pantele din Donya Kenya. Poate că o să merg pe unde a fost şi el.

Ultimii paşi ai lui *arap* Maina fuseseră făcuţi foarte departe de locul unde ne aflam noi. Bănuiam că se gândea şi un alt loc, deşi nu zisese nimic de el.

— Tot mai vrei să-l găseşti pe soldatul care l-a ucis pe *arap* Maina?

— Poate, a zis. Sau poate o să învăţ diferenţa dintre visurile unui băiat şi cele ale unui bărbat.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Când o să mă însor, tata va trăi iar, prin fiii mei.

Era atât de înfumurat, atât de sigur pe el. Îmi venea să-l provoc şi să-l pun la punct. Am zis:

— Bărbatul care vrea să se însoare cu mine e foarte bogat şi puternic. Locuieşte în apropiere. Şi-a construit casa în trei zile.

— O casă ca lumea sau o colibă? a vrut să ştie.

— O casă adevărată, cu şindrilă, şi un acoperiş în ape şi ferestre cu sticlă.

A tăcut o clipă, iar eu eram sigură că, într-un final, îl impresionasem.

— Trei zile, a rostit în cele din urmă. Nu e înţelept să te grăbeşti aşa. Casa nu o să reziste mult.

— N-ai văzut-o! m-am răstit iritată la el.

— Ce contează? L-aş ruga să construiască încă o casă, doar pentru tine, şi să aibă mai multă grijă.

S-a întors, semn că a terminat cu mine, şi mi-a zis, aproape peste umăr:

— Ar trebui să ştii că am un nume de *moran* acum. Sunt *arap* Ruta.

M-am chinuit tot drumul până la fermă, repetând lucrurile inteligente pe care ar fi trebuit să i le spun, lucruri care să-l rănească şi să-l facă să se simtă ca un nimic, aşa cum mă simţeam eu, şi la fel de neînsemnat. Ce să spun, *arap* Ruta! Îl ştiam de când era cât un mistreţ african, iar acum căpătase experienţă şi înţelepciune după o

ceremonie de o noapte? După un cuţit ascuţit şi fiindcă băuse o cană cu sânge închegat de bou?

În vreme ce gândurile îmi bâzâiau în cap şi se ciocneau unul de altul, mi-am dat seama că, dacă Ruta ar fi avut cea mai mică idee despre cât mă temeam de schimbările care urmau, aş fi murit.

Dar îmi *era* teamă şi eram foarte confuză. Cape Town se afla la capătul lumii, iar acolo tata avea să fie ocupat şi apăsat, preocupat să le fie pe plac noilor proprietari şi administratorilor de manejuri. Aş fi putut să mă ţin după el şi să încerc să nu-l încurc sau aş fi putut să o ajut pe Emma să aranjeze casa. Ce mai idee!

Şi Anglia era o opţiune, aşa credeam, sau ar fi putut fi, dacă aş fi fost o altfel de fată. Aş fi putut să mă gândesc să-i scriu mamei şi să o întreb dacă era loc şi pentru mine lângă ea şi lângă Dickie – dar Anglia părea o lume chiar mai străină şi mai îndepărtată decât Cape Town, iar ea nu încercase niciodată să mă caute în toţi acei ani. M-ar fi costat prea mult să-i fi cerut ajutorul şi s-ar fi deschis o portiţă prin care toată durerea şi suferinţa ar fi pătruns înapoi în mine. Nu, niciodată – aşa că rămânea doar Jock.

N-aveam habar ce înseamnă o căsnicie, iar singura relaţie fericită pe care o văzusem fusese cea dintre D. şi lady D., care era doar o amintire înceţoşată, de demult. Mereu mi se păruse că ferma şi caii noştri erau lucruri mai bune de care să-mi leg soarta. Nici măcar nu-mi dădusem voie să-mi imaginez altceva, dar toate acestea se dezintegrau acum, clipă cu clipă. De-abia îl cunoşteam pe Jock şi nu ştiam de ce îi atrăsesem atenţia – în afară de faptul că eram pricepută la vânătoare şi că-i plăcea cum arăt. Dar dacă m-aş fi măritat cu el, aş fi putut să rămân aici, la Njoro, să văd aceleaşi dealuri şi depărtări, să am cam acelaşi fel de viaţă. Oare Jock credea că e îndrăgostit de mine? Oare aş putea învăţa să-l iubesc?

Dintr-odată totul era atât de confuz. Şi părea şi mai nedrept că, în timp ce viitorul meu se învârtea cu repeziciune, al lui Ruta se desfăşura exact aşa cum visase el. Vreme de zece ani sau mai bine, noi ne-am jucat de-a întrecerea, ne-am testat cutezanţa, am visat. Jocurile îl pregătiseră pe Ruta pentru viitorul lui şi ar fi trebuit să mă pregătească şi pe mine pentru al meu. Încercările deveniseră cu siguranţă mai riscante şi mai dificile, dar poate că la bază erau aceleaşi. săritul m-a învăţat cum să sar, nu? Era de-ajuns să mă uit la Ruta ca să ştiu că nu mai era un copil. Nici eu nu mai eram.

După-amiaza următoare, după ce repetasem de zeci de ori în coliba mea, ca să par sigură pe mine, i-am spus tatei că voi rămâne la Njoro.

— Bine, a dat el din cap şi şi-a unit vârfurile degetelor, privindu-mă cu atenţie. Cred că aşa e cel mai bine. Jock e un bărbat cu judecată, care munceşte din greu. Ştiu că o să aibă grijă de tine.

— Şi eu pot să am grijă de mine, m-am dat eu mare, cu pulsul bubuindu-mi în urechi.

A trebuit să îmi revin ca să continui:

— Pot să-l păstrez pe Pegasus?

— L-ai câştigat pe merit. Nu e al meu ca să-l iau înapoi.

S-a ridicat şi şi-a turnat de băut. Mirosul ca de turbă, înţepător, al whisky-ului mi-a ajuns la nas.

— Aş vrea şi eu un pahar.

Tata m-a privit surprins.

— Va trebui să mergi după apă.

Am dat din cap că nu.

— Bine, a zis. Cred că meriţi şi asta.

Mi-a întins paharul rotund şi greu şi am stat în linişte în timp ce soarele apunea. Mai băusem vin sau şampanie, dar asta era ceva diferit. Mă făcea să mă simt mai matură.

— Ne-a fost bine aici, nu? a întrebat.

Am încuviinţat din cap – nu găseam cuvintele care să exprime tot ce simţeam. Am privit în pahar şi am lăsat whisky-ul să mă ardă pe dinăuntru.

13

De îndată ce am decis că accept cererea lui Jock, totul s-a desfăşurat năucitor de repede. Ne-au fost comandate haine, a fost anunţat preotul, au fost trimise pretutindeni invitaţii pe hârtie. Emma avea nişte idei foarte clare despre rochia mea – satin ivoriu tivit cu perle, iar pe trenă rozete şi ciulini brodaţi –, iar din moment ce eu n-aveam nici o preferinţă, am fost de-acord cu toate propunerile ei. Boboci de portocal şi tul de mătase lung, pentru voal, iar pantofii erau atât de subţiri şi de fini, încât nu-mi puteam închipui că vor rezista mai mult de-o zi. Când cadourile au început să sosească – un platou de argint pentru prăjituri, inele filigranate pentru şervete, o vază de sticlă şlefuită, cecuri pentru domnul şi doamna Purves –, au fost depozitate cu grijă într-un colţ al casei, iar lucrurile tatei şi ale Emmei au fost împachetate şi puse în lăzi, aşezate în alte colţuri. Era ameţitor să vezi cum ferma se destramă în timp ce viitorul meu se punea la cale, dar am înţeles, de asemenea, că nu se putea altfel.

Jock şi cu mine n-am petrecut mai mult de câteva clipe singuri, în acele săptămâni de planificări şi operaţiuni grăbite. Când eram doar noi doi, îmi strângea cu putere mâinile într-ale lui şi îmi spunea cât de fericiţi vom fi. Vorbea despre schimbările şi extinderile pe care avea să le facă la ferma noastră. Cât de ambiţios era în legătură cu viitorul nostru. Cum prosperitatea cu siguranţă nu va întârzia să apară. M-am agăţat de visurile lui Jock, dorind să mă liniştesc. Oare Green Hills nu pornise de la zero, nu cu mult timp în urmă? Noua noastră fermă va creşte şi va fi minunată, pur şi simplu. Trebuia să cred că e posibil chiar în timp ce aşteptam să am mai multe sentimente pentru Jock.

— Cât de *repede* te mişti! a chiţăit Dos când i-am dat vestea. Ultima dată îmi spuneai că te

enervează.

— Încă mă mai enervează un pic, am mărturisit, dar încerc să nu las să se vadă.

— Nu prea avem multe opţiuni aici, a zis. Mă gândesc că într-o zi o să fiu şi eu soţie de fermier. Cel puţin el e fermecător!

— Atunci crezi că e în regulă că nu sunt înnebunită după el?

— *O să fii*, prostuţo. Măcar o să rămâi acolo unde ţi-e locul – iar el o să aibă grijă de tine. Chiar dacă tatăl tău nu s-ar fi mutat la Cape Town, tot n-ar fi putut să-ţi poarte mereu de grijă.

A zâmbit afectat.

— Sau cel puţin asta-mi tot repetă taică-meu cu fiecare ocazie.

Ne-am căsătorit la Biserica Tuturor Sfinţilor într-o zi de miercuri extrem de caldă din octombrie, cu două săptămâni înainte să împlinesc şaptesprezece ani. Pe atunci vârsta legală pentru căsătorie era de optsprezece ani, dar tata credea că sunt destul de mare, iar asta a fost de-ajuns pentru mine. În biserică am mers la braţul lui, dar mi-am aţintit privirea asupra lui Jock ca să mă adun, de parcă urma să plec la bătălie cu el. Am folosit această stratagemă până când am ajuns lângă el şi lângă preotul cu guler apretat, iar apoi inima a început să-mi bubuie. Îmi făceam griji să n-o audă şi ceilalţi şi să ştie sau să ghicească faptul că eu nu-l iubeam pe acel bărbat. Dar şi iubirea era ciudată, nu? Cu siguranţă nu le priise mamei şi tatei, sau Emmei şi tatei. Poate că atitudinea mea practică era un mod de a mă asigura că nu ajung ca ei. Asta speram când l-am luat pe Jock de mână şi am reuşit să răspund afirmativ lungului şir de întrebări grele ale preotului şi apoi să zic: *Da, vreau*.

Jock avea un prieten de când fusese în armată, la Puşcaşii Regali Africani, care a fost cavalerul lui de onoare – căpitanul Lavender, înalt şi isteţ, cu ochi strălucitori şi cu un vârtej care făcea ca o

şuviţă de păr auriu să-i stea mereu pe frunte. Lavender ne-a dus la hotelul Norfolk cu Bugattiul galben al lui Jock. A condus atât de repede pe străzile din Nairobi, că m-a aruncat dintr-o parte în cealaltă a banchetei de piele din spate, şi aproape m-am învineţit lovindu-mă de coapsele încordate ale lui Jock. Îmi ziceam că trebuie să însemne ceva faptul că e atât de puternic. Va fi în stare să mă ţină în braţe şi să aranjeze lucrurile din viaţa mea când tata va fi plecat. M-am agăţat de acea speranţă şi nu i-am dat drumul nici când am coborât în faţa treptelor de lemn care duceau în hotel. Toată lumea ne zâmbea, rochia şi voalul îmi erau ca de fondant, iar noi am fost fotografiaţi pentru ziare şi pentru eternitate.

O sută de oaspeţi au fost mânaţi în sala de mese, care era împodobită pe cât de frumos se putea. Evenimentul i-a scos din ascunzătoare pe toţi cei care locuiau în interiorul ţării – fermierii care deveniseră soldaţi, apoi iar fermieri. D. era şi el prezent, cu părul lui lung şi în neorânduială ascuns sub o caschetă colonială. De curea avea prinsă o teacă, ce a şfichiuit aerul când s-a întors şi a încercat să mă pupe. Ne-a dat un cec cu o sumă generoasă şi mi-a zis, cam sentimental, că, dacă vreodată o să am nevoie de el, trebuie doar să-i dau de veste şi el o să-mi sară-n ajutor. Promisiunea lui m-a emoţionat şi mi-a dat putere să trec de la invitat la invitat, ţinându-mi tulul lung, ca să pot să merg fără să mă împiedic.

Sub sosul cu unt se afla nelipsita friptură cu rondele de cartofi şi arpagic. Tata plătea cu vârf şi îndesat pentru şampanie, aşa că am băut cât de multă am putut, de fiecare dată când eram servită. Mai târziu, când am dansat, picioarele îmi erau puţin amorţite şi mă furnicau în timp ce D. şi toţi ceilalţi fermieri care se puteau furişa de lângă nevestele lor mă conduceau de-a lungul parchetului. Într-un final am ajuns la tata. Arăta splendid în acea seară, dar era şi trist. Avea cute

adânci în jurul gurii, iar ochii îi păreau trişti şi pierduţi.

— Eşti fericită? m-a întrebat.

Am dat din cap că da şi l-am strâns puţin mai tare.

Dimineaţa devreme Lavender ne-a dus iar cu maşina, de data asta la Muthaiga Country Club, unde ne-am cazat într-o cameră pătrată, luminată de o lampă cu un singur abajur de cristal. Un pat mare era acoperit de o cuvertură înecată în găitane.

De când ne logodiserăm, Jock şi cu mine nu avuseserăm nici măcar un minut ca să ne cunoaştem cu adevărat. Îmi dădeam seama de asta acum, când simţeam prezenţa lui intensă în cameră şi mă gândeam cum va fi când ne vom întinde pe pat. Când Jock a început să-mi tragă de nasturi, m-am bucurat că eram beată. Limba lui s-a mişcat în gura mea, ambele acre de la vin. Am încercat să-l imit, să fiu bună la aşa ceva – adică să ţin ritmul cu ce se întâmpla. I-am simţit gura fierbinte pe gâtul meu. Mâinile lui s-au plimbat de-a lungul corpului meu. Am căzut pe pat şi a urmat un moment absurd, în care el a încercat să-şi facă loc între picioarele mele, dar nu putea din cauza fustei mele lungi şi înguste, iar eu am încercat să-l ajut. Am râs şi mi-am dat seama imediat că nu ar fi trebuit.

Ce ştiam eu despre sex? Nimic în afară de ceea ce văzusem în padocuri sau îmi spusese Kibii despre jocurile la care tinerii şi tinerele kip luau parte pe întuneric. Nu aveam habar ce trebuie să fac sau cum să stau ca el să mă pătrundă – dar ştiam că ceva important se schimbase. Jock avusese o erecţie – simţisem ciotul rigid din vintrea lui de-a lungul pulpei şi şoldului –, dar acum nu mai era. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, el s-a rostogolit pe spate şi şi-a acoperit ochii cu braţul, de parcă în cameră ar fi fost vreo lampă puternică, nu umbre.

— Îmi pare rău, am zis în cele din urmă.

— Nu, nu. Sunt frânt. A fost o zi lungă.

S-a proptit în cot ca să mă pupe zgomotos pe obraz, iar apoi s-a întors ca să-şi aranjeze perna, lovind-o de câteva ori.

I-am studiat liniile gâtului şi ale umerilor, cu capul vâjâindu-mi. Ce făcusem sau ce nu făcusem? Era din cauză că râsesem de el – de noi? În timp ce stăteam acolo întinsă, uluită şi confuză, Jock a început să sforăie uşor. Cum putea să doarmă în asemenea clipe? Era noaptea nunţii noastre, iar eu eram singură.

Am tras de rochie până m-am dezbrăcat şi apoi m-am spălat pe faţă la chiuvetă, îndepărtând machiajul şi rujul cerat, dar evitând să mă uit în oglindă. Luasem cu mine doar o sumară cămaşă de noapte, una pe care Emma o găsise într-o pasmanterie, şi pe care o simţeam rece. M-am întins pe pat lângă corpul masiv al lui Jock. Era solid ca un munte şi acum, când era inconştient, părea să ocupe şi mai mult spaţiu. Respira în continuare gutural şi avea vise pe care nu puteam să le ştiu, în timp ce eu stăteam pe întuneric şi încercam să adorm.

În dimineaţa următoare, în gara din Nairobi, ne-am urcat în trenul care urma să ne ducă la Mombasa, iar de-acolo ne-am îmbarcat la bordul vaporului care să ne ducă în India, în luna noastră de miere.

Eram Beryl Purves – şi eram în continuare virgină.

14

Aerul din Bombay era încărcat de mirosul condimentelor şi de sunetul plângăreţ al lăutelor muzicanţilor de pe străzi. Bungalow-uri albe se îngrămădeau de-a lungul străduţelor, cu obloane cojite care se închideau în cea mai călduroasă perioadă a zilei şi se deschideau iar noaptea, când cerul era roşu şi mov-închis. Noi am tras la unchiul şi mătuşa lui Jock, în complexul lor rezidenţial de

la poalele dealului Malabar. Părinţii lui Jock şi doi dintre cei trei fraţi ai lui erau şi ei acolo, căci veniseră să vadă dacă mă ridic la nivelul aşteptărilor. Şi eu voiam să mă uit îndelung la ei – la noua familie pe care o câştigasem, ca la loterie.

În timpul călătoriei, Jock îmi povestise cum familia lui se mutase în India din Edinburgh când era el copil, dar mi-a fost greu să-mi aduc aminte detaliile legate de pământurile deţinute şi de fuziunile din afaceri când am stat şi m-am uitat la ei – un clan de scoţieni roşcovani, trupeşi, într-o mare de indieni maronii. Mama lui Jock era cea mai roz dintre toţi, ca un flamingo îmbrăcat în mătase strălucitoare. Şuviţe de un alb pur luau încetul cu încetul în stăpânire părul ei roşcat-cafeniu, aranjat în bucle mari. Jock semăna foarte bine cu tatăl lui, doctorul William, care avea mâini puternice şi ochi azurii, din care-mi făcea semn ca să mă simt mai în largul meu în timp ce soţia lui îmi adresa o serie de întrebări care nu erau chiar întrebări.

— Eşti foarte înaltă, nu-i aşa? tot spunea ea. Chiar nefiresc de înaltă. Tu ce crezi, Will?

— Nu cred că aş merge atât de departe încât să zic *nefiresc*, dragă…

Din cauza accentului scoţian, propoziţiile lui rămâneau cumva în suspensie. Mereu credeam că e pe punctul de a mai adăuga ceva, dar nu urma nimic.

Jock m-a bătut agitat pe genunchi.

— Mamă, înseamnă că e sănătoasă.

— Păi, doar a bătut-o mult soarele, nu-i aşa?

Mai târziu, când Jock şi cu mine eram singuri la noi în cameră şi ne îmbrăcam pentru cină, m-am studiat în oglinda în care mă vedeam din cap până-n picioare. Nu eram obişnuită cu rochii şi cu dresuri sau cu pantofii cu toc şi cu baretă, care erau la modă atunci. Dunga dresurilor nu se aşeza bine. Noua mea lenjerie de corp, cumpărată din

Nairobi la sfaturile Emmei, mă strângea în talie şi la subraţ. Mă simţeam ca o impostoare.

— Nu-ţi face griji, mi-a zis Jock, care stătea pe pat şi îşi potrivea bretelele. Arăţi bine.

M-am întors ca să-mi aranjez din nou dunga dresurilor.

— Mama ta nu mă place.

— Nu vrea să mă piardă, atâta tot. Aşa sunt mamele.

Îmi vorbise pe un ton calm, dar vorbele lui tot mă dureau. De unde să ştiu eu cum sunt mamele?

— Mă priveşte de sus, am zis.

— Nu fi prostuţă! Eşti nevasta mea.

S-a ridicat, a venit lângă mine şi mi-a strâns mâinile cu putere, ca să mă liniştească, dar în clipa în care le-a dat drumul, cuvintele lui şi-au pierdut însemnătatea. Nu mă simţeam destul de mare ca să fiu soţia cuiva, sau ca să fi ştiut destule, sau ca să fi trăit destul, sau ca să fi înţeles lucrurile cu adevărat importante. Şi nici nu ştiam cum să-i spun toate astea lui Jock; că îmi era frică de jurămintele pe care le rostiserăm; că noaptea târziu, când stăteam în pat lângă el, mă simţeam singură şi stingheră, de parcă o parte din mine murise.

— Te rog, sărută-mă! am zis, iar el m-a sărutat şi, deşi m-am lipit de el şi am încercat să-l sărut şi eu şi să mă las pătrunsă de el, nu simţeam mai nimic.

Nu simţeam că am fi *noi*.

Nu mai petrecusem niciodată atât de mult timp aproape de mare şi uram aerul sărat care se lipea de mine şi mă făcea să tânjesc mereu să mă spăl. Eram mai obişnuită cu praful. Aici umezeala se îmbiba în toate şi se infiltra în pereţi, umflând cercevelele ferestrelor până când nu se mai puteau deschide. Pete de mucegai negru se întindeau pe pereţii caselor şi le dădeau un aspect de piele îmbătrânită.

— E atât de nedrept, i-am spus lui Jock. Bombay se îneacă în timp ce acasă am ucide chiar şi pentru câţiva stropi de apă.

— Doar nu a furat India ploaia din Njoro. Acum suntem aici. Încearcă să te bucuri.

La început lui Jock îi plăcea să facă pe ghidul – îmi arăta mândru bazarurile luminoase, care miroseau a curry şi a *chutney* de ceapă; cântăreţii din lăută cu turbane pe cap; terenurile de polo de la Turf Club, care erau atât de bogate şi a căror iarbă strălucea de îngrijită ce era, încât le eclipsau cu totul pe ale noastre din Nairobi. Îl ţineam de mână şi îl ascultam, dorind să uit complet de necazurile de acasă. Doar eram proaspăt căsătoriţi – însă la căderea nopţii totul se ducea pe apa sâmbetei. Eram căsătoriţi de câteva săptămâni şi puteam să număr pe degetele de la o mână de câte ori făcuserăm dragoste. Prima dată fusese pe drumul spre India. Îmi fusese rău mai tot timpul, mai ales când ieşiserăm din Golful Aden şi ne îndreptaserăm spre Marea Arabiei. Când eram în stare să-l privesc, orizontul se întindea şi înclina.

Înainte să sufăr de rău de mare am reuşit să facem dragoste în patul meu îngust, dar totul a fost o învălmăşeală de coate, genunchi şi bărbii ciocnindu-se, încât înainte să-mi dau eu seama, se şi terminase. După aceea el m-a pupat pe obraz şi mi-a zis „a fost minunat, draga mea“. Apoi s-a dat jos din patul meu şi a urcat într-al lui, iar eu m-am simţit la fel de pierdută şi de confuză ca în noaptea nunţii.

Nu era de ajutor nici faptul că Jock bea. Cât timp am stat la Bombay, în fiecare după-amiază, la ora patru, ne întâlneam cu restul familiei pe verandă, la cocktailuri. Curând am aflat că exista şi un ritual ale cărui detalii erau respectate ca la carte: câtă gheaţă se punea, câte felii de lămâie verde – simţeam în gât cum aerul se umple de mirosul înţepător al cojilor. Ogden, unchiul lui Jock, avea faţa rozalie şi era primul după Jock care

începea să bea gin, aşezându-se în scaunul său de sub jacaranda, veşnic plin de stăncuţe negre, gălăgioase.

— Păsările astea au devenit menajerele noastre din India, mi-a explicat Ogden, cu o nuanţă ciudată de mândrie, arătând spre un stol din curte. Dacă n-ar fi ele, străzile s-ar umple de gunoaie.

Am privit cum o stăncuţă ciugulea delicat dintr-un şoarece mort, apoi cum ia cu ciocul şi dintr-o grămăjoară de nisip roz-deschis.

— Ce face? am întrebat.

— Îşi curăţă guşa, mi-a explicat Ogden. E ca şi cum ţi-ai clăti gura după masă.

Am privit pasărea cu atenţie, apoi am văzut cum încă două s-au năpustit ca să se lupte pentru o bucăţică de mango storcit, ciupindu-se unele pe altele de gât cu ciocurile lor ascuţite, gata să se bată până la moarte. Într-un fel, m-au întristat şi mai tare şi m-au făcut să simt şi mai acut dorul de casă. Erau prea multe lucruri noi în India şi zilele treceau încet. Poate că Jock se îndrăgostise de fata îndrăzneaţă care eram la paisprezece ani, dar nici el nu mă cunoştea mai bine decât îl cunoşteam eu pe el. Eram doi străini care îşi petreceau aproape tot timpul împreună. Îmi tot ziceam că urma să ne fie mai uşor la întoarcerea la ferma noastră, unde aveam ce face. Trebuia să ne fie.

Într-una din serile petrecute la familia Purves, mâncărurile de pe masă s-au întărit şi s-au răcit deoarece mama lui Jock a băut atât de mult gin, încât a uitat că bucătăreasa ne chemase la masă de multă vreme. A mers clătinându-se prin curte până când, în cele din urmă, s-a sprijinit de ghiveciul unui palmier şi a închis ochii. Nu părea să observe cineva sau să-i pese cuiva.

— Să mergem la culcare, i-am spus lui Jock.

— Ce?

A încercat să mă privească cu ochii înroşiţi şi să-mi citească pe buze.

— Sunt frântă, am zis.

— Vin şi eu imediat.

Am trecut prin sufragerie, unde se afla masa încărcată cu sosuri curry sleite şi acoperite cu o pojghiţă, pe care servitorii nu le luau de frică. În camera de baie am intrat în cada placată cu plăci de faianţă pictate. Una era cu un tigru, deşi timpul îi decolorase dungile într-un bej obosit. Pe undeva prin India cutreierau tigri adevăraţi, înfometaţi şi care răgeau aşa cum răgea odată Paddy. Era un gând îngrozitor, dar, într-un fel, ştiam că prefer să fiu acolo unde erau tigrii, sau chiar şi în vizuina plină de noroi în care stătusem câteva nopţi când fugisem de la şcoală. Cel puţin aşa aş fi ştiut cu ce mă lupt. M-am scufundat în apa înţepătoare şi l-am aşteptat pe Jock până s-a răcit, apoi am umplut cada din nou. În cele din urmă m-am dus la culcare şi m-am ghemuit în aşternuturile de mătase de culoarea piersicii, tremurând puţin.

Dragă Dos, am scris pe o carte poştală ilustrată a doua zi*, Bombay e frumos şi fermecător. Aproape în fiecare zi am fost la clubul Turf, unde Jock şi alţi membri îmi arată cum se joacă polo cu-adevărat. Într-o zi ar trebui să vezi şi tu toate astea.*

Am privit cuvintele pe care le scrisesem ştiind că ar trebui să spun, ei sau altcuiva, cât de mizerabil mă simţeam, dar nu ştiam de unde să încep. Şi, în definitiv, ce s-ar fi schimbat? Am ros capătul stiloului, gândindu-mă ce aş mai putea adăuga. În cele din urmă, am semnat cu noul meu nume, cel de femeie măritată, şi am lăsat cartea poştală pentru a fi expediată.

15

Am stat aproape patru luni la Bombay, iar când ne-am întors Protectoratul Africii de Est nu mai exista. Detaliile armistiţiului fuseseră în cele din urmă stabilite şi protectoratul se dizolvase. Acum eram Kenya – după muntele nostru cel mai înalt –,

o colonie adevărată, şi aveam cimitirele care să dovedească asta. Africani şi colonişti albi muriseră cu zecile de mii în timpul războiului. Seceta mai şterse de pe faţa pământului alte câteva sute, la fel şi gripa spaniolă. Boala făcuse ravagii prin oraşe şi sate, unde îi răpusese pe cei mai slabi şi pe cei mai mici – copii, tineri şi soţioare ca mine. Fermieri şi crescători de vite lăsaţi la vatră se întorceau acasă disperaţi, fără să ştie cum s-o ia de la capăt.

Şi eu mă simţeam aproape la fel. Mă aşteptasem ca la Green Hills tata şi Emma să fi împachetat totul şi să fie pe picior de plecare. Plănuisem să petrec cea mai dureroasă parte a desfiinţării fermei la Bombay, însă nici nu fusese vândută încă. Tata nu făcuse nici o mişcare.

— O s-o lungesc cât de mult pot pe-aici, a încercat el să-mi explice. Dacă mai câştig câteva curse, s-ar putea să atrag cumpărători mai buni.

— O, am zis, în timp ce în pieptul meu totul se zbătea şi se prăbuşea.

Mă aruncasem cu capul înainte în căsnicia cu Jock crezând că nu exista o altă cale – dar acum era clar că aş mai fi avut un an întreg la dispoziţie în care să cumpănesc bine lucrurile. Un an în care să stau la mine acasă şi să mă obişnuiesc cu ideea, să ajung să-l cunosc mai bine pe Jock sau poate – doar poate – să intervină altceva, să am de făcut o altă alegere. Mi se făcea rău doar gândindu-mă la asta. De ce nu mai aşteptasem?

— Vrei să vii cu Jock la cină? m-a întrebat tata calm, dar eu aveam impresia că m-a pălmuit.

De-acum nu aveam să mai fiu altceva decât un oaspete. Casa mea era în altă parte.

Următoarele luni au fost dintre cele mai grele pentru mine. Ferma lui Jock avea aproape aceeaşi privelişte ca Green Hills şi aerul era la fel – dar nu reuşeam să mă conving pe deplin că locul meu era acolo.

Soarele asfinţea repede în valea noastră – nici o clipă mai târziu de ora 18 – şi, în fiecare seară, după apus, Jock era deja spălat şi se aşeza lângă măsuţa cu băuturi, pregătindu-şi un whisky. Cât eram la Bombay, îmi spuneam că băutul e o activitate de familie care aparţinea acelor nopţi, precum stăncuţele şi mirosul fructelor de tamarin, dar, după ce ne-am întors, Jock a continuat în acelaşi fel de unul singur. După cină şi după ce se strângea masa, obişnuia să fumeze şi să-şi mai toarne un pahar. Felul în care ţinea paharul în mână era tandru, aproape drăgăstos, de parcă era cel mai vechi prieten al lui, acel lucru care îl va ajuta mereu să treacă peste – dar peste ce mai exact?

Arareori ştiam la ce se gândeşte Jock. Muncea mult, la fel de mult cum muncise şi tata, mai tot timpul era închis în el însuşi, de parcă în spatele ochilor avea un paravan fix prin care nu puteai să pătrunzi. Nici tata nu fusese prea afectuos. Era posibil ca toţi bărbaţii să fie greu de citit, dar eu eram nevoită să stau alături de Jock în toate acele seri lungi, iar tăcerea era de multe ori nimicitoare. Dacă încercam să vorbesc cu el sau, Doamne fereşte, să-l rog să o lase mai moale cu whisky-ul, mă repezea.

— Vezi-ţi de-ale tale, Beryl. Totul e simplu pentru tine, nu-i aşa?

— Ce anume?

Dar el m-a gonit cu un gest, întorcându-se în cealaltă parte.

— Dacă ar exista anumite presiuni… am zis încet, încercând să mă apropii de el pe ghicite.

— Ai avea tu habar?

— N-aş avea. Nu am.

Am aşteptat ca el să umple golul, dar nu părea să ştie cum. Nici eu nu ştiam. Îmi doream ca lady D. să fie încă printre noi ca să mă încurajeze sau ca să-mi dea sfaturi – sau măcar Dos să fi fost prezentă şi să mă înghiontească în coaste şi să-mi

spună *Haide, trebuie să* vorbeşti *cu el. Dă-ţi silinţa.* Dacă era după mine, preferam să aţâţ focul sau să caut o carte ori să mă refugiez în registrul de antrenamente, să revăd listele de a doua zi. Mă îngropam în muncă şi încercam să nu-mi hrănesc îndoielile – de parcă aşa le puteam face să tacă. Dar nu mă îndoiam doar de Jock. Aveam mobilă peste tot în jurul nostru. Existau evidenţe contabile de ţinut, mâncăruri de pregătit, paturi de făcut şi sărutări de primit. *Asta înseamnă căsnicie*, îmi tot repetam. Oameni de pretutindeni făceau asta zi de zi. Atunci de ce mie mi se părea atât de ciudat şi de nefiresc?

În unele nopţi încercam să mă apropii de el şi să facem dragoste. În camera noastră, sub plasa de ţânţari, mi-am trecut piciorul peste şoldul lui lat şi i-am căutat gura pe întuneric. Limba lui era caldă şi moale şi avea gust de whisky. Am continuat însă, l-am sărutam tot mai înfocat şi l-am încălecat în timp ce el îşi ţinea ochii închişi. I-am sărutat pleoapele şi i-am ridicat cămaşa de bumbac cu mâinile, apoi am coborât, buzele mele i-au atins uşor părul des de pe piept, încercuindu-i buricul. Am răsuflat de-a lungul burţii, iar el a scos un mic geamăt. Pielea lui era sărată şi caldă şi el îmi răspundea puţin câte puţin la sărutări. M-am ridicat deasupra lui, i-am luat cu grijă penisul în mână şi apoi, de-abia îndrăznind să respir, m-am lăsat pătrunsă. Dar era prea târziu. Înainte să încep să mă mişc, am simţit cum se înmoaie în mine. Am încercat să-l sărut, dar nu voia să mă privească. În cele din urmă, mi-am tras cămaşa de noapte şi m-am întins lângă el, umilită. Şi el trebuie să se fi simţit la fel, dar nu ar fi recunoscut asta în faţa mea.

— Îmi pare rău că nu sunt în stare, Beryl, a zis el. Dar am prea multe pe cap.

— Ce anume? Spune-mi.

— N-ai înţelege.

— Te rog, Jock. Chiar vreau să ştiu.

— Eşti conştientă că e o mare povară să administrezi locul ăsta. Dacă dăm greş, va fi vina mea, a răsuflat el greu. Încerc să fac tot ce-mi stă în puteri.

— Şi eu.

— Ei, atunci mai mult de-atât nu putem face, nu?

M-a sărutat cast, cu buze uscate.

— Noapte bună, dragă.

— Noapte bună.

Am încercat să adorm, dar în timp ce el respira profund, deja într-o altă lume şi m-a cuprins un dor copilăresc după patul meu de la Green Hills. Voiam să fiu în vechea mea colibă, cu mobilă făcută din cutii de parafină şi cu umbrele pe care le ştiam pe de rost. Voiam să dau timpul înapoi şi să ajung într-un loc pe care-l cunoşteam. Voiam să merg acasă.

— Aş vrea să ştiu ce să mă fac cu Jock, i-am spus lui Dos câteva luni mai târziu, în oraş.

Era ocupată cu şcoala şi neliniştită, dar am convins-o să ne întâlnim la Norfolk la ceai şi sendvişuri.

— Credeam că sexul va fi partea cea mai uşoară.

— Nu ştiu nimic despre asta. La şcoala domnişoarei Seccombe nu sunt băieţi. Flirtez cu cei pe care-i întâlnesc la dans, dar nu se ajunge la nimic.

— Nici la noi; la asta mă refer. Şi noi nu vorbim niciodată despre asta. Mă simt atât de neştiutoare.

— Lui nu-i place să o facă?

— De unde să ştiu?

M-am uitat cum Dos dădea la o parte coaja de părţile bune ale sendvişului – cu unt deschis la culoare şi şuncă tăiată – şi m-am gândit cât de norocoasă era pentru că nu avea alte griji decât examenele.

— Nu-ţi doreşti uneori să avem iar treisprezece ani?

— Doamne, nu! s-a strâmbat ea. Nici tu nu vrei asta.

— Totuşi, totul era mult mai uşor atunci, am oftat. Jock a trăit de două ori mai mult ca mine şi a luptat într-un război. Ar trebui să ştie cum stau anumite lucruri şi să preia iniţiativa, nu-i aşa? am oftat din nou, exasperată. Asta *fac* bărbaţii.

— Nu sunt expertă, a ridicat ea din umeri. Şi nici nu-l ştiu prea bine pe Jock.

— Vino să stai la noi o vreme, am rugat-o. Am nevoie de cineva care să fie de partea şi s-ar putea să fie şi distractiv. Ca în vremurile bune.

— Ai uitat că am examene? Şi, după ce scap de ele, merg un an la Dublin ca să stau cu familia mamei. Ţi-am povestit despre asta.

— Dar nu *poţi* să pleci. Eşti singura mea prietenă.

— O, Burl, poate situaţia nu e chiar atât de rea precum pare.

Dar n-a apucat să mai zică ceva. A fost o surpriză pentru amândouă când am izbucnit în plâns.

În lunile care au urmat, deşi nu mai eram implicată, l-am văzut pe tata câştigând Cupa maritimă şi militară, Cupa memorialului de război, premiul Myberg-Hiddell şi luând aurul la turneul organizat de *East African Standard* – şi totuşi foarte puţini cumpărători buni au venit să se intereseze. Veştile începuseră deja să circule cum că Green Hills se duce de râpă. Nu părea să conteze că tata fusese un deschizător de drumuri în colonie, cu o reputaţie impecabilă; aceleaşi ziare care odată trâmbiţaseră victoriile lui bârfeau acum despre falimentul său. Mai mulţi editori îşi dădeau cu presupusul despre cauze, iar *Nairobi Leader* a publicat chiar o poezioară răutăcioasă:

Despre un anume Clutterbuck se vorbeşte, un antrenor,

Care s-a bucurat de un noroc incredibil, de-a dreptul chior

Dar fiindcă roata se învârte,
El vinde acum grajduri multe,
De fapt oblonul îl trage repejor.

Tata părea să încaseze loviturile cu demnitate, sau se prefăcea, dar eu eram umilită văzând că toată lumea avea cunoştinţă de eşecul nostru de la Green Hills. Voiam ca toţi să-şi aducă aminte de lucrurile minunate de la ferma noastră, de felul cum fusese clădită din nimic şi de cât de fericiţi fuseserăm acolo. Dar, după şaisprezece ani de muncă teribil de grea şi cu standarde înalte, acum toţi voiau să vorbească doar despre eşec. Green Hills devenise o glumă sinistră, iar tata, o pildă, o persoană pe care să o compătimeşti.

Licitaţiile s-au întins pe mai multe luni istovitoare. Cumpărătorii veneau şi se târguiau pentru preţul roabelor, furcilor şi şeilor. Precum un puzzle deşertat pe jos şi cercetat cu atenţie de străini, dependinţele au fost demolate bucată cu bucată şi lemn cu lemn – coliba rândaşului, grajdurile şi casa. Caii au fost vânduţi la nişte preţuri îngrozitor de mici, care făceau să mi se strângă stomacul – toţi în afară de şaisprezece pe care Jock şi cu mine aveam să-i ţinem până la primirea preţului corect, şi Pegasus, evident.

— Nu poţi s-o dai pe Cam pentru mai puţin de cinci sute de lire, mi-a adus aminte tata în ziua în care a plecat.

L-am însoţit până la Nairobi ca să-mi iau rămas-bun de la el. În gară se încărcau şi se descărcau vite într-o mare agitaţie şi în nori de praf roşu. *Toto* târau sau cărau cufere ori cutii de două ori cât ei. Unul se lupta să ridice un fildeş îngălbenit de parcă ar fi dansat cu el, în vreme ce Emma îşi aranja pălăria.

După ce ani buni mă bombardase cu sfaturi şi restricţii, Emma nu mai avea ce să-mi spună. Nici eu ei. Abia dacă îmi aduceam aminte de ce mă luptasem atât de mult cu ea. Părea la fel de pierdută ca mine. Mi-a strâns mâna o dată, apoi s-a

grăbit să urce cele trei trepte pline de funingine ale vagonului şi asta a fost tot.

— Anunţă-ne dacă ai nevoie de ceva, a zis tata.

Îşi ţinea pălăria de boruri şi o tot învârtea.

— Nu-ţi face griji, o să mă descurc eu, am spus, deşi nu eram deloc convinsă că aşa avea să fie.

— Într-o zi ai putea să antrenezi pentru alţi proprietari, poate chiar pentru Delamere. Ai baza necesară şi ai talent.

— Adică să-mi iau diploma de antrenor? A mai făcut vreo femeie asta?

— Poate că nu. Dar nu există nici o regulă care să interzică asta.

— Aş putea să încerc…

Mi-am lăsat cuvintele să se piardă.

— Ai grijă de tine şi să munceşti din greu.

— Aşa o să fac, tati.

Nici unul dintre noi nu ştia să-şi arate sentimentele. I-am spus că o să-mi fie dor de el şi apoi l-am privit cum se urca în tren, cu umerii sfidător de drepţi sub jachetă. Avusesem luni întregi la dispoziţie să mă obişnuiesc cu plecarea lui şi tot n-o făcusem. Ştia cât de mult îl iubesc? Cât era de rău şi de dureros că pierdusem tot ce avuseserăm împreună?

Un hamal cu jachetă roşie a trecut în grabă pe lângă mine cu un cufăr greu şi am simţit cum o amintire se zbate să iasă la suprafaţă. Când aveam patru ani, nu mi-am dezlipit privirea de la vagonul care o ducea departe pe mama, de la fumul negru care se ridica, de la distanţa dintre noi care se mărea cu fiecare clipă. Lakwet învăţase cum să facă faţă durerii – cum să trăiască în lumea pe care plecarea ei o schimbase, cum să găsească lucruri bune, să alerge bine şi să fie puternică. Unde era acum fetiţa aceea neînfricată? Nu am găsit nici o urmă din ea în mine. De asemenea, nu puteam şti cât timp aveam să îndur – când se va întoarce tata sau *dacă* se va întoarce vreodată.

Locomotiva plină de funingine neagră a oftat de plecare. A răsunat un şuierat ascuţit şi am simţit cum inima mi se strânge de durere. În cele de urmă n-am avut ce altceva să fac decât să plec.

De cum m-am întors la Njoro a început să plouă, pentru prima dată după mai bine de-un an. Cerul s-a înnegrit şi s-a revărsat un potop care nu voia să se mai oprească. În două zile au căzut o sută douăzeci de litri de apă pe metru pătrat, iar, când în cele din urmă furtuna s-a potolit şi când seceta lungă s-a încheiat, pământul a înverzit din nou. Pe câmpuri, florile s-au deschis în toate culorile posibile. Aerul era greu de mireasma florilor de iasomie şi de cafea, a fructelor de ienupăr şi a eucaliptului. Kenya a dormit, ne-a zis ploaia. Tot ce murise putea trăi din nou – mai puţin Green Hills.

16

În toţi anii în care am trăit în sălbăticie nu am suferit niciodată de malarie sau de vreo febră ori vreo altă boleşniţă. Acum eram doborâtă de ceva la fel de grav, dar mult mai greu de numit – o boală a spiritului. Nu voiam să mănânc sau să beau şi nimic nu mă făcea fericită. Nimic nu mai avea sens. În acest timp, Jock se învârtea pe lângă mine, plin de planuri pentru ferma noastră şi pentru noi. Cumpărase moara tatălui meu – unul dintre ultimele lucruri scoase la licitaţie – şi o luase la un preţ de nimic. Deşi el părea încântat de afacere, eu de-abia puteam să suport gândul că profitam de necazul tatei; că bunurile noastre erau construite pe rămăşiţele de la Green Hills.

Tot ce ştiam să fac era să-mi îndrept atenţia asupra cailor. Am găsit un registru negru, precum cel pe care-l folosise tata, şi am început să notez în el tot ce se întâmpla în grajduri zi de zi – seriile de exerciţii şi orele de masă, lefile rândaşilor şi echipamentele care trebuiau comandate. Mi-am

amenajat un mic birou într-un colţ al grajdului, aşa cum făcuse şi tata – un birou micuţ cu o lampă şi un calendar de perete cu data următoarei curse încercuită cu îndrăzneală. În fiecare dimineaţă mă trezeam înaintea zorilor ca să ajung la galopul de dimineaţă – dar nu era de-ajuns. Din ce în ce mai des un clopot bătea înăuntrul meu. Mă trezea devreme şi uneori chiar în mijlocul nopţii, făcându-mi pielea ca de găină. *Ce am făcut? Pot să îndrept asta? Pot să mă eliberez?*

În cele mai multe zile, Jock şi cu mine parcă aveam ţeluri opuse. Cu cât munceam mai mult, cu atât el se comporta de parcă îi luam ceva. Presupusese că am să doresc doar ce dorea el, că am să fiu fericită să mă dedic cauzelor lui, şi nu alor mele. Uneori, după ce întrecea măsura cu băutura, auzeam cum porneşte fonograful şi răzbăteau primele acorduri ale cântecului *If You Were the Only Girl in the World.* Jock cumpărase discul la scurt timp după nunta noastră, zicând că doreşte să aibă o amintire a primului nostru dans împreună. Mi s-a părut un gest simpatic, dar acum îl asculta ca să sublinieze faptul că eu nu eram fata cu care crezuse el că s-a însurat. Evident că nu eram şi nici eu nu ştiam ce să fac în privinţa asta.

Mi-am pus capotul pe mine şi am mers în camera principală, unde el stătea beat turtă, fredonând cât se poate de fals.

A Garden of Eden just made for two
With nothing to mar our joy
I would sau such wonderful things to you
There would be such wonderful things to do.

— O să te simţi ca naiba mâine-dimineaţă. Închide aia şi haide la culcare.

— Mă iubeşti, Beryl?

— Bineînţeles, am zis repede, sec.

Adevărul e că, dacă îl comparam pe Jock cu tata sau cu *arap* Maina, bărbaţii pe care-i admiram cel mai mult, ieşea teribil în dezavantaj. Dar nu era

totul din vina lui. Crezusem că pot să mă mărit cu un străin şi că toate o să se rezolve ca prin minune. Precum casa în care locuiam, îi făcusem unele promisiuni mult prea repede ca să aibă o bază solidă. Mă grăbisem să fac o alegere şi fusese cea greşită.

— Bea nişte cafea sau haide la culcare.

— Nici măcar nu încerci să negi.

Melodia se terminase şi discul hârâia.

— Îţi pasă mai mult de câinele ăla, a zis şi s-a ridicat ca să pună iar discul.

peste noapte aproape, Buller se transformase într-un câine hodorog şi artritic. Era orb şi surd şi se mişca de parcă era făcut în întregime din sticlă ciobită. Tata l-ar fi împuşcat şi ar fi făcut ce se cuvine. Eu nu puteam să fac asta, dar, în schimb, aşteptam odată cu el, uneori coborându-mi faţa până aproape de capul lui deformat şi vorbindu-i, deşi nu putea să audă, despre cât de neînfricat fusese şi era încă.

— E *pe moarte*, i-am zis lui Jock cu vocea întretăiată.

Dar, chiar şi la un pas de moarte, Buller dădea dovadă de mai mult curaj decât aveam eu. Aproape un an întreg mă ascunsesem în spatele deciziei mele luate în pripă şi încercasem să nu mă gândesc nici la viitor, nici la trecut. Ambele erau aici în cameră cu noi, iar îngrozitorul clopot începea să bată din nou. Ştiam că nu va înceta până ce nu mă voi elibera din încurcătura în care intrasem, indiferent cât de groaznic ar fi fost. Nu exista altă cale.

— Vreau să merg să lucrez pentru Delamere, am zis repede, înainte să mă răzgândesc şi să-mi retrag vorbele. Acolo pot învăţa să antrenez. Înainte să plece, tata a sugerat asta şi cred că e o mişcare înţeleaptă.

— Ce? Avem animalele noastre. De ce să pleci în altă parte?

— Nu e vorba doar de muncă, Jock. *Nimic* nu merge cum trebuie între noi. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Suntem încă la început de drum. Lasă-ne timp.

— Timpul n-o să schimbe nimic. Ar trebui să ai o nevastă adevărată, una care să aibă grijă de tine şi cu care să ai mulţi copii şi tot restul. Eu nu sunt aşa.

S-a răsucit cu băutura în mână şi am văzut partea dură dinăuntrul lui, atât de clară şi de bine conturată de parcă era un munte îndepărtat. Îl prinsesem cu garda jos.

— Deci tu *nu* mă iubeşti.

A zis asta cu răceală şi cu uşurinţă.

— Nu ne *cunoaştem* prea bine. Nu-i aşa?

Buzele i s-au strâns şi mai tare, subţiri şi albe, înainte să vorbească.

— N-am renunţat niciodată la nimic. Eu nu procedez aşa. Cum ar părea asta din afară?

— Cum ar părea? Ca un gest *sincer*, în primul rând. Nu e mai bine să spunem lucrurilor pe nume?

A dat din cap aproape imperceptibil, cu nişte mişcări rapide şi scurte.

— Aş fi bătaia de joc a oraşului… m-a prostit o fată. Familia mea ar fi îngrozită. Umilită. Noi chiar avem un nume de protejat, să ştii.

Era în mod evident o aluzie răutăcioasă la adresa tatei şi a scandalului cu falimentul, dar nu puteam să las aşa ceva să mă oprească.

— Atunci aruncă toată vina asupra mea. Nu-mi pasă. Eu nu mai am nimic de pierdut.

— Nu sunt sigur.

Când s-a dus la culcare în acea noapte, eu tot nu ştiam cum a rămas. Am dormit în faţa căminului, învârtindu-mă de pe-o parte pe alta, căci îmi era când prea frig, când prea cald. Am crezut că vom ajunge la o înţelegere în dimineaţa următoare, dar cearta a durat trei zile. La orice concluzie părea să se oprească, dădea impresia că are mai puţin de-a

face cu faptul că mă pierde pe mine decât cu pătarea reputaţiei lui şi cu modul în care colonia îi va percepe eşecul. Am înţeles asta. Se însurase cu mine pentru că era timpul să se însoare şi atâta tot. Familia aşteptase ca el să facă acest lucru, să completeze tabloul unei vieţi aşezate şi prospere. Cu siguranţă nu avea cum să-i dezamăgească pe ai lui acum. Era prea mândru şi mereu reuşise să stârpească orice detaliu neaşteptat din viaţa sa – buturugile cu rădăcini adânci de pe câmpuri, pietroaiele din locul grădinilor. Înfrunta fiecare obstacol cu muşchii şi cu atitudinea sa practică, dar nu putea pur şi simplu să folosească forţa fizică şi în cazul meu. Sau oare putea?

În cea de-a treia seară, Jock s-a aşezat într-un sfârşit în faţa mea, cu ochii ca nişte bucăţi de cremene.

— Berly, lucrurile astea nu se pot îngropa în nisip şi să uiţi de ele. Du-te să lucrezi pentru Delamere, dacă asta vrei, dar vei merge în calitate de nevastă a mea.

— Atunci o să ne prefacem? Pentru cât timp?

A ridicat din umeri.

— Nu uita că şi tu ai nevoie de mine. Caii tatălui tău sunt acum pe jumătate ai mei şi tu nu poţi să ai grijă de ei dintr-o leafă de sărac.

— O să-mi ţii caii drept gaj? Pentru numele lui Dumnezeu, Jock, ştii cât de mult înseamnă caii pentru mine.

— Atunci nu mă pune la-ncercare. Nu vreau să pic de prost, iar tu nu-ţi permiţi să-i răscumperi de la mine.

Vocea lui părea cea a unui străin, dar probabil că noi asta fuseserăm dintotdeauna, doi străini. În orice caz, mă îndoiam că aş mai fi putut vreodată să mă apropii de el.

— Ai făcut atâta gură în legătură cu sinceritatea, a continuat el. Am fost destul de sincer pentru tine?

17

O săptămână mai târziu, când am plecat călare de la ferma lui Jock, am luat doar ce putea fi legat în spatele şeii – nişte pijamale, o periuţă de dinţi şi un pieptăn, o pereche de pantaloni largi, o cămaşă bărbătească din bumbac gros. Pentru Pegasus am luat un pled gros şi o perie, câteva kilograme de ovăz decorticat şi un cuţitaş tocit de fierar. Mă simţeam minunat călărind prin sălbăticie şi cu atât de puţine lucruri, dar lăsam atâtea altele nerezolvate în urma mea. Ajunsesem la o înţelegere tare păguboasă cu Jock. El era stăpân pe libertatea mea şi singurul mod în care puteam să mă eliberez era să-mi iau licenţa. Asta era pe primul loc, apoi urma multă muncă şi şansa, doar o şansă, de a câştiga. Totul ar trebui să se potrivească de minune – ce gând înfiorător – ca eu să pot fi cu adevărat independentă. Trebuia să sper şi să mă lupt din răsputeri pentru asta.

Soysambu se afla la marginea Riftului, acolo unde se formează acea imensă cută ondulată, într-una dintre zonele mai înguste ale platoului montan, între Elmenteita şi lacul Nakuru, unde turmele lui Delamere aveau la dispoziţie patru mii de hectare pe care să pască liniştite şi în siguranţă. D. începuse să se ocupe mai ales de oi – oi din rasa Masai, cu o blană maro atât de deasă şi de încâlcită, încât abia îţi dădeai seama că sunt mioare. Cu zece ani înainte, la Equator Ranch, când se apucase de crescut oi, îi supravieţuiseră doar şase din patru mii. Asta nu l-a descurajat şi şi-a mai cheltuit o parte din moştenire (în valoare de optzeci de mii de lire, se zicea), şi-a refăcut turma, a învăţat din greşeli, iar acum era cel mai de succes crescător de animale din Kenya.

Nu toată lumea îl admira. În oraş sau la hipodrom mulţi îl ocoleau, încercând să evite o discuţie în contradictoriu sau să li se ţină o lecţie despre „problema indiană“. Era unul dintre cei mai

fervenţi susţinători ai ideii că trebuiau rupte legăturile cu acea ţară o dată pentru totdeauna. De asemenea, era avid după pământ, lăudăros şi nu suporta să fie contrazis – însă lady D. văzuse întotdeauna părţile lui bune, şi la fel făceam şi eu. Muncea mai mult decât oricine – ieşea cu turmele pe dealurile vălurite între douăsprezece şi şaisprezece ore pe zi. Era pătimaş şi de neîmblânzit, iar de când îl ştiam – dintotdeauna, de fapt – fusese mereu bun cu mine.

— Beryl, draga mea! a strigat când am ajuns.

Îşi desfăcuse puşca şi îi lustruia patul cu o precizie tandră. Părul lui lung era încâlcit.

— Deci vrei să devii antrenor precum Clutt, nu-i aşa? Nu cred că o să ai parte de o viaţă uşoară.

— Nu-mi doresc o viaţă uşoară.

— Poate că nu.

M-a privit drept în faţă.

— Dar nu am văzut niciodată pe nimeni atât de tânăr ca tine care să aibă o adevărată licenţă de antrenor englezească. Şi cred că nu trebuie să-ţi spun eu că ai fi singura femeie.

— Cineva trebuie să fie primul în toate.

— Nu fugi de Jock, nu?

Privirea i se îmblânzise. Mi-am dat seama că mi-e greu să-l privesc în ochi.

— Am fost însurat mulţi ani. Ştiu cât de complicate pot fi lucrurile.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Am nevoie doar să ştiu precis ce am de făcut. Şi nu vreau vreun tratament preferenţial. O să dorm în grajd, la fel ca toţi ceilalţi.

— Am înţeles, am înţeles. Nu o să te trag de limbă şi nici n-o să te menajez, dar dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, sper că ştii că poţi să vii să-mi spui.

Am dat din cap că am înţeles.

— Uneori sunt un babalâc sentimental, nu-i aşa? Hai să mergem să te instalezi.

D. m-a condus la o căsuţă de lemn din spatele celui mai îndepărtat padoc. Înăuntru erau nişte podele late, zgâriate, un pat de campanie şi o singură lampă cu petrol. Camera nu era cu mult mai mare decât boxa în care dormea Pegasus şi, pe deasupra, mai era şi rece. Mi-a spus care sunt condiţiile lui – era mai degrabă *o învoială* – şi unde şi cui să mă înfăţişez a doua zi.

— Ai zis că nu vrei nici un tratament preferenţial, a zis el şi m-a privit de parcă se aştepta să mă răsucesc pe călcâie şi s-o rup la fugă.

— O să mă descurc, am promis, şi apoi i-am urat noapte bună.

După ce a plecat, am făcut focul, am fiert o cafea amară şi apoi am mâncat o conservă de carne rece, cu vârful cuţitului. În cele din urmă m-am ghemuit în patul îngust, înfrigurată şi încă puţin flămândă. Am privit umbrele de pe tavan şi m-am gândit la tata. De când se mutase în Cape Town, îmi trimisese doar câteva scrisori scurte, care conţineau aşa de puţine cuvinte, că de-abia ai fi putut să umpli o linguriţă cu ele, ce să mai zic de golul adânc pe care-l lăsase în viaţa mea. Îmi era grozav de dor de el, aşa cum ţi-e de cineva care a murit – şi totuşi, acum, în căsuţa mea rece, mă simţeam ciudat de aproape de el. Venind aici voiam să am o viaţă ca a *lui*, şi dacă nu puteam să-l am iar aproape pe tata – în carne şi oase, poate niciodată – măcar aş putea avea dreptul să merg pe acelaşi drum, să-i calc pe urme. Nu ştiam nimic despre căsnicie şi bărbaţi – asta era cât se poate de clar. Dar ştiam totul despre cai. Pentru prima dată după mult timp, mă aflam exact la locul potrivit.

18

Ţesale. Legători pentru limbă. Înşeuat pentru exerciţii şi înşeuat pentru curse. Apoi potcovitul, bandajatul, antrenamentul şi echipamentul. Trebuia să învăţ să deosebesc suprafeţele pistelor, să citesc

listele cu premii şi să calculez greutatea admisă. Trebuia să ştiu pe de rost accidentările şi bolile – tendinită şi oase moarte, furbură, afecţiuni ale tibiei, fragmente osoase în încheieturi, fracturi ale oaselor picioarelor şi seime. Caii pursânge erau splendizi şi, de asemenea, fragili în moduri foarte aparte. Adeseori aveau inima mică, iar din cauza efortului din timpul curselor erau predispuşi să aibă hemoragii în plămâni. Colicile nedescoperite la timp îi putea omorî – şi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva ar fi fost vina mea.

Trebuia să urmăreşti anumite lucruri în conformaţia unui animal – de la cap, picioare, piept, precum şi multe altele care nu se vedeau, dar care erau şi mai importante. Fiecare animal era ca o carte sau ca o hartă pe care să o înveţi şi apoi să o ţii minte, ca să poţi lua deciziile potrivite. Ca să ştii tot ce se petrece cu această viaţă ţi-ar lua o eternitate şi poate nici aceea n-ar fi de-ajuns. Amploarea şi imposibilitatea acestui fapt mi-au oferit nişte zile pline de candoare la Soysambu. Mergeam de la căsuţa mea la padoc, la grajduri, la pistă şi înapoi în camera mea ca să citesc grafice şi tabele până când mă dureau ochii.

În schimbul boxei lui Pegasus şi al casei în care locuiam, D. mi-a dat doi cai pe care să-i antrenez. Nu mai erau deloc tineri, aveau o privire indiferentă şi erau recalcitranţi, dar încercam să demonstrez de ce sunt în stare. Trebuia să-i tratez ca pe nişte regi. M-am străduit să le fac un program de exerciţii şi să le planific mesele – am umplut câteva caiete cu asta –, am încercat să mă apropii de ei pe teritoriul lor şi să descopăr sau să înţeleg ceva încă nepus în valoare în ei, ceva ce nimeni altcineva nu mai văzuse până acum.

Dynasty, o iapă de şase ani, suferea de o sagnă produsă de chingă – băşici dureroase şi o iritaţie care se transformase în carne vie de-a lungul burţii, ce avea nevoie de îngrijiri speciale. Rândaşul ei încercase toate tipurile de chingi, dar

rănile nu i se vindecaseră niciodată complet. Lui părea să-i fie ruşine din cauza asta.

— Cureţi bine chinga, i-am spus. Se vede asta… şi nu e nici prea strânsă. Ai îngrijit-o bine.

— Da, *memsahib*. Mulţumesc.

M-am lăsat pe vine ca să văd mai bine rănile – unele erau deja acoperite de coajă, altele erau noi –, apoi m-am ridicat ca să o cântăresc din priviri.

— Se prea poate să fie din cauza constituţiei, i-am spus rândaşului arătându-i cu mâna. Vezi cum umerii ei sunt înguşti şi pătrăţoşi? Nu are prea mult spaţiu aici, sub umăr, ca să respire, aşa că o strânge chinga. Nu mai pune nici un harnaşament pe ea cel puţin o săptămână – nici să nu o mai călăreşti –, doar o lonjă pentru exerciţii. Poţi să încerci şi asta.

Mi-am băgat mâna în buzunar după o sticluţă cu un amestec de uleiuri pe care tata şi cu mine îl foloseam mereu pentru caii noştri şi cu care apoi experimentasem de una singură, încercând să-l îmbunătăţesc.

— O să se vindece.

Când m-am întors ca să-l las pe rândaş să se întoarcă la munca lui, am văzut că ne privise administratorul fermei lui D. Îl chema Boy Long şi arăta exotic pentru părţile acelea – avea părul negru ca pana corbului şi un cercel rotund de aur într-o ureche. Stilul lui aparte mă ducea cu gândul la un pirat.

— Ce e în tinctura aia? a vrut el să ştie.

— Nimic deosebit.

M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Nu te cred, dar poţi să-ţi păstrezi secretul.

La câteva zile după aceea stăteam lângă gardul padocului şi mă uitam cum rândaşul o antrena în lonjă pe Dynasty, când Boy a trecut pe-acolo. Iapa începuse deja să se vindece şi părul îi strălucea. Deşi Boy s-a sprijinit o vreme de gard, privind în tăcere, am simţit că este la fel de atent la mine precum era la cal.

— Am crezut că D. a înnebunit când mi-a zis că a angajat o fată, a zis în cele din urmă.

Am ridicat din umeri fără să-mi iau privirea de la Dynasty. Se mişca bine, fără dureri.

— Fac asta de când mă ştiu, domnule Long.

— Văd asta. Îmi place să nu am mereu dreptate. Mă ţine în formă.

Am aflat curând că Boy era bun în ceea ce făcea. Îi supraveghea pe muncitorii din ambele tabere ale lui D. – pe cei cu caii şi pe cei cu oile – şi părea să ştie mereu ce se petrece, ba chiar şi ce urmează să se întâmple. Într-o noapte m-am trezit din cauza agitaţiei de pe lângă casa mea şi în miros de fum. M-am îmbrăcat repede şi am zbughit-o afară, unde am aflat că un leu fusese văzut în padoc.

Era o noapte rece şi am simţit cum răcoarea ei îmi învăluie inima la gândul că un leu, bine făcut, maroniu-roşcat, s-a furişat prin curte, trecând pe lângă uşa mea subţire.

— A luat ceva? l-am întrebat pe Boy.

Acesta era înconjurat de rândaşi cu torţe şi cu lămpi de petrol.

— Nu. Am ajuns la timp.

— Slavă Domnului! Înseamnă că erai treaz.

A dat din cap că da.

— Am avut un presentiment. Ai şi tu aşa ceva?

— Uneori.

În noaptea aceea nu simţisem nimic. Dormisem ca un prunc.

— L-ai nimerit?

— Nu, dar o să pun un rândaş de pază, să fim siguri că nu se întoarce.

M-am întors în căsuţa mea şi am încercat să adorm la loc, dar o agitaţie mi se cuibărise între umeri şi în gât şi mintea mea nu voia să se liniştească. În cele din urmă am renunţat şi m-am dus la grajduri ca să caut o sticlă pe care o ţineam la îndemână în birou. Boy era şi el acolo şi o

găsise deja. Mi-a turnat în pahar şi i-am mulţumit, apoi i-am spus noapte bună.

— De ce nu rămâi? m-a întrebat. Putem să ne ţinem companie.

Rostise asta spontan, dar în ochii lui se vedea clar la ce se referă.

— Ce ar crede soţul meu despre asta? l-am întrebat.

Nu voiam ca bărbaţii de la fermă să creadă că sunt disponibilă, mai ales el, cu cercelul lui scânteietor şi cu privirea îndrăzneaţă.

Boy a ridicat din umeri.

— Dacă într-adevăr ţi-ai face griji pentru soţul tău, ai fi acasă, nu?

— Sunt aici ca să muncesc.

Dar răspunsul meu nu l-a mulţumit. M-a fixat cu ochii lui negri, fără să-mi dea crezare, până când am spus:

— Situaţia nu e simplă.

— Rareori este. Să ştii că şi eu am pe cineva. Acasă, în Dorking. Nu poate să suporte căldura.

— Nu îi e dor de tine?

— Nu ştiu, a zis.

Din două mişcări line şi-a lăsat paharul jos şi s-a apropiat de mine. Şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a mea, cu palmele sprijinite de perete, şi s-a aplecat spre mine până când am simţit miros de whisky de secară şi de fum, faţa lui fiind la câţiva centimetri de a mea.

— Nu e o idee bună.

— Nopţile pot fi tare lungi prin părţile astea.

Şi-a aplecat gura spre gâtul meu, dar m-am smucit, cu umerii drepţi.

— Bine, am înţeles, a zis în cele din urmă, apoi mi-a zâmbit leneş şi m-a lăsat să mă strecor dintre braţele lui.

Când m-am întors la căsuţa mea şi m-am întins pe pat, cu ochii închişi, nu mă mai gândeam doar la leu. Nu mai întâlnisem pe nimeni atât de direct precum Boy. Era neliniştitor şi puţin palpitant să te

gândeşti cum e să doreşti pe cineva fiind dorit într-un fel atât de simplu, fără pretenţii de iubire şi fără promisiuni neîmplinite. Bărbaţii erau un mister pentru mine, chiar şi după un an de căsnicie. Nu ştiam nimic despre iubire, darămite despre ce înseamnă să fii amanta cuiva. În acel moment până şi un sărut de la Boy mi se părea o chestiune periculoasă.

Deşi Kenya era o ţară întinsă, în mod surprinzător aveam parte de foarte puţină intimitate în colonia noastră. Toată lumea ştia totul despre toată lumea, mai ales când era vorba de lucruri personale. Reuşisem mereu să mă ţin deoparte, căci eram prea tânără şi lipsită de experienţă ca să mă ia cineva în serios, dar mă măritasem cu un moşier de vază şi trebuia să mă port cum se cuvine. Prin urmare, la câteva săptămâni, duminica de dimineaţă, mă întorceam acasă, la Njoro, ca să-mi joc rolul de soţie.

D. m-a învăţat să conduc şi mi-a împrumutat automobilul lui rablagit, pe care-l folosea ca să care diverse lucruri de la magaziile de scule şi de la cele din lemn lăcuit. Preferam priveliştea de pe spatele calului, dar am învăţat să-mi placă şi chiar să tânjesc după viteza automobilului şi după sentimentul de pericol pe care-l încercam când goneam pe drumul nepietruit, îngust, intrând în gropi adânci, cu dinţii clănţănindu-mi şi cu praf în păr. Trebuia să mă feresc de mlaştinile nisipoase şi existau locuri unde ştiam că, dacă m-aş împotmoli, aş putea să dau de necaz, dar era, de asemenea, palpitant – în special primele câteva zeci de kilometri. Însă cu cât mă apropiam mai mult de Njoro, cu atât simţeam mai tare puterea lui Jock asupra mea. Nu-mi aparţineam mie însămi. Asta de când mă hotărâsem să accept cererea lui în căsătorie; realitatea deciziei mă apăsa tot mai tare şi părea să se întindă cu atât mai mult cu cât mă luptam cu ea, precum o mlaştină sau o porţiune cu nisip mişcător. Njoro fusese mereu casa mea, locul

pe care-l iubeam cel mai mult. Acum efortul pe care-l făceam ca să petrec măcar câteva zile civilizate în aceeaşi casă cu Jock – de ochii vecinilor de la celelalte ferme şi ai oricui altcuiva ar fi putut fi interesat de noi – distrugea acel sentiment.

Când ajungeam cu automobilul lui D., aproape mereu primeam un sărut cast pe obraz. Beam ceva în cerdac şi vorbeam despre ce se întâmplase la fermă cât timp lipsisem, iar servitorii se învârteau prin preajmă, bucuroşi să mă vadă acasă. Dar la căderea nopţii, când eram singuri, atmosfera se răcea imediat. Jock nu încerca niciodată să se apropie de mine – oricum, sexul nu mersese între noi nici măcar la început. Însă cu fiecare întrebare pe care mi-o punea despre munca mea la D. şi despre planurile mele, mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost proprietatea lui.

— D. are grijă de tine? a vrut să ştie. Se asigură că nu intri în bucluc?

— Ce vrei să zici?

— Mereu ai avut regulile tale. Mai era şi băiatul ăla cu care erai prietenă când te-am cunoscut.

— Kibii?

— Chiar el.

A înclinat paharul de cocktail şi a sorbit whisky-ul printre dinţi.

— Mereu ai fost puţin sălbatică, nu-i aşa?

— Nu-mi dau seama ce insinuezi. Şi, oricum, când ne-am cunoscut admirai faptul că vânam cu Kibii. Acum sunt o sălbatică?

— Eu zic doar că ceea ce faci se răsfrânge asupra mea. Felul în care ai fost crescută aici – te-ai împrietenit cu naiba ştie cine şi ai făcut naiba ştie ce… iar acum ai plecat la D., o femeie singură înconjurată de bărbaţi. Asta nu-mi miroase a bine.

— *Lucrez*, nu am o liotă de amanţi.

— Aş afla imediat dacă ai avea, mi-a zis pe un ton egal.

Şi-a mutat pentru câteva clipe privirea în altă parte, apoi a revenit asupra mea.

— Deja m-ai pus într-o situaţie incomodă.

— Eu te-am pus într-o situaţie incomodă? Dă-mi divorţul odată şi hai să terminăm cu asta.

Înainte să aibă timp să răspundă, s-au auzit zgomote în casă şi servitorul, Barasa, a apărut în cerdac, plecându-şi capul ca să ne arate că nu voia să deranjeze.

— Vrea *bwana* ca masa de seară să fie servită aici?

— Nu, înăuntru, Barsa. Venim şi noi imediat.

După ce a plecat băiatul, Jock m-a privit cu subînţeles.

— Ce? am întrebat. Servitorii nu o să bârfească.

— Nu, a zis el. De obicei, nu bârfesc. Dar mereu ştiu tot ce se-ntâmplă, nu-i aşa?

— Nu-mi *pasă* ce ştie lumea.

— Poate că nu, dar ar trebui să-ţi pese.

Am luat cina într-o tăcere apăsătoare, iar mobila părea să se încline ameninţător înspre noi. Servitorii intrau şi ieşeau în tăcere din cameră şi era cumplit să stau acolo şi să vreau să urlu, dar să nu scot nici un sunet. Jock era îngrozit că îl voi face de ruşine – sau că-l voi face şi mai mult de ruşine. Doar la asta părea să se gândească în ultima vreme, în timp ce îşi etala autoritatea şi mă sfătuia să am grijă ce fac, împrejmuind cu sârmă groasă şarada care era viaţa noastră împreună. Mereu se pricepuse la garduri. Ştiusem asta de la început, dar nu ghicisem cât de disperată aveam să mă simt, forţată să trăiesc înconjurată de unul.

În cele din urmă, când am reuşit să mă retrag în micul dormitor pentru oaspeţi în care dormeam, m-am simţit ca şi cum aş fi fost jupuită de vie. N-am dormit mai deloc în acea noapte, iar în dimineaţa următoare, deşi obişnuiam să rămân până după prânz, am fugit la automobil odată cu primele raze ale soarelui.

*

La Soysambu, avertizările şi pretenţiile lui Jock au continuat să mă macine, dar doar în momentele mele de slăbiciune, când îmi dădeam voie să mă gândesc la el. De cele mai multe ori reuşeam să mă lupt cu grijile personale şi să le înăbuş, ca să mă concentrez asupra cailor şi a programului de antrenament din fiecare zi. Eram legată de galopul de dimineaţă, de listele cu programul de hrănire şi cu detaliile de îngrijire. Dynasty şi Shadow Country, caii care erau în grija mea, se descurcau bine, dar exista posibilitatea să fac şi mai multe cu ei; să-i aduc şi mai aproape de forma perfectă. Mă frământam în legătură cu ei şi aşa reuşeam să dorm noaptea, aşa reuşeam să-mi alung propriile îndoieli şi frici, la fel de uşor cum ai sufla în lampă. Munca era cea care conta. Doar ea putea să mă ajute să răzbesc.

Când, în cele din urmă, a sosit ziua examenului, D. m-a dus cu maşina la Nairobi. În timp ce motorul duduia, noi am vorbit despre următoarea cursă, Jubaland Cup, cântărind miza şi posibilii concurenţi. Nu am adus vorba despre examen, sau despre felul în care nervozitatea mi se adunase între umeri şi în gât, sau despre cât tare îi duceam dorul tatei şi cât de mult îmi doream să fi fost şi el acolo. Nu am vorbit despre Jock şi despre cum trebuia ca în acea zi *să reuşesc* să mă eliberez de el. Nu era loc de păreri de rău sau de îndoieli, aşa că nici măcar atunci când m-am prezentat la test şi am văzut cum supraveghetorul mă privea cu ochii lui mici şi nepăsători nu am şovăit. El conducea ceea ce se numea Royal Kenyan Race Association, iar aerul din biroul lui era încins şi înăbuşitor. În timp ce mă pironea cu o privire aspră, puteam să ghicesc la ce se gândeşte. Nu existau femei antrenor, nici în Kenya, nici altundeva în lume. În plus, nici măcar nu împlinisem nouăsprezece ani. Dar învăţasem să izbândesc atunci când alţii nu se

aşteptau la nimic bun din partea mea – ca atunci când Kibii sau ceilalţi *toto* din satul kip mă priveau de sus, îndemnându-mă să îmi dau mai mult silinţa. În ochii supraveghetorului eram fără-ndoială un copil, iar pe deasupra şi femeie – dar presupunerea lui că nu aveam să reuşesc era de-ajuns ca să îmi alunge şi ultimele temeri şi să mă facă să ţintesc mai sus, să încerc din răsputeri şi să-i arăt că se-nşală.

Peste câteva săptămâni, când am primit rezultatul examenului, am luat plicul simplu şi am mers într-un loc retras, cu inima bubuindu-mi, şi am rupt sigiliul. Înăuntru, în locul înştiinţării îngrozitoare că nu trecusem, se afla un document oficial, dactilografiat şi semnat. DNEI B. PURVES îi fusese eliberată o licenţă englezească de antrenor, valabilă până în 1925. Mi-am trecut degetul peste numele meu şi peste dată, peste mâzgălitura secretarei care o semnase şi peste toate colţurile şi cutele. Aveam actul care-mi conferea dreptul de a concura într-o lume pe care o studiasem de când mă ştiam, spre al cărui centru mă căzneam să ajung şi eu pe lângă tata. Dacă s-ar fi putut să fie şi el aici! Tânjeam să-i întind diploma şi să îl ascult spunându-mi măcar câteva cuvinte chibzuite despre cât e de mândru de mine. Şi ar fi fost mândru. Trecusem de o nouă curbă şi vedeam, în cele din urmă, un drum spre un teritoriu la care doar îndrăznisem să visez şi despre care puteam doar să fac presupuneri. Însă era un sentiment însingurat, disproporţionat – îmi era dor de el chiar şi când eram plină de speranţă, îmi doream din tot sufletul să fie lângă mine, chiar dacă aşa ceva nu se putea.

În seara aceea, D. i-a spus bucătarului să pregătească o cină ca să sărbătorim: hălci mari de gazelă fripte la proţap, compot de piersici şi şarlotă cu aromă de migdale, care avea gust de nori. A pus să cânte melodia lui preferată *All Aboard for Margate* o dată şi încă o dată şi mi-a tot umplut

paharul cu coniac până când totul a părut să se încline plăcut într-o parte.

— N-am văzut pe nimeni mai bun decât tine în ultimul timp, mi-a spus D. în timp ce rotea manivela gramofonului ca să-l pornească iar. Instinct pur şi natural, asta ai tu.

— Mulţumesc, D.

— Nu eşti *încântată*, fetiţo? Probabil că eşti singura femeie de optsprezece ani din lume care are licenţă de antrenor!

— Bineînţeles că sunt. Dar ştii că nu sunt genul care să ţopăie de bucurie.

— Atunci o să ţopăi eu pentru tine. Ziarele vor dori să afle cine eşti, evident. Toată lumea o să vorbească despre asta.

— Dacă noi câştigăm, atunci câştigă şi ei. Dacă nu, atunci se va spune că Delamere a fost atât de nesăbuit încât să lase o fată încă necoaptă să se ocupe de caii lui.

— Avem şase săptămâni ca să ne facem griji din cauza asta. De fapt, chiar un pic mai mult.

S-a uitat spre ceasornicul de pe poliţa căminului.

— La noapte ne facem criţă.

19

Înainte de răsăritul soarelui, în prima zi a concursului Jubaland Cupe, am ieşit din grajdul Eastleigh din Nairobi şi am trecut de tribune. Profilul muntelui Donyo Sabuk se contura pe cerul spălăcit al dimineţii, iar Mount Kenya licărea în nuanţe de albastru-argintiu. Uneori, în timpul lungului sezon fără ploi, pământul se usca şi sub iarbă se formau întinse crăpături şi adâncituri, destul de late încât să înhaţe copita unui cal în alergare, să o descentreze şi să-i distrugă tendoanele. Însă aşa ceva nu se putea întâmpla azi. Gazonul îmi părea neted şi bine aşezat. Stâlpul avea un strat proaspăt de vopsea albă, cu două

dungi negre, dichisite, care îl făceau să pară o geamandură nemişcată pe o mare de smarald.

Deşi dimineaţa era blândă şi liniştită, în curând mii de persoane aveau să umple arena şi tribunele. Zilele de curse erau ca un magnet care atrăgea lume nu doar din Nairobi, ci şi din satele învecinate – milionari şi coate-goale, doamne bine îmbrăcate, dar şi unele modest îmbrăcate, toţi examinând cu atenţie listele de curse, în căutarea vreunui semn. Se puteau câştiga bani frumosi din pariuri, dar asta nu m-a interesat niciodată. Chiar şi când eram mică, eu nu voiam decât să mă lipesc de balustradă, lângă tata, departe de zgomotul mulţimii din tribune, de proprietarii aflaţi în lojele lor pentru lumea bună, de cabinele de pariuri, unde cine ştie câţi bani treceau din mână în mână. Cursele nu aveau menirea de a fi concursuri de frumuseţe sau petreceri simandicoase. Erau nişte examene. Sute de ore de antrenament se reduceau la câteva momente în care stăteai cu sufletul la gură – şi abia atunci ştiai dacă animalele sunt pregătite, care vor străluci şi care se vor împletici, cum munca şi talentul se vor împleti ca un anume cal să răzbească, în timp ce altul va rămâne mult în urmă, iar jocheul lui va fi umilit sau surprins ori se va dezvinovăţi.

La orice cursă era destul loc şi pentru magie, şi pentru noroc, şi pentru scrâşnit din dinţi, pentru tragedii – dacă un animal cădea –, pentru schimbări neaşteptate la linia de sosire. Întotdeauna iubisem toate acestea, chiar şi lucrurile care nu puteau fi controlate sau anticipate. Dar acum, că mă aflam pe cont propriu, simţeam o altfel de presiune şi miza era cu atât mai mare.

Mi-am băgat mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos o telegramă pe care mi-o trimisese tata din Cape Town ca răspuns la cea în care-l anunţam că primisem licenţa. Bucata de hârtie îngălbenită era deja moale de cât o citisem, iar literele începuseră

să se estompeze: FELICITĂRI STOP TOTUL E BINE AICI STOP CÂŞTIGĂ O CURSĂ PENTRU MINE! Tot felul de minuni aveau loc într-o zi de curse. Dar, dacă aş fi avut puterea să fac farmece, l-aş fi făcut pe tata să apară dintr-odată din mulţime ca să-mi fie alături în acele momente asurzitoare, ameţitoare. Asta ar fi însemnat mult mai mult decât orice cursă câştigată – mai mult decât orice altceva.

Câteva ore mai târziu, când Dynasty a intrat dansând pe pistă, am simţit cum îmi creşte pulsul. Coama îi strălucea. Paşii îi erau înalţi, săltaţi şi siguri. Nu arăta ca iapa de şase ani pe care D. mi-o dăduse pe mână acum câteva luni, ci ca o regină. În jurul ei ceilalţi cai concurenţi erau conduşi de căpăstru sau cu alţi cai spre stâlpul de pornire. Unii aveau martingale care să-i împiedice să dea din cap; alţii aveau jambiere pentru tendoane, iar alţii purtau ochelari ca să se poarte cum trebuie. Jocheii îi mângâiau sau îi împungeau cu cravaşele în timp ce caii mergeau cu spatele spre bariere, agitaţi şi speriaţi, dar Dynasty a trecut cu uşurinţă prin acel haos, de parcă n-ar fi privit-o nimic din ceea ce se-ntâmpla.

Mâna celui care dădea startul s-a ridicat în aer şi a rămas aşa; caii încercau să stea la locul lor de lângă stâlp, voind cu tot dinadinsul să facă treaba pentru care se aflau acolo. Clopoţelul a sunat şi caii s-au năpustit într-un amalgam de culori şi de mişcări, douăsprezece animale unice, amestecate şi de nedistins. Un start curat şi rapid.

Un murg castrat, iute – favoritul –, a ţâşnit primul, ceilalţi concurenţi înconjurându-l, toţi tropăind pe gazon. Caii care conduceau s-au apropiat de balustradă, iar zgomotele copitelor răsunau profund. Le simţeam în puls, şi, precum bătăile tobelor de la dansurile *ngoma* din copilăria mea, făceau ca inima să-mi bată nebuneşte. Mi-am ţinut respiraţia când grupul a galopat pe porţiunea de pistă dreaptă. Dynasty era acolo, gonind spre

finiş, stăpână pe situaţie şi cu muşchii splendid încordaţi. Jocheul nostru, Walters, nu o îmboldea şi nici nu se lupta cu ea, ci doar o lăsa să alerge. Ea a căpătat ritm pas cu pas, plutind chiar deasupra gazonului verde. Şi Walters plutea, iar hainele lui de mătase albastră cu auriu erau uşoare ca un fluture pe spinarea arcuită al lui Dynasty.

În tribune, strigătele mulţimii au devenit şi mai puternice şi mai ascuţite când ceilalţi cai s-au îndreptat şi ei spre finiş. Animalele erau precum o furtună, mişcându-se toate odată, apoi separându-se, abandonând toate strategiile, renunţând la precauţii. Pe ultimele sute de metri nu conta nimic altceva în afară de picioare şi călcătură. Dynasty a trecut cu uşurinţă de ceilalţi concurenţi şi l-a ajuns din urmă pe favorit, care părea să o aştepte doar pe ea. Dynasty alerga de parcă zbura. De parcă visa la victorie, sau câştiga în visul altcuiva. Apoi botul ei a atins panglica de la final. Mulţimea a izbucnit în urale. Reuşise.

Reuşisem şi eu. Aveam lacrimi în colţul ochilor în timp ce mă uitam în jur căutând pe cineva cu care să mă îmbrăţişez. Câţiva antrenori au venit ca să dea mâna cu mine şi să-mi zică lucruri care ar fi însemnat totul pentru mine dacă mi-ar fi fost spuse de tata, apoi m-am trezit cu Jock lângă mine.

— Felicitări, mi-a zis el, aplecat la urechea mea.

Mă ţinea strâns de mână în timp ce mă ducea prin mulţimea de oameni din jur.

— Ştiam că poţi s-o faci.

— Chiar aşa?

— Nu s-a îndoit nimeni de talentul tău, nu?

Am încercat să nu-l bag în seamă, dar a continuat.

— O să fie bine pentru afacere.

Şi, uite-aşa, senzaţia de mândrie şi recunoştinţă pe care o simţisem după ce Dynasty câştigase cursa mi-a fost rapid înăbuşită. Jock profita de pe urma reuşitei mele. Când Dynasty a fost condusă în ţarcul câştigătorului şi unul dintre ziarişti mi-a

cerut să-i spun cum mă cheamă şi m-a rugat să stau la o poză, Jock a intervenit ca să spună pe litere şi cu grijă numele *Purves*. Şi-a ţinut mâna pe cotul meu sau pe spatele meu, ca pe un pripon de neclintit, dar nimic nu avea legătură cu mine. El se gândea doar cum atenţia sporită de care vom avea parte putea să ne aducă noi contracte pentru grâne sau noi cai în herghelie.

Mai târziu aveam să îmi dau seama cum, în mod ciudat, această victorie însemna mai mult pentru el decât pentru mine. În calitate de antrenor al lui Dynasty, urma să primesc un procent din banii câştigaţi de ea. Dacă aş fi reuşit să ajung constant pe primele locuri, aş fi putut încropi un salariu destul de bun ca să-mi câştig independenţa financiară, dar acesta era un vis îndepărtat. Jock, cu prezenţa lui dominatoare, avea încă multă putere asupra mea, în timp ce se gândea voios la propriul câştig ce rezulta din faptul că era soţul şi paznicul meu. Era năucitor cât de repede deveniserăm adversari.

— Credeţi că într-o zi vor fi femei care să antreneze şi în Anglia? m-a întrebat un ziarist.

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns.

Am stat la poză şi îmi doream să-l lovesc cu putere pe Jock în coaste – să-l izgonesc din lumea mea şi din lumina mea. În schimb, am zâmbit.

D. ştiuse mereu cum să sărbătorească. În noaptea aceea, în timp ce băutura curgea din belşug, a ţinut cuvântări elaborate, roşu la faţă, şi a dansat cu o mulţime de femei îmbrăcate cu stil, iar formaţia cu cinci membri cânta orice voia el, mituită cu şampanie de calitate.

Clubul Muthaiga era tot ce avea Nairobi mai bun. Era o oază cu pereţii din piatră roz ca penele de flamingo, situată la cinci kilometri de centrul oraşului. Între acei pereţi, membrii clubului simţeau că îşi câştigaseră dreptul de a se afla acolo şi de a fi serviţi cu respect, pe de-o parte, şi de a se dezlănţui, pe de altă parte. Puteai să stai tolănit

lângă terenurile de tenis, cu un pahar înalt cu gin şi gheaţă pisată, să-ţi ţii în grajdul lor cel mai bun cal al tău, să loveşti bilele lucioase de crochet pe porţiuni line de gazon tuns, să angajezi un şofer european care să te plimbe de colo-colo sau pur şi simplu să stai la soare şi să te bronzezi pe una dintre terasele lor cu umbrare albastre.

Şi mie îmi plăcea clubul la fel de mult ca tuturor celorlalţi – saloanele cu parchet închis la culoare, canapelele cu învelitori largi din creton, covoarele persane şi trofeele vânătoreşti înrămate –, dar tot nu mă simţeam în largul meu. Jock nu se dezlipea deloc de mine, încât nu puteam să mă simt bine nici o clipă. Doar când a venit D. cu o sticlă de whisky vechi, pe care să o împartă cu Jock, am putut să mă îndrept repede spre barul din cealaltă încăpere, strecurându-mă pe lângă perete ca să nu mă vadă.

Oamenii de pe ringul de dans erau frenetici, de parcă îşi făceau griji că noaptea s-ar putea să treacă înainte ca ei să-şi ia porţia de fericire sau de uitare. Zilele de curse aveau mereu acest efect asupra tuturor şi, cum petrecerea ţinuse mai toată ziua, chelnerii şi uşierii păreau extenuaţi de cât încercaseră să ţină pasul. Când am ajuns la barul cu cocktailuri, erau deja câteva persoane la coadă.

— Te usuci de sete aşteptând aici, m-a avertizat femeia din faţa mea.

Vorbea cu accent britanic, scurtând cuvintele, era înaltă şi slabă şi purta o rochie lungă, verde-închis şi o pălărie cu pene de struţ asortată la ţinută, ca la Ascot[19].

— Slavă Domnului că am fost prevăzătoare!

A băgat mâna într-o poşetă mică decorată cu jais şi a scos o ploscă de argint, pe care mi-a oferit-o.

I-am mulţumit şi m-am chinuit cu dopuşorul de argint în timp ce ea-mi zâmbea.

— Apropo, azi am avut parte de-un spectacol reuşit. Eu sunt Cockie Birkbeck. Ne-am întâlnit la

o cursă acum mulţi ani. De fapt, suntem rude îndepărtate, dinspre mama ta.

Menţionarea mamei mă tulbura de fiecare dată. Am luat o duşcă zdravănă, am simţit cum mă arde pe gât şi în nas şi i-am dat înapoi frumoasa ploscă.

— Nu-mi aduc aminte să ne fi întâlnit.

— O, a fost acum mult timp. Pe-atunci erai o copilă, iar eu eram… mai tânără. Nu *urăşti* clima asta uscată? Despică şi usucă totul şi te face să îmbătrâneşti cu zece ani în loc de doi.

— Eşti frumoasă, am spus simplu.

— Dar ce scumpă eşti că mi-ai zis asta! Pun pariu că încă îţi doreşti să fii mai mare, mai ales în lumea în care te învârţi, împrietenindu-te prin padocuri cu bărbaţi vânjoşi! a râs ea şi apoi l-a bătut pe umăr pe bărbatul din faţa ei: Blix, nu poţi să faci ceva să grăbeşti lucrurile? Ne topim aici.

El s-a întors şi a rânjit într-un fel care era şi tineresc, şi lacom totodată.

— Asta sună vag sexual.

— Pentru tine totul e vag sexual.

El i-a făcut cu ochiul.

— Nu-i aşa că-ţi place asta la mine?

Era îndesat, avea gâtul gros şi umerii laţi, iar chipul lui rotund încă mai păstra anumite trăsături de şcolar, deşi avea probabil treizeci de ani sau mai mult.

— Bror Blixen, ea este Beryl Clutterbuck.

— De fapt, acum mă cheamă Purves, am zis stânjenită. Sunt măritată.

— Asta chiar că *pare* ceva serios, a spus Cockie. Ei bine, nu-ţi face griji. Acum te afli pe mâini foarte bune.

Ne-a luat pe amândoi de câte-o mână, conspirativ.

— Doctorul Pileală?! a trimis o reţetă şi, din punct de vedere medical, aş zice că avem undă verde, a spus Blix.

— Doctorul Pileală? am râs eu. E doctorul tău personal?

— Doctorul lui personal *imaginar*, a spus Cockie dând din cap. Dar îţi zic eu ceva despre Pileală: se descurcă mereu.

Când am găsit un colţ liber lângă ringul de dans şi ne-am făcut comozi, am privit vârtejul de feţe luminoase şi am sperat că Jock se simte destul de bine cu whisky-ul lui D. ca să mai am parte de câteva minute de linişte. Blix i-a spus chelnerului să aducă trei frapiere şi trei sticle de şampanie roz.

— Ca să nu trebuiască să împărţim nimic, dacă nu vrem, a zis.

— E vorba de teritorialitatea lui leonină, mi-a explicat Cockie. Blix al nostru este un vânător minunat. Asta pentru că are instinctele leilor.

— E mai bine decât să *muncesc*, a fost el de-acord. Tocmai ce m-am întors din Congo Belgian. Sus, în provincia Haut-Uele, există legende despre elefanţi cu patru fildeşi. Băştinaşii de acolo au nume speciale pentru ei şi nenumărate poveşti despre puterile lor misterioase. Un client bogat de-al meu a auzit de ei şi mi-a oferit un tarif dublu faţă de cât cer de obicei dacă aveam să vedem un asemenea elefant. Nici măcar nu trebuia să-l împuşcăm, mi-a zis; voia doar să vadă unul.

— Şi aţi văzut vreunul?

Mi-a aruncat o căutătură amuzată şi a luat o gură zdravănă din pahar.

— Fata asta nu ştie cum să asculte poveştile.

— Dragă, trebuie să-l laşi pe el să lungească povestea. Altfel nu pare nici măcar pe jumătate la fel de curajos sau interesant.

— Chiar aşa, i-a făcut el cu ochiul. Am stat acolo trei săptămâni – în pădurea Ituri, de-a lungul mlaştinilor lipicioase din Congo. Uneori pot trece luni bune până să vezi vreun elefant, dar noi am văzut câteva zeci, iar trei sau patru dintre ei erau nişte masculi enormi, care îşi târau fildeşii pe jos. Erau nişte specimene perfecte, vă zic, dar toţi aveau doar doi fildeşi. Între timp, clientul meu era tot mai nerăbdător. Cu cât stăteam mai mult acolo,

cu atât era mai sigur că nu există aşa ceva şi că noi voiam doar să-l tragem pe sfoară şi să-i luăm banii.

— Dar tu *te afli* acolo ca să-i iei banii, Blickie dragule.

— Sigur, dar cinstit. Sau cât de cinstit se poate, a rânjit el. Elefanţii ăia există. Am văzut poze cu ei ucişi. Şi clientul le văzuse, dar când stai acolo aşa de mult începi s-o cam iei razna. Cu fiecare oră care trecea avea impresia că eu sunt un ticălos şi mai că nu m-a acuzat că vreau să-l omor în timp ce doarme. Într-o bună zi s-a săturat pur şi simplu şi a anulat totul.

— O lună în sălbăticie pentru nimic? a exclamat Cockie. Oamenii ăştia sunt tot mai absurzi.

— Da, dar şi mai bogaţi, şi asta-i problema. Banii te fac să crezi că orice merită. Dar noi angajaserăm cincizeci de hamali. Trebuiau plătiţi cumva, iar eu îmi făceam griji că şi-a pierdut minţile cu totul şi că n-o să mai vrea să plătească, a dat el din cap. În orice caz, eram pe drumul de întoarcere când am zărit cea mai ciudată apariţie. Un mascul singuratic dormea pe malul unui lac, cu capul pe o movilă de furnici gigantică şi sforăia de n-avea treabă.

— Fantoma cu patru fildeşi, am presupus eu.

— Ceva mai ciudat de-atât.

Blix a zâmbit afişând cel mai fermecător zâmbet de băieţel.

— Unul cu trei fildeşi – singurul care a fost văzut vreodată, din câte ştiu eu. Avea doi fildeşi în partea stângă, vezi tu, crescuseră din aceeaşi alveolă, de la rădăcină. A fost cel mai uimitor lucru.

— El trebuie să fi fost extrem de încântat.

— Clientul? Aşa ai crede, dar nu. „E deformat“, tot repeta el. *Evident* că era deformat… probabil suferea de vreo malformaţie ereditară. Dar el era atât de scârbit, că nici măcar n-a vrut să-i facă o poză.

— Cred că glumeşti, a spus Cockie.

— Nu. Chiar aşa a fost.

A dat un bobârnac în pahar ca să sublinieze ideea.

— Vor lucruri doar *atât* de sălbatice. Natura adevărată îi înspăimântă. E prea imprevizibilă.

— Ei bine, sper că ţi-ai primit banii, a zis Cockie.

— Cât pe ce să nu-i primesc, a spus el. Dar apoi ne-am rătăcit în mod misterios pe drumul spre oraş, cu foarte puţină apă la noi.

— Te cred, a râs Cockie. Dragule, chiar că spui nişte poveşti minunate.

— Chiar aşa? Atunci o să mai merg, ca să am ce să-ţi povestesc, dacă-ţi plac.

A privit-o familiar şi au rămas uitându-se unul la celălalt într-un fel din care înţelegeam că încă nu sunt amanţi, dar că vor fi în curând.

— Mă duc să-mi pudrez nasul, le-am zis.

— Spune-i chelnerului să vină-ncoace, bine? Nu vreau să ajung pe uscat.

— Dr. Pileală trimite de fiecare dată o nouă reţetă, sau e bună şi aia veche? am întrebat.

— Ha, îmi place de ea, i-a spus el lui Cockie. Are potenţial.

*

Plănuiam să mă întorc la Eastleigh fără să observe nimeni, dar n-am ajuns nici măcar până la jumătatea drumului spre uşă când l-am văzut pe Jock cum se îndrepta grăbit spre mine, cu ochii sticlindu-i.

— Care-i treaba, Beryl? a lătrat. Te-am căutat peste tot!

— Am ieşit puţin să iau o gură de aer. Ce-i aşa de grav?

— Suntem în oraş. Cum crezi că pare dacă eu îmi frâng mâinile aşteptând să vii, iar tu nu eşti de găsit?

M-a apucat de braţ deloc delicat.

— N-am făcut nimic greşit. Până la urmă, asta a fost ziua *mea*.

M-am smuls din strânsoarea lui şi am observat cum câţiva oameni din jur se uitau curioşi la noi. Asta mi-a dat curaj. Cu siguranţă că atenţia celor din jur l-ar face să dea înapoi.

— Vorbeşte mai încet, m-a avertizat, dar deja mă săturasem de el.

Când a încercat să mă prindă iar de braţ, mi-am tras mâna cu forţă şi era cât pe ce să-l lovesc pe Boy Long. Nici măcar nu-l văzusem.

Boy s-a uitat repede când la unul, când la altul, a cântărit situaţia şi a întrebat:

— E totul în ordine?

— Suntem bine, nu-i aşa, Beryl? a zis Jock.

Nu-l iubisem niciodată, e adevărat, dar pe moment nu-mi aduceam aminte nici măcar dacă-mi plăcuse vreodată de Jock. Eram doar extenuată, fizic şi psihic.

— Du-te la culcare.

Jock m-a pironit cu privirea. Cred că era surprins că îl înfruntam.

— Ai auzit-o, a zis Boy. E timpul să te duci acasă.

— Asta nu e treaba ta.

O umflătură zvâcnea pe maxilarul pătrăţos al lui Jock. Gura i s-a încleştat, buzele formând o dungă.

— Se întâmplă ca soţia ta să lucreze pentru mine, aşa că aş zice că e treaba mea.

Eram convinsă că Jock se va repezi la Boy. Era mult mai înalt şi mai bine făcut şi ar fi putut să-l facă praf fără probleme – dar ceva înăuntrul lui s-a schimbat, ca şi cum ar fi apăsat pe un întrerupător, şi s-a gândit mai bine.

— Ar trebui să ai grijă, Beryl, a zis cu răceală, fără să-şi ia ochii de la Boy.

Apoi a plecat valvârtej.

— Încântător, a zis Boy după plecarea lui Jock, dar mi-am dat seama că-i tremura un pic vocea.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai riscat pielea pentru mine. Pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut? Mie mi-ar prinde bine un pahar.

Am mers la bar şi am luat o sticlă şi două pahare, iar apoi ne-am îndreptat spre una dintre verandele joase. Dincolo de peretele cu textură roz ghiceam terenul de crochet, unde, din loc în loc, portiţele vopsite în culori aprinse se curbau în iarbă, iar stâlpul de start aştepta să vină cineva cu un ciocan lucios. Pe uşa principală intrau şi ieşeau oameni, uşieri şi băieţi de serviciu cu mănuşi albe, dar noi eram aproape de tot în umbră.

— N-am crezut niciodată că o să mă mărit, i-am spus lui Boy în timp ce turna băutura în pahare.

Scotch-ul curgea în paharele joase gâlgâind liniştitor.

— Ar fi trebuit să plec de mult singură.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Nu cred că aş putea, oricum.

Am stat în tăcere preţ de câteva minute şi i-am privit faţa şi mâinile. Erau de un gri pestriţ şi păreau moi în întuneric. Cercelul lui era singurul lucru care strălucea, de parcă prinsese o rază de lumină dintr-un alt timp sau loc.

— Nu mai încerc să-i înţeleg pe oameni, a zis. Caii şi oile chiar par să aibă naibii o noimă.

Am încuviinţat din cap. Mereu fusese la fel şi în cazul meu.

— Crezi că sunt prostuţă pentru că-mi doresc aşa ceva? Adică o viaţă de antrenor?

A dat din cap că nu.

— Văd că încerci să faci pe dura, dar e de-nţeles. Ca femeie va trebui să munceşti de două ori mai mult pentru orice. Nu cred că eu aş putea să fac ce faci tu.

Şi-a aprins o ţigară şi a tras din ea, iar capătul ei a strălucit roşu în întuneric. Când a suflat fumul, s-a uitat la mine.

— De fapt, cred că eşti chiar curajoasă.

Eram curajoasă? Aşa speram. M-am uitat şi eu la el – la brăţările lui groase de fildeş, la bucata de os pe care o purta pe un şnur în jurul gâtului, precum băştinaşii, la cămaşa lui de culoarea mării, când toţi purtau kaki. Într-adevăr, era aşa un personaj, dar era acolo. Şi ştiam că mă vrea. Am avut o fracţiune de secundă să mă gândesc înainte să mă întind ca să-i iau ţigara şi să o sting de peretele roz-deschis. S-a lipit de mine, mi-a deschis gura cu a lui, iar limba îi era fină şi caldă. Nu m-am gândit să mă opun, de fapt nu m-am gândit la nimic. Cu o mână mi-a atins uşor partea din faţă a bluzei. Cealaltă mi-a alunecat între picioare şi am simţit o presiune caldă căreia nu m-am putut abţine să nu-i răspund. O dorinţă de a fi atinsă, *aşa*, părea să iasă la suprafaţă din adâncul meu. Poate că mereu se aflase acolo, dormind ca un animal. Habar n-aveam. Mi-am plimbat mâna de-a lungul coapsei lui, m-am întors în braţele sale şi mi-am apăsat buzele şi dinţii de gâtul său.

— Eşti periculoasă, a şoptit.

— Te referi la Jock?

— Şi eşti îngrozitor de tânără.

— Vrei să ne oprim?

— Nu.

Nu am mai vorbit în noaptea aceea. Cumva, atingerile şi sărutările noastre nu aveau nimic de-a face cu celelalte aspecte ale vieţii mele. Nu aveau nici un preţ şi nici o consecinţă – cel puţin aşa mi se părea. Sunetele nopţii pătrundeau în aerul răcoros de după peretele verandei şi toate gândurile de precauţie au dispărut.

20

Era târziu când am ajuns înapoi la Eastleigh. M-am trântit pe pat şi simţeam că din cauza săruturilor prea pasionale şi a apropierii dintre noi nu aveam să pot dormi, dar am adormit. După ivirea zorilor m-am trezit ca să-mi văd de treabă,

ca până atunci. Trebuia să mă pregătesc pentru o nouă cursă, iar ce se întâmplase între mine şi Boy şi, înainte de asta, între mine şi Jock trebuia să fie dat la o parte, ca să nu mă distragă. Oricum n-aş fi ştiut ce să fac, în nici unul dintre cazuri.

Jock a venit iar după ce al doilea cal al meu, Shadow Country, a concurat şi s-a clasat pe un onorabil loc trei. În loc să-şi facă apariţia ca mai înainte şi să se bage în lumina rampei, a aşteptat până s-a potolit zarva şi apoi m-a abordat de parcă totul era în regulă între noi. Era însoţit de Cockie Birkbeck şi de un tip fragil cu părul negru, care nu semăna deloc cu Bror Blixen. S-a dovedit a fi soţul ei, Ben.

Dacă m-am uitat ciudat la Cockie, ea nu părea să fi băgat de seamă. În schimb, m-a felicitat pentru cursa din ziua respectivă, iar apoi Jock mi-a explicat că Ben se gândea serios să intre în lumea curselor de cai şi a sugerat să mergem toţi patru să bem ceva.

Eu aşteptam să înceapă iar spectacolul, să mă apuce din nou de braţ, să mă ameninţe sau să mă avertizeze, ori să facă ceva – orice – care să-mi dea de înţeles că aflase ce se întâmplase cu Boy Long. Dar părea să fie interesat doar de afaceri.

— Când Ben va găsi calul potrivit, tu ar trebui să-l antrenezi, a zis Jock când ne-am aşezat, cu cocktailurile în faţă, într-un bar.

— Dacă Delamere se poate lipsi de tine, a adăugat Ben. De asemenea, mă interesează partea ta de ţară. Am pus ochii pe o bucată de pământ de lângă al tău.

Am stabilit o dată la care perechea să vină şi să vadă Njoro, iar apoi Cockie a fost cât se poate de convingătoare că discuţiile de afaceri sunt plictisitoare şi noi două ne-am scuzat şi ne-am mutat la altă masă. După ce ne-am aşezat şi s-a convins că suntem destul de departe ca să nu fim auzite, a zis:

— Îmi pare rău dacă Blix şi cu mine te-am speriat aseară. Nu se întâmplă prea des să fim singuri. Aşa se întâmplă când eşti căsătorit cu altcineva.

S-a strâmbat şi şi-a dat jos pălăria cloş, aranjându-şi părul galben ca mierea.

— Ne-am cunoscut când ne-a dus pe Ben şi pe mine într-un safari. Blix le seduce mereu pe neveste dacă are destul timp la dispoziţie. Presupun că-i place să le vadă tremurând de frică… pe buza abisului de pericolul mortal.

A ridicat din sprânceana ca o pană.

— Nu cred că se aştepta să dureze, dar de-atunci au trecut aproape doi ani.

— E mult timp când lucrurile sunt atât de încurcate. Ben bănuieşte ceva?

— Cred că da, dar nu avem prostul gust de a vorbi despre asta. Are şi el aventurile lui.

A schiţat un zâmbet încurcat.

— Ai auzit gluma aia, nu? *Eşti căsătorit sau locuieşti în Kenya?*

— E amuzantă, am dat din cap. Dar şi îngrozitoare.

Cu o zi înainte, gluma lui Cockie nu m-ar fi inclus pe mine, dar acum mi se potrivea şi mie.

— Iubirea e mereu o treabă atât de complicată, nu crezi?

— Poate nu peste tot, dar aici sunt alte reguli. Se cam presupune că vei flirta, altfel ai înnebuni… dar discreţia joacă încă un rol important. Poţi să faci ce vrei atât timp cât anumite persoane nu ştiu nimic. Partea amuzantă e că asta nu se referă întotdeauna la soţul tău.

Am înregistrat cuvintele ei încetul cu încetul ca pe un fel de învăţătură despre meandrele unei lumi care mereu se aflase altundeva şi din care făceau parte altfel de oameni.

— Şi vei continua aşa?

— Vorbeşti de parcă aş fi condamnată. Nu e chiar atât de rău.

S-a întins după sticla de pe masă şi a turnat băutură în pahare.

— Mă descurc uşor cu Ben, dar soţiei lui Blix, Karen, îi place prea mult titlul pe care îl are ca să vrea să se despartă de el. Datorită lui a devenit baroneasă, a oftat ea. Toată treaba asta e cam *barocă*. Karen şi cu mine suntem prietene, sau am fost, în orice caz. Blix i-a cerut divorţul şi i-a spus că e îndrăgostit de mine, probabil gândindu-se că asta va mai îndulci situaţia.

A dat din cap.

— Acum ea nici nu mai vorbeşte cu mine.

— De ce s-ar lupta cineva să rămână căsătorit dacă ştie că celălalt vrea cu disperare să scape?

Mă gândeam la Jock, evident.

— Nu pretind că înţeleg ceva, mi-a mărturisit ea, dar Karen pare hotărâtă să-l testeze pe Blix la fiecare pas.

Nu fusesem niciodată pricepută la a-mi împărtăşi gândurile şi sentimentele cu uşurinţa cu care o făcea ea, dar faptul că era atât de deschisă m-a determinat să încerc. Voiam, de asemenea, sfatul ei… puţină înţelepciune care să mă ajute să ies din încurcătura în care mă aflam.

— Am fost prea tânără pentru măritiş, i-am spus uitându-mă în spate ca să mă asigur că Jock şi Ben încă îşi ţineau companie unul altuia. Acum încerc să mă îndepărtez, dar Jock nu vrea să audă de asta.

— Trebuie să-ţi fie greu, a zis ea. Dar, sincer, dacă n-aş fi avut ghinionul să mă îndrăgostesc, nu pot să spun că aş fi vrut să divorţez.

— Nu ai vrea să fii liberă, pe cont propriu?

— Ca să fac ce?

— Să trăieşti, presupun. Să iei singură decizii şi să greşeşti singură, fără să-ţi spună cineva ce poţi şi ce nu poţi să faci.

A dat din cap de parcă aş fi spus ceva absurd.

— *Societatea* face asta, draga mea, chiar dacă n-ai lângă tine un soţ care să te încorseteze. Încă n-ai

învăţat asta? Nu sunt sigură că primim ceea ce vrem. Nu prea.

— Dar *tu* chiar asta încerci acum.

Eram exasperată şi puţin confuză.

— Pari cinică, dar eşti îndrăgostită de Blix.

— Ştiu.

Când s-a încruntat, fruntea i s-a umplut de cute drăgălaşe.

— Nu-i aşa că e cel mai caraghios lucru pe care l-ai auzit?

În ziua următoare, când m-am întors la Soysambu, precum şi în săptămânile de după aceea, am continuat să mă gândesc la ceea ce-mi spusese Cockie, întrebându-mă ce învăţăminte să trag din situaţia ei şi din sfaturile pe care mi le dăduse. După părerea ei, o aventură era de rigoare printre colonişti, precum tabletele de chinină împotriva malariei – un mod de a rezista sau de a uita pe moment nefericirea conjugală. Dar cu Boy nu aveam cu adevărat o aventură, nu? Ce-mi oferea el era mai pur şi mai animalic decât ceea ce aveau Cockie şi Blix, sau cel puţin asta-mi spuneam. Mai mult, era ceva minunat.

După un an de orbecăit şi după atâtea încercări ruşinoase cu Jock, învăţam într-un final ce e sexul şi descopeream că-mi place. Boy venea noaptea în căsuţa mea şi mă trezea când se lipea tare de mine în timp ce mâinile lui mă pipăiau peste tot chiar înainte să mă trezesc de-a binelea. Nu era deloc ezitant ca Jock, şi am descoperit că nici eu nu eram timidă când eram cu el. Puteam să mă mişc cum doream şi nu-l speriam. Puteam să-l refuz fără să-i rănesc sentimentele, căci sentimentele nu aveau nimic de-a face cu asta.

Într-o noapte eram singură în grajd şi, fără să zică nimic, m-a dus într-o boxă. M-a întins cu faţa în jos, peste un balot de fân, m-a cuprins cu mâinile pe la spate şi a tras de cămaşa mea de bumbac până s-a deschis. Coastele mi se împungeau în balot şi mi-au intrat câteva fire de

fân în gură. După aceea, s-a întins gol, fără pic de jenă, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Nu pari a fi aceeaşi fată care m-a tratat cu răceală câteva luni bune.

— Să fiu sinceră, nu ştiu ce fel de fată sunt.

Mi-am pus o mână pe pieptul lui şi i-am mângâiat uşor părul închis la culoare, creţ şi des.

— Am crescut cu kipsigii. Pentru ei, sexul nu are-a face cu vinovăţia sau cu aşteptările. E ceva ce faci cu trupul tău, ca vânătoarea.

— Există oameni care ţi-ar spune că suntem exact ca animalele. Aceleaşi dorinţe, aceleaşi nevoi. E o idee simpatică.

— Dar nu crezi că e aşa?

— Nu ştiu, a zis el. Cineva are mereu de suferit.

— Nu ar trebui să fie aşa. Suntem cu ochii-n patru, nu?

— Bineînţeles. Soţul tău e încă-n peisaj, totuşi. Stă şi el cu ochii-n patru?

— Acum văd că încerci să-mi reproşezi asta.

— Nu-i adevărat, a zis în timp ce m-a ridicat cu uşurinţă deasupra lui. Cum aş putea să fac aşa ceva?

Sâmbăta următoare, când am mers acasă, la Njoro, maşina lui Ben şi a lui Cockie se afla în curtea noastră, cu bagajele legate pe plafon. Am parcat automobilul lui D. în spatele ei şi am mers roată prin cerdac până i-am găsit stând confortabil la masa noastră de ratan, la umbră, bând cocktailuri cu Jock.

— Ţi-am păstrat nişte gheaţă, a zis Cockie.

Purta o rochie lejeră de mătase şi o pălărie cu o împletitură fină, care îi ajungea până la rădăcina nasului. Arăta încântător şi mă bucuram să o revăd. Prezenţa ei şi cea a lui Ben aveau să mă ajute să îndur mult mai uşor timpul petrecut la Njoro.

Jock mi-a adus de băut – lichior Pimm's stacojiu cu lămâie proaspătă şi coajă de portocală pe un strat de fulgi de gheaţă, frumos ca un tablou –, dar avea o expresie ciudată pe chip şi nici nu a încercat

să mă sărute de complezenţă pe obraji, aşa cum făcea de obicei.

— E totul în regulă? l-am întrebat.

— Da.

Nu m-a privit în ochi.

— Aţi făcut minuni cu locul ăsta, a zis Ben.

Înainte să devină moşier, fusese maior în rândurile Puşcaşilor Regali Africani şi încă mai păstra ceva din aerul acela de armată, o precizie şi o linişte interioară care nu dura mult. Avea părul negru tuns cu grijă şi nişte trăsături delicate, drepte, şi arăta mult mai bine decât Blix – dar deja ghicisem că nu avea nici simţul umorului, nici simţul aventurii ca Blix.

— Jock este un muncitor-minune, am recunoscut. Poate să are orice şi să bată orice în cuie, la locul lui.

— Poate cu excepţia soţiei mele.

Rostise cuvintele cu lejeritate, aproape vesel, de parcă înţepătura era inofensivă. Ben şi Cockie au râs şi eu am încercat să mă alătur lor. Nu mă pricepusem niciodată să-i ghicesc intenţiile lui Jock, iar acum, de când nu mai locuiam împreună, cu atât mai puţin.

— Am cumpărat lotul de pământ de lângă voi, a zis Cockie. Va trebui să jucăm bridge în weekenduri. Ador jocurile de cărţi, a continuat. Deşi Ben ar prefera mai degrabă să înghită pumnale.

Barasa a venit ca să ne umple iar frapiera cu gheaţă şi cu toţii am mai băut un pahar în timp ce soarele mai urca puţin pe cer – însă eu nu puteam să scap de sentimentul acut că ceva nu era în regulă cu Jock. Poate că mă pedepsea pentru scena de la club, când plecase valvârtej, aproape mort de beat. Poate că începuseră să se vadă crăpăturile şi uzura faţadei din relaţia noastră. Indiferent care era problema, şi Cockie îşi dăduse seama. Când ne-am îndreptat toţi patru spre noua lor proprietate, ca să

o admirăm, m-a prins de cot ca să-i lăsăm pe bărbaţi să o ia înaintea noastră.

— Vrei să-mi spui ceva? m-a întrebat în şoaptă.

— Nu ştiu, am răspuns.

Şi chiar nu ştiam. Dar seara târziu, când ne-am aşezat în jurul focului, lucrurile au început să fie tot mai clare. Jock a băut foarte mult la cină, iar ochii lui au căpătat o strălucire îngrijorătoare. Am văzut în asta un fel de avertizare – primul pas pe drumul spre o ceartă urâtă – şi am sperat că se va gândi de două ori înainte să facă ceva, atât timp cât era şi familia Birkbeck de faţă.

— Ce vei face ca să ieşi iar învingătoare la următoarea cursă? m-a întrebat Ben de pe canapea, în timp ce focul scotea nişte sunete vesele. Nu vrei să ne spui câteva dintre secretele tale?

— Când voi fi antrenoarea cailor tăi, o să ţi le spun pe *toate*, am răspuns.

Ben a râs uşor. Părea că şi el simţise tensiunea din cameră şi încerca să găsească o strategie ca să ne aducă în siguranţă pe calea cea bună. S-a ridicat şi a examinat încăperea.

— Jock, ce frumuseţe e asta!

Vorbea despre uşa arăbească, lată şi şlefuită, pe care Jock o cumpărase pentru casă la scurt timp după căsătoria noastră. La fel ca fonograful, era un simbol al prosperităţii, iar Jock era mândru de ea. Lemnul uşii arăta ca un labirint cu multe noduri, peste care artizanul gravase cu mare greutate.

— E minunată, a zis Cockie. Oare unde ai găsit-o?

— Lamu, a zis Jock. Însă m-am tot gândit dacă s-o îmbunătăţesc.

— Poftim? a râs ea. E un vestigiu, nu-i aşa? Chiar nu cred că ai de gând să te atingi de ea.

— S-ar putea să am.

A lungit ciudat ultimele cuvinte, căci limba îi era prea grea şi nu şi-o putea controla. Era mai beat decât crezusem.

— Haideţi să jucăm ceva, am zis şi m-am întins spre cărţile de joc, dar Jock nu mă asculta.

A ieşit cu paşi mari din încăpere, iar Cockie n-a avut timp decât să-mi arunce o privire întrebătoare, că el s-a şi întors cu un ciocan de lemn pe care-l găsise în bucătărie. Era o unealtă cu care se frăgezea carnea, dar lui nu-i păsa de adevărata ei întrebuinţare. În timp ce-l priveam, a târât un scaun şi s-a urcat pe el ca să bată cu ciocanul de lemn un cui mic de aramă, în partea din dreapta sus a uşii.

— De fiecare dată când nevastă-mea mă-nşală, o să adaug câte un cui, a zis cu faţa la uşă.

Nu i-am văzut expresia de pe chip şi nu am putut să mă uit nici la Cockie şi la Ben.

— S-ar putea ca ăsta să fie singurul mod în care să ţinem evidenţa.

— Doamne Dumnezeule, Jock! am strigat îngrozită.

Probabil că auzise cumva de Boy şi aşa se răzbuna el – făcând o scenă nebună în faţa noilor noştri prieteni. Când s-a învârtit cu ciocanul în mână, acesta s-a balansat în mâna lui ca o bâtă *rungu*, iar ochii îi străluceau.

— Dă-te jos!

— Eu am numărat doar unul, nu-i aşa? m-a întrebat, apoi s-a întors spre Ben: Asta dacă n-ai avut-o şi tu.

— Termină! am strigat în timp ce Cockie s-a albit complet la faţă.

Un genunchi i-a cedat şi a căzut de pe scaun. Ciocanul i-a zburat din mână, mi-a şuierat pe deasupra umărului stâng şi a izbit cu un zgomot asurzitor în cerceveaua ferestrei. Slavă Domnului că aveam reflexe bune! M-am aplecat chiar la momentul potrivit. Cu câţiva centimetri mai sus sau cu o fracţiune de secundă mai târziu ciocanul m-ar fi izbit în cap. Atunci chiar că am fi avut ce să povestim.

În timp ce Jock se chinuia să se ridice în picioare, Ben s-a repezit la Cockie şi s-au dus amândoi în cealaltă cameră chiar în momentul în care intra Barasa.

— Te rog să-l ajuţi pe *bwana* să ajungă în pat, i-am spus, iar în scurt timp i-am auzit în dormitor – o gheată căzând pe podea şi foşnetul aşternuturilor.

Când m-am dus la soţii Birkbeck, mi-au spus că se întorc în oraş. Mi-a crăpat obrazul de ruşine.

— Cel puţin aşteptaţi până dimineaţă, am zis. Drumurile vor fi mai sigure atunci.

— Suntem destul de cutezători, a spus Cockie cu blândeţe.

I-a făcut semn lui Ben să meargă şi să strângă lucrurile, iar când acesta a ieşit din cameră, ea mi-a zis:

— Draga mea, habar n-am ce ai făcut, dar să ştii de la mine că sunt chestiuni de care bărbaţii nu vor să afle. Iar cu noi de faţă… Presupun că a vrut să-ţi arate că tot el comandă.

— Doar nu vrei să spui că a fost îndreptăţit să se poarte aşa!

— Nu, a oftat ea.

Dar asta părea să gândească.

— Sunt o soţie îngrozitoare, iar acum nu sunt bună nici măcar să înşel cum trebuie?

A râs cumpătat.

— Nu e uşor, ştiu asta. Eşti atât de tânără, şi toată lumea face greşeli mari uneori. Într-o bună zi o să înţelegi tu. Însă acum va trebui să te arăţi spăsită.

I-am condus afară şi, după ce lumina tremurătoare a farurilor a dispărut, am rămas singură cu stelele din sud. Cum anume ajunsesem în situaţia asta? Munţii Aberdare din depărtare erau la fel ca întotdeauna, la fel şi sunetele pădurii, şi totuşi eu nu mai eram aceeaşi. Mă uitasem pe mine însămi. Lăsasem ca o alegere riscantă, luată din teamă, să se continue cu alta, gândindu-mă că într-un fel tot voi ajunge la libertate păşind pe

drumeagul acesta întortocheat şi dificil. *Arap* Maina ar fi ţâţâit şi ar fi dat din cap dacă m-ar fi văzut. Lady D. s-ar fi uitat la mine cu acei ochi înţelepţi şi gri ai ei şi ar fi zis – ce ar fi zis? Că trebuia să mă arăt spăsită? Greu de crezut. Dar tata? Mă crescuse ca să mă descurc de una singură şi să fiu puternică – iar acum nu eram. Nici pe departe.

Undeva în apropiere a scâncit o hienă – un sunet ascuţit şi întretăiat –, iar o alta i-a răspuns. Noaptea mă împresura din toate părţile. Puteam fie să mă întorc în casa lui Jock, să închid uşa şi să continui cu absurditatea aceasta, fie să mă cufund în întuneric fără să ştiu ce avea să urmeze. Era posibil ca Jock să mă caute orbit de furie că i-am pătat numele. Era posibil ca prietenii şi vecinii să se îndepărteze încet-încet de mine sau să mă trateze cu răceală, aşa cum făcuseră şi cu doamna O., pentru că ieşisem din tiparele obişnuite. Sau era posibil să nu-mi mai văd niciodată caii, ori să rămân fără un sfanţ încercând să-mi găsesc drumul fără sprijinul lui Jock. Puteam să dau greş în atât de multe privinţe, dar, chiar şi aşa, nu aveam de ales.

Când m-am întors în casă, am micşorat flacăra tuturor lămpilor şi, pe întuneric, am mers încet în camera mea. Fără să fac nici un zgomot, mi-am împachetat repede puţinele lucruri pe care le aveam şi am plecat de-acolo înainte de miezul nopţii.

21

— Crezi că Jock o să mă caute? m-a întrebat Boy când i-am povestit tot ce se întâmplase, după ce m-am întors la Soysambu. Acum că ştie despre noi?

— De ce ar face asta? Doar a spus clar că vrea să păstreze aparenţele şi să ne ferim de bârfe. Cel

mult o să-mi facă viaţa grea sau va tărăgăna şi mai mult divorţul.

Eram în căsuţa mea, după lăsarea întunericului. Era o noapte friguroasă şi, în timp ce îmi încălzeam mâinile apropiindu-le de lămpa cu petrol, Boy căzuse pe gânduri. Părea neliniştit şi stingher, deşi mai fusese în camera mea de zeci de ori.

— Şi cu noi cum rămâne? m-a întrebat în cele din urmă.

— Ce vrei să zici? Ne-am simţit bine, nu? Nu văd de ce ar trebui să se schimbe ceva.

— Doar mă gândeam.

Şi-a dres glasul şi şi-a strâns mai bine în jurul umerilor pătura somaleză.

— Există femei care s-ar aştepta ca bărbatul să aibă intenţii serioase la un moment dat.

— De asta îţi faci griji? Se pare că nu pot să scap de soţul meu şi, oricum, mi-ar plăcea să ştiu cum e să fiu pe cont propriu. Nu să fiu fiica sau soţia cuiva, adică… vreau să îmi aparţin doar mie.

— Aha…

Îl luasem prin surprindere.

— Nu multă lume gândeşte aşa prin locurile astea.

— Ba da, i-am zis încercând să-l fac să zâmbească. Doar că de obicei bărbaţii gândesc aşa.

Acum că puteam să renunţ la farsa cu soţia de weekend, aveam mai mult timp şi mai multă energie pentru caii mei şi eram pregătită să mă dedic numai lor. St. Ledger era un eveniment pentru cai de trei ani şi una dintre cursele cu cele mai mari mize din Kenya. D. avea nişte cai promiţători, dar cel mai bun era Ringleader, un armăsar cu părul ca satinul negru şi cu o călcătură înaltă. Era un cal adevărat şi D. îmi dădea şansa să-l antrenez. Dar „suferea de-un picior“, cum se zice în limbajul specific. Înainte să ajungă la Soysambu, fusese antrenat prea mult, iar tendoanele lui erau sensibile şi de obicei se

umflau. Însă cu multe îngrijiri şi răbdare, putea să-şi revină. Avea nevoie de un sol moale, îngăduitor – aşa că l-am dus pe malul lacului Elmenteita şi l-am pus la galop acolo, de-a lungul fâşiei umede, în timp ce cirezile de antilope-elan din apropiere ne priveau curioase şi stolurile de flamingi tulburau apele lacului şi apoi se aşezau iar, scoţând neîncetat aceleaşi sunete.

Într-o după-amiază târzie mă întorceam de la un antrenament şi aveam hainele şi părul împroşcate cu noroi uscat când m-am întâlnit întâmplător cu Berkeley Cole. Trecuseră doi ani de la balul meu de debut, din acea noapte în care el şi Denys Finch Hatton îmi recitaseră versuri, îmbrăcaţi în sacouri strălucitor de albe şi cu nişte maniere scoase parcă dintr-o carte despre cavaleri şi curtenie. Acum venise cu maşina cu nişte colonişti ca să stea de vorbă cu D. despre nişte aiureli politice recente. Am dat peste el în timp ce ieşise la o ţigară, sprijinit de un gard, cu ultimele raze de soare dispărând în spatele lui. Avea gulerul descheiat, nu purta pălărie, iar părul lui castaniu era puţin răvăşit de vânt. Arăta de parcă cineva îl desenase acolo.

— Ultima dată când ne-am întâlnit purtai codiţe, iar acum apari în toate ziarele, mi-a zis el după ce ne-am recunoscut. Victoria ta de la Jubaland a fost impresionantă.

Am simţit că freamăt puţin auzind laudele lui.

— De fapt, n-am purtat niciodată codiţe. Nu puteam să stau locului ca să îmi fie făcute.

El a zâmbit.

— Asta nu pare să te fi afectat prea tare. Şi te-ai măritat?

Nu ştiam cum să descriu situaţia mea curentă, aşa că m-am eschivat.

— Într-un fel.

În cele câteva săptămâni care trecuseră de la groaznica scenă făcută de faţă cu soţii Birkbeck şi de la incidentul cu uşa arabă, nu primisem nici o veste de la Jock. Îi scrisesem şi-i spusesem negru

pe alb că vreau să divorţez şi că nu am de gând să renunţ, dar el nu-mi răspunsese. Poate că totuşi era bine şi aşa. Era o uşurare să fim pur şi simplu fiecare în colţul lui.

— Într-un fel?

Berkeley s-a strâmbat într-un mod care era şi ironic, şi puţin părintesc, dar nu m-a mai întrebat nimic.

— În ce te-a mai băgat D. de data asta? am gesticulat înspre casă.

După vocea bubuitoare a lui D., lucrurile păreau destul de incendiare.

— Mi-e teamă să aflu totul. Aiureli de-ale Comitetului de Vigilenţă.

D. înfiinţase comitetul în urmă cu câteva luni, ca parte a noilor încercări de a combate vechea problemă privitoare la cine avea drepturi asupra Kenyei şi de ce. Coloniştii albi doriseră mereu să se autoguverneze, ceea ce însemna de fapt o dominaţie totală a teritoriului. Îi vedeau pe indieni şi pe asiatici ca pe nişte intruşi, care, la nevoie, trebuiau îndepărtaţi. Africanii erau în regulă atât timp cât le era clar că au un statut inferior şi nu cereau prea mult pământ. Dar parlamentul britanic emisese recent Raportul Devonshire, o serie de proclamaţii menite să respingă cererile hrăpăreţe ale coloniştilor şi să facă un fel de ordine în colonie. Aveam un nou guvernator, sir Robert Coryndon, care lua raportul mult prea în serios. Deşi era britanic până-n măduva oaselor – de la gulerul apretat până la pantofii bine lustruiţi –, era pro-asiatic şi pro-african, un apărător zgomotos şi neînfricat al ambelor grupuri, spre deosebire cu fostul guvernator, care fusese îngăduitor, jovial şi inofensiv. Deoarece balanţa se înclinase în favoarea coloniştilor albi atâta vreme, nu era de mirare că acum erau furioşi şi se gândeau cum să riposteze, chiar dacă ar fi trebuit să facă uz de forţă. Nu era deloc surprinzător nici că D. era cel mai vehement dintre ei.

— De fapt, mă bucur că am fost mai mult plecat din ţară anul trecut, mi-a explicat Berkeley.

Apoi mi-a povestit cum a fost la Londra ca să consulte nenumăraţi doctori pentru problemele pe care le avea cu inima.

— Vai, nu! Ce au zis?

— Nimic bun, din păcate. Blestemata asta mă supără de ani buni.

— Ce-o să faci acum?

— Să trăiesc până cedează, evident. Şi să beau doar cea mai bună şampanie. Timpul e prea scurt pentru altceva.

Avea o figură delicată ce emana sensibilitate, ca a unei pisici de rasă. Mai avea şi ochi de un căprui intens, care dădeau impresia că râde de ideea de tristeţe sau autocompătimire. Şi-a aruncat ţigara şi şi-a dres glasul.

— Săptămâna următoare organizez o petrecere cu ocazia zilei mele de naştere, a zis. E unul dintre multele feluri, din ultimul timp, în care fluier la ideea de cimitir. Pun pariu că eşti tare bună la fluierat, nu-i aşa? Te rog să vii.

Berkeley se stabilise pe pantele joase ale masivului Mount Kenya, în Naro Moru. Construise un bungalow de piatră încăpător, chiar într-o curbură a muntelui, aşa că părea să aparţină acelui loc şi doar aceluia. Avea staule pline cu oi bine hrănite şi un râu şerpuitor înconjurat de salcâmi africani şi de arbuşti încovoiaţi de nucul vrăjitoarelor, cu flori galbene. Piscurile domneau peste locurile de la poale şi păreau de un negru intens privite de-aproape, masive şi impunătoare, perfecte, şi erau exact ceea ce avea Berkeley nevoie, m-am gândit.

D. a venit şi el la petrecere. Când am ajuns cu maşina, o mulţime de automobile erau deja parcate peste tot pe peluză şi pe alee. Berkeley era pe verandă, purta un frac alb, modern, şi fredona frânturi dintr-o melodie pe care nu am recunoscut-o. Era într-o stare de spirit tare bună şi părea

sănătos tun, deşi bănuiam că, aşa cum îşi purta costumul minunat, aşa îşi purta şi masca. Probabil că era foarte important pentru el să dea impresia că e o gazdă perfectă şi că e cât se poate de în formă, indiferent cum stăteau de fapt lucrurile sau cum se simţea.

— Râul tău e minunat.

M-am aplecat spre el, prin parfumul pe care îl împrăştia loţiunea de păr care mirosea a curat, ca să-l pup pe obraz.

— Scânteia de peşti când am trecut peste el.

— Mă bucur că-ţi place păstrăvul. N-am reuşit să fac rost de-o gâscă pentru cină, aşa cum se cuvine, mi-a făcut el cu ochiul. Acum hai să bei nişte şampanie înainte ca Denys s-o dea gata pe toată.

Denys. Deşi îl cunoscusem doar în trecere, pe strada aceea din Nairobi, fără să ştiu de ce, inima mi-a bătut mai tare la auzul numelui său. Am traversat veranda şi am intrat în încăperea principală a casei, care era plină de oameni şi de râsete. Şi acolo era şi el, sprijinindu-se apatic de perete, cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui albi, eleganţi. Era la fel de înalt cum îmi aminteam şi la fel de fermecător.

— Beryl Purves, a zis Berkeley, l-ai cunoscut deja pe onorabilul Denys Finch Hatton.

Am simţit că roşesc când i-am întins mâna.

— Acum mult timp.

— Chiar aşa.

El a zâmbit, iar ridurile din jurul ochilor i s-au adâncit. Dar tonul lui fusese atât de moale, încât nu era clar dacă îşi aducea aminte de mine, nici măcar vag.

— Îmi pare bine să te văd.

— Denys a fost plecat acasă, la Londra, mult prea mult, a zis Berkeley.

— Ce o să faci acum, după ce te-ai întors în Kenya?

— E o întrebare excelentă! S-ar putea să mă ocup de valorificarea terenurilor. Tich Miles crede că putem pune bazele unei firme în toată legea.

A zâmbit de parcă *legea* era o surpriză plăcută în contextul acela.

— Şi am murit de nerăbdare să merg la vânătoare.

— De ce nu? a intervenit D. Lumea are nevoie de mai mulţi vânători albi pricepuţi.

— Tu ar trebui să ştii asta, a râs Denys. Doar tu ai inventat termenul.

— Da, păi, nu mi-a trecut niciodată prin cap ce fel de oameni o să se năpustească în Kenya dornici de trofee. De două sau de trei ori pe lună vreun bancher bogat se împuşcă în picior sau cade pradă leilor. E absurd.

— Poate că astfel de oameni îşi merită soarta, am zis. Adică dacă nu au nici măcar cea mai vagă idee cu ce au de-a face sau ce înseamnă să ucizi un animal…

— Probabil că ai dreptate, a fost de-acord Denys. Până acum am vânat doar pentru mine. Nu ştiu dacă aş avea răbdare pentru clienţi.

— Care-i problema cu agricultura? a vrut să ştie Berkeley. E mult mai sigură fără nesuferitele acelea de hiene sau mai ştiu eu ce animal care încearcă să-ţi roadă faţa în miez de noapte.

— Mai sigură, a repetat Denys.

Dintr-odată a căpătat expresia unui şcolar gata să facă o poznă.

— Explică-mi unde-i *distracţia* în asta.

Denys părea să fie cu câţiva ani mai tânăr decât Berkeley, poate că avea vreo treizeci şi cinci de ani, şi provenea dintr-o familie la fel de aleasă. Din experienţa mea, astfel de bărbaţi se avântau în Africa ademeniţi de teritoriile virgine, de vânatul de dimensiuni mari sau conduşi de simţul aventurii. Erau fii de aristocraţi britanici care fuseseră trimişi la cele mai bune şcoli şi avuseseră toate avantajele şi toată libertatea. Veniseră în

Kenya şi se folosiseră de averile dobândite prin naştere ca să cumpere mii de acri de pământ. Unii dintre ei se gândeau serios să prindă rădăcini şi să trăiască aici, precum Berkeley, în timp ce alţii erau donjuani care se plictisiseră în Sussex sau Shropshire şi o cam căutau cu lumânarea. Nu ştiam în ce categorie se înscria Denys, dar îmi plăcea să-l privesc. Avea o figură minunată, puţin rozalie de la soare, cu un nas ascuţit şi puternic, buze pline şi nişte ochi căprui cu gene dese. De asemenea, avea un fel de dezinvoltură şi încredere de sine care păreau să-i atragă pe cei din cameră înspre el, de parcă ar fi fost ancora sau axa lor.

După ce m-am îndepărtat, sorbind din pahar şi ascultând frânturi de bârfă pe ici, pe colo, un grup de femei frumuşele au părut să tabere pe el, multe dintre ele foarte dichisite. Purtau rochii simpatice, dresuri, bijuterii şi părul le stătea cuminte, la locul lui. Se vedea că toate erau atrase de el – dar nu era ceva surprinzător. Şi eu simţeam acelaşi lucru.

— Ar trebui să-mi vezi noul cal, a spus Berkeley când a venit la mine şi mi-a adus un alt cocktail. Cred că are potenţial pentru derby.

— Minunat! am răspuns mecanic şi, înainte să mă dezmeticesc, Denys ni se alăturase şi ne îndreptam spre grajd, unde şase cai stăteau în boxele lor.

Cel pe care veniserăm să-l vedem era Soldier, un murg mare şi zvelt, închis la culoare, cu o stea albă în frunte. Nu arăta la fel de mândru sau de aprig precum caii pursânge pe care tata îi iubise mereu, dar mi se părea frumos într-un fel brut şi m-a intrigat pe loc.

— Zici că e pe jumătate pursânge? l-am întrebat pe Berkeley în timp ce ne apropiam de grajd.

— Cred că are sânge de cal de curse somalez. Nu e de viţă aleasă, dar vezi bine că are personalitate.

Am deschis poarta şi m-am îndreptat spre Soldier aşa cum învăţasem de mică, cu blândeţe,

dar ferm. Tata îmi insuflase felul lui de a se purta cu animalele – sau poate că mă născusem cu acest dar. Soldier mi-a simţit autoritatea, nu s-a speriat şi nici nu s-a dat mai în spate când mi-am trecut mâinile peste spatele, crupa şi chişiţele lui. Era sănătos şi puternic.

L-am simţit pe Denys privindu-mă de lângă poartă. Părul de pe ceafă mi s-a zburlit ghicind atenţia pe care mi-o acorda, dar nu mi-am ridicat privirea.

— Ce crezi? m-a întrebat Berkeley.

— Are potenţial, am recunoscut.

Aşa lefteră cum eram, ştiam că nici măcar nu trebuie să pretind că mă tocmesc, dar aveam asta în sânge.

— Cincizeci de lire?

— Am dat mai mult de-atât pe şampania pe care ai băut-o!

Chiar dacă şi el, şi Denys au râs, mi-am dat seama că lui Berkeley îi plăcea să se târguiască.

— Ar trebui să-l vezi alergând. Stai să chem un rândaş să-l scoată afară.

— Nu te deranja, i-am zis. Îl călăresc eu.

În mai puţin de cinci minute împrumutasem nişte pantaloni şi mă schimbasem deja. Când am ieşit din casă, mai mulţi oameni se strânseseră pe gazon şi, deşi Berkeley a râs când m-a văzut cu hainele lui, ştiam că îmi vin bine şi că nu trebuia să mă simt ruşinată că urma să călăresc în faţa acelei mulţimi de bogătaşi. Să fiu în şa era la fel de firesc pentru mine ca mersul pe jos – ori poate chiar mai natural.

L-am mânat pe Soldier departe de spectatori şi în scurt timp am uitat de orice altceva. În spatele padocului lui Berkeley se afla un drumeag care mergea pe lângă nişte acareturi cu acoperiş de tablă şi cobora o pantă până într-un luminiş cu tufişuri. Am trecut de ele şi încetul cu încetul l-am călărit pe Soldier la trap prelungit. Avea spinarea lată cu marginile rotunjite şi comode ca un scaun

învelit în creton. Nu era sigur dacă putea să alerge, dar Berkeley insistase, aşa că l-am îmboldit. În aceeaşi secundă crupa şi picioarele au început să iuţească ritmul. La galop mic pasul îi era fluid şi puternic, iar gâtul îi era relaxat. Uitasem cât de plăcut e să călăreşti un animal nou – să simt cum puterea mi se transmite în mâini prin hăţurile de piele şi în picioare prin trupul lui Soldier. L-am îndemnat să gonească şi s-a întins, cu muşchii în echilibru, şi a început să zboare.

Apoi, la fel de brusc ca o aţă care se rupe, s-a oprit. După un salt s-a proptit repede pe copitele din spate, iar eu am fost aruncată în faţă, peste greabăn, precum un bici care pocneşte. Înainte să mă dumiresc, a făcut câţiva paşi înapoi şi s-a întors într-o parte, nechezând ascuţit. Eram în aer. Am căzut tare pe-o parte, iar dinţii mi-au muşcat limba. În gură am simţit gust de sânge şi şoldul mă durea îngrozitor. Lângă mine Soldier a nechezat din nou şi s-a mai îndepărtat puţin, cu spatele. Am tresărit ştiind că poate să mă strivească, dar în secunda următoare a ţâşnit pe lângă mine. Abia atunci am văzut şarpele.

Era încolăcit precum o panglică lată, neagră, la vreo patru metri de locul unde căzusem, şi mă fixa cu privirea. Când am tresărit, partea de sus a corpului său lung a ţâşnit în sus ca un elastic, cu o viteză ameţitoare. Gâtul cu dungi pale i s-a înfoiat într-un fel de capişon. Am ştiut că e o cobră. Nu existau în Njoro şi nu mai văzusem una ca aceea, cu colorit ca de zebră şi cu un cap în formă de săgeată, dar tata îmi spusese că multe cobre pot să sară cât ele în înălţime când atacă. Unele puteau, de asemenea, să împroaşte cu venin, dar mulţi şerpi nu voiau o confruntare.

La câţiva centimetri de mâna mea era o creangă strâmbă de acaju. Voiam să încerc să o apuc şi să o agit prin faţa mea, ca să parez un atac, de ar fi fost cazul. M-am pregătit, urmărindu-i mişcările capului. Ochii duri, sticloşi erau ca nişte mărgele

mici şi negre. Cu capul în aer, şarpele m-a fixat şi el pe mine, în timp ce-şi mişca limba fără culoare, gustând aerul. Mi-am controlat respiraţia şi, cât de încet am putut, am întins mâna spre creangă.

— Nu te mişca, am auzit dintr-odată o voce în spatele meu.

Nu percepusem nici un zgomot de paşi, dar cobra s-a ridicat şi mai mult. A ţâşnit în sus cu jumătate de corp şi avea burta vârstată cu crestături. Şi-a înfoiat şi mai tare gâtul. Acesta a fost singurul avertisment înainte să se repeadă. Am închis ochii şi mi-am acoperit capul cu braţele în timp ce m-am tras în spate. În aceeaşi clipă s-a auzit o împuşcătură. Glonţul şi-a atins ţinta atât de aproape de mine, încât am simţit cum îmi vibrează în cap. Urechile mi-au ţiuit. Înainte ca reverberaţiile împuşcăturii să se piardă în aer, Denys a alergat în direcţia mea şi a mai tras o dată. A nimerit şarpele de ambele dăţi, iar al doilea glonţ i-a străpuns gâtul şi l-a făcut să sară într-o parte. Bucăţi de carne au sărit în praf, pătând pământul cu sânge. După ce n-a mai mişcat, Denys s-a întors calm spre mine.

— Eşti bine?

— Cred că da.

Când m-am ridicat, m-a străfulgerat o durere prin partea pe care căzusem şi prin şold. Genunchiul îmi zvâcnea şi nu puteam să mă sprijin pe el.

— Un şarpe ca ăla nu se sperie uşor, să ştii. E bine că n-ai făcut nimic necugetat.

— Cum de m-ai găsit?

— Am văzut că s-a întors calul singur şi mi-am zis „Pariu că nu cade ea fără motiv“. Apoi am urmat norul de praf.

Era atât de calm, atât de impasibil.

— Zici că faci aşa ceva în fiecare zi.

— Nu în fiecare zi, a zâmbit el strâmb. Vrei să ne întoarcem?

Deşi probabil că m-aş fi descurcat şi singură, Denys mi-a spus să mă sprijin de el. Lipită de el, i-am mirosit cămaşa călduţă de bumbac şi pielea – şi am simţit cât de robust şi de nădejde era. Şi avusese mintea atât de limpede când ţintise. Nu se gândise la nimic altceva, doar acţionase. Rar mai văzusem asemenea sânge-rece la un bărbat.

Am ajuns mult prea repede la casă. Berkeley a ieşit în grabă, alarmat şi speriat, iar D. s-a încruntat părinteşte.

— Ce naiba crezi că faci de-mi pui în pericol cel mai bun antrenor?

— Sunt bine, le-am spus amândurora. N-a fost cine ştie ce.

Nici Denys n-a făcut mare tam-tam – de parcă ne puseserăm de-acord ce să spunem fără să fi vorbit dinainte despre asta. Nu a pomenit nimic despre curajul de care dăduse dovadă şi s-a purtat de parcă întreaga tevatură era ceva obişnuit. Asta m-a impresionat, precum şi faptul că, tot restul zilei, n-am mai vorbit despre cele întâmplate. Însă amintirea făcea ca ceasurile petrecute să fie mai electrizante, de parcă eram legaţi cu un fir de aţă sau cu o sârmă. Am povestit despre alte lucruri, despre cât de mult se gândea încă la timpul petrecut la Eton şi cum descoperise întâmplător Kenya în 1910, când voise să se stabilească de fapt în Africa de Sud.

— Ce te-a atras aici? l-am întrebat.

— În Kenya? Aproape totul. Cred că mereu am căutat o cale de a scăpa.

— De-a scăpa de ce?

— Nu ştiu. Presupun că de orice definiţie îngustă despre cum ar trebui să fie viaţa. Sau despre ce ar trebui să fiu eu.

Am zâmbit.

— *Trebuie* nu e un cuvânt care ţi se potriveşte, nu-i aşa?

— Ţi-ai dat deja seama de asta, deci?

Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă şi am simţit că ne înţelegem perfect unul pe celălalt. Apoi a apărut Berkeley şi cei doi prieteni au început să vorbească despre război. Despre cum s-au înrolat într-o patrulă de recunoaştere în apropiere de graniţa cu partea germană a Africii de Est şi cu Kilimanjaro.

— Mi-e teamă că nu ne-am prea acoperit de glorie, a zis Denys făcându-mi un rezumat. Majoritatea răniţilor noştri au fost muşcaţi de musca ţeţe ori s-au îmbolnăvit de la tocana cu carne de şoarece de tufiş[20].

Era aproape ca un dans, atât de amuzanţi şi de spirituali erau cei doi împreună – degajarea lor era mai uşoară ca aerul. În scurtă vreme eram toţi puţin ameţiţi de la şampania pe care o băuserăm şi era deja destul de târziu.

— Hai să luăm câteva sticle şi să mergem la Mbogani, i-a zis brusc Denys lui Berkeley. Baroneasa e singură în noaptea asta.

Baroneasa? Cuvântul îmi suna cunoscut. Cockie Birkbeck îl folosise în Norfolk, în ziua în care îmi povestise despre situaţia lui Blix şi despre nevastă-sa.

— Nu pot să plec de la propria petrecere, a zis Berkeley. E oricum prea târziu şi nu eşti în stare să conduci.

— *Am* o mamă, mulţumesc foarte mult.

Denys i-a întors spatele lui Berkeley şi m-a fixat cu privirea.

— Vrei să vii la o tură cu maşina prin ţară, Beryl?

Berkeley a dat din cap, avertizându-mă. M-am gândit o clipă dacă Denys era într-adevăr serios şi dacă era vorba, de fapt, despre soţia lui Blix. Înainte să apuc să-mi fac ordine în gânduri sau să spun ceva, Denys s-a îndreptat cu paşi mari spre bar, a luat trei sticle de şampanie şi s-a dus spre uşă. Berkeley a izbucnit în râs. Eu am rămas uluită.

— Noapte bună! ne-a aruncat Denys peste umăr înainte să dispară.

— Mai bem un păhărel înainte să mergem la culcare? a întrebat Berkeley.

Încă nu mă dezmeticisem.

— Ce s-a întâmplat?

— Denys e Denys, a răspuns pe un ton misterios, apoi m-a luat de mână.

22

D. şi cu mine am rămas peste noapte la Berkeley – am dormit afară, pe nişte plute groase, acoperite cu pături somaleze, împreună cu alţi câţiva invitaţi chercheliţi. De fiecare dată când mă învârteam de pe-o parte pe alta, simţeam că mă doare şoldul, şi imaginea lui Denys îmi apărea în faţa ochilor precum o fantomă nouă. Dar, a doua zi, când a venit vremea să plecăm, el tot nu apăruse încă. Asta m-a făcut cumva şi mai curioasă în privinţa lui. Poate că episodul cu cobra ne apropiase într-un fel ciudat sau poate că Denys era pur şi simplu mult mai chipeş şi mai sigur pe el decât aproape oricare alt bărbat pe care-l cunoscusem. În orice caz, mă gândeam cât de bine ar fi fost să-l revăd.

— O să-i transmiţi lui Denys că l-am salutat? l-am întrebat pe Berkeley când D. a mers să aducă maşina.

— Hmmm? m-a privit el curios. Draga mea, te rog spune-mi că nu te-ai îndrăgostit şi tu de Finch Hatton!

— Nu fi prostuţ! am simţit că roşesc. Îmi place de el, asta-i tot.

— Chiar aşa? şi-a mângâiat mustaţa. N-am cunoscut vreo femeie care să-i reziste. Se îndrăgostesc cu zecile de el, dar el nu pare să se îndrăgostească de nici una.

— De nici una?

A ridicat din umeri.

— Apropo, îmi pare nespus de rău pentru treaba cu calul. Sper că n-o să-mi porţi pică pentru asta.

— Bineînţeles că nu! L-aş cumpăra dacă aş putea, dar Jock ţine băierile pungii şi încerc să închei odată cu asta. Cu căsnicia, adică. Nu prea ştiu cum să vorbesc despre asta.

— M-am întrebat ce se petrece cu voi, având în vedere că tu lucrezi pentru D. şi tot restul.

Vocea lui era blândă, nu critică, aşa cum mă speriasem că ar putea fi.

— Presupun că nu se întâmplă ca femeile din colonie să se depărteze prea mult de la îndatoririle lor.

El a dat din cap.

— Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de ceva. Sau fluieră, a adăugat zâmbind.

— Aşa voi face, l-am asigurat.

Apoi a apărut D. cu maşina şi am plecat.

Încetul cu încetul, antrenamentul lui Ringleader dădea rezultate. Avea creşterea necesară ca să câştige şi avea şi nervii necesari. Dacă i s-ar fi vindecat picioarele ca lumea! Am continuat să-l antrenez de-a lungul ţărmului noroios al lacului Elmenteita, bucurându-mă şi de timpul pe care-l aveam pentru mine. Chiar şi cu flamingii, acolo nu era nici pe departe la fel de multă hărmălaie ca la fermă. Mereu simţeam cum mă liniştesc devenind una cu mişcările lui Ringleader, cu pasul lui şi, de asemenea, cu peisajul bogat din jurul nostru. Lacul forma un rezervor puţin adânc, înconjurat din toate direcţiile de savana verde. Formaţiuni deluroase joase şi denivelate se ridicau ici şi colo, precum şi conturul abrupt al muntelui numit Războinicul Adormit. Reflexia lui părea adeseori pictată până-n cele mai mici detalii pe suprafaţa netedă a lacului şi era incrustată cu flamingi care se odihneau, precum un evantai cu nestemate strălucitoare. Era o ţară frumoasă şi, deşi nici un alt ţinut nu mă impresiona la fel de mult ca Njoro, Soysambu începea să-mi placă tot mai mult şi chiar să simt că

era un loc unde aş fi putut să rămân şi să fiu fericită.

Într-o zi, după ce-l îmboldisem pe Ringleader să galopeze cât putea el de tare, încurajată de puterea lui crescândă şi de încrederea lui de sine, am văzut la câţiva kilometri depărtare o maşină venind peste câmpuri, îndreptându-se spre Soysambu într-o linie atât de dreaptă precum zborul unei ciori. Nu ştiam cine putea să fie atât de îndrăzneţ încât să se abată de la drumul principal. Plouase cu intermitenţe câteva zile, iar roţile împroşcau cu noroi, făcând o turmă de antilope-elan să alerge în zigzag prin tufişuri. Când maşina s-a apropiat, l-am recunoscut pe Denys.

Maşina lui era masivă ca un rinocer şi avea roţile pline de noroi. L-am priponit pe Ringleader ca să nu se sperie şi i-am ieşit în întâmpinare pe jos, căci el venea din cealaltă parte a lacului. Pământul din jurul malului era mocirlos şi în vreme ce maşina lui stătea pe loc, roţile i se afundau încet în noroi. Denys nu părea deloc îngrijorat.

— Drumul n-a fost destul de bun pentru tine azi? l-am întrebat.

— Aşa nu ştii niciodată peste cine o să dai.

A oprit motorul şi şi-a dat pălăria jos, uitându-se cu ochii mijiţi în sus la mine.

— Te-am văzut zburând de-a lungul ţărmului când am ajuns în vârful deluşorului. Nu ştiam că eşti tu, dar a fost o imagine frumoasă. Palpitantă, chiar.

— Calul meu chiar face progrese. Azi am simţit ceva nou la el. Poate asta ai văzut.

Acum că nu mai avea pălărie, se vedea că buclele rare şi şatene ale lui Denys erau încâlcite de la sudoare. Avea fruntea şi obrajii stropiţi cu noroi şi am simţit o dorinţă inexplicabilă de a-i curăţa petele cu degetele. În schimb l-am întrebat încotro se-ndreaptă.

— D. a sunat mobilizarea pentru una dintre întâlnirile lui. Coryndon se pare că a făcut ceva de neiertat, din punctul de vedere al comitetului. D. e gata să-l lege şi să-l încuie într-un dulap.

— Răpirea guvernatorului e o idee la fel de înţeleaptă precum toate celelalte idei ale lui D.

— În general, încerc să nu mă bag în aşa ceva. Dar azi e o zi tare frumoasă pentru o plimbare cu maşina.

— Cu tot noroiul ăsta?

— Mai ales.

Ochii lui căprui au strălucit şi pentru o clipă lumina s-a reflectat în ei înainte să-şi pună iar pălăria, pregătindu-se de plecare.

— Poate că o să ne vedem prin oraş, i-am spus.

— Nu prea mai stau pe-acolo. M-am mutat de curând la Ngong, stau cu buna mea prietenă Karen Blixen.

Cu siguranţă că vorbea despre soţia lui Blix, misterioasa baroneasă.

— Chiar aşa?

— E minunată. Daneză. Conduce o fermă de cafea de una singură în timp ce Blix fugăreşte rinoceri. Nu ştiu cum, dar reuşeşte.

Din vocea lui era clar că o admiră.

— Mă gândesc că l-ai cunoscut pe Blix. Nu există prea multe femei frumoase care să-i scape.

— Da, am zâmbit. Asta a fost şi părerea mea despre el.

Era greu să-mi dau seama ce zicea de fapt Denys despre baroneasă. Trăia cu ea ca şi cum ar fi fost soţ şi soţie? Sau erau doar nişte prieteni apropiaţi, aşa cum erau el şi Berkeley? Evident, nu aveam cum să-l întreb direct.

— La fermă e mult mai bine decât în oraş, a continuat el, iar aerul e ca şampania. Cred că e de la altitudine.

— Pare ceva ce ar spune Berkeley, am comentat.

— Presupun că aşa e, a zâmbit iar. Vino cândva să ne vizitezi. Ne place să avem companie… iar Karen are pe domeniul ei o căsuţă care momentan e goală. Poţi să stai oricât doreşti. Însă pregăteşte o poveste, a zis pornind motorul. E una dintre cerinţele noastre.

— O poveste? Atunci va trebui să scornesc una.

— Aşa să faci, a zis înainte să demareze.

23

Câteva săptămâni mai târziu, D. m-a chemat când eram în padoc şi mi-a înmânat o telegramă care-mi era adresată. Am presupus că era una dintre rarele ştiri de la tata – ori poate vreo solicitare din partea lui Jock –, dar plicul avea o adresă pătată din Londra. M-am întors cu spatele la D. şi am rupt sigiliul lipicios cu o tresărire acută de spaimă. DRAGĂ BERYL – am citit – HARRY A MURIT IAR BĂIEŢII ŞI CU MINE NE VOM ÎNTOARCE ÎN COLONIE STOP VREI TE ROG SĂ NE GĂSEŞTI O LOCUINŢĂ? – NU ŞTIM PE NIMENI ŞI NICI CU BANII NU STĂM PREA BINE STOP MAMA.

Mama? Chiar şi cuvântul era ca o palmă. Îi îngropasem amintirea cât de adânc putusem, în urmă cu mult timp, dar acum totul revenea ameţitor la suprafaţă. Privirea mi s-a plimbat iar repede peste cele câteva propoziţii. Gâtul îmi era la fel de uscat ca praful.

— E totul în ordine? m-a întrebat D.

— Clara se întoarce în Kenya, am zis cu indiferenţă.

— Dumnezeule mare! Credeam c-a dispărut pentru totdeauna!

— Se pare că nu.

I-am întins hârtia subţire, de parcă ar fi oferit vreo explicaţie.

— Cine e Harry?

— Harry?

D. a tăcut o clipă, cât a citit, apoi a oftat adânc şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Ce-ai zice să bem un păhărel de coniac?

Nu a fost uşor să-l fac pe D. să-mi spună toată povestea, dar băutura l-a făcut să se relaxeze puţin, şi a avut acelaşi efect şi asupra mea. După o oră ştiam în mare povestea. Harry Kirkpatrick era un căpitan pe care mama îl întâlnise în al doilea an al ei în Kenya, la un bal în Nairobi, după o cursă de cai. Relaţia lor trebuia să rămână secretă, dar astfel de lucruri erau greu de ascuns. Până să plece cu el la Londra, cu Dickie după ei, scandalul izbucnise în toată colonia.

— E clar că s-a măritat la un moment dat cu el, deşi nu pot să-ţi zic când, a spus D. N-am mai păstrat deloc legătura.

— De ce nu mi-a spus nimeni adevărul?

D. şi-a făcut mâna căuş în jurul paharului cu coniac, gândindu-se, apoi mi-a spus:

— Se poate să fi greşit. Cine ştie? Toată lumea voia să te protejeze de ce era mai rău. Florence era cea mai vehementă. Insista că asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

M-am gândit la ziua în care m-am descărcat uitându-mă la harta Angliei din atlasul lui lady D. şi cum ea mi-a zis că putea să-mi vorbească despre mama dacă voiam. Plănuise să inventeze o poveste, o versiune edulcorată a adevărului? Sau începuse să simtă că era timpul să înţeleg ce se întâmplase cu adevărat? Acum nu puteam decât să presupun.

— Deci toată povestea aia cu cât de *greu* îi era Clarei e doar o scorneală?

— Beryl, mama ta *era* îngrozitor de nefericită. Green Hills era o ruină pe atunci. Îl storcea de energie pe Clutt. Cred că de-asta s-a agăţat de Kirkpatrick. Poate că vedea în el singura ei portiţă de scăpare.

— Dar avea responsabilităţi! am şuierat. Ar fi trebuit să se gândească şi la noi.

La mine, voiam să spun – căci Dickie era bine, el fusese alesul.

— Cum era Harry ăsta?

— Chipeş, din câte-mi aduc aminte, şi foarte grijuliu cu ea. Ea a fost o femeie foarte frumoasă, să ştii.

— Chiar aşa?

Tata reuşise să ascundă sau să se descotorosească de orice imagine, de orice amintire – mai ales după ce a apărut Emma. O extirpase atât de bine pe Clara din viaţa noastră, de ziceai că nici n-a fost vreodată, iar acum înţelegeam de ce. Plecase cu un alt bărbat, rănindu-l şi făcându-l de ruşine, cam la fel cum procedasem şi eu cu Jock; dar noi nu aveam copii la care să ne gândim.

— De ce nu a putut să-mi spună adevărul?

— Tatăl tău a făcut ce a considerat el că e mai bine. Uneori e greu să ştii cum e mai bine.

Mi-am stăpânit lacrimile care mă podideau; uram faptul că mama mă putea face să plâng – că încă putea să facă asta, după atâţia ani. Dar nu reuşeam să-mi controlez sentimentele. Acestea m-au năpădit şi nu reuşeam deloc să le ţin în frâu, încât m-am întrebat dacă doar îmi *imaginasem* că am supravieţuit plecării Clarei, atunci când eram mică. Dar dacă puterea şi invincibilitatea pe care le simţisem atunci – faptele de vitejie, vânătoarea de leoparzi şi plimbările prin savană pe Pegasus, în timp ce urechile îmi ţiuiau de la viteză şi de la sentimentul puternic de libertate – erau doar ca un strat subţire de paie care acoperea un gol adânc? În orice caz, acum simţeam că acel gol era fără sfârşit.

— Chiar trebuie să fiu drăguţă şi să-i arăt împrejurimile? De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— O, Beryl, nu ştiu ce să-ţi zic. Presupun că are şi ea defectele ei, ca noi toţi.

A venit lângă mine şi m-a prins de umeri cu mâinile lui înroşite de muncă.

— Vei face doar ce-i bine pentru tine.

Dacă D. era convins că o să găsesc calea cea bună, eu mă-ndoiam de asta. Telegrama Clarei continua să mă sâcâie, aruncându-mă înapoi în timp. Era atât de ciudat să aflu după atâta timp de ce a plecat din colonie, punctul culminant al poveştii îngropate vreme de decenii. Şi, deşi nu mă mira că tata nu mi-a spus adevărul şi că şi-a ascuns sentimentele continuându-şi viaţa la fermă, nu puteam să nu-mi doresc să-mi fi zis. Până la urmă, ea mă părăsise şi pe mine. Plecarea ei schimbase totul, iar acum se întorcea? Nu avea nici o logică. De ce credea că se va obişnui cu Kenya, un loc de care de-abia a aşteptat să scape? Şi cum de avea neruşinarea să îmi ceară ajutorul? De ce ar fi fost asta responsabilitatea mea?

Furioasă şi nedumerită, eram mai mult decât tentată să-i spun Clarei să se descurce cum ştie – dar ea nu era singura la care trebuia să mă gândesc. Nu spusese nimic de Dickie în telegramă, dar faptul că i-a pomenit în treacăt pe „băieţi“ însemna că avea copii cu căpitanul. Acum băieţii aceia rămăseseră fără tată şi urmau să fie târâţi într-o lume complet străină lor. Ce credeau oare despre asta?

În timp ce mă luptam cu rugămintea Clarei, mi-a apărut Denys în minte. Cu mai puţin de-o săptămână în urmă zisese ceva de domeniul baronesei şi de o casă goală. El mă invitase pe mine acolo, în calitate de prietenă, dar nu puteam să nu mă minunez de ocazia care se ivise şi de sincronizarea perfectă. Deşi încă nu eram ferm convinsă că *vreau* să o ajut pe Clara, nevoia ei şi soluţia asta păreau să se potrivească, ca prin minune, şi problema să fie deja rezolvată, de parcă întreaga poveste aştepta de ani buni să se petreacă. De parcă toţi eram mânaţi spre acelaşi loc de nişte mâini invizibile. Aproape că totul părea inevitabil.

Le-am spus lui Boy şi lui D. că voi lipsi câteva zile şi apoi l-am înşeuat pe Pegasus, simţindu-mă mai bine decât în ultima vreme. Încă nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce însemna întoarcerea Clarei în colonie şi în viaţa mea, dar mergeam să-l văd iar pe Denys şi poate să-i spun o poveste. Era o după-amiază caldă, mă aflam pe un cal puternic şi frumos şi aveam un plan.

24

Ferma lui Karen Blixen se afla la nouăsprezece kilometri vest de Nairobi, de-a lungul unui drum desfundat care urca constant. Era mai sus cu sute de metri decât proprietăţile lui Delamere sau ale lui Jock, iar pădurea care urca şi ea desena nişte creste ascuţite pe cerul palid. O vale lungă şerpuia de-o parte a drumului, acoperită toată cu crini portocalii, din soiul celor care cresc spontan peste tot după ploaie. Aerul era dulce de la parfumul lor şi de la mirosul ca de iasomie al florilor albe ale arborilor de cafea. Totul părea să strălucească, precum şampania. Denys avusese dreptate în privinţa asta.

Deşi era destul de sigur că baroneasa cel puţin va lua în considerare ideea de a o lăsa pe mama să stea în casa ei – doar era goală –, mă mustra conştiinţa că mergeam neanunţată. În Kenya, coloniştii erau împrăştiaţi pe distanţe atât de mari, încât vizitatorii erau bine-veniţi oricum şi oricând îşi făceau apariţia. Dar nu ştiam dacă Denys îi povestise deja despre mine şi nu ştiam nici ce fel de relaţie aveau. Mă măcina curiozitatea în legătură cu cei doi şi simţeam că urmează să se întâmple ceva – că sunt pe punctul de a afla ceva interesant.

Bungalow-ul trainic era construit din piatră gri şi avea un acoperiş ascuţit, de ţiglă, şi nişte frontoane solide. O terasă lungă dădea ocol casei, la fel şi o peluză largă, bine îngrijită. Când am

ajuns călare, doi ogari scoţieni mustăcioşi, gri-albăstrui, cu nişte boturi alungite, drăgălaşe, stăteau în iarbă, la soare. Nu au lătrat şi nu au părut deranjaţi de prezenţa mea, aşa că am descălecat şi le-am întins mâinile ca să le miroasă.

Mi-am ridicat privirea când o femeie a ieşit din casă. Purta o rochie de casă simplă, albă, şi era zveltă, avea pielea albă şi părul închis la culoare. Chipul ei era remarcabil datorită unghiurilor şi ochilor, afundaţi sub sprâncenele ca nişte fulgi. Felul în care te privea şi nasul ei ascuţit şi delicat îi dădeau aspectul unui uliu simpatic. Am simţit cum încep să mă agit, stânjenită.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să trimit o telegramă înainte, i-am spus prezentându-mă. Denys e prin zonă?

— Acum e plecat într-un safari. Nu mă aştept să se întoarcă mai repede de-o lună.

O lună? Însă, înainte să mă simt dezamăgită sau chiar mai jenată că nu ştiam de unde să încep, ea a continuat şi a zis că Denys îi vorbise despre mine şi că îşi dorise să aibă parte de companie.

— Cred că n-am mai vorbit cu nimeni în afară de câini de câteva zile, a zâmbit şi trăsăturile i s-au îmblânzit. În plus, am nişte plăci noi pentru fonograf. Îţi place muzica?

— Da, însă nu mă pricep prea bine.

— Şi eu încerc să învăţ mai multe. Prietenii îmi spun că gusturile mele sunt prea învechite, a făcut o grimasă şi apoi a oftat: Atunci hai să ne îngrijim de calul tău.

Casa lui Karen îmi aducea aminte de vizitele pe care i le făceam lui lady D. la Equator Ranch, în copilărie. Era vorba de calitatea lucrurilor ei, de cultura ce răzbătea din cele mai mici detalii. După ce treceai de uşa lată de la intrare, covoare bogat colorate se întindeau de-a lungul parchetului din lemn de mahon, uneau camerele între ele şi le înveseleau. Înăuntru se aflau mese mătăsoase de lemn, canapele moi învelite în creton şi scaune

supradimensionate, draperii groase la fiecare fereastră, flori în vaze şi flori în boluri. Avea rafturi întregi cu cărţi minunat legate. În timp ce le priveam am fost conştientă de educaţia mea precară. Mi-am plimbat o mână de-a lungul cotoarelor. Nici un fir de praf nu mi-a rămas pe degete.

— Chiar le-ai citit pe toate? am întrebat-o.

— Bineînţeles! Mi-au salvat viaţa de nenumărate ori. Nopţile se târăsc aici încet ca melcul, mai ales după plecarea prietenilor dragi.

M-am întrebat dacă se referea la Denys, dar nu a mai zis nimic. În schimb m-a condus la o cămăruţă de oaspeţi, unde am putut să mă spăl, apoi ne-am revăzut pe terasă, la ceai. Servitorul ei, Juma, ne-a turnat din ceainicul de porţelan, iar mănuşile lui albe i-au fluturat la încheieturile subţiri şi negre ale mâinilor. Mi-a oferit o tavă cu biscuiţi şi cu prăjiturele cu un formalism pe care nu-l văzusem la mulţi servitori, nu prin părţile acestea.

— Am venit să-ţi cer o favoare, i-am spus după ce Juma a plecat. Dar poate că deja ţi-ai dat seama de asta.

— Deci ai venit ca să rămâi?

Accentul ei lungea şi apoi prăvălea cuvintele. Ochii ei închişi la culoare erau frumoşi, dar m-am trezit că mă agit puţin când mă privesc. Ea părea să observe, nu doar să privească.

— Nu chiar. Mama mea se întoarce în Kenya după ce a fost plecată mulţi ani. M-am gândit că ar putea să stea în casa ta, dacă încă e goală. Îţi va plăti o chirie corectă, evident.

— Dar sigur că da. De mult n-a mai locuit nimeni acolo. Va fi plăcut să stea aici şi va fi bine şi pentru tine.

— Ea nu e de fapt… nu ştiam cum să-i explic întreaga situaţie. Noi nu ne cunoaştem atât de bine.

— Înţeleg.

Şi-a fixat din nou privirea întunecată asupra mea şi m-a făcut să mă foiesc pe scaun.

— În acest caz e foarte amabil din partea ta că o ajuţi.

— Presupun că da, am zis, fără să vreau să spun mai multe.

Deasupra casei ei de pe creastă, cinci dealuri de un albastru închis desenau o linie care şerpuia în sus şi-n jos. Privirea îmi fugea mereu la ele.

— Nu-i aşa că sunt minunate? a zis Karen. Le iubesc indecent de mult.

Şi-a ridicat pumnul ca să-mi arate cum forma crestei semăna cu cea a încheieturilor degetelor.

— Nu găseşti unele ca ele în Danemarca. Nu găseşti nimic din ce am aici.

A scos o tabacheră de argint din buzunar şi şi-a aprins o ţigară, a stins chibritul scuturându-l şi a cules un fir de tutun de pe limbă, toate astea fără să-şi desprindă privirea de la mine.

— Să ştii că pielea ta bronzată se potriveşte nemaipomenit cu părul tău, a zis în cele din urmă. Chiar eşti una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut prin părţile astea. Şi am citit despre succesele tale de curse în ziarul de Nairobi. Nu ai o viaţă prea uşoară ca femeie, iar societatea nu e teribil de îngăduitoare pe aici, nu-i aşa?

— Te referi la bârfe?

A dat din cap că da.

— Nairobi e un oraş atât de mic. Atât de provincial – ceea ce e amuzant având în vedere cât de întinsă e Kenya. Ai impresia că stăm unul lângă altul, că doar deschidem geamul şi bârfim, nu că locuim de fapt la sute şi sute de kilometri depărtare unii de alţii.

— Urăsc asta. De ce tânjesc oamenii să ştie toate lucrurile murdare? N-ar trebui ca unele lucruri să fie private?

— Te deranjează atât de tare ce cred alţii?

Faţa ei lunguiaţă era frumos ascuţită – iar ochii ei de culoarea onixului, afundaţi în orbite, erau de o intensitate cum rar văzusem. Bănuiam că era mai

mare ca mine cu vreo zece, cincisprezece ani, dar era greu să nu vezi cât era de atrăgătoare.

— Uneori simt că situaţia mă depăşeşte. Cred că am fost prea tânără pentru măritiş.

— Dacă era un alt bărbat, bărbatul potrivit, s-ar fi putut ca vârsta să nu fie o problemă. Se schimbă totul când cei doi se potrivesc.

— Deci eşti o romantică.

— O romantică? a zâmbit. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar în ultima vreme nu mai ştiu ce să cred. Am ajuns să-mi schimb părerea despre iubire şi căsnicie. Nu e o filozofie în toată regula. În orice caz, nu vreau să te plictisesc.

A tăcut o clipă, iar o bufniţă mică, împestriţată, a planat spre Karen dinspre un geam deschis de pe terasă, dar parcă ea ar fi chemat-o în tăcere. S-a aşezat pe umărul ei.

— Ea este Minerva. Mereu vine când am companie… sau poate când scot biscuiţii.

25

Ferma lui Karen se numea Mbogani, care înseamnă „casa din pădure“. Dincolo de pajiştea lată, copaci frangipani aveau flori alb-gălbui şi roz aprins. Mai creşteau şi palmieri şi mimoze, şiruri de bambuşi, salcâmi africani şi bananieri. Două mii cinci sute de ari de pământ de pe pantele de jos fuseseră pregătiţi şi terasaţi pentru arborii de cafea de un verde puternic. Într-o altă parte a fermei era o pădure virgină, mai avea nişte păşuni întinse, înmiresmate, şi într-o parte şi mai mare erau *shamba*-urile celor din neamul kikuyu, băştinaşii care erau clăcaşi pe anumite proprietăţi şi care creşteau vite şi capre, aveau culturi de porumb, dovleci şi cartofi dulci.

Am păşit de-a lungul unei poteci bătătorite, prin tufişuri care ne ajungeau până la umăr şi prin vrejuri încâlcite, până am ajuns la Mbagathi, casa pe care i-o oferea Clarei. Era doar un bungalow

mic, cu un cerdac minuscul, dar avea multe ferestre, iar în spate era un foişor şi multe mimoze care să ţină umbră. Am încercat să mi-o imaginez pe mama acolo, odihnindu-se la umbră, dar mi-am dat seama că nu pot să mă gândesc deloc la ea fără să mă simt angoasată.

— Bror şi cu mine am locuit prima dată aici, imediat după ce ne-am căsătorit, mi-a explicat Karen. Încă ţin mult la ea.

— L-am întâlnit odată pe soţul tău în oraş. E fermecător.

— Nu-i aşa? a afişat ea un zâmbet complicat. Asta m-a împiedicat de nenumărate ori să nu-l strangulez.

Casa avea erau trei dormitoare mici, o bucătărie, o cameră de baie şi o sufragerie decorată cu lămpi şi cu o carpetă din piele de leopard. Canapeaua era înghesuită într-o parte şi forma un colţişor confortabil. Pe poliţa de deasupra căminului mi-a arătat un frumos orologiu franţuzesc, un cadou de nuntă. În timp ce ştergea praful de pe el cu mâneca, a zis:

— Fără-ndoială că ai auzit vorbindu-se despre căsnicia mea, aşa cum şi eu am auzit despre a ta.

— Nu prea mult.

Ea a dat din cap cu neîncredere.

— În fine, nu contează. Nimeni nu ştie cu adevărat ce se întâmplă cu ceilalţi. Ăsta-i adevărul. Ăsta e singurul mod în care putem să ne luăm revanşa când bârfele încep să agite spiritele.

M-am gândit la glumele umilitoare şi la zvonurile din ultimele zile ale fermei Green Hills şi cum parcă stricaseră şi ce fusese bun.

— Poate că ăsta e secretul supravieţuirii când treci prin tot felul de necazuri – să ştii cine eşti cu adevărat, vreau să zic.

— Da.

A ridicat orologiul şi l-a întors de pe o parte pe alta, de parcă ar fi vrut să-şi aducă aminte de importanţa lui.

— Dar, aşa cum se întâmplă deseori, e mult mai uşor să admiri un punct de vedere decât să-l urmezi.

*

Am plecat de la Mbagathi ca să facem un tur al fabricii ei, unde, la nişte mese lungi şi înguste, zeci de femei kikuyu decorticau fructele de cafea care se uscau la soare, schimbându-şi culoarea din roşu în alb precum creta.

— Întreaga construcţie a ars până la temelii anul trecut în ianuarie.

A cules o boabă de cafea şi a frecat-o în palme până când învelişul s-a desfăcut şi s-a desprins de tot.

— Una dintre micile cruzimi ale lui Dumnezeu. Atunci am crezut că o să ajung la sapă de lemn, dar am supravieţuit.

— Cum de reuşeşti? E atât de greu să fii agricultor.

— Sincer, uneori nu ştiu nici eu. Am riscat absolut totul, dar am şi totul de câştigat.

— Ei bine, îţi admir independenţa. Nu ştiu multe femei care să poată face ce ai făcut tu.

— Mulţumesc. M-am luptat pentru independenţă aici, precum şi pentru libertate. Aflu tot mai des că nu sunt deloc unul şi acelaşi lucru.

La întoarcere a început să plouă. Când am ajuns la marginea pajiştii lui Karen, şiroia apa pe noi, iar cizmele ne erau pline de noroiul roşu, kikuyu, până la genunchi. Am început să râdem când am văzut în ce hal arătam şi am mers pe terasă spre uşa casei, dând jos din hainele ude. Acolo stătea Blixen, neras şi plin de praf. Se părea că ajunsese înaintea furtunii şi destupase o sticlă de coniac, pe care o ţinea la îndemână.

— Am ajuns la timp. Bună, Beryl. Bună, Tanne dragă.

— Văd că te-ai făcut comod, a zis Karen.

— Încă e casa mea.

— Îmi tot repeţi asta.

Felul în care se tachinau era puţin crud, dar în profunzime era ceva mai mult de-atât. O parte din ceea ce-i adusese împreună supravieţuia încă. Până şi mie îmi era clar acest lucru.

Karen şi cu mine am intrat ca să ne schimbăm, iar când ne-am întors, Blixen se aşezase şi mai comod şi fuma pipă. Tutunul lui avea un miros exotic, de parcă era ceva ce putea fi găsit doar dacă te târai pe burtă prin cele mai îndepărtate cotloane ale continentului.

— Arăţi bine, Beryl.

— La fel şi tu. Doctorul Pileală sigur îşi merită banii.

— Te-a băgat şi pe tine în jocul ăla stupid?

Karen s-a întors spre Blix.

— Unde-ai fost de data asta?

— În Uganda şi apoi înapoi prin Tanganika cu un Vanderbilt – după rinoceri. Adevărul e că aproape l-am pierdut.

— Pe Vanderbilt sau rinocerul?

— Ce amuzant, dragă! Pe Vanderbilt. Doi masculi extrem de fioroşi s-au năpustit asupra lui. Omul e tare norocos că am avut la mine puşca potrivită.

S-a întors spre mine.

— Un rinocer nu e genul de animal pe care să-l vrei în ograda din spate. E ca o locomotivă masivă şi pufăitoare, acoperită de o piele impenetrabilă. Când e ameninţat, trece prin orice, chiar şi prin oţel.

— Nu ţi-a fost frică?

— Nu chiar, a zâmbit. Aveam puşca potrivită.

— Dacă petreci destul de mult timp la clubul Muthaiga, o să auzi cum mulţi vânători îşi dublează prada, a zis Karen. Cu cât le povestesc mai des, cu atât întâmplările devin mai complexe şi mai înspăimântătoare. Bror este singurul pe care-l ştiu care nu face din ţânţar armăsar, ci invers.

— În afară de Denys, vrei să zici, a corectat-o Blix.

— Şi Denys. Da.

Nu s-a simţit deloc tulburată când l-a auzit pe Bror că rosteşte numele lui Denys. Iar Blix îl spusese cu atâta seninătate, încât nu puteam să-mi închipui că Denys era amantul lui Karen. Totuşi, întreg jocul era fascinant.

— L-ai întâlnit pe unde-ai fost? a vrut ea să ştie.

Blix a dat din cap că nu.

— Se zice că a plecat spre vest, în Congo.

— Cum e ţara aceea? l-am întrebat.

— Foarte, foarte întunecată.

A sorbit din coniac.

— Acolo există toate speciile de şerpi, şi unii spun că ar exista şi canibali.

— Încerci să mă înfricoşezi? şi-a mijit Karen ochii.

— Nu, să te inspir. Tanne ia mereu notiţe pentru povestiri, ştiai, Beryl? De fapt, chiar se pricepe la asta.

— O să-ţi spun una într-o seară, în faţa focului, a dat ea din mână auzindu-i lauda. În orice caz, sunt mai degrabă o povestitoare decât o scriitoare.

— Denys mi-a spus că celor de aici le plac poveştile.

— O, ne plac, a stăruit ea. Iar Bror e şi el foarte bun. Poate că diseară o să facă pe Şeherezada pentru noi.

— Doar să nu trebuiască să mă prefac că sunt o virgină, a zis el, şi am râs cu toţii.

În seara aceea am luat cina pe terasă. Dealurile Ngong au căpătat culoarea prunei şi au devenit hipnotizant de nemişcate în timp ce Blix ne desfăta cu şi mai multe poveşti din safariul cu Vanderbilt. Ni le spunea una după alta. Avea zeci şi zeci de astfel de poveşti şi nu tăcea mai mult de câteva minute, timp în care bucătarul lui Karen, Kamante, ne aducea diverse feluri de mâncare. Am avut la masă pui cu puţin pesmet într-un sos de smântână,

legume coapte cu ierburi aromate, o budincă de mălai presărată cu ciuperci şi cimbru, brânză maturată şi portocale. Blix ne tot umplea paharele, iar pe când am ajuns la ultimul fel, pluteam din cauza vinului şi eram, de asemenea, surprinsă de cât de mult îmi plăcea de cei doi. Nimic nu era simplu la ei, şi preferam acest lucru, îmi inspira încredere. Nici viaţa mea nu era simplă.

Când luna ca un cosor s-a înălţat pe cer şi noi terminaserăm de mâncat budinca, ne băuserăm Calvadosul şi cafeaua, Blix ne-a urat noapte bună şi a pornit la drum spre oraş.

— Nu e puţin cam cherchelit ca să conducă? am întrebat-o.

— Nu cred că poate să conducă altfel.

A rămas tăcută câteva minute, privind în întuneric.

— Mi-a cerut divorţul. De-asta a venit.

Ştiam de la Cockie că îi ceruse asta de mai multe ori, dar ar fi fost o cruzime din partea mea să divulg asta.

— Şi ce-o să faci?

A ridicat din umeri.

— Cum ar fi să existe două baronese Blixen în colonie? Nu este destul loc pentru aşa ceva. Una ar fi îndepărtată şi uitată.

— Nu pot să-mi închipui că cineva te-ar uita pe tine, am spus.

Nu o măguleam. Chiar nu puteam să-mi închipui aşa ceva.

— Ei bine, vom vedea.

— Cum de aţi reuşit să rămâneţi prieteni?

— Am fost prieteni înainte să fim orice altceva. Eram îndrăgostită de fratele lui mai mic, Hans. Asta a fost acum mult timp, în Danemarca. Bror a devenit confidentul meu când Hans s-a însurat cu alta.

A făcut o pauză şi a dat din cap, iar cerceii ei lungi de argint au zornăit.

— Fratele mai tânăr? Deci nu ţi-ar fi putut oferi un titlu?

— Nu. Doar iubire, a zâmbit ea misterios. Dar nu a fost să fie. Iar apoi Bror s-a gândit la asta, un nou început în Africa. Măcar de nu ne-ar fi îngropat în datorii.

— Îl mai iubeşti?

— Aş vrea să pot spune că nu. Dar Africa te îndeamnă să simţi lucruri pentru care nu eşti pregătit. Am ajuns să cred că putem avea totul… copii, devotament, fidelitate.

Şi-a închis ochii şi i-a deschis iar, cu pupilele negre scânteindu-i.

— Poate că nu e capabil să iubească o singură femeie. Sau poate că e, dar nu pe mine. Nu a fost niciodată fidel, nici măcar la început, şi la asta mă tot întorc – la cum am crezut că ştiu la ce să mă aştept când m-am măritat cu Bror, când, de fapt, nu prea aveam habar de nimic.

Am luat o gură de Calvados ca să-mi dea putere.

— Pare că vorbeşti despre căsnicia mea. Aşa mă simt şi eu.

— Dar *tu* vei obţine divorţul? Ce crezi?

— Sper. Acum mi-e frică să-l forţez.

— Tuturor ne e frică de multe lucruri, dar dacă te faci mică şi laşi frica să te definească, atunci nu eşti deloc propria stăpână, nu-i aşa? Adevărata dilemă e dacă vei risca sau nu să faci tot ce e nevoie ca să fii fericită.

Vorbeam despre Jock, dar cuvintele ei m-au făcut să mă gândesc şi la alte lucruri.

— *Tu* eşti fericită, Karen?

— Nu încă. Dar intenţionez să fiu.

26

Printr-o serie de telegrame, am lămurit totul foarte repede cu Clara. Casa avea să fie perfectă, a insistat ea, şi s-a dat peste cap ca să-mi mulţumească. Dar până şi atâta intimitate mă

deruta. Nu mai avusesem o mamă de mai bine de şaisprezece ani şi nu aveam nici cea mai vagă idee cum să mă port cu ea, nici măcar în scris. Mă chinuiam la fiecare propoziţie, întrebându-mă cât de afectuoasă sau cât de rezervată ar trebui să fiu. Nu eram pregătită pentru aşa ceva – nici măcar nu exista un cuvânt pentru ceea ce eram noi acum, nu eram mamă şi fiică, dar nici complet înstrăinate. Era năucitor.

Dintr-un mesaj al Clarei am aflat că fratele meu, Dickie, locuia în Kenya de mai mulţi ani şi în prezent trăia în nord, în Eldoret, unde era angajat ca jocheu pentru nişte cai buni. Nu mi-a venit să cred. Dickie fusese aici, în lumea mea, iar eu nu ştiusem? Ce însemna asta? O să ajungem cumva să ne cunoaştem iar unii pe alţii şi să fim o familie? Voiam asta? Oare era măcar posibil?

Când a ajuns Clara la sfârşitul lui mai, eu încă mă luptam cu sentimente contradictorii. În timp ce mergeam să o întâlnesc la hotelul Norfolk, într-un automobil pe care-l împrumutasem de la D., mâinile îmi tremurau şi aveam un nod în gât. Sudoarea îmi curgea de la subraţ şi din spatele genunchilor de parcă sufeream de un acces de febră misterioasă. De-abia m-am abţinut să nu o rup la fugă când ea şi băieţii au coborât ca să ne întâlnim în salonul de ceai. Încercasem să-mi amintesc cum arăta, întrebându-mă dacă măcar aş recunoaşte-o, dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Aveam aceeaşi figură, aceiaşi pometi înalţi şi aceleaşi frunţi late, identice, aceeaşi ochi albastru-deschis. Privind-o, aveam o senzaţie ciudată, şovăitoare – de parcă mi-aş fi văzut propria fantomă – şi m-am bucurat că erau acolo şi băieţii ca să mă scape de acea stare. Aveau şapte, respectiv nouă ani, erau blonzi, curaţi, pieptănaţi şi timizi la început. S-au ascuns pe jumătate în spatele mamei lor când aceasta m-a îmbrăţişat. M-a luat prin surprindere, i-am lovit pălăria cu cotul

şi m-am tras din braţele ei rănită şi derutată. Nu voiam îmbrăţişările ei, dar atunci ce voiam?

— Cum a fost călătoria? am reuşit să rostesc.

— Valurile au fost incredibil de mari, a spus Ivan, băiatul cel mare.

— Ivan a vomitat peste parapetul de pe punte, a intervenit mândru Alex. De două ori.

— A fost un chin, a confirmat Clara. Dar acum suntem aici.

Ne-am mutat la o masă îngustă, unde băieţii s-au repezit la platourile cu biscuiţi de parcă fuseseră ţinuţi într-o cuşcă până atunci.

— Tu chiar eşti *prea* frumoasă! a exclamat Clara. Şi eşti măritată, din câte înţeleg.

Nu ştiam ce să-i răspund, aşa că doar am dat din cap.

— Harry a fost bucuria vieţii mele.

I-au tremurat buzele. Ochii i-au strălucit de lacrimi.

— Nu ştii cât de greu a fost cu datoriile şi cu nesiguranţa. Iar acum sunt din nou singură.

În timp ce-şi ştergea ochii cu batista, am privit-o mirată, chiar uluită. Dintr-un motiv sau altul, am crezut că va încerca să-şi explice deciziile sau să-şi ceară scuze. Că va întreba cu regret despre Clutt sau că va voi să ştie prin ce-am trecut cu adevărat. Dar ea era foarte prinsă în povestea ei tristă, în cea recentă, de parcă nu mai existau altele.

— Mbagathi e un loc frumos, am zis făcând un efort să depăşesc momentul. Băieţilor o să le placă mult acolo. Pot să alerge după bunul-plac şi pot chiar să meargă la şcoală. Baroneasa a găsit un învăţător pentru copiii kikuyu de pe pământurile ei.

— Beryl, tu eşti salvarea mea. Am ştiut că pot să mă bazez pe tine, şi şi-a tras nasul cu putere. Băieţi, nu-i aşa că sora voastră e minunată?

Eram sora lor, dar şi o străină, lucru care nu părea să-i macine la fel de mult ca pe mine. Ivan a ignorat-o pe Clara. Alex şi-a ridicat o clipă capul

cu buzele pline de firimituri de la biscuiţi şi apoi s-a aplecat iar asupra lor.

Două ore mai târziu, i-am luat de la hotel cu maşina împrumutată, iar băieţii au scuipat în praf aplecându-se pe geamurile deschise. Clara îi dojenea cu mintea în altă parte, după care a zis:

— Nu pot cred cât de mult s-a schimbat Nairobi. Acum e un oraş în toată regula. Ar fi trebuit să-l vezi pe vremuri.

— Păi ai fost plecată multă vreme.

— În zilele acelea nu puteai să te plimbi de capre. Exista un oficiu poştal nu mai mare decât o conservă de fasole. Nu erau magazine adevărate. Nu era nimeni cu care să vorbeşti.

I-a lovit cu batista pe băieţii care încă scuipau, apoi s-a întors în faţă.

— Nu pot să-mi cred ochilor.

Nu părea să se simtă jenată fiindcă vorbea cu mine despre trecut. De fapt, nu părea să-şi aducă aminte că şi *eu* făceam parte din trecutul ei în colonie. Deşi, dacă mă gândeam, poate că era mai bine aşa – dacă am fi putut să ne purtăm una cu alta cât mai detaşat, de parcă n-am fi avut de ce să ne cerem iertare sau de parcă n-ar fi fost greşeli de reparat. De parcă nu s-ar fi pierdut nimic. Atunci probabil că nu ne-ar mai aştepta alte suferinţe. În timp ce strângeam volanul cu mâinile înmănuşate, îndreptându-ne spre ieşirea din oraş şi spre drumul desfundat spre Mbogani, speram să nu fie cazul.

Trecuse mai bine de-o lună de la ultima mea vizită la Karen. Prima dată am mers la casa principală. Karen era pe deal, la fabrică, dar a auzit maşina şi a coborât alergând, cu părul în vânt şi cu o urmă de praf de cafea pe obraz. Denys nu era pe nicăieri. Poate că era tot plecat – sau din nou.

— Îmi pare rău că arăt ca o sperietoare, a întins Karen mâna spre Clara. Azi suntem ocupaţi cu strângerea recoltei.

— Beryl mi-a povestit pe drum cu ce te ocupi aici. Admir munca la care te-ai înhămat. Iar casa şi

peluza ta sunt atât de frumoase.

Clara s-a întors admirativ pe călcâie.

— Vreţi nişte ceai – sau sendvişuri?

Băieţii şi-au ridicat privirea când au auzit de mâncare, dar Clara le-a făcut semn să tacă.

— Am băut deja ceai.

— Atunci vin şi eu călare cu voi până la casă. Aşteptaţi-mă, doar să-mi schimb pantofii.

Am mers cu maşina de-a lungul drumului şerpuitor spre Mbagathi în timp ce copacii cu iz dulceag îşi împingeau crengile prin geamurile maşinii.

— O, e pitoresc, a zis Clara când am ajuns. O să ne fie foarte comod aici.

— Beryl, rămâi şi tu o vreme? a întrebat Karen.

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns în doi peri, imaginându-mi cât de bine m-aş putea simţi.

Clara era o străină, şi încă una complicată.

— Dar sigur că trebuie să rămâi! Încă n-am apucat să povestim pe îndelete.

Clara s-a întors spre băieţi, care se trântiseră deja în praful de pe jos şi se uitau cum un gândac Hercule înainta cu un băţ între cleştii lui ca nişte mici coarne de cerb.

— Spuneţi-i că avem nevoie de ea.

— Da, a zis Ivan.

Alex a mormăit ceva fără să-şi ia ochii de la gândac.

— Atunci aşa rămâne.

Karen ni i-a împrumutat pe bucătarul şi pe feciorul ei şi i-a dat mamei numele mai multor *toto* kikuyu care puteau veni a doua zi să muncească pentru ea, dacă dorea.

După ce a plecat, Clara a zis:

— N-aş fi îndrăznit să spun nimic de faţă cu baroneasa, dar casa *este* un pic cam simplă, nu crezi?

— Presupun că da. N-a mai locuit nimeni aici de ceva vreme.

— E mult mai mică decât mi-am imaginat.

— Are trei dormitoare, iar voi sunteţi trei.

— Nu şi în seara asta, a precizat ea.

— Eu pot să dorm oriunde. Nu sunt pretenţioasă.

— Asta e o trăsătură minunată, Beryl. Mereu ai fost cea mai puternică dintre noi.

Am tresărit fără să vreau şi m-am aşezat mai bine în scaun.

— Ai zis că Dickie e jocheu acum?

— Da, şi încă unul foarte bun. Îţi aduci aminte cât de bine călărea?

Am dat uşor din cap.

— Ştiu că ar fi vrut să fie acum aici, doar că nu s-a simţit prea bine în ultimul timp. Nu a avut niciodată o constituţie prea puternică, după cum ştii.

Îmi aduceam aminte atât de puţine lucruri… genunchii zdreliţi când ferma era la început şi era plină de obstacole. Cum el m-a lovit odată foarte tare în coaste în timp ce ne băteam pe-o jucărie. Dar, într-un fel, până şi asta era prea mult. Ar fi fost mai simplu dacă aş fi uitat toate detaliile.

— Desigur, va trimite bani cât de repede va putea, a continuat.

Ochii au început să i se umple iar de lacrimi.

— Iartă o femeie prostuţă, Beryl! Iartă-mă!

În noaptea aceea, pe canapeaua de lângă cămin, m-am învârtit şi nu am putut dormi gândindu-mă la Clara, la combinaţia ei ciudată de nevoie disperată de ajutor şi de amnezie. Mi-am dat seama că îmi doream să nu-i fi răspuns la acea primă telegramă sau ca ea să nu se fi gândit să o trimită. Dar iată-ne aici, prinse într-o curioasă stare greu de definit.

Cândva după miezul nopţii, după ce focul se stinsese, a început să plouă. Am auzit cum răpăitul se înteţeşte, iar apoi a apărut Clara şi a îngenuncheat lângă mine. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, cu un halat pe deasupra, şi ţinea în mână o lumânare pe jumătate topită. Era

desculţă, iar părul care îi cădea pe spate o făcea să pară foarte tânără.

— Toarnă cu găleata.

— Încearcă să nu bagi în seamă. În perioada asta plouă mult.

— Nu, plouă înăuntru, vreau să zic.

M-a dus într-una dintre camerele mai mici, unde băieţii stăteau ghemuiţi unul într-altul pe un pat, în vreme ce dintr-o crăpătură din tavan picura apă pe pături. Apa cădea fix în direcţia lor, dar păreau a nu-şi da seama că trebuie să se dea din calea ei.

— Haide să mutăm patul, am sugerat.

— Sigur, a zis Clara.

Nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva de una singură. Asta era clar. Băieţii s-au dat jos, iar Clara şi cu mine am împins patul lângă peretele celălalt.

— Şi aici e ud.

Al doilea dormitor era puţin mai uscat. Am găsit nişte găleţi în bucătărie şi le-am pus prin cameră, ca să colecteze apa, apoi am mers din cameră în cameră şi am încercat să găsim locul cel mai sigur pentru mobilă.

— E în zadar, a zis Clara ridicându-şi mâinile.

— E doar puţină ploaie, am oftat. Băieţi, pe voi nu vă deranjează, nu?

Dar păreau şi ei la fel de fragili. Alex avea un ursuleţ de pluş mototolit, purtând numele lui Roosevelt. Îl trăgea de-o ureche şi părea gata să se ascundă în vreun dulap.

— Va trebui să o scoatem cumva la capăt în noaptea asta, am sugerat. O să vedem mâine dacă muncitorii pot să repare acoperişul.

— Cred că cel mai uscat e aici, a zis mama arătând spre canapea. Te superi dacă băieţii şi cu mine dormim aici, în locul tău?

— Deloc, am oftat iar.

— Mulţumesc. Şi ar fi minunat dacă ar fi aprins şi focul, nu-i aşa, băieţi?

Lemnul era ud, fumega şi a fost greu să-l aprind. Când am reuşit, în cele din urmă, eram mult prea

frântă ca să mai mut patul. M-am aruncat în primul care mi-a ieşit în cale, m-am ghemuit pe aşternuturile umede şi am încercat să dorm.

A plouat cu găleata toată ziua următoare. Pe la mijlocul după-amiezii, Clara ajunsese la capătul răbdării. Karen a venit şi a încercat să facă situaţia suportabilă, dar aversele nu se opreau şi ploaia pătrundea de peste tot. În cele din urmă i-a mutat pe Clara şi pe băieţi în casa principală.

— Îmi pare tare rău pentru necazul ăsta, şi-a cerut Karen scuze iar şi iar.

— Nu e vina ta, a asigurat-o Clara, prinzându-şi şuviţele ude cu agrafe.

Dar ceva din vocea ei mă făcea să cred că ea *chiar* o considera pe Karen responsabilă – sau poate pe mine. Pesemne că n-am fost prea mirată să descopăr cât era Clara de lipsită de spirit practic sau de optimism, şi totuşi îmi părea rău pentru ea. Ce îngrozitor ar fi dacă totul s-ar face una cu pământul şi te-ar trage şi pe tine-n jos. De exemplu ploaia, ca să nu mai zic de pierderea soţului. Ea era atât de demnă de milă, încât n-ar fi trebuit să mă enerveze, dar nu mă puteam stăpâni. Până seara mă săturasem de toată situaţia, aşa că am şters-o înapoi la Soysambu şi la caii mei – munca mea nu era niciodată năucitoare şi nu contenea să mă aline.

— Mă întorc în weekend, am zis şi am plecat în maşina lui D. prin noroiul roşu, gros, care zbura în toate părţile.

27

Până am ajuns eu la Mbogani trei zile mai târziu, Clara plecase deja. Chemase o maşină ca să-i ducă pe ea şi pe băieţi înapoi la Nairobi, lăsând în urma ei doar un bilet în care-şi cerea scuze pentru deranj.

— M-am *îngrijit* să fie curăţată casa şi pregătită pentru ei, a zis Karen. Ploaia e ploaie. Ce aş fi

putut să fac?

— Sper că măcar ţi-a lăsat nişte bani.

— Nici o rupie.

M-am simţit îngrozitor de ruşinată.

— Lasă-mă să-ţi plătesc eu o parte.

— Nu fi prostuţă! Nu e vina ta. Însă poţi să rămâi şi să mă înveseleşti. M-am simţit singură în ultimul timp.

Târziu în noaptea aceea a început iar să plouă. În mai puteau să aibă loc furtuni puternice, care udau totul şi care nu se opreau până nu transformau drumurile în albii şi albiile în torenţi de netrecut – şi de cele mai multe ori chiar aşa se întâmpla.

— Nu poţi să te întorci pe o vreme ca asta, a zis Karen a doua zi, uitându-se din terasa deschisă la rafalele gri de afară.

— D. o să-şi facă griji pentru mine. S-ar putea să fiu nevoită să risc.

— E un bărbat înţelegător… din când în când, în orice caz. Doar nu poţi să înoţi până acasă.

Înainte să terminăm de vorbit, un băiat somalez a alergat până la casă, aproape dezbrăcat, cu partea de jos a corpului murdară de noroi roşu până aproape de coapsele lui zvelte.

— Bedîr e pe drum, a anunţat băiatul. O să fie aici în curând.

Evident, Bedîr era Denys. În timp ce l-a dus pe băiat în casă şi a insistat să se îmbăieze, să se schimbe şi să mănânce copios înainte să plece iar la drum, s-a citit pe faţa lui Karen cât de mult o bucura vestea primită.

— Servitorii lui Denys îi sunt devotaţi trup şi suflet, mi-a spus ştergând cu o cârpă de bumbac urmele ude pe care le lăsase băiatul pe gresie.

Avea servitori peste tot, dar era clar că îi plăcea să pună mâna la treabă şi să fie de folos.

— Îl respectă de parcă ar fi unul de-al lor. Cred că s-ar culca în gura unui leu dacă le-ar cere el asta.

Am simţit cum lasă garda puţin mai jos şi m-am apropiat încet de ea.

— Cum v-aţi împrietenit?

— La o vânătoare pe care am organizat-o acum câţiva ani. El a venit cu Delamere şi apoi a făcut o febră teribilă de a trebuit să rămână aici. Aproape că renunţasem să mai caut companie bună prin părţile astea, dar apoi l-am găsit pe Denys.

Şi-a ridicat privirea de la ce făcea.

— Sincer îţi spun, n-am mai cunoscut pe nimeni la fel de inteligent ca el. A fost surpriza cea mai încântătoare din acel an.

— Chiar şi când avea febră?

— Da, chiar şi atunci, a zâmbit ea. Dar apoi am plecat acasă, iar după aceea a plecat el, şi abia în ultimul timp ne-am reluat prietenia. Mă simt foarte norocoasă.

S-a ridicat şi şi-a şters mâinile de şorţ. Dincolo de uşa deschisă, cerul era plin de nori joşi şi ploaia cădea necontenit.

— O să-l trimit pe unul dintre băieţi să-ţi scoată calul, dacă vrei. Dar poate totuşi te răzgândeşti.

M-am gândit la drumul lung şi plin de noroi până la Soysambu şi apoi la ochii căprui ai lui Denys şi la râsul lui. Voiam să-l revăd şi, de asemenea, să văd cum se poartă când e împreună cu Karen.

— S-ar putea să fiu nevoită să mă răzgândesc, i-am spus. Ploaia nu are de gând să se oprească.

Toată ziua Karen s-a gândit numai la sosirea iminentă a lui Denys, a compus meniuri pentru cină şi i-a pus pe servitori să facă întreaga casă să strălucească. În cele din urmă, băiatul somalez al lui Denys a apărut alergând şi Denys l-a urmat la scurt timp după, ud leoarcă, însă vesel. El călărea calm, în timp ce servitorul lui somalez, Billea, la fel de neînfricat, îl urma pe jos.

— E puţin stânjenitor să te reţină ploaia când tu te-ai descurcat aşa de bine, am mărturisit după ce ne-am salutat.

— Încă nu ţi-am povestit despre porţiunile de drum unde calul a intrat în apă până la gât.

Şi-a mijit ochii în direcţia mea şi apoi şi-a dat jos pălăria, iar apa a şiroit de pe borurile ei.

— În plus, mă bucur să te văd.

Karen l-a luat imediat şi l-a dus în casă, ca să se schimbe înainte de cină, iar eu am mers în bibliotecă, simţindu-mă dintr-odată agitată. Nu ştiam sigur de ce, însă, când am încercat să frunzăresc nişte romane de Thackeray şi nişte cărţi de călătorie pe care mi le pusese deoparte Karen, m-am trezit că citesc aceleaşi fragmente iar şi iar şi nu înţeleg nimic, în timp ce de pe cornişa din apropiere micuţa bufniţă Minerva îşi mişca dintr-o parte într-alta capul şi mă privea cu nişte ochi mari şi ficşi. Era de mărimea unui măr cu tot cu pene şi avea un cioc lucios precum capul unui cârlig pentru nasturi. M-am dus spre ea şi am încercat să-i arăt că-i sunt prietenă, mângâind-o cu un deget, aşa cum făcuse Karen, iar în cele din urmă a părut convinsă.

Poate că ceea ce simţeam era doar nesiguranţă crasă, m-am gândit când am privit iar la stiva aceea mare de cărţi. Denys şi Karen erau atât de inteligenţi… şi împreună mă făceau să mă simt ca o proastă. Oare ar fi fost chiar atât de rău dacă aş fi rămas la şcoală încă vreo câţiva ani, ca să capăt nişte cunoştinţe care să nu fie legate de cai, agricultură sau de vânatul împreună cu Kibii? Fusesem atât de nerăbdătoare să mă întorc acasă la ceea ce ştiam, încât nu putusem să-mi imaginez că aş fi putut să învăţ altceva folositor. Acum probabil că era prea târziu. Aş fi putut încerca să reţin cele mai bune fragmente din Thackeray şi poate să par deşteaptă la cină, dar asta ar fi însemnat să joc un rol, să încerc să fiu o versiune a lui Karen. „Ce prostie!“ mi-am spus, nervoasă pe mine însămi, iar Minerva şi-a întins o gheară galbenă, vârstată. Indiferent ce urma, eram cine eram. Trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Denys avea chef de vorbă după ce petrecuse atâtea săptămâni în sălbăticie. În timp ce luam cina – supă de roşii condimentată, frunze de salată pitică blanşate şi calcan într-un sos olandez care ţi se topea în lingură –, ne-a povestit cum se întorsese prin partea de nord. Se oprise lângă Eldoret, la o proprietate de-a sa, şi acolo văzuse şi auzise cum turiştii vânau animalele direct din maşină şi lăsau leşurile să putrezească.

— Dumnezeule mare! E un măcel!

Nu mai auzisem niciodată despre aşa ceva.

— Îl consider vinovat pe Teddy Roosevelt, a zis el. Din cauza pozelor ălora cu el călare pe elefanţi măcelăriţi, de parcă era corsar. Totul pare foarte încântător. Foarte uşor.

— Am crezut că a venit la vânătoare ca să adune material pentru muzee, a zis Karen.

— Nu te lăsa păcălită de povestea cu muzeul. A fost o vânătoare sportivă în toată regula.

Denys şi-a împins scaunul de la masă şi şi-a aprins o ţigară.

— Nu Roosevelt mă deranjează aşa mult, ci ceea ce a creat. Animalele alea nu ar trebui să moară fără motiv. Doar pentru că cineva s-a îmbătat şi şi-a încărcat puşca.

— Poate că într-o zi o să avem o lege, a zis Karen.

— Poate. Dar până atunci sper să nu dau peste vreunul din ăştia, că nu mai răspund de mine.

— Tu vrei să ţii cu dinţii de paradis.

Ochii lui Karen mocneau în lumina lumânării, intenşi şi de un negru aprins.

— Denys îşi aminteşte prea bine cât de neprihănite erau toate aici, la începuturi, mi-a spus apoi mie.

— Şi eu la fel. E greu să uiţi aşa ceva.

— Mama lui Beryl a stat la mine câteva zile, i-a explicat Karen lui Denys. Am crezut că va fi chiriaşa mea la Mbagathi.

— O, a zis el. Am presupus că mama ta a murit.

— Nu-i nimic. Nu erai prea departe de adevăr. A plecat când eram foarte mică.

— Nu aş putea să trăiesc fără dragostea mamei mele, a spus Karen. Îi scriu în fiecare săptămână, duminica, şi aştept cu nerăbdare scrisorile ei. Săptămâna asta o să-i povestesc despre tine şi o să-i spun că semeni cu *Mona Lisa*. O să mă laşi odată să te pictez? Ar ieşi un portret minunat, aşa cum eşti acum. Încântătoare şi, de asemenea, puţin pierdută.

Am roşit când am auzit asta şi m-am simţit observată. Asta din cauză că vorbea atât de direct, dar şi din cauza ochilor ei, cărora nimic nu părea să le scape.

— Toate astea nu mi se citesc pe faţă, nu?

— Iartă-mă, încearcă să nu mă bagi în seamă. Mă interesează oamenii tare mult. Sunt nişte enigme minunate. Gândeşte-te doar: jumătate din vreme n-avem habar ce facem, dar continuăm să trăim.

— Da, a zis Denys. De fapt, să cauţi ceva important şi să te rătăceşti par unul şi acelaşi lucru pentru o vreme.

S-a întins şi s-a aşezat mai bine în scaun, ca un motan vagabond la soare.

— Uneori nimeni nu ştie care e diferenţa, mai ales amărâtul de pelerin.

Mi-a făcut cu ochiul, aproape imperceptibil.

— Ce zici de-o poveste? Nu există cină fără poveşti.

Mă gândisem ce aş fi putut să le spun şi în cele din urmă m-am hotărât să le povestesc despre Paddy şi ziua aceea de la ferma soţilor Elkington. Voiam să le captez atenţia, aşa că am descris totul cu lux de amănunte, de la început şi încetişor – drumul spre Kabete Station şi discursul tatei despre lei. Bishon Singh şi turbanul lui nesfârşit, tufişurile cu agrişe şi şfichiuitul din *kiboko* al lui Elinkton. După o vreme am uitat că încercam să-i vrăjesc pe Karen şi pe Denys şi m-am prins

singură în mrejele poveştii, de parcă nu ştiam ce urma să se întâmple şi cum avea să se sfârşească totul.

— Cred că ai fost teribil de îngrozită, a zis Karen după ce am terminat de povestit. Nu cred că mulţi au supravieţuit unui astfel de atac.

— Da, am fost. Dar mai târziu am privit-o ca pe un fel de iniţiere.

— Pun pariu că a fost ceva important pentru tine. Cu toţii avem astfel de momente – deşi nu mereu unele atât de dramatice.

Denys a făcut o pauză şi s-a uitat la foc.

— Cred că ne sunt date ca să ne pună la încercare şi să ne schimbe. Să ne fie clar ce înseamnă să rişti totul.

O vreme camera s-a cufundat în tăcere. M-am gândit la ce a spus Denys şi i-am privit pe amândoi cum fumează tăcuţi. În cele din urmă, Denys a scos o carte mică din buzunarul interior al sacoului lui de catifea maro.

— Când am fost la Londra, am descoperit o mică bijuterie într-o librărie. Se numeşte *Fire de iarbă*.

A deschis cartea la o pagină care avea colţul îndoit şi mi-a întins-o zicând că ar trebui să citesc cu voce tare.

— Dumnezeule, nu. O să stric totul.

— Nu-i adevărat. M-am gândit la tine când am dat peste asta.

Am dat din cap că nu.

— Citeşte tu, Denys, în cinstea lui Beryl, m-a salvat Karen.

A început să spună cu voce tare:

Cred- că m-aş putea întoarce să trăiesc cu animalele

sunt atât de placide şi sigure de sine,

Stau şi mă uit la ele îndelung.

Ele nu-şi ies din fire şi nu se plâng de soarta lor,

Nu cunosc nopţile albe de veghe şi lacrimi pentru

păcatele lor…[21]

A rostit cuvintele cu simplitate, deloc teatral, dar ele aveau propria greutate şi dramă. Poezia părea să fie despre cât de demne sunt animalele de la natură şi despre cum vieţile lor au mai mult sens decât cele ale oamenilor, care sunt pline de lăcomie, autocompătimire şi discuţii despre un Dumnezeu distant. Era o idee în care crezusem mereu. Denys a încheiat cu următoarele versuri:

Iată gigantica frumuseţe a unui armăsar fugos,
el răspunde mângâierilor mele,
Capul cu fruntea sus, larg între urechi,
Membrele suple şi netede, coada bătând ţărâna,
Cu ochii lucind maliţios, urechile fine, ciulite.[22]

— E minunat, am zis încet. Pot să-l împrumut?

— Desigur.

Mi-a întins volumaşul, uşor ca o pană şi cald încă fiindcă îl ţinuse în mână.

Le-am urat noapte bună şi am mers în camera mea, unde m-am aşezat sub o lampă ca să citesc cu atenţie mai multe poezii. Casa s-a cufundat în tăcere, dar după o vreme mi s-a părut că aud nişte sunete venind din capătul holului. Mbogani nu era chiar atât de mare, iar sunetele – deşi stinse – erau inconfundabile. Denys şi Karen făceau dragoste.

Am închis cartea pe care o aveam în mână şi am simţit că îmi creşte puţin adrenalina. Fusesem atât de sigură că erau doar prieteni buni. *De ce crezusem asta?* În seara în care Blix venise aici, rostise numele lui Denys cu atâta uşurinţă, dar asta poate însemna doar că ajunsese să accepte rolul pe care Denys îl juca în viaţa lui Karen. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât era mai evident că cei doi se simţeau atraşi unul de altul. Amândoi erau frumoşi şi interesanţi, plini de ape adânci, cum ar fi spus băştinaşii kip. Şi, chiar dacă Berkeley spunea că Denys e evaziv când e vorba de dragoste, era clar că el şi Karen au o relaţie. Era atât de evident.

M-am întors la carte şi am frunzărit-o până am ajuns iar la poezia despre animale pe care o citise Denys pentru mine, dar rândurile îmi jucau prin faţa ochilor. Câţiva pereţi mai încolo, amanţii îşi şopteau unul altuia, trupurile lor se împleteau cu umbrele, apropiindu-se şi depărtându-se. Relaţia lor n-avea nimic de-a face cu mine, şi totuşi nu mă puteam gândi la altceva. În cele din urmă am stins lampa şi mi-am pus perna pe cap – nu-mi doream decât să dorm.

A doua zi norii s-au risipit şi cerul era de-un albastru aprins, proaspăt, aşa că am pornit într-o mică expediţie de vânătoare. În grădină intraseră struţii şi ciuguliseră aproape toată salata pitică. Peste tot se aflau găinaţi şi pene, căci păsările se fâţâiseră printre straturi, luând tot ce doriseră.

Denys şi Karen păreau odihniţi şi fericiţi, în vreme ce eu dormisem prost. Însă, indiferent cât eram de obosită şi de ruşinată de ceea ce aflasem cu o noapte în urmă, încrederea de sine şi uşurinţa lui Denys mă impresionau, aşa cum se întâmpla mereu.

— Păsările astea au un creier cât o boabă de cafea, mi-a explicat Denys când şi-a pus cu uşurinţă puşca Riby subţire pe umăr. Dacă ţinteşti prea departe de ele, de cele mai multe ori sar fix în bătaia puştii.

— Atunci de ce nu tragi în sus?

— Nu e de-ajuns. Trebuie să audă şuieratul cartuşului ca să se sperie de tot.

Şi-a dus puşca la ochi şi a ţintit cu precizie de expert. Cârdul s-a speriat ca şi cum ar fi fost un singur animal, apoi struţii s-au împrăştiat cârâind care-ncotro, stângaci ca nişte roabe fără cârmaci.

Am râs când i-am văzut – era imposibil să nu faci asta – şi apoi ne-am asigurat că gardul era bine închis. După aceea am urcat împreună până în vârful crestei, ca să admirăm priveliştea lui Karen. Dusk, ogarul ei scoţian, se afla în fruntea grupului nostru, în vreme ce eu am rămas puţin în urmă,

gândindu-mă la uşurinţa cu care se mişca Denys. Nu se vedea nici o urmă de stângăcie. Ştia cum să stea şi unde să-şi pună mâinile şi picioarele şi cum să facă ce trebuia făcut – şi nu părea niciodată să se îndoiască de el sau de partea aceea de lume în care se afla. Am înţeles de ce Karen era atrasă de el, chiar dacă ţinea încă la Blix şi părea hotărâtă să rămână soţia lui.

— Unde ai căpătat privirea asta atât de ageră?

— Pe terenurile de golf de la Eton, presupun, a râs el. Dar tu?

— De unde ştii că şi eu am aşa ceva?

— Nu ai?

— Am învăţat de la kipsigii de pe pământurile tatei. Ar trebui să mă vezi când trag cu praştia.

— Numai să nu fiu în raza ta, a zâmbit el. Mi-ar plăcea.

— Bror m-a învăţat să trag cu puşca, a zis Karen când am ajuns în dreptul ei. La început nu am înţeles de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva. Dar e ceva extatic în toată treaba asta, nu-i aşa? Nu sete de sânge, ci o legătură puternică pe care o simţi cu viaţa în sine. Poate că sună crud.

— Nu pentru mine. Nu dacă omori cu onoare.

Mă gândeam la *arap* Maina, la calităţile lui de războinic, dar şi la respectul pe care-l avea chiar şi faţă de cea mai mică creatură. Simţisem cât se poate de clar asta de fiecare dată când vânasem cu el, dar şi de fiecare dată când mersesem alături de el, aşa cum mergeam acum lângă Denys. Dintr-un motiv sau altul, când eram în preajma lui Denys, parcă mă simţeam mai aproape de acei ani de la Green Hills. Poate datorită faptului că vedeam în el un războinic fermecător şi cât se poate de priceput şi asta-mi aducea aminte de războinica din mine, de partea aceea din Lakwet pe care încă o purtam cu mine.

Lăsaserăm în urmă arborii de cafea, hăţişurile de mărăciniş şi o albie îngustă, şerpuitoare în care scânteiau pietrele de cuarţ. Sus de tot, dealul se

aplatiza şi forma un fel de platou, iar de acolo puteam să privim la Valea Marelui Rift, la piscurile şi crestele sale ca nişte bucăţi dintr-un bol spart. Ploaia încetase într-un sfârşit, dar o pătură ameninţătoare de nori zăbovea deasupra masivului Kilimanjaro, înspre sud, cu vârful lui plat pictat cu zăpadă şi umbre. Spre est şi spre nord, Rezervaţia Kikuyu se întindea de-a lungul câmpiei cu coline până la Mount Kenya, la o sută cincizeci de kilometri.

— Acum vezi de ce prefer să fiu aici decât oriunde altundeva, a spus Karen. Denys vrea să fie îngropat aici.

— O pereche de vulturi au cuibul undeva în apropiere, a zis el. Îmi place ideea că vor să pluti nobil deasupra rămăşiţelor mele.

Şi-a mijit ochii când s-a uitat spre soare, avea chipul bronzat şi sănătos, iar picioarele lui lungi făceau umbre stacojii. De-a lungul spatelui, între omoplaţi, avea o singură dâră de transpiraţie, şi mânecile cămăşii albe de bumbac îi erau suflecate peste braţele fine şi bronzate. Nu mi-l puteam închipui altcumva decât aşa: cu fiecare centimetru din corpul lui cât se poate de viu.

— Populaţia kikuyu îşi lasă morţii afară ca să-i mănânce hienele, am zis. Dacă am putea alege, aş prefera şi eu tot vulturii.

28

În septembrie, Ringleader a alergat din toate puterile la St. Leger şi s-a clasat al doilea, fără nici o ezitare sau tresărire, fără să i se umfle tendoanele, fără să-şi dea de gol trecutul cu probleme, de parcă era ca nou. În timp ce stăteam la marginea ţarcului pentru câştigători şi îl priveam pe D. cum primeşte cupa de argint, m-am simţit mulţumită de munca pe care o depusesem, de faptul că îl citisem pe Ringleader şi văzusem ce

trebuie să fac eu ca el să fie iar grozav – aşa cum era menit să fie.

Toată lumea venise în oraş pentru cursă. Eastleigh era plin de rândaşi şi de antrenori, aşa că D. s-a îngrijit să mi se înalţe un cort pe peluza clubului, cu un ţăruş cu numele meu în faţa lui. Nu era fabulos. Trebuia să mă îndoi de mijloc pentru a intra, apoi să mă târăsc pe sub plasa de ţânţari, dar Berkeley a crezut că ar putea să fie amuzant să bem un pahar înăuntru. A venit cu o sticlă rece şi ne-am aşezat pe nişte scaune, în faţa cortului.

Ca de obicei, era îmbrăcat în haine frumoase, dar era palid. Părea că şi slăbise între timp, dar când l-am întrebat de sănătate m-a repezit.

— Vezi acolo? a arătat el înspre o căsuţă nu departe de noi, aflată într-o pădurice de eucalipţi.

Era făcută din stuc, avea o uşă rotunjită şi propria grădină miniaturală – părea desprinsă dintr-o carte de poveşti.

— Acolo a locuit Denys ani la rând… înainte să se mute la Ngong.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre Denys şi baroneasă. Sunt îndrăgostiţi, nu-i aşa?

Berkeley m-a privit o clipă în ochi.

— Ar fi trebuit? Credeam că nu te interesează.

Am rămas în tăcere câteva minute, în timp ce el ne-a umplut iar cupele cu şampanie. Nenumărate bule s-au înălţat într-o spumă de culoarea untului.

— Oricum, nu ştiu sigur cât va dura.

— Pentru că Denys nu poate fi prins?

— Există „a te aşeza la casa ta“ şi există Denys. I-a adus un inel din Abisinia – e dintr-un aur atât de moale, că poate fi potrivit pe orice deget. De atunci ea-l poartă de parcă-ar fi un inel de logodnă, dar, de fapt, interpretează totul greşit. Nu că n-o iubesc pe Tania – a folosit numele de alint pe care i-l dăduse Denys –, o iubesc. Dar n-ar trebui să uite cine e Denys. Nu o să reuşească să-l domesticească. Cu siguranţă nu ăsta e drumul spre inima lui.

— Dacă simte că e ţinut în hăţuri, de ce s-a mutat acolo?

— O iubeşte, bineînţeles. Iar unele lucruri sunt mai uşoare aşa.

Şi-a pieptănat distras mustaţa cu degetele.

— În ultima vreme ea a avut parte de nişte bătăi de cap absolut îngrozitoare. Probleme cu banii.

— Sunt sigură că ai auzit despre circul cu mama mea.

— A, da, s-a strâmbat. Văduva Kirkpatrick şi acoperişul prin care picură.

— Încă mă simt umilită.

— Oricum, chiria de la Mbagathi ar fi fost ca o picătură într-un ocean.

Ochii i-au lucit o clipă la gluma făcută, apoi a continuat:

— Care sunt relaţiile cu mama ta acum?

— Să fiu a naibii dacă ştiu. Am auzit că stă pe undeva prin oraş. Întreaga situaţie e din ce în ce mai bizară. De ce sunt oamenii atât de complicaţi?

El a ridicat din umeri.

— Cum ai vedea relaţia ta cu ea – dacă ar putea să fie cum vrei tu?

— Sincer, nici nu ştiu ce să spun. Poate aş vrea să-mi pese mai puţin. A fost plecată aşa de mult timp, încât nu mi-am putut închipui că reuşeşte încă să mă rănească… am răspuns cu glas pierit.

— Tatăl meu a murit când eram mic. La început am crezut cu toţii că a fost mai bine aşa. S-au simplificat o mulţime de lucruri. Dar odată cu trecerea timpului… ei bine. Hai să zicem că am dezvoltat o teorie conform căreia doar cei care nu mai sunt printre noi îşi lasă cu adevărat amprenta. Şi încă tot nu simt că m-am lămurit complet cum stă treaba. Poate că noi nu supravieţuim niciodată familiilor noastre.

— O, Doamne. Asta ar trebui să mă înveselească?

Sub mustaţă, buzele i s-au întins într-un zâmbet şters.

— Îmi pare rău, draga mea. Măcar Tania nu s-a supărat pe tine din cauza comportamentului urât al mamei tale; sunt convins de asta. Mai târziu mă duc călare până acolo, la cină. Vino cu mine.

Am dat din cap că nu.

— Aş vrea să mă culc devreme.

— Ai atâta energie cât zece bărbaţi şi ştii asta, m-a fixat el cu o privire pătrunzătoare. Cred că tânjeşti după Denys, şi, dacă e aşa, draga mea, să ştii că el e…

— Nu, Berkeley, l-am întrerupt. Nu mă mai avertiza, nu-mi da sfaturi. Pot să mă apăr şi singură, mulţumesc mult, iar dacă e să primesc nişte lovituri, o să găsesc o modalitate să le încasez, în regulă? Am o ţeastă destul de tare.

— Aşa e, a recunoscut el, deşi nu sunt sigur că există cineva care să aibă una chiar atât de tare. Mai ales în ceea ce priveşte lucrurile de genul ăsta.

Am terminat sticla, el a plecat la Ngong, iar eu am aprins lampa şi m-am ghemuit pe patul de campanie din cort, scoţând din raniţă micul volum *Fire de iarbă*. Cu câteva luni în urmă plecasem cu el precum un hoţ – şi încă nu-mi venea să-l înapoiez, cel puţin nu încă. Am deschis cartea şi am citit – *Cred că m-aş întoarce să trăiesc cu animalele*. Mi-am dat seama că poezia aceea mă emoţiona pentru că Denys mă recunoscuse în ea. Independenţa şi spiritul meu liber. Whitman preamărea legătura cu lucrurile sălbatice şi cu sălbăticia – şi asta era o parte şi din mine, şi din Denys. Am văzut lucrurile acestea unul la celălalt indiferent ce altceva era adevărat sau posibil.

O pală de vânt a ridicat pânza de la intrarea în cort şi frânghia. Printr-un triunghi format de pânza pentru ţânţari am văzut cum noaptea pulsa. Pe cer erau o mulţime de stele, toate aproape de mine şi toate limpezi.

29

În noiembrie, Karen a organizat o partidă de vânătoare şi m-a invitat să merg şi să stau la ea câteva zile. Prinsă la mijloc între Boy şi Jock şi un şir nou şi tulburător de gânduri despre Denys, o parte din mine se întreba dacă e chibzuit să accept invitaţia ei – dar am făcut-o.

Când am ajuns, Denys şi Karen făceau pe gazdele pentru oaspeţii care le umpluseră casa, printre care şi Ginger Mayer, pe care nu o cunoscusem până atunci, dar despre care auzisem de la Cockie. Se părea că fusese amanta lui Ben ani buni şi, cumva, cele două femei rămăseseră prietene. Când am ajuns, amândouă erau pe peluză şi jucau un joc care aducea puţin cu golful şi puţin şi cu crichetul, pentru care foloseau rachete de squash, ciocănaşe de crochet şi chiar o biciuşcă. Ginger era îmbrăcată cu o rochie de mătase largă, pe care o înnodase între picioare ca să devină o fustă-pantalon. Era frumoasă, avea un păr castaniu cu bucle mici, şi pistrui. Ea şi Cockie semănau cu două surori în timp ce fugeau una în jurul celeilalte ca să lovească mingea jerpelită de piele cusută.

— Sunt uimită să te văd aici, i-am spus lui Cockie atunci când a venit să mă salute. Credeam că nu-ţi vorbeşte Karen.

— Tot nu-mi vorbeşte, nu chiar, dar se pregăteşte un armistiţiu. Poate pentru că a obţinut într-un final ce îşi doreşte.

Amândouă am privit spre locul de pe verandă de unde Denys şi Karen inspectau zeci de sticle de vin, ca adevăraţii stăpâni ai casei.

— Cum merg lucrurile cu Jock?

— Am ajuns într-un impas, cred. Am încercat să-l presez să-mi acorde divorţul, dar nu-mi dă nici un răspuns. Nu unul rezonabil, în orice caz.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar totul va trebui să se lămurească în curând, nu-i aşa? Chiar şi cele mai groaznice lucruri se termină odată şi-odată… aşa reuşim să mergem mai departe.

Când a ţopăit înapoi la jocul ei cu racheta, am intrat în casă – Karen se întrecuse pe sine, am văzut asta. Peste tot erau flori şi lumânări, iar pe masă era cea mai bună veselă de porţelan a ei. Fiecare suprafaţă şi cadru fuseseră perfect aranjate şi urmau o scenografie care să te facă să te simţi bine şi, de asemenea, care să stârnească admiraţia. Karen putea să picteze şi să scrie, dar asta era o altfel de artă şi se descurca de minune şi cu ea.

— E vreo ocazie specială? am întrebat-o.

— Nu chiar. Sunt atât de fericită, că nu vreau să ţin asta doar pentru mine.

Apoi a plecat ca să-i dea instrucţiuni lui Juma cu privire la ceva din meniu, iar eu am rămas pe loc şi mi-am adus aminte de ceea ce îmi spusese cu luni în urmă – că *avea de gând* să fie fericită. În spatele cuvintelor ei se citea o hotărâre pură, iar aici se afla prada ei, de parcă o urmărise şi o vânase. Alergase din toate puterile la cursa vieţii şi câştigase marele premiu.

Când a venit momentul cinei, servitorii s-au îmbrăcat cu sacouri, şi-au pus mănuşi albe şi ne-au servit şapte feluri de mâncare, în vreme ce Karen, în capul mesei, dirija totul cu uşurinţă folosindu-se de un clopoţel de argint. Când mai fusesem la ea, purtase rochii albe, simple şi cămăşi până-n talie, dar acum era îmbrăcată într-o rochie bogată de mătase de culoarea prunei. Buclele ei închise la culoare erau ţinute de o panglică cu strasuri. Faţa îi era foarte pudrată şi ochii erau puternic conturaţi cu kohol. Arăta uluitor, dar evident că nu pe mine dorea să mă impresioneze.

Îmi adusesem una din cele două rochii de oraş pe care le aveam, dar probabil că nu era destul de sofisticată şi eram îngrijorată că, astfel, voi ieşi în evidenţă. Dar asta nu era singura mea problemă. Toată lumea părea să ştie aceleaşi glume şi aceleaşi cântece. Denys şi Berkeley studiaseră la Eton şi era o melodie pe care o tot cântau, un fel de imn închinat canotajului, care ne îndemna să

vâslim împreună, în acelaşi timp cu toate ramele, iar Denys cânta cel mai tare, cu vocea lui frumoasă şi pătrunzătoare de tenor. Râsetele şi vinul erau la discreţie şi nu puteam să scap de sentimentul că mă aflu oarecum în afara lumii mele. Eram de departe cea mai tânără persoană invitată şi cea mai provincială. Karen începuse să-mi spună „copila“, ca atunci când a întrebat-o pe Ginger: „Nu-i aşa că Beryl e cea mai încântătoare copilă din câte-ai văzut?“

Ginger se afla în stânga mea la masă. Tot ce ştiam despre ea era ce-mi spusese Cockie, că fusese amanta lui Ben. Şi-a scuturat scrumul ţigării într-o scrumieră de sticlă şlefuită şi mi-a spus:

— Mergi ca o pisică. Ţi-am mai spus cineva asta?

— Nu. E un compliment?

— Bineînţeles că e!

A dat din cap în direcţia mea, astfel încât buclele ei roşcate au tremurat.

— Deloc nu eşti ca femeile de pe-aici, nu-i aşa?

Ochii ei albaştri erau enormi şi pătrunzători. Deşi am simţit cum mă agit puţin sub privirea ei scrutătoare, nu voiam să bat în retragere.

— Oare există doar un gen de femeie?

— E răutăcios ce spun, dar uneori se pare că aşa e. Tocmai m-am întors de la Paris unde absolut toată lumea purta aceeaşi rochie Lanvin şi perle. După două minute nu mai era o noutate.

— N-am călătorit niciodată, i-am spus.

— O, trebuie neapărat să faci asta, a insistat ea, chiar dacă e doar ca să te întorci acasă şi să vezi locul ăsta aşa cum e el cu adevărat. Aceasta e partea mea preferată.

După ce s-a ridicat masa, aproape toată lumea s-a adunat în jurul căminului de piatră, pe scaune ori bănci sau pe perne mari umplute. Karen s-a aşezat într-un colţ de parcă ar fi fost o operă de artă, ţinând în mână un portţigaret lung din lemn de abanos şi în cealaltă un pocal de sticlă roşie. Denys

s-a aşezat lângă ea, iar când m-am apropiat de ei i-am auzit vorbind despre Voltaire. Se întreceau să-şi termine unul altuia propoziţiile. Arătau ca o singură persoană făcută din două jumătăţi sau din două părţi gemene, de parcă stătuseră mereu aşa, aproape unul de altul, cu ochii vii.

A doua zi m-am trezit devreme ca să merg la vânătoare cu bărbaţii. Am împuşcat mai multe raţe decât toţi, cu excepţia lui Denys, dar pe el l-au felicitat ceilalţi, bătându-l prieteneşte pe spate.

— Dacă nu sunt atent, o să ajungi să tragi mai bine decât mine, a zis Denys punându-şi puşca Rigby pe umăr.

— Ar fi atât de groaznic?

— De fapt, ar fi minunat.

Şi-a mijit ochii în direcţia soarelui.

— Mereu mi-au plăcut femeile care au o ţintă bună şi care călăresc şi mai bine… genul care se descurcă singure şi care-i ţin pe ceilalţi în alertă. Alţi bărbaţi pot să le păstreze pe cele modeste şi timide.

— Aşa a fost şi mama ta? De la ea ai învăţat să apreciezi astfel de femei?

— Da, a fost o femeie puternică. Şi ar fi fost o mare aventurieră dacă n-ar fi avut atâtea pe cap.

— Nu te atrage viaţa de familie.

Era o afirmaţie. Începeam să-mi dau seama tot mai bine cum era el de fapt.

— E îngrozitor de constrângătoare, nu-i aşa?

— Asta înseamnă că Africa e leacul, opusul îngrădirii. Te-a dezamăgit vreodată? Adică poţi să-ţi închipui că şi locul ăsta te-ar putea sufoca?

— Niciodată, a zis el simplu, fără să stea deloc pe gânduri. Mereu se iveşte ceva nou. Pare să se reinventeze mereu, nu-i aşa?

— Aşa e, i-am dat dreptate.

Era exact ce îmi doream să-i fi spus lui Ginger cu o noapte în urmă, era ceea ce credeam, fără să pot să-mi dau bine seama de asta. Kenya îşi schimba mereu înfăţişarea şi ţi se arăta mereu alta.

Nu trebuia să iei vaporul şi să pleci ca să vezi asta. Trebuia doar să te uiţi.

Când Denys a început să calce cu picioarele lui lungi, am ţinut pasul cu el, încălţată cu cizmele mele pline de noroi, şi am simţit cu adevărat că el şi cu mine suntem aproape la fel în mai multe privinţe. Nu puteam să concurez cu Karen în privinţa rafinamentului şi-a inteligenţei. Nici n-aş fi fost în stare să fac asta vreodată… dar nici ea nu avea ce aveam eu.

Când ne-am întors la Mbogani, în curte se aflau două automobile splendide şi două noi perechi se alăturaseră petrecerii – domnul şi doamna Carsdale-Luck, cuplul acela bogat care deţinea excelenta fermă de cai numită Inglewood, în nord, la Molo, şi John Carberry şi frumoasa lui soţie, Maia, care aveau o fermă de cafea tot în nord, în apropiere de Nyeri, pe coastele îndepărtate ale lanţului muntos Aberdare.

După câte se pare, Carberry era un aristocrat de origine irlandeză, dar eu n-aş fi ghicit asta niciodată. Era înalt, robust, avea părul deschis la culoare şi vorbea cu un vădit accent american, pe care-l căpătase, după cum mi s-a spus, când renunţase la Irlanda şi la moştenirea lui.

Karen mi l-a prezentat drept „lordul Carberry“, însă el mi-a scuturat mâna cu veselie şi a corectat-o – „J.C.“, aproape lungind cuvântul. Maia era tânără şi încântătoare în mătasea uşoară de vară, în dresuri dantelate şi cu pantofi care o făceau să plutească pe lângă doamna Carsdale-Luck, care era îmbrăcată fără gust şi demodat şi care îşi făcea vânt cu evantaiul tot plângându-se de căldură.

— Săptămâna viitoare J.C. şi cu mine mergem în America, le explica Maia lui Karen şi doamnei Carsdale-Luck. O să-mi închei acolo pregătirea de pilot.

— Câte ore ai până acum? a întrebat-o Denys cu interes.

— Doar zece, dar J.C. zice că atunci când zbor sunt ca peştele-n apă.

— Mor de nerăbdare să ajung şi eu acolo sus, a zis Denys. Am primit atestatul în război, dar apoi n-am mai avut ocazia să mă reapuc de treaba asta. De fapt, n-am avut nici un afurisit de avion.

— Vino să zbori cu al nostru, a zis J.C. O să-ţi telegrafiez când ne întoarcem.

— N-ar trebui să ai o pregătire temeinică? a întrebat precaută Karen.

— E ca mersul pe bicicletă, a răspuns J.C. în doi peri, iar apoi cei doi bărbaţi au mers să examineze o puşcă nouă.

Aeroplanul era o noutate absolută pentru mine. De cele câteva ori când văzusem vreunul sus, deasupra mea, brodând cerul albastru deschis cu nori de fum, mi se păruse o aiureală nepotrivită mie, ca o jucărie. Dar era clar că Denys era pasionat de zbor, şi la fel şi Maia.

— Nu te îngrozeşte gândul că s-ar putea să cazi din cer? a întrebat-o cu scepticism doamna Carsdale-Luck, continuând să-şi facă vânt cu mâna ca să-şi răcorească faţa şi gâtul umede.

— Fiecare cu ce-i place, a zâmbit Maia, şi i-a apărut o gropiţă pe obrazul ei rozaliu. Măcar ar fi o bufnitură ca la carte.

30

Fratele lui Berkeley, Galbraith Cole, era proprietarul moşiei Kekopey. Aceasta se afla pe malul vestic al lacului Elmenteita, în apropierea unui izvor cu apă termală. Masaii numeau acele pământuri „locul unde verdele albeşte“, căci carbonatul de sodiu ieşea mereu bulbucind la suprafaţă şi era purtat de vânt într-o parte, ca zăpada. Îl simţeai în gât şi ochii te usturau din cauza lui, dar se zicea că apele erau medicinale. Adeseori oamenii se îmbăiau acolo, alungând şerpii şi scorpionii. Nu aveam de gând să fac aşa

ceva nici pentru toată apa caldă din lume, dar am călărit fericită alături de D. până la Kekopey, unde aveam să sărbătorim Boxing Day[23]. Aveam nevoie de o schimbare de peisaj şi credeam că o să ne distrăm.

Când am sosit, Denys şi Berkeley erau instalaţi în faţa focului, cu cocktailuri în mână. Ajunseseră acolo în miez de noapte, după ce maşina li se stricase şi fuseseră nevoiţi să închirieze nişte cai din Gilgil. Karen rămăsese la Mbogani.

— Întâi am încercat să reparăm arcurile cu bicele de piele, dar era prea întuneric ca să mai vezi ceva, a explicat Berkeley. În cele din urmă am luat raţele şi ne-am văzut de drum.

— Douăzeci şi trei de kilograme de raţe, a adăugat Denys.

— Al naibii miracol că nu v-au atacat leii, a zis D.

— La asta mă gândeam şi eu, a spus Berkeley, sau încercam să nu mă gândesc.

Denys ne-a salutat şi m-a pupat pe obraz.

— Beryl, ce bine arăţi!

— Nu-i aşa? a zis Berkeley.

— Berkeley are un simţ aparte şi ştie ce vor femeile să audă, a spus Nell, soţia lui Galbraith.

Era micuţă şi cu părul de culoare închisă, aşa cum era şi Karen, dar fără pudră şi kohol, şi fără inteligenţa sclipitoare a acesteia.

— Beryl oricum ştie că e frumoasă, a zis Denys. Era frumoasă când s-a uitat în oglindă de dimineaţă. Ce s-ar fi putut schimba oare între timp?

— Nu fi afurisit, Denys! l-a dojenit Nell. Tuturor femeilor le place să fie flatate din când în când.

— Şi dacă nu ar fi aşa? Şi dacă pur şi simplu s-ar plăcea pe ele însele şi nimeni n-ar mai trebui să se dea peste cap ca să le flateze? Oare n-ar fi totul mai simplu atunci?

— Acum e vorba doar despre nişte complimente, Denys, a spus Berkeley. Nu dramatiza!

— Înţeleg ce vrea să zică. Şi, sincer acum, cât de departe poţi să ajungi doar cu frumuseţea? Dar cu forţa? Sau cu îndrăzneala? am întrebat eu.

— O, Doamne, a râs Berkeley înspre Nell. Acum s-au aliat împotriva mea.

În sufragerie Nell pregătise mai multe rânduri de cupe pline cu şampanie. Am dat repede una pe gât şi am simţit cum bulele mă înţeapă în nas, apoi le-am dus câte o cupă lui Berkeley şi lui Denys.

— Şampania este absolut *obligatorie* în Africa, am încercat să-l imit cât mai bine pe Berkeley.

El a râs şi şi-a mijit ochii.

— Şi în tot acest timp am crezut că vorbesc de unul singur.

Am dat din cap că nu.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit, Diana, a zis Denys încetişor, şi am simţit cum cuvântul pâlpâie în mine de parcă ar fi fost viu.

*

Pentru cină se pregătise un purcel la proţap, deasupra unui foc de lemne, şi mai erau şi alte delicatese pe care nu le mai văzusem de mult timp – pastă de merişoare, castane coapte şi budincă Yorkshire. La masă am stat vizavi de Denys, care nu se putea opri din mâncat.

— Am obţinut un permis special pentru fildeşi, aşa că după Anul Nou o să fiu plecat trei luni într-un safari, a zis el. S-ar putea să-mi umplu buzunarele cu castanele astea.

— Săracul Denys, a spus D.

— Pe naiba! O să se îmbogăţească! a zis Berkeley.

— Unde mergi de data asta? l-am întrebat.

— Înspre Tanganika.

— Ăla e teritoriul masailor, a zis D.

— Da. Nu prea sunt drumuri pe-acolo, dar vânat s-ar putea să fie destul, dacă nu mă lasă baltă camioneta.

— Ar trebui să iei şi biciul, pentru orice eventualitate, i-am sugerat.

— Ha! Da. Aşa o să fac, a zis şi apoi şi-a umplut iar farfuria.

După cină au urmat jocuri, apoi s-a fumat în faţa şemineului, după care am băut coniac – pentru mine totul se mişca cu două viteze: una care trecea greu, cu greutatea unei lumi îngheţate, şi alta pe jumătate sfârşită. Nu reuşeam să-mi explic de ce era aşa, dar nu puteam să-mi imaginez că aş fi putut pleca sau rata şi cea mai mică ocazie de a fi aproape de Denys. Ceva se aduna în mine, se ridica la suprafaţă de sub piele – un sentiment pe care nu puteam să-l numesc.

Când D. a fost gata de plecare, aveam trei scuze diferite pentru a rămâne. Nu cred că a crezut nici una dintre ele, dar şi-a luat pălăria, ne-a urat noapte bună şi mi-a aruncat o ultimă privire îndoită înainte să dispară în noapte. *Nu fac nimic nechibzuit*, voiam să-i spun, însă desigur că nu era adevărat.

A fost nechibzuit să rămân singură cu Denys în faţa şemineului, după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare, şi să mă frământ cum să mă apropii de el, când el era al lui Karen. Nechibzuit şi greşit, şi totuşi doar la asta mă gândeam. Doi buşteni carbonizaţi ardeau mocnit pe grătar. Lumina roşiatică scotea în evidenţă, într-un mod fascinant, conturul braţelor lui puternice.

— Vorbeşti despre safari de parcă acolo poţi să găseşti ceva esenţial, i-am spus. Doar acolo. Aşa simţeam şi eu despre ferma tatei, în apropiere de Njoro.

— Frumos ţinut.

— Cel mai bun.

— Când am început să merg în safari, nu existau camioane. Hamalii cărau totul şi trebuia să-ţi

croieşti drum c-o macetă. Mai auzeai şi tot felul de poveşti sinistre… despre vânători şi servitorii care cărau puştile şi care erau găsiţi străpunşi sau sfâşiaţi de animale. Un bivol african încolţit i-a smuls unuia faţa cu un corn. În apropiere de Longonot, un altul a speriat un leu şi s-a trezit cu stomacul sfârtecat. Totul era mai sălbatic, inclusiv ţinutul. Simţeai că nu prea ai şanse de izbândă când te aventurai în astfel de expediţii.

— Doar nu eşti nostalgic când te gândeşti la oamenii ăia sfâşiaţi!

I-am zâmbit, iar când a zâmbit şi el i s-a încreţit pielea din jurul ochilor şi un colţ al buzelor i s-a ridicat mai mult într-o parte decât în cealaltă. Începeam să devin o bună cititoare a feţei lui. Aş fi putut să închid chiar atunci ochii şi să-l văd aievea.

— În ultimul safari, clientul a vrut patru feluri de vin la fiecare masă. Am cărat după noi un răcitor cu gheaţă şi nişte piei de urs pe post de covoraş.

— Eu n-aş vrea nimic din toate astea, doar stelele.

— Asta vreau să zic. Dacă un client vrea să fie în sălbăticie, cel puţin să încerce să simtă asta. Să vadă lucrurile aşa cum sunt de fapt. El vrea trofeul, dar ce reprezintă acesta dacă el n-a fost cu adevărat acolo?

— O să mă iei şi pe mine cândva? Vreau să văd şi eu… înainte să dispară totul.

— Bine. Cred că tu o să înţelegi.

— Şi eu cred că o să înţeleg.

Servalul pe care Galbraith îl ţinea pe post de animal de companie a venit în căutare de resturi de la cină sau de mângâieri. S-a rostogolit pe jos la picioarele lui Denys, arătându-şi blana deschisă la culoare, cu pete, de pe burtă. Focul aproape că se stinsese, iar noaptea era şi ea pe sfârşite. Denys s-a ridicat şi s-a întins tare, iar eu am vorbit repede, mânată de instinct.

— Pot să rămân cu tine?

— Ar fi o idee bună?

Îl luasem prin surprindere.

— Credeam că tu şi Tania sunteţi prietene.

— Nu văd ce-are a face una cu alta.

Nu era adevărat, dar nu ştiam cum să exprim ce simţeam cu adevărat, că voiam să-mi petrec acea noapte cu el. Doar o noapte, apoi aveam să renunţ pentru totdeauna la orice speranţă de-a fi cu el.

— Şi noi suntem prieteni, nu-i aşa?

S-a uitat la mine ţintuindu-mă cu privirea, şi oricât de senină eram – sau încercam să fiu – am simţit cum privirea lui îmi pătrunde până-n străfunduri şi mă răscoleşte. Eram la un pas unul de celălalt, iar el şi-a întins mâna ca să-mi atingă obrazul cu vârful degetelor. Apoi, fără să-mi dea un răspuns, s-a întors şi a ieşit în hol, îndreptându-se spre camera lui. L-am urmat câteva minute mai târziu. Totul era cufundat în beznă, aşa că a trebuit să mă strecor pe uşa pe care-o lăsase deschisă. Am simţit podelele de lemn sub picioare, netede şi silenţioase, şi am simţit întunericul ca de bumbac ca pe un animal care mă încolţea. Nici unul din noi n-a vorbit şi n-a scos vreun sunet, dar am simţit unde e şi am mers înspre el. M-am apropiat pas cu pas, pe pipăite.

31

Când m-am trezit, era întuneric beznă. Denys era lângă mine. Respira liniştit şi egal, iar când ochii mi s-au limpezit, am desluşit linia lungă a şoldului său, cu un picior aruncat neglijent peste celălalt. Îmi mai imaginasem noaptea asta de dragoste – puterea braţelor sale şi gustul pe care-l va fi având –, dar nu mă gândisem niciodată cum va fi după, ce ne vom spune, cum ne va schimba asta, ori nu. Ce stupid fusese! Mi-am dat seama că mă aflam într-o mare încurcătură.

În timp ce-l priveam, a deschis ochii. Pentru o clipă totul a încetat să se mai învârtă şi a

încremenit. El n-a clipit şi n-a privit în altă parte, iar, când s-a întins să mă tragă sub el, s-a mişcat încet şi voit. Prima dată făcuserăm dragoste în grabă, de parcă nici unul din noi nu voia nici măcar să-şi tragă sufletul sau să se gândească la consecinţe. Acum timpul se oprise de tot, iar noi ne opriserăm odată cu el. Casa era tăcută. Noaptea de după fereastră tăcuse şi ea, şi doar corpurile noastre, pătate de umbre, mai existau. Ne lipeam unul de altul ca să ne apropiem şi mai mult, să răzbatem prin ceva – însă nici măcar atunci nu mă gândeam *Asta e dragostea care o să-mi schimbe viaţa*. Nu mă gândeam *Acum nu-mi mai aparţin*. Eu doar l-am sărutat, topindu-mă, şi s-a săvârşit.

Când Denys a adormit iar, m-am îmbrăcat fără să fac zgomot, am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre grajdurile lui Galbraith ca să împrumut un cal. Ştiam că a doua zi va trebui să dau nişte explicaţii pentru calul lipsă, dar măcar faţa mea nu avea să mă dea de gol, căci n-aş fi putut să ascund ce se întâmplase. Calul era un pursânge arab cu mers sigur, şi, deşi era încă întuneric atunci când am pornit, nu mi-a fost teamă. După câţiva kilometri o lumină pală a început să se întindă pe cer înspre est, iar apoi a răsărit soarele, pur şi clar, de aceeaşi culoare cu flamingii care se odihneau în apa puţin adâncă a lacului Elmenteita. În timp ce m-am apropiat de mal, i-am văzut dezmeticindu-se în grup, de parcă erau cu toţii legaţi laolaltă pe sub apă. Când mâncau, o făceau în grupuri de doi sau trei, cernând apa noroioasă unul pentru celălalt şi târându-şi picioroangele în formă de s.

Văzusem priveliştea asta de sute de ori, dar în acea zi părea să însemne altceva. Lacul era nemişcat ca un înveliş, de parcă ar fi fost prima zi a lumii. M-am oprit ca să adap calul, apoi m-am urcat din nou în şa şi l-am îndemnat să treacă de la pas la trap; flamingii s-au înălţat şi s-au întors, ca o maree. Au zburat într-o parte, deasupra malului, cu pântecele lor deschise la culoare şi cu aripile

strânse, iar apoi au luat-o în direcţia opusă, ca un tot, formând un vârtej de culoare care m-a prins înăuntrul lui. Mi-am dat seama că dormisem până în acea clipă. Din clipa în care tata îmi spusese că ferma era pe ducă, dormisem ori fugisem, sau ambele. Acum vedeam soarele reflectându-se în apă şi auzeam sunetul pe care-l făceau o mie de flamingi în zbor. Nu ştiam ce urma să se întâmple. Ce avea să fie cu Denys şi Karen sau cum avea să se descâlcească ghemul acela de sentimente dinăuntrul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee, dar măcar eram iar trează. Măcar asta era sigur.

Patru zile mai târziu, D. a dat o petrecere de Anul Nou la un hotel pe care-l avea în Nakuru. Toată lumea a venit să sărbătorească în cele mai bune haine, suflând în trompete de hârtie colorată, că 1923 se încheiase şi să poftească să vină 1924 – un an atât de nou, ca o bucată de pânză nepătată. Membrilor formaţiei li s-a promis caviar şi şampanie la discreţie dacă aveau să cânte până la ivirea zorilor. Micul ring de dans parchetat era acaparat de o mulţime zvăpăiată de picioare şi braţe în mişcare.

— Ce-ţi mai face inima? l-am întrebat pe Berkeley când m-a luat la un dans.

Purta o cravată festivă, de un roşu aprins, dar avea nişte cearcăne întunecate şi pielea îi era cenuşie.

— Puţin boţită, dar încă ticăie. Dar a ta?

— Cam ca a ta, de fapt.

Am valsat pe lângă masa la care stăteau de vorbă Denys şi Karen – el, într-un costum de un alb strălucitor, iar ea, într-o rochie bogată, neagră, din tafta, care-i lăsa liberi umerii palizi. Mă durea inima să mă uit la ei. Nu mai vorbisem cu Denys şi nici nu-l mai văzusem de când mă strecurasem afară din patul lui precum un hoţ. Nu mai păstrasem legătura cu Karen de la partida de vânătoare pe care-o organizase, şi nu ştiam cum aş

fi putut să mă port normal cu ei. Acum nici nu mai putea fi vorba de purtare normală.

Când s-a terminat melodia, i-am spus lui Berkeley că mă duc să-mi iau ceva de băut. Mi-a luat o veşnicie să-mi croiesc drum până la bar, iar când am ajuns eu, Karen era deja acolo. Portţigaretul ei lung de abanos sculpta spaţiul dintre noi.

— La mulţi ani, Beryl!

— La mulţi ani!

M-am aplecat s-o sărut pe obraz. Mă simţeam copleşită de vinovăţie.

— Cum eşti?

— Nu-mi văd capul de probleme. Asociaţii mei vor să vând ferma.

— Chiar aşa de prost merg lucrurile?

— Mai mereu.

A muşcat din portţigaret în timp ce a tras din ţigară, iar apoi a suflat fumul încet, fără să se poată citi nimic pe faţa ei. Aşa era Karen. Cuvintele ei erau atât de pline de sensuri, încât te făcea să crezi că ştii totul despre ea, dar era de fapt doar un truc de magician. Adevărul e că îşi păstra mai bine secretele atunci când le rostea cu voce tare.

— Sigur te ajută că-l ai pe Denys aproape, am zis.

Mă chinuiam să fiu naturală.

— Da, înseamnă totul pentru mine. Ştii că mor puţin de fiecare dată când pleacă?

Am simţit că mi se pune un nod în gât. Stilul ei poetic era acelaşi dintotdeauna, dar ceva din tonul ei m-a făcut să mă întreb dacă mă avertiza în vreun fel sau dacă îşi delimita teritoriul. I-am studiat unghiurile feţei prin fumul care se înălţa şi m-am gândit cât de bine se pricepea să citească oamenii. Pentru ea eram „copila“, dar era posibil să îşi fi dat seama că ceva se schimbase. Să fi simţit asta.

— Nu poţi să-i convingi pe asociaţii tăi să-ţi mai dea o şansă?

— Mi-au dat-o deja. Două, de fapt – dar va trebui să fac ceva. De exemplu, să mă mărit.

— Dar nu eşti încă măritată? am bălmăjit.

— Bineînţeles. Doar că mă gândesc la viitor.

M-a privit pe deasupra nasului ei ascuţit.

— Sau poate că o să renunţ la tot şi o să mă mut în China sau la Marsilia.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Uneori… am fantezia asta, că o iau de la început. Cu siguranţă că şi tu ai asemenea fantezii.

— Să plec din Kenya? Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu aş mai fi eu în altă parte.

— Totuşi, s-ar putea să-ţi schimbi părerea într-o bună zi. Dacă suferi suficient de mult.

Mi-a aruncat una dintre privirile ei, după care a plecat.

Mi-am petrecut următoarele ore sprijinită de peretele din spatele formaţiei, punând cap la cap cele ce-mi spusese Karen şi întrebându-mă dacă ştia ce se petrecuse cu Denys. Cu siguranţă că el nu avea să rişte, venind să vorbească cu mine, dar o parte din mine se bucura. Nu ştiam ce i-aş fi putut spune sau ce voiam de fapt. Oriunde priveam, vedeam oameni complicaţi care formau cupluri şi apoi se despărţeau, ca nişte personaje dintr-o melodramă. Vieţile erau un talmeş-balmeş. Se schimbau într-o clipă… atât de repede putea să înceapă sau să se sfârşească ceva. Câteodată, acele lucruri nu păreau atât de diferite, privite din afară. Şi pentru ambele plăteai la fel de mult.

Era aproape dimineaţă când am plecat de la hotelul Nakuru împreună cu D. şi cu Boy Long. Mergeam între ei, uşurată că noaptea se încheiase în cele din urmă. O singură dată m-am aflat faţă-n faţă cu Denys în acea seară – la un moment dat, la bar, când privirile noastre s-au întâlnit şi nu s-au mai desprins. Apoi Karen şi-a pus mâna pe umărul lui, el s-a întors şi asta a fost tot. Acum mă simţeam pleoştită şi aveam ochii înroşiţi. De aceea poate că nu mi-am dat seama de la început ce se-

ntâmplă. Jock a apărut de nicăieri şi a început să traverseze strada împleticindu-se în direcţia noastră, strigând cuvinte pe care nu le înţelegeam. Până şi simpla lui prezenţă m-a şocat.

— Trebuia să ai grijă de ea, a îngăimat înspre D.

Avea o privire sălbatică, neclară.

Am simţit cum Boy se încordează. A vrut să se repeadă la Jock, dar D. a făcut un pas în faţă şi a zis:

— Haide să vorbim ca nişte bărbaţi şi să te linişteşti.

— Pe mine nu mă face nimeni de ruşine! a strigat Jock şi, înainte să mai apucăm să spunem ceva, a lovit cu furie înspre D., ratându-l la milimetru, în vreme ce mie mi-a îngheţat sângele-n vine.

Aflase cumva de Denys – doar la asta am putut să mă gândesc.

D. s-a tras în spate şi aproape că s-a dezechilibrat. Mi-am dat seama că era uluit şi poate că şi panicat. Boy se săturase de toată tărăşenia şi a dat să-i prindă braţul lui Jock, dar acesta s-a dezlănţuit, s-a tras dinspre Boy şi a mai lovit o dată. De data asta pumnul l-a izbit pe D. în bărbie, cu o forţă îngrozitoare. D. s-a clătinat şi a căzut într-un genunchi, de parcă rămăsese fără suflare. Boy s-a repezit la el, dar Jock lovea frenetic în stânga şi-n dreapta, mugind ceva despre cum vrea să se simtă răzbunat.

Dar chiar dacă ieşise la iveală că fusesem cu Denys, ce avea de-a face cu D.? De ce Dumnezeu să te răzbuni pe un bătrân, şi încă pe unul nevinovat? Nimic nu mai avea nici o logică, iar Jock era atât de beat, că îi împietrise sufletul – bătăuş, costeliv şi sălbatic.

— Opreşte-te! am ţipat. Este D.! D.! Opreşte-te!

L-am tras în spate şi l-am lovit cu pumnii, dar m-a împins cu uşurinţă într-o parte. Am căzut cu o bufnitură, apoi m-am ridicat.

D. căzuse într-o parte şi stătea încovoiat pe jos, protejându-şi capul cu braţele, iar Jock l-a atacat din nou.

— Opreşte-te, opreşte-te! am continuat să ţip.

Eram îngrozită că Jock putea să-l omoare.

Am strigat la Boy să fugă şi să cheme ajutoare de la hotel, şi s-a întors într-un final cu mai mulţi bărbaţi care s-au băgat între Jock şi D. L-au ţintuit pe Jock într-o parte a clădirii, iar el se zbătea să scape din mâinile lor, cu faţa roşie de furie.

— Căţea egoistă! mi-a strigat. Ai crezut că poţi să ţi-o tragi ca o curvă jegoasă fără să aflu? Credeai că n-o să ripostez?

S-a smucit dintr-odată cu mare putere, eliberându-se din mâinile celor care-l ţineau şi, clătinându-se, a început să alerge în josul străzii, pierzându-se în întuneric.

D. era ca vai de el. Am reuşit cu greu să-l ducem la infirmerie – ochii i se umflau tot mai mult din cauza rănilor, din gură şi din nas îi curgea sânge. A fost chemat de urgenţă un chirurg, iar Boy şi cu mine am aşteptat ore întregi să fie cusut şi să i se pună ghipsul. Braţul îi era rupt în trei locuri, gâtul – luxat, falca – dislocată. Când chirurgul ne-a explicat cât de grave erau rănile lui D., mi-am îngropat faţa în mâini, copleşită de ruşine. Nechibzuinţa mea îl aţâţase pe Jock. Ar fi trebuit să ştiu de ce era în stare. Numai eu eram vinovată.

— O să se facă bine? l-am întrebat pe chirurg.

— În timp. O să-l ţinem aici câteva săptămâni, zic eu, iar când o să se întoarcă acasă o să aibă nevoie de o infirmieră.

— O să ne ocupăm de orice are nevoie, l-a asigurat Boy.

După ce chirurgul a plecat, m-am gândit că Jock a luat-o la fugă, s-a pierdut în noapte şi ar putea să scape basma curată.

— Ar trebui totuşi să ne adresăm autorităţilor, i-am spus lui Boy.

— D. nici nu vrea să audă. Te protejează… ne protejează pe amândoi, probabil, dar şi pe el. Ce ar zice cei din Comitetul de Vigilenţă dacă l-ar vedea atât de vulnerabil?

— Cred că ai dreptate… dar tot nu mi se pare corect.

— Corect şi greşit sunt idei care n-au mereu de-a face cu astfel de cazuri.

— Aşa să fie? l-am întrebat, gândindu-mă îngrozită şi cu durere la vina pe care o purtam pentru tot ce se întâmplase.

În cele din urmă, când am avut voie să intru la D., am văzut cât de groaznic arăta: falca şi fruntea îi erau vinete, avea un aparat ortodontic şi ghips, sângele îi încleiase părul alb şi chipul îi era contorsionat de durere. L-am luat de mână.

— Îmi pare atât de rău.

D. nu putea să vorbească, însă a dat încet din cap. Albul ochilor i se înroşise. Arăta incredibil de fragil şi de bătrân.

— Pot să te ajut cu ceva?

El doar şi-a întors capul pe pernă.

Când D. s-a mişcat, respiraţia i s-a îngreunat şi s-a strâmbat de durere până când a reuşit să respire iar regulat. Vreme îndelungată am privit cum i se ridică şi îi coboară pieptul, iar în cele din urmă a adormit.

32

În săptămânile care au urmat, mi-au ajuns la ureche în Soysambu tot felul de bârfe, de peste tot din colonie. Atenţia pe care o primisem după cursa de la St. Leger îi făcuse pe oameni să clevetească din nou despre Boy. Jock auzise şi a hotărât că nu mai putea să-ndure. Acum toată lumea ştia cum stăteau lucrurile în căsnicia mea. Poate că ştiuse dintotdeauna – dar, din fericire, nu am auzit absolut nimic despre noaptea pe care-o petrecusem

cu Denys. Acel secret era cumva foarte bine păstrat, chiar dacă nimic altceva nu era.

D. a rămas în oraş să se întremeze, iar Boy se pregătea de plecare. Renunţase la slujba de la fermă şi îşi cumpărase un bilet pe vapor spre Anglia.

— O să mă însor într-un final cu fata mea din Dorking, a zis în timp ce-şi arunca nişte haine colorate, ca de pirat, în sac. Mă simt un pic ciudat că te las singură la ananghie.

— Nu-i nimic, i-am spus. Înţeleg de ce vrei să pleci.

Deşi nu şi-a ridicat privirea de la sac, am văzut cum se luptă cu mândria.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, sper că o să mă cauţi.

— În Dorking? l-am privit cu scepticism.

— De ce nu? Doar suntem prieteni, nu?

— Aşa e, am zis şi l-am pupat pe obraz.

După plecarea lui Boy, mă tot mustra conştiinţa şi nu mă lăsa să dorm noaptea. Mereu îmi spusesem că dacă l-am părăsit pe Jock şi mi-am făcut de cap cu Boy, asta nu era cu nimic mai grav decât ce făceau ceilalţi din colonie. Dar la Soysambu, printre muncitorii de la fermă, circula zvonul că Jock ameninţase să-l împuşte pe Boy dacă-l mai vedea prin oraş. De asta fugise la Dorking.

Mă simţeam singură şi împovărată şi îmi doream din tot sufletul ca tata să fi fost mai aproape. Aveam nevoie să mă bizui pe el şi aveam nevoie şi de sfaturile lui. Ar fi trebuit să nu bag în seamă bârfele, sau puteam să fac ceva ca să fie uitate? Şi cum să fi discutat cu Jock când era atât de nestăpânit şi de disperat?

Când D. s-a întors acasă, era cumplit de fragil şi de zdruncinat. Avea să stea şase luni la pat în convalescenţă.

— Mă simt îngrozitor pentru ce a făcut Jock, i-am spus în vreme ce infirmiera îi aranja

aşternuturile şi îi schimba bandajele.

Îi mai spusesem asta de zeci de ori, dar nu puteam să mă abţin.

— Ştiu.

D. avea un ghips pe toată mâna până la umăr. Gâtul îi era fixat într-un guler rigid.

— Problema e că societatea vrea să mă protejeze. Chiar mai mult decât o fac eu.

— Ce vrei să spui?

A rugat-o pe infirmieră să ne lase un pic singuri, apoi a zis:

— Am încercat să nu pomenesc numele tău în toată tărăşenia asta, însă când colonia vrea să fie scandalizată, n-ai cum s-o opreşti.

Am simţit că mă copleşeşte un sentiment de umilinţă, dar şi de furie, cele două fiind strâns legate una de alta.

— Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine, am minţit.

— Eu nu-mi permit luxul ăsta.

Şi-a coborât privirea la mâinile care i se odihneau pe aşternutul frumos aranjat.

— Cred că ar trebui să te ţii departe de curse o vreme.

— Şi ce să fac? Munca e singurul lucru pe care-l am.

— Oamenii vor uita la un moment dat, dar acum totul e încă proaspăt. Îţi vor capul.

— De ce nu capul lui Jock? El e cel care a-nnebunit.

A ridicat din umeri.

— Suntem cu toţii foarte liberali până când devenim centrul atenţiei. Lumea înţelege mai degrabă izbucnirea unui soţ înşelat decât… imprudenţa unei soţii. Nu e corect, dar e ceva?

— Deci mă concediezi.

— Beryl, pentru mine eşti ca o fiică. Mereu o să ai un loc aici.

Am înghiţit cu greu. Gura îmi era uscată ca iasca.

— Nu te învinovăţesc, D. Aşa merit.

— Cine ştie ce merită fiecare? Ne place să ne jucăm de-a judecătorul şi juriul, dar cu toţii suntem putrezi pe dinăuntru.

S-a întins şi mi-a mângâiat mâna.

— Întoarce-te când se potoleşte nebunia şi ai mare grijă de tine.

Era cât pe ce să mă podidească lacrimi fierbinţi, dar m-am stăpânit. Am dat din cap şi i-am mulţumit, iar apoi am ieşit din camera lui clătinându-mă.

Nu ştiam încotro să mă-ndrept. De mama şi Dickie nici nu putea fi vorba. Cockie era la Londra, îşi vizita rudele. Berkeley îşi făcea prea mult griji pentru mine, era prea sensibil, iar acum nu puteam să merg la Karen. O trădasem – era singurul fel de a privi lucrurile –, iar dacă tot o plăceam şi o admiram, indiferent de ceea ce simţeam pentru Denys, ei bine, asta era o dilemă pe care trebuia s-o rezolv de una singură. Oricum, probabil pierdusem deja respectul ei – ca şi pe al lui Denys.

Era dureros să văd cât de mult părea să conteze respectul, acum că viaţa mea era atât de expusă. Mi-am adus aminte de Green Hills şi de scandalul cu falimentul tatei. El era mai puternic decât mine şi bârfele n-au părut să-l afecteze. Mi-am dorit din nou, enorm, să fie acolo şi să mă călăuzească. Mă simţeam zguduită până-n măduva oaselor. Nu mă gândeam la altceva decât la cum să plec departe de colonie cât mai repede, departe de ochi iscoditori şi de limbi ascuţite. Nici măcar Cape Town nu era destul de departe. Dar ce loc era? M-am tot gândit, am întors problema pe toate feţele şi mi-am golit toate buzunarele. Aveam în total vreo şaizeci de lire, mai nimic. Cât de departe puteam să ajung cu acel nimic? Cât de departe puteam să ajung pur şi simplu?

33

Castane la conservă şi alune glazurate într-o vitrină la Fortnum & Mason. Manechine îmbrăcate în cămăşi de bumbac în dungi colorate, cravate şi batiste în magazinele de pe Regent Street. Şoferii de camionete claxonând apăsat, certându-se cine are prioritate. Priveliştile şi sunetele Londrei erau ameţitoare şi copleşitoare. Şi-apoi mai era şi frig. Plecasem din Mombasa într-o zi cu caniculă. Stând lângă copastia vaporului, am privit cum portul Kilinidi se pierde-n depărtare, în vreme ce un vânt cald îmi sufla prin păr şi prin bluza subţire. La Londra, zăpada murdară acoperea piatra cubică. Trotuarul era alunecos, cizmele mele nu erau deloc potrivite şi nici hainele mele nu erau mai bune. Nu aveam nici pardesiu, nici galoşi, şi în buzunar aveam doar o adresă după care să mă ghidez – cea a lui Boy Long şi a proaspetei lui soţii, Genessee, în Dorking. Din multe puncte de vedere era ciudat să apar în pragul casei fostului meu amant, dar având în vedere prin câte trecuserăm împreună, credeam că pot să mă bazez pe el. Şi aveam încredere în el. Asta însemna totul.

Când am ajuns la Dorking, am fost puţin şocată să văd că Boy era complet diferit faţă de cum îl ştiam eu. Lăsase înfăţişarea de pirat din Kenya şi acum purta pantaloni cu picăţele, cămăşi făcute la comandă, cu bretele, şi pantofi frumoşi şi lăcuiţi. Genessee îi spunea Casmere, nu Boy, şi aşa i-am zis şi eu.

Din fericire, Genessee era primitoare şi bună şi, de asemenea, înaltă. A fost amabilă şi mi-a împrumutat nişte haine de-ale ei, ca să merg prin oraş fără să se zgâiască lumea la mine şi fără să mă îmbolnăvesc – purtam costumul ei tricotat când, urmând indicaţiile primite de la Boy, am luat trenul până la West Halkin Street, din Belgravia, cartierul monden din Londra, ca să o caut pe Cockie.

Era o după-amiază târzie când am ajuns neanunţată la casa ei. Nu ştiam prea mult despre

situaţia ei familială, însă era clar că era înstărită. Locuia la o aruncătură de băţ de Palatul Buckingham, iar casa era una dintr-un şir lung şi splendid de case asemănătoare, din piatră crem, cu feronerie neagră şi cu uşi de intrare mai retrase. Mi-am făcut curaj ca să bat la uşa somptuoasă, dar n-ar fi trebuit. Doar slujnica era acasă. M-a cercetat şi a părut să mă încadreze în categoria rudelor sărace, aşa fără palton cum eram. Mi-am privit picioarele de pe care picura apă pe marmura din hol şi nu am ştiut ce mesaj să las. În cele din urmă m-am grăbit să ies iar în frigul de-afară, fără măcar să-i spun fetei cum mă cheamă.

Nu voiam să mă întorc tocmai la Dorking, aşa că m-am plimbat pe lângă Hyde Park, Piccadilly Circus şi Berkeley Square până când mi-au îngheţat bocnă degetele de la picioare, apoi am găsit un hotel în Soho care nu era prea scump. A doua zi de dimineaţă m-am dus iar, dar Cockie era din nou plecată, la Harrods.

— Vă rog să aşteptaţi, mi-a zis slujnica. Doamna m-a rugat să vă reţin.

Când a revenit Cockie, chiar înainte de prânz, şi-a aruncat sacoşele pe jos şi s-a repezit să mă prindă de mână.

— Beryl! Am ştiut că tu eşti. Cum ai ajuns aici?

— E o poveste groaznică.

Am observat cât de sănătoasă era, ce fustă şi ce pantofi frumoşi avea şi ce haină de blană umedă de la fulgii de nea purta. În afară de haină, nimic nu era schimbat la ea de când o văzusem ultima dată la Nairobi, şi totuşi pentru mine se schimbase totul.

— Putem să bem un coniac înainte?

Mi-a luat ceva până am reuşit să-i povestesc toată tărăşenia – şi chiar şi atunci rămăseseră anumite detalii despre care nu voiam să vorbesc. Nu i-am povestit nimic despre Denys sau despre cum relaţia mea cu Karen devenise atât de incertă.

Din fericire, Cockie m-a ascultat în tăcere şi şi-a păstrat grimasele cele mai grăitoare pentru final.

— Cu siguranţă că D. te va primi înapoi când se vor linişti apele.

— Nu ştiu dacă o să facă asta. Are o reputaţie de protejat.

— Viaţa e plină de greşeli. Ale tale nu sunt mai mari decât ale celorlalţi.

— Ştiu asta… numai că urmările lor nu s-au răsfrânt doar asupra mea. Cu asta mi-e greu să mă-mpac.

Ea a dat din cap, părând să se gândească la ce-i spusesem.

— Unde-i Jock acum?

— Ultima dată când l-am văzut, fugea în noapte, în Nakuru. Nu pot să-mi închipui că acum se va împotrivi unui divorţ.

— Poate că nu. Dar, câtă vreme eşti căsătorită, poţi să primeşti ajutor financiar.

— Poftim? Să iau bani de la el? Mai bine mor de foame.

— Atunci cum o să te întreţii?

S-a uitat la hainele mele, care erau potrivite pentru vreun bâlci de la ţară, dar care n-aveau să-mi fie de folos în Belgravia.

— Nu cred că ai prea multe economii.

— O să-mi găsesc eu ceva de lucru sau o să văd ce fac. Serios, o să mă obişnuiesc şi cu asta. Se pare că mereu mă obişnuiesc.

Indiferent cât de mult am încercat să o liniştesc, Cockie tot îşi făcea griji în privinţa mea şi părea dornică să-mi slujească drept înger păzitor. Am rămas la ea în următoarele săptămâni şi am lăsat-o să mă ducă la petreceri şi să mă prezinte celor mai de soi oameni. De asemenea, a încercat să-mi explice cu blândeţe cum stătea treaba cu banii la Londra. Nu mă pricepusem niciodată la fonduri şi cunoscusem doar sistemul cu notele de plată. În Kenya, patronii magazinelor îţi dădeau pe datorie orice aveai nevoie şi te păsuiau chiar şi ani buni în

vremuri de restrişte. Dar la Londra nu semnai nimic dacă nu dispuneai de bani.

— Dacă oricum i-aş avea, de ce-aş mai semna?

Ea a zâmbit şi a oftat.

— Va trebui să-ţi găsim un binefăcător chipeş.

— Un bărbat? m-am împotrivit.

Nu puteam să sufăr o asemenea idee având în vedere prin ce trecusem.

— Draga mea, gândeşte-te la ei ca la nişte sponsori. Orice bărbat ar fi norocos să se etaleze cu tine la braţul său în schimbul unor mici atenţii. De preferat, bijuterii, a zâmbit ea din nou. Aşa s-ar putea să ieşi cu bine din situaţia asta.

Cockie avea forme bine definite şi era cu un cap mai scundă decât mine, prin urmare hainele ei nu mi s-ar fi potrivit, aşa că m-a dus la cumpărături, dar şi la o prietenă de-a ei foarte bogată, ca să dau iama în dulapul ei de haine. Îi eram recunoscătoare că voia să-mi poarte de grijă şi să mă ajute să mă descurc. Dar, la Londra, simţeam că nu sunt eu însămi. De fapt, nu mă simţisem prea bine de când pornisem pe mare din Mombasa – răul de mare mă ţintuise la pat, sub punte. Ameţeala a persistat mult timp după ce-am coborât pe uscat – dar după ce-am ajuns în Belgravia s-a estompat şi a fost înlocuită de o sfârşeală generală. Mă ferisem să-i pomenesc ceva despre asta lui Cockie, dar a observat şi singură cum mă simt şi a început să mă chestioneze în legătură cu simptomele mele.

— S-ar putea să ai gripă, draga mea. Aici se moare din aşa ceva. Du-te să te vadă chirurgul meu.

— Dar n-am suferit niciodată de nici un fel de febră.

— Însă totul e diferit aici. Te rog să mergi. Fă-o pentru mine.

În general evitam să am de-a face cu medicina modernă, asta de când *arap* Maina ne-a spus mie şi lui Kibii despre nebunii doctori *mzungu* care luau sânge din corpul altora ca să te vindece. Luase în

derâdere chestiunea şi dăduse din mână a lehamite gândind la cât de absurzi erau oamenii albi, iar Kibii şi cu mine ne înfioraserăm la gândul că viaţa lipicioasă şi roşie a altuia ar şerpui prin venele tale. Poţi să fii tu însuţi după aşa ceva?

Cockie mi-a ignorat protestele. M-a târât până la cabinet, iar doctorul mi-a luat temperatura şi pulsul şi m-a întrebat tot felul de lucruri despre voiajul meu şi despre obiceiurile mele recente. În cele din urmă a conchis că sunt sănătoasă tun.

— Suferi de o constipaţie uşoară, a zis şi mi-a recomandat să beau ulei din ficat de cod în diferite doze.

— Nu te bucuri că totuşi ai fost? m-a întrebat Cockie pe bancheta din spate a taxiului care ne ducea înapoi pe West Halkin Street. Acum poţi să fii liniştită.

Dar nu eram. Ceva tot nu era în regulă cu mine, şi nu era vorba de constipaţie. I-am mulţumit şi m-am întors în Dorking, dornică să iau o mică pauză de la oraş şi de la ritmul lui nebun. Boy şi Genessee au fost la fel de primitori şi de răbdători cu mine ca la început, dar într-o dimineaţă, când stăteam în patul meu comod din Dorking, am pus totul cap la cap – greaţa, ameţelile şi oboseala. Faptul că pântecele mi se rotunjea sub hainele de împrumut. Am încercat să-mi aduc aminte când a fost ultima dată când am avut menstruaţie şi nu am putut. Mi-am băgat mâinile sub plapuma de puf şi le-am pus pe talia care se îngroşase considerabil în ultimele săptămâni. Pusesem asta pe seama pâinicilor cu unt şi a smântânii grase pe care le mâncasem – dar am înţeles fulgerător care era adevărul.

M-am lăsat pe pernă şi am simţit cum realitatea se învârte în faţa ochilor mei precum un carusel. Metodele de prevenire a unei sarcini erau nesigure. După război bărbaţii puteau să facă rost de prezervative, dar erau rigide şi aspre şi exista pericolul de a se rupe şi a se strica. Majoritatea

bărbaţilor se retrăgeau înainte să se întâmple ceva, sau încercai să eviţi perioadele mai periculoase din lună, aşa cum procedasem cu Boy când eram încă împreună. Dar cu Denys totul se întâmplase atât de repede, încât nu-mi luasem nici o măsură de precauţie. Acum eram într-o mare încurcătură. Dacă aş fi fost acasă, aş fi putut să merg la vreo femeie dintr-un sat somalez şi să-i cer să-mi prepare un ceai de busuiocul cerbilor sau de ienupăr cu frunze cilindrice şi să sper că asta va rezolva problema – dar aici, în Anglia?

M-am ghemuit şi mai mult în pat şi m-am gândit la Denys. Faptul că o noapte în braţele lui mă băgase în buclucul ăsta era tare crud. Şi nu puteam să mă păcălesc că ar fi fost bucuros să afle că purtam copilul lui în pântece. Viaţa de familie îl îngrădea prea mult – îmi spusese asta cât se poate de clar, încă de la-nceput. Şi eu ce trebuia să fac acum? Aveam douăzeci şi unu de ani, nu aveam un soţ pe care să mă bazez, nu aveam părinţi cu care să vorbesc, nu concret, şi eram la mii de kilometri depărtare de lumea pe care o ştiam cel mai bine – de casa mea. Iar timpul nu era de partea mea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, m-am scuzat faţă de Boy şi Genessee, le-am mulţumit pentru bunătatea lor şi m-am urcat în trenul de Londra cu o groază care-mi dădea fiori.

Chirurgul lui Cockie a părut surprins să mă vadă iar – de fapt, a fost chiar puţin enervat. Mi-a făcut vânt cu uleiul meu din ficat de cod, iar acum am apărut din nou, ca o pisică la uşă. Dar cele câteva săptămâni în plus au făcut ca problema să fie evidentă. În vreme ce Cockie aştepta în mica sală de primire, eu m-am întins pe spate şi mi-am închis ochii. El m-a împuns, iar eu mi-am imaginat că sunt în altă parte, m-am gândit la Njoro – la drumul nepietruit care şerpuia când cobora dealul galben ca porumbul, la cerul întins şi nemişcat şi la căldura care dimineaţa emana în valuri din praf.

Dacă aş fi acasă, aş putea să îndur orice, mi-am zis.

— Sarcina are câteva luni, mi-a spus chirurgul când s-a ridicat.

Şi-a dres glasul şi s-a întors cu spatele, iar eu am simţit că încăperea se prăbuşeşte peste mine.

— Cum nu v-aţi dat seama de asta *înainte*? aproape că a zbierat Cockie când doctorul a zis din nou ce constatase, în cabinet.

Camera era cufundată în lumina proaspătă de aprilie. Pe biroul lui mare de lemn se afla un suport albastru-închis pentru hârtia sugativă. Lângă gleznele mele încrucişate era un coş de gunoi care nu părea să fi ştiut niciodată ce e acela gunoi.

— Nu este o ştiinţă exactă.

— Acum cinci săptămâni aţi spus că e constipată. Nu aţi examinat-o cu adevărat. Acum lucrurile stau mult mai rău.

Cockie a continuat să-l hărţuiască, iar eu am rămas nemişcată pe scaun, ca o piatră funerară. Vederea mi s-a înceţoşat, de parcă mă uitam într-un tunel lung şi nedefinit.

— Se ştie că anumite tinere au trecut Canalul în Franţa… în asemenea circumstanţe, a zis el fără să ne privească de-a dreptul.

— Mai avem timp să mergem în Franţa?

— Probabil că nu, a recunoscut el în cele din urmă.

După ce l-am mai bătut puţin la cap, ne-a dat o adresă şi ne-a zis:

— Nu v-am trimis eu. Nici măcar nu v-am văzut vreodată.

Auzisem doar vag nişte poveşti legate de locul în care ne trimisese, unde femeile care dăduseră de necaz mergeau „să rezolve treaba“. În taxiul care ne ducea spre casă am tremurat îngrozită, în timp ce panica îmi încleşta inima ca într-o gheară de metal.

— Habar n-am de unde o să fac rost de bani, i-am spus lui Cockie.

— Ştiu.

A privit pe geam, apoi a oftat puternic şi m-a strâns de mână.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Având în vedere situaţia, nu prea aveam timp de pierdut. Două zile mai târziu am mers cu maşina până am ajuns pe Brook Street, apoi într-o cămăruţă. Cockie nu m-a presat cu întrebări, ci m-a tratat doar cu căldură şi cu bunătate nemărginite, iar în taxi nu am mai putut să-i ascund nici o clipă adevărul.

— Copilul e al lui Denys, am zis.

Lacrimi usturătoare şi-au croit drum pe obrajii mei şi au ajuns pe gulerul de împrumut.

— Al lui Denys? O, draga mea! Habar n-aveam de cât de complicate ajunseseră lucrurile acasă. Nu vrei să-i spui lui înainte?

Am dat din cap că nu.

— N-are rost. Îl vezi însurându-se cu mine? Iar Karen nu bănuieşte absolut nimic despre noi doi. I-aş fura fericirea – şi pe Denys. N-aş putea să mă împac cu asta.

Cockie a expirat profund, a dat din cap, apoi şi-a muşcat buza.

— Aş vrea să iau asupra mea o parte din durerea ta sau să fac ca situaţia să fie mai uşoară.

— Nimeni nu poate să facă asta. Şi, în plus, numai eu sunt de vină.

— Nu fi prostuţă, Beryl! Eşti încă un copil.

— Totuşi, nu sunt, i-am spus.

Încetasem să mai fiu.

34

Mi-am revenit – dacă acesta este cu adevărat cuvântul potrivit – în Dorking, cu Boy şi Genessee. Le-am spus că eram răcită şi i-am lăsat să mă instaleze la soare, în apropierea unui platan

mare. Am băut zeci de litri de ceai englezesc şi am încercat să răsfoiesc reviste în vreme ce eram mâhnită şi îndurerată până peste poate. Deşi raţiunea îmi spunea că alesesem singura soluţie posibilă, asta nu mă liniştea absolut deloc. Denys şi cu mine creaserăm împreună promisiunea, esenţa vieţii, iar eu o distrusesem intenţionat. Ceea ce mi se părea şi mai trist era că nu exista nici măcar cea mai mică posibilitate ca el să se fi bucurat de sarcina aceea şi să fi vrut să creştem acel copil. Nu exista nici o lume în care să-i arăt cât de mult ţin la el sau ce vreau cu adevărat. Ştiam prea multe şi ca *să visez* la o asemenea lume.

De câteva ori pe zi, în fiecare zi, mă plimbam de-a lungul zidului de piatră şerpuitor, până la poalele dealului, la gardul viu, şi apoi mă-ntorceam, încercând să îmi revin, şi totuşi nu puteam să scap de aceleaşi gânduri apăsătoare. Denys nu avea să afle niciodată acel secret îngrozitor, că fusesem însărcinată cu el. Nici Karen, şi totuşi eram cu toţii atât de legaţi unii de alţii, şi într-un mod atât de încâlcit, încât nu puteam să nu mă gândesc la ei. În Dorking lumina era marmorată, deloc pătrunzătoare. În vârful platanului stăteau uliii porumbari, nu vulturii magnifici din Ngong – iar în mintea mea, dar şi în suflet, îmi petreceam o mare parte din zi călătorind spre casă.

Ciudat, dar ziarele erau pline de ştiri despre Kenya. Indiferent cât de mult se luptaseră Comitetul de Vigilenţă al lui D. şi altele ca el, Raportul Devonshire fusese implementat, iar zarva despre drepturile africanilor era tot mai mare. În privinţa asiaticilor, se trâmbiţa că poate într-o bună zi aveau să facă parte din electorat şi chiar să deţină pământ în regiunile muntoase. Acestea erau nişte chestiuni noi şi ameninţătoare despre care auzeam, şi, deşi nici una nu se preconiza în viitorul

apropiat, chiar şi ideea unei asemenea schimbări era şocantă.

— Ştii, *The Times* vorbeşte întruna despre cât de lacomi suntem noi, coloniştii, despre cum am tulburat colonia pe care ne-au dat-o şi cum am cotropit totul, a comentat Cockie în ziua în care a venit cu trenul ca să mă viziteze, la sfârşitul lui mai. Dar trebuie să tipărească o hartă cu Kenya de fiecare dată când scriu un articol despre ea. Altfel londonezii s-ar putea nici să nu ştie că există, a spus pe când închidea ziarul.

— Nu contează, am zis eu într-un final, cu indiferenţă. Nimeni nu poate să împartă Africa în parcele şi nici s-o apere. Nu aparţine nici unuia dintre noi.

— Cu excepţia africanilor, vrei să spui.

— Cred că e mai degrabă a lor. Sau poate că suntem cu toţii tâmpiţi să credem că putem să deţinem măcar o bucăţică din ea.

— O să pleci acasă? Asta te-a preocupat toată ziua?

— Cum?

M-am uitat spre pajişte, unde un uliu porumbar zbura încet şi graţios, planând fără să pară că îşi mişcă vreun muşchi.

— Poate dacă aş avea aripi.

Zidul de piatră care tăia câmpul bogat şi verde se înălţa până la genunchi – şi era părăginit cât să pară încântător, în acel stil rustic englezesc – se prăvălise pe alocuri şi era năpădit de muşchi. M-am ridicat şi am mers încet, am luat o mână de frunze moarte pe care le-am zdrobit în pumn până s-au transformat în praf. În acea singură noapte din Kekopey, Denys fusese blând cu mine şi cât se poate de real. Mă privise în ochi şi simţisem că a văzut cine şi ce sunt cu adevărat. Şi îl înţelegeam şi eu – şi ştiam că niciodată nu poate să fie al cuiva. Dar asta nu mă ajuta acum. Inima îmi fusese zdrobită şi lovită şi nimic nu mă făcea să sper în

vindecare – nimic în afară de întoarcerea acasă. Trebuia să găsesc o cale.

La scurtă vreme Cockie a venit pe pajişte ca să mi se alăture. În tăcere, s-a aşezat pe marginea zidului.

— Cum oare ai făcut rost de bani? am întrebat-o. Pentru doctor.

— De ce vrei să ştii?

— Nu sunt sigură. Zi-mi.

— Frank Greswolde.

— Frank?

Era un prieten vechi din colonie – un alt proprietar de cai pe care tata îl ştia bine când eram mică. Cockie şi cu mine îl văzurăm în urmă cu o lună, la o petrecere din Londra, unde se întreţinea cu nişte bogătaşi împopoţonaţi. Nu păruse prea interesat de mine, ci doar voise să ştie ce mai face Clutt – iar eu habar n-aveam.

— Frank are o inimă bună.

— Vrei să zici că are buzunare largi.

— Zău, Beryl! Un bărbat poate să le aibă pe amândouă. Când i-am spus – foarte discret – ce mare nevoie aveai de bani, a insistat să te ajute.

— Deci la asta te referi când vorbeşti de *sponsori*. Ce se aşteaptă să primească în schimb?

— Nu cred că are vreun motiv ascuns. Poate să vrea să se etaleze cu tine când o să te simţi în stare. Nu e nimic îngrozitor în asta.

Pentru ea nu era; asta mi-era clar – dar eu uram până şi ideea de a-i fi datoare unui binefăcător, indiferent ce fel de om era şi indiferent ce voia în schimb. Dacă ar fi fost după mine, n-aş fi avut nevoie de *nimic*. Pe de altă parte, nu vedeam vreo altă posibilitate, nu imediat.

— Atunci hai să ne întoarcem la Londra, am zis. Vreau să fac ce mi-am propus.

— Nu-l înţelege greşit pe Frank, draga mea. Sunt sigură că poţi să faci cu el orice vrei sau să nu faci nimic.

— Oricum nu contează, i-am zis. Nu mai am nimic de pierdut.

Note

12. Stăpână. (*N. red.*)

13. Mălai. (*N. tr.*)

14. Imnul naţional al Marii Britanii. (*N. tr.*)

15. Cântec din anul 1916, foarte popular datorită unui musical de mare succes în epocă, numit *The Bing Boys are Here.* (*N. red.*)

16. Percy B. Shelley, „To Night“ / „Nopţii“ (fragment). (*N. red.*)

17. Walt Whitman, „A Clear Midnight“ / „Miez de noapte senin“. (*N. red.*)

18. Fete, fecioare. (*N. tr.*)

19. Localitate la vest de Londra unde se organizează în fiecare an, începând din 1711, cea mai importantă cursă de cai din Marea Britanie, Royal Ascot. Pentru acest eveniment se aplică un cod vestimentar foarte strict. (*N. tr.*)

20. În original, *bush rat* (*Rattus fuscipes*). (*N. tr.*)

21. Walt Whitman, „Cântec despre mine – 32“ (fragment), din vol. *Fire de iarbă*, în *Opere alese*, trad. Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, Bucureşti, 1992. (*N. red.*)

22. *Ibidem*. (*N. red.*)

23. A doua zi lucrătoare de Crăciun, declarată sărbătoare oficială în anumite ţări din Commonwealth, în care se li se fac daruri angajaţilor. (*N. tr.*)

Partea a treia

35

Portul din Mombasa era un loc întortocheat şi minunat, înţesat de cargoboturi şi şalupe pescăreşti cu punţi plate pline cu bucăţi ondulate de carne de rechin puse la uscat sau cu găleţi cu ţipari. Faleza arcuită pulsa de la căldură, de la cărucioare şi de la cirezile de bivoli. Bungalow-uri roz şi galbene se căţărau pe pantele dealurilor mai joase, iar acoperişurile lor de tablă verde-pal contrastau cu baobabii, care erau aproape purpurii. Când m-am lipit de balustradă, privind cum ţara mea de suflet se apropia tot mai mult, din ce în ce mai limpede şi mai sălbatică, mirosul de peşte, de praf şi de bălegar fremăta în aer precum un atac tandru. În jurul gâtului aveam un şirag gros şi strălucitor de perle. Purtam o rochie albă de mătase care-mi venea bine. Pe balustradă, lângă mâna mea se odihnea cea a lui Frank. Avea tot dreptul s-o ţină acolo. Devenisem iubita lui.

— Să rămânem câteva zile în Mombasa? a întrebat Frank. Sau să mergem cu maşina în josul coastei?

Stătea lângă mine, iar burta lui mare atingea balustrada vopsită în alb. Un servitor ne adusese câte un pahar de vin. A sorbit din pahar şi s-a întors înspre mine cât să-i văd cicatricea încreţită de la ochiul drept, de sub bandajul închis la culoare. Îşi pierduse ochiul cu mai mulţi ani în urmă, pe când era la vânătoare, şi, deşi îi dădea un aer împietrit, el nu era dur. Cel puţin nu cu mine.

— Sunt pregătită să merg acasă, i-am spus.

— Presupun că tot tămbălăul s-a potolit. Au trecut şase luni.

— Asta face cât o viaţă în colonie, am zis sperând să am dreptate.

Pe unul din degetele mici Frank purta un inel de aur turtit şi pătrăţos, în mijloc cu o piatră de beril[24] de un albastru spălăcit. Îl cumpărase la Londra şi de-abia aşteptase să mi-l arate.

— Berilul pur e incolor, dar acesta era cel mai frumos, mi-a spus el atunci.

— E precum cerul african.

— Aşa eşti şi tu, a zis el.

Dacă vorbele lui Frank erau pline de romantism, acestea nu mă impresionau la fel de mult ca devotamentul său. Asta conta mai mult decât orice – dar şi faptul că el credea în mine. Ce-mi doream eu cel mai mult – să mă întorc în Kenya şi să lucrez – asta voia şi el. Din clipa în care Cockie ne adusese împreună, Frank nu făcuse altceva decât să stăruie că putea să mă ajute să am un grajd plin cu cai. Aş putea să antrenez pe cont propriu, fără să fiu îndatorată faţă de cineva, mi-a promis el, iar până atunci se ţinuse de cuvânt. Înainte de căderea nopţii aveam să ne urcăm într-un tren care să ne ducă la Nairobi. Apoi urma să luăm maşina până la Knightswick, ferma unde-şi avea cirezile, la poalele falezei Mau Escarpment. Acolo aş începe să lucrez şi să antrenez iar.

— Eşti fericită? m-a întrebat Frank în timp ce vasul intra în port.

Era un vapor uriaş, înconjurat de cufere care pluteau pe lângă el, de culoare şi de zgomot – cacofonia din Mombasa, palmieri curbaţi şi nisip roşu, un cer înalt, albastru-deschis. Docherii au aruncat frânghiile răsucite şi groase cât piciorul unui bărbat spre baba.

— Sunt. Până şi mirosurile de-acasă mă fac să mă simt mai mult în pielea mea. La fel şi culorile. Dacă n-ar trebui să mă-ntâlnesc cu nimeni, n-aş mai avea nici o problemă.

— Am putea să mergem direct la Knightswick.

— Ar părea un gest laş. Doar să stai aproape de mine, bine?

— Bineînţeles, a zis el şi mi-a strâns mâna.

*

Două zile mai târziu, am intrat în trombă în Nairobi în maşina lui Frank, un Ford Roundabout. Oraşul arăta la fel ca atunci când plecasem – străzi cu praf roşu de-a lungul cărora se înşirau magazine şi cafenele cu acoperiş de tablă, căruţe încărcate cu mărfuri, iar eucalipţii de un verde pal îşi înălţau spre cer trunchiurile subţiri care se cojeau, cu frunzele tremurând în briza uşoară.

După ce treceai de poarta joasă şi roz a clubului Muthaiga, aleea se curba de-a lungul unei peluze verzi, foarte bine întreţinute. Am tras în faţa porticului şi un uşier cu mănuşi albe a venit să-mi deschidă uşa. Piciorul mi-a alunecat graţios afară din maşină, încălţat în pantoful acela minunat. Rochia, dresurile şi pălăria erau toate mult mai frumoase decât orice purtasem înainte la club şi mi-a făcut plăcere să simt asta în timp ce treceam prin holul umbros. Frank mă ţinea de cot cu îndreptăţire şi mă conducea spre bar, parcă n-aş fi fost acolo de sute de ori. Poate că nu fusesem. Îmi lepădasem o piele când plecasem spre Londra, ba poate chiar mai multe.

— Haide să vedem cine-i pe-aici, a zis Frank.

Se referea la prietenii *lui*. Nu ştiam mai multe despre ei decât ce auzisem din bârfe, iar acelea erau din belşug. Făceau cu toţii parte din grupul numit Happy Valley, al bogaţilor frumoşi care se stabiliseră pe întinse parcele de pământ din apropiere de Gilgil şi Nyeri, unde puteau să petreacă sau să se joace de-a fermierii, fără să ţină prea mult seama de regulile sau de politeţurile după care se ghidau ceilalţi. Aveau propriile reguli sau nu aveau nici una – ceea ce se putea întâmpla când aveai prea mulţi bani şi prea mult timp. Se distrau împrumutându-şi unii altora soţii şi soţiile

şi fumând mult opiu. Din când în când, câte unul dintre ei apărea în Nairobi pe jumătate dezbrăcat şi delirând.

Frank nu făcea întru totul parte din acea lume, deoarece nu era îndeajuns de rafinat – dacă ăsta e cuvântul potrivit. Vorbea ca un marinar şi şchiopăta când mergea. După cum vedeam eu lucrurile, cei foarte bogaţi îl ţineau prin preajma lor pentru că ştia de unde să facă rost de cea mai bună cocaină. Avea mereu la el câteva grame, într-un săculeţ din catifea maro. La Londra am văzut când l-a scos o dată sau de două ori, deşi eu nu m-am atins niciodată de el. Nu eram deloc curioasă în privinţa drogurilor. Până şi ideea de a-mi pierde cumpătul mă făcea să mă simt prea vulnerabilă. Frank respecta asta şi nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc sau să mă simt ca o puritană – cel puţin cât am fost în Londra. Mă întrebam dacă lucrurile se vor schimba.

Era mijlocul după-amiezii. Obloanele de lemn lustruit erau trase ca să nu intre căldura, iar înăuntru era întuneric şi puţin umed, ca într-o peşteră. Frank a scrutat încăperea cu privirea, ca un prospector, dar nu a văzut nici un cunoscut. Am băut totuşi ceva, în linişte, doar noi doi, apoi el a plecat înapoi în oraş, să-şi rezolve treburile, iar eu m-am aşezat într-un colţ al sălii de mese, am luat prânzul şi am băut o cafea. Îl lăsasem să se ducă pentru că nu încercase nimeni să se apropie de mine şi nici nu părea să mă recunoască cineva în hainele mele noi. Am început să simt că într-adevăr *devenisem* altcineva până când Karen şi-a făcut apariţia purtând o pălărie mare, albă şi o eşarfă colorată. M-a cercetat cu privirea trecând pe lângă mine, apoi a înlemnit.

— Beryl. Tu eşti. Te-ai întors.

Mi-am pus deoparte şervetul şi m-am ridicat ca să o pup.

— Ai crezut că n-o să mă-ntorc?

— Nu, nu, a clipit precum o pisică exotică. Doar m-am întrebat cum. Totul a părut fără speranţă când ai plecat.

— Aşa e, mi-am dres glasul şi m-am forţat să o privesc în ochi. De fapt, sper să n-o mai duc niciodată atât de prost. Ce mai face D.?

— Şi-a revenit de tot – şi e la fel de irascibil ca întotdeauna. Doar îl cunoşti.

— Da… Sper că încă-l mai ştiu. Şase luni sunt de-ajuns ca fumul să se risipească, dar şi ca o ruptură să se adâncească şi să se mărească. Mi-e dor de el.

— Fără-ndoială că şi lui îi e dor de tine.

Şi-a coborât ochii la perlele mele, apoi la pantofii mei noi şi rafinaţi. Vedeam că are o mulţime de întrebări în legătură cu schimbarea mea, dar mă-ndoiam că mi le va pune.

— Ia loc şi haide să bem ceva împreună.

— Bine.

S-a aşezat şi şi-a scos pălăria, aranjându-şi părul pe care-l şi-l tunsese foarte scurt, în noul stil eliberator. Văzusem tunsoarea asta peste tot prin Londra, dar nu mă gândisem că şi Karen va adopta ceva atât de la modă.

— Nu-i aşa că e groaznic? a râs ea. Nu ştiu de ce m-am tuns aşa.

Apoi expresia i s-a schimbat şi m-a întrebat:

— Ce se mai aude cu divorţul tău? Eşti liberă în sfârşit?

— Nu încă.

Cockie mă îndemnase să-i scriu lui Jock când eram la Dorking şi să insist să îmi dea divorţul, dar încă nu aveam nici o veste de la el.

— Jock a fost pus sub acuzaţie?

— Nu pentru lucrul acela.

Părea serioasă, ezitantă.

— Atunci pentru ce?

— Nu demult a mai avut loc un incident. N-au fost martori, aşa că e greu să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat, dar se pare că Jock a intrat cu maşina

într-un alt automobil, în Nakuru. Apoi s-a luat de cuplul din maşină de parcă ei ar fi fost de vină, nu el. Ambele maşini au luat foc.

— Dumnezeule, au fost răniţi?

— Din fericire, nu. A avut loc un proces pentru despăgubiri, dar încă nu s-a hotărât nimic.

— Fără-ndoială că era beat.

— Nu putem decât să presupunem.

A început să tragă de un capăt al eşarfei, uşor stânjenită, şi am rămas în tăcere preţ de câteva minute încordate. Apoi a zis:

— Beryl, arăţi tare bine. Dacă o să îţi fac vreodată portretul, ar trebuit să te îmbraci în alb. Te prinde tare bine.

Paharul de cocktail din mâna mea era rece şi neted. Fărâme de spumă de gin şi de albuş de ou se lipeau de cuburile de gheaţă. Fugisem de scandal, dar acesta era încă aici, stătea la pândă. Mai erau multe lucruri nerezolvate, o urzeală de adevăruri dureroase care nu fuseseră rostite şi care nu aveau să se lămurească niciodată. Şi totuşi îmi părea bine să o revăd pe Karen. Îmi lipsise.

— A fost totul în ordine? a întrebat Frank după ce s-a întors.

Karen şi cu mine ne luaserăm deja la revedere.

— Cred că da. Dar faptul că sunt în oraş mă sleieşte de puteri. În scurt timp vor începe să se răspândească bârfele despre noi.

— Şi la Londra se bârfea. Oamenilor le place să spună mizerii. Nu se pot abţine.

— Ei bine, m-am săturat de asta.

Îmi terminasem demult ginul. Am amestecat rămăşiţele în pahar.

— „Cred că aş putea să mă schimb şi să trăiesc cu animalele“, am zis încet.

— Ce-i asta?

— Nimic… doar un vers dintr-o poezie pe care am auzit-o cândva.

El a ridicat din umeri, iar eu m-am sprijinit cu hotărâre într-un colţ de masă.

— Sunt gata. Du-mă acasă!

36

Pe Frank nu-l prea interesa agricultura, aşa că angaja muncitori care să se ocupe de recolte, ca el să-şi poată petrece timpul vânând sau vizitându-şi prietenii. Cabana lui de vânătoare era la şaisprezece kilometri de casa principală de la Knightswick, în valea Kedong. Dormea acolo în majoritatea nopţilor, împreună cu Bogo, cel care lua urma vânatului, şi o dată la câteva zile se întorcea să mă vadă. Luam prânzul sau cina, iar apoi mă conducea în dormitor. După ce mă privea cum mă dezbrac, mă întindea pe pat. Îi plăcea la nebunie să mă audă cum răsuflu din greu, să vadă cum mi se mişcă şoldurile şi cum mâinile mi se încleştează pe cearşaf. Părea să-i facă mai multă plăcere să mă satisfacă pe mine decât să ajungă el la extaz şi cred că aşa simţea el că are grijă de mine. Şi avea, în felul lui.

Frank nu m-a obligat niciodată să fac dragoste cu el, dar nu pot să spun că am fost vreodată atrasă de el. Avea un mers stângaci, de parcă se rostogolea, ca al unui urs dresat, mâinile şi picioarele îi erau late şi pătrăţoase, iar burta rotundă îi era întinsă ca o tobă. La cină se exprima necioplit şi grosolan, dar nu uita niciodată să mă întrebe cum mă simt, ce am făcut şi la ce mă gândesc. Îmi povestea despre excursiile lui la vânătoare sau despre locurile prin care trecuse călare. Nu mi-a cerut niciodată să-l însoţesc, dar nu mă deranja asta. Era mai mult decât suficient să fim împreună din când în când. Dacă făceam sex, vedeam asta ca pe un fel de tranzacţie fizică. Ne ofeream ceva unul altuia, chiar dacă nu era tocmai afecţiune. Îmi ţineam ochii strâns închişi sau mi-i fixam pe firele de păr creţe şi gri de pe pieptul său şi încercam să nu mă gândesc că e la fel de bătrân

ca tata. Era blând. Ţinea la mine. Nu voia să renunţe la mine.

În biroul din dormitorul lui Frank se afla un teanc de bancnote pe care le însemnase pentru mine, ca să-mi cumpăr cai sau orice altceva voiam. De multe ori deschideam sertarul şi mă uitam la bani, simţindu-mă ciudat de departe de lumea comerţului, unde, dacă aveai şilingi, puteai să ai orice. N-avusesem un sfanţ atâta timp, încât ar fi trebuit să profit de ocazie, dar n-am făcut-o. Îi eram recunoscătoare lui Frank şi credeam că îmi vrea binele – şi îmi doream mai mult ca orice să mă ocup iar de antrenat cai. Dar nu eram pregătită pentru ceva permanent, nu încă. Simţea că ceva nu e în ordine, aşa că mergeam călare pe Pegasus de una singură sau mă plimbam pe lângă casă într-o pereche de pijamale de mătase cu model, adusă de Frank de la Nairobi. Prietena lui Idina Hay mergea peste tot îmbrăcată aşa, iar el a fost de părere că trebuia să fiu la fel de încântătoare şi de indolentă.

Când am mers să o vizităm pe Idina la Slains, moşia ei din apropiere de Gilgil, m-a implorat să port pijamaua, zicându-mi că o să mă simt mai comod aşa, dar eu m-am îmbrăcat cu rochia albă de mătase, cea despre care Karen spusese că îmi vine bine, mi-am pus dresuri şi pantofi cu toc şi perlele pe care le găsiserăm într-un magazin din Belgravia la scurt timp după ce Frank apăruse în viaţa mea. Presupun că voiam ca Idina şi prietenele ei să mă vadă ca pe o persoană respectabilă, deşi nu ştiu de ce-mi păsa de asta.

Am ajuns la Slains într-o după-amiază toridă de iulie. Moşia era precum o bijuterie nefinisată care se întindea pe opt mii de ari, pe dealurile de deasupra oraşului Gilgil, chiar la poalele albastrului lanţ muntos Aberdare. Ne-am zgâlţâit pe drumuri tot mai înguste până am ajuns într-un final la casă, care într-o parte avea cărămizi, într-alta şindrilă, o amestecătură de culori şi materiale, dar care totuşi părea primitoare.

Idina şi soţul ei, Joss, construiseră casa, dar închiriau ferma. De fapt, el era cel de-al treilea soţ al ei, şi împreună arătau de parcă erau dintr-o revistă. Aveau pielea deschisă la culoare şi şoldurile înguste şi ambii îşi purtau părul castaniu tuns scurt cu cărare pe-o parte. El arăta feminin, sau ea arăta masculin. În orice caz, erau ca doi gemeni radioşi când ne-au ieşit în întâmpinare la maşină, urmaţi îndeaproape de câţiva servitori cu fes şi cu robe lungi şi albe. Servitorii ne-au luat bagajele în vreme ce Idina, în picioarele goale, şi Joss ne-au condus peste deluşoarele năpădite de vegetaţie până la un loc unde avea se ţinea un picnic elaborat. Un alt cuplu era întins pe o pătură în pătrăţele, ambii purtau pălării de paie şi beau whisky cu suc de lămâie din nişte pahare aburite. Pentru majoritatea oamenilor, un picnic însemna sendvişuri şi apă stătută din bidoane. Ei aveau un aparat de făcut gheaţă care mergea cu ajutorul unui generator. Dintr-un gramofon răsunau acorduri de jazz.

— Bună, a gângurit femeia frumoasă şi suplă de pe pătură.

S-a ridicat, şi-a încrucişat picioarele şi şi-a aranjat pălăria. Era Honor Gordon, iar domnul, Charles, era noul ei soţ – un scoţian palid, cu părul închis la culoare, îmbrăcat după ultima modă, un tip pe care Idina îl părăsise cu câţiva ani în urmă. Acum păreau buni prieteni cu toţii, întru totul degajaţi unii cu ceilalţi, şi cu Frank, care şi-a scos punga de catifea maro înainte să-şi termine primul pahar.

— O, Frank dragule, a zis Idina. De asta te invităm. Ai cele mai bune jucării.

— Şi un gust foarte bun la femei, a zis Joss întinzându-se după pungă.

— Arăţi delicios, i-a dat dreptate Idina. Deşi nu pot să-mi imaginez cum a pus Frank mâna pe tine. N-am nimic personal cu tine, Frank, i-a aruncat o

privire fugară şi a zâmbit. Dar nu eşti chiar sir Galahad.

— Frank mi-e un prieten bun, am zis.

— Ce ne-am face fără prieteni?

Idina s-a lăsat pe spate, iar picioarele i s-au legănat într-o parte. Fusta ca un sarong a lăsat la vedere coapsele ei palide.

— Eşti albă ca un crin! a exclamat Honor. De ce nu te prăjeşti şi tu ca toţi ceilalţi?

— E un vampir, a râs Joss. Nu are nici un strop de sânge de-al ei, doar sânge împrumutat şi whisky.

— Aşa e, leul meu, s-a alintat ea. Aşa o să devin nemuritoare.

— Atâta timp cât nu mă laşi singur, a zis Joss şi s-a aplecat asupra unei linii de cocaină pe care o turnase pe o tavă.

A folosit o bucată de hârtie rulată şi a fornăit straşnic.

Am rămas întinşi la umbră până când lumina s-a lungit şi a devenit aurie, iar apoi am mers să ne îmbrăcăm pentru cină. Dormitorul în care urma să stau cu Frank era somptuos – avea covoare, învelitoare şi mobilă veche, pictată, cu nişte capiteluri elaborate. Patul era din lemn masiv, iar pe două perne rotunde se aflau două perechi de pijamale de mătase, daruri din partea Idinei.

— Ţi-am zis de pijama, a spus Frank, dezbrăcându-se de pantalonii lui de catifea.

Avea picioarele groase şi păroase, deasupra elasticului şosetelor.

— Ei sunt în regulă, nu? Pari buimacă.

— Sunt cam lipsiţi de substanţă. Totul pare să fie o formă de amuzament pentru ei – mai ales oamenii. Nu prea înţeleg genul ăsta de sport.

— Poate că dacă ai bea mai mult te-ai relaxa.

— Prefer să fiu stăpână pe mine.

— Nici o şansă, a râs el. Însă ai putea să te simţi mai bine.

— Sunt bine, am insistat.

Voiam să nu mai vorbim şi să treacă odată ziua. Mi-am dat jos dresurile şi chiar în clipa în care am scăpat de brasiera umedă cineva a deschis uşa fără să bată înainte. Joss stătea în prag.

— Bună, dragilor!

Pe faţă i se lăţise un zâmbet prietenos.

— Aveţi tot ce vă trebuie?

Am simţit cum mi se încordează spatele şi m-am abţinut cu greu să nu mă acopăr. O asemenea pudoare ar fi părut şocant de formală acolo.

— Da, mulţumim.

— Beryl, Idina vrea să te vadă înainte de cină. E în ultima cameră pe dreapta din capătul holului.

Mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit, iar eu i-am aruncat o privire exasperată lui Frank.

El a ridicat din umeri şi a continuat să-şi închidă nasturii de os ai pijamalei. După felul greoi în care se mişca, mi-am dat seama că e beat, şi am simţit cum mă năpădesc vechi sentimente, ca o fantomă care-şi face apariţia. Frank nu era deloc ca Jock, dar nu voiam să-l văd mereu în starea aceea.

— Nu poţi să-l învinovăţeşti, a zis.

— Nu? Atunci poate că o să arunc vina asupra ta.

— Văd că eşti arţăgoasă.

A venit lângă mine şi a dat să mă îmbrăţişeze.

— Te rog, Frank, m-am tras de lângă el.

— E doar o cină. O să plecăm mâine dacă asta vrei.

— Nimeni nu munceşte. Nu ştiu ce Dumnezeu fac cu atâta timp liber.

— Dacă ai destui bani, presupun că poţi să te joci mereu.

— Munca nu se rezumă la banii de care ai nevoie.

Ardoarea cu care vorbeam m-a surprins până şi pe mine.

— Îţi dă un motiv ca să mergi mai departe.

— Chiar că *ai* nevoie de-un pahar, a zis el întorcându-se spre oglindă.

*

Dormitorul Idinei era de trei ori mai mare ca al nostru, cu un pat imens plin de piei mătăsoase. O oglindă mare, poleită, era atârnată deasupra lui. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Sunt aici! a strigat Idina din camera de baie.

Am intrat şi am găsit-o într-o cadă imensă, din onix, de culoarea lignitului. Stătea în apă până la gât, în vreme ce aburi parfumaţi se ridicau în aer.

— Îţi vine de minune, a dat din cap spre pijamaua mea. Îţi place?

— E minunată, mulţumesc.

Am ştiu că răspunsesem băţos după privirea pe care mi-a aruncat-o. S-a întins să-şi ia portţigaretul fin şi negru şi a aprins un chibrit cu degetele ude.

— Nu te superi pentru ce-am zis mai devreme despre Frank?

— Nu, e-n ordine. Sunt doar obosită.

A tras din ţigară şi apoi a suflat un nor de fum fără să-şi ia ochii de la mine.

— N-aş vrea să fiu blondă, dar ţie îţi stă minunat, a zis.

— E ca părul de cal.

Am ridicat o şuviţă şi i-am dat drumul.

— Nu stă locului orice i-aş face.

— Asta are efect.

A mai tras o dată din ţigară şi apoi a împrăştiat fumul cu mâna.

— Şi ochii îţi sunt frumoşi, ca nişte bucăţi de sticlă albastră.

— Acum pot să încep eu să zic una, alta despre toate trăsăturile tale?

— Dragă, eu îţi fac complimente. Pare să-ţi placă atunci când *bărbaţii* te sorb din priviri.

— Nu-i aşa – doar dacă e bărbatul potrivit.

— Povesteşte-mi, a zis ea râzând. *Mor* de nerăbdare să aud nişte indiscreţii.

— Poate ar trebui să mergi mai des în oraş.

A râs din nou, de parcă n-aş fi fost o scorpie cât se poate de mare, iar apoi a zis:

— De cine eşti îndrăgostită?

— De nimeni.

— Serios? Eu credeam că s-ar putea să fii îndrăgostită de Finch Hatton.

Şi-a ridicat o sprânceană, pândindu-mi reacţia. Mai degrabă aş fi murit decât să las să mi se vadă ceva pe chip.

— Karen e un pic prea istovitoare pentru el, nu crezi? Săraca Tania… cum oftează când pleacă el.

— Nu ştiam că voi două vă cunoaşteţi, am zis simţind nevoia s-o apăr pe Karen.

— Dar bineînţeles că ne ştim! O ador! Doar că nu cred că ea e cea cu care o să rămână Denys. Nu are nimic sălbatic în ea.

— Nimeni nu admiră doar sălbăticia.

Nu suportam s-o aud pe Idina denigrând-o pe Karen. Putea să fie în multe feluri, dar nu era aşa.

— Au destule subiecte de conversaţie.

— Chiar crezi asta? Dacă mă-ntrebi pe mine, el se pricepe mult prea bine să fie burlac. De ce să alegi una când poţi să ai mai multe?

— Probabil că el chiar *poate* să aibă mai multe.

Căldura îmi uscase gâtul. Nu mai vorbisem despre Denys de foarte mult timp şi niciodată cu un străin.

— Dar asta nu prea se aplică şi la celălalt sex, nu-i aşa?

— De ce nu? Şi femeile pot să aibă mulţi iubiţi. Zeci şi zeci, atâta timp cât sunt isteţi şi nu se laudă cu asta.

— Dar niciodată nu se întâmplă aşa. Cineva tot află.

— Atunci înseamnă că nu faci ceva cum trebuie, a rostit ea.

S-a ridicat cu un pleoscăit. Apa lucioasă îi glazura pielea alb-rozalie. Corpul ei perfect era ca o operă de artă sau ca un fel de mâncare aranjat cu atenţie pe o farfurie. Nici măcar nu s-a întins după

prosop, ci doar a rămas aşa, lăsându-mă să o privesc, căci ştia că o să mă simt ciudat să-mi întorc privirea.

Am roşit, dispreţuind-o pe ea şi stilul ei de viaţă. Dacă ea era modelul pentru discreţie şi cizelare, atunci nu mă interesa.

— Poate că nu vreau s-o fac aşa cum trebuie, am zis.

Şi-a mijit ochii, deloc amuzată.

— Nu te cred, draga mea. Toţi vrem mereu *mai mult*. Altfel de ce ne aflăm aici?

*

Cina a fost servită la o masă lungă şi joasă de lângă şemineu. Sus, pe dealuri, era mereu rece noaptea, dar focul acela era şi de decor. Lumina şi camera, şi obrajii Idinei, în timp ce se întreţinea cu oaspeţii ei, în capătul celălalt al mesei. Vatra mare se deschidea chiar în spatele ei şi făcea să-i strălucească vârfurile părului. Deasupra ei împungeau aerul o pereche de coarne de bivol african, de pe un suport de lemn.

Ceva la Idina mă ducea cu gândul la un vânturel sau la un erete. Era din cauza ochilor ei duri şi inteligenţi, dar şi a cuvintelor pe care le rostea, căci se aştepta ca toţi să fie exact ca ea – mereu înfometată, fără să-i pese prea mult de cine ar putea să sufere pe parcurs sau de ce. Nu înţelegeam de ce Frank voia să-şi petreacă timpul cu oamenii ăştia. Erau nişte copii plictisiţi şi neastâmpăraţi, care aveau cocktailuri, morfină şi sex pe post de jucării. Oamenii erau şi ei jucării. Idina mă invitase în baia ei ca să se repeadă asupra mea ca şi cum aş fi fost un şoarece, dornică să vadă dacă o să încremenesc sau o să fug. Acum începea un joc care era o altă versiune a aceleiaşi manevre. Era un joc de societate la care contribuiam toţi cu câte-un rând la povestea care mergea în cerc. Scopul era să facem confesiuni.

Idina ne-a mobilizat pe toţi.

— A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când eu nu-l cunoscusem încă pe leul meu şi nu ştiam cât de îndrăgostită şi de schimbată voi fi.

— Eşti atât de dulce cu mine, a zis Joss, strălucind puţin a nebunie în lumina focului. A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când am făcut baie cu Tallulah Bankhead[25] într-o cadă plină ochi cu şampanie.

— Nu te-a gâdilat? l-a luat Charles în zeflemea.

Idina nici măcar n-a clipit.

— În cel mai bun mod cu putinţă, s-a alintat el. Acum e rândul tău, Beryl.

— Sunt prea beată, am zis încercând să mă eschivez cu totul.

— Pe naiba! a strigat Joss. Eşti cât se poate de trează. Intră şi tu în joc, te rog.

— Nu putem să jucăm cărţi? Nu înţeleg regulile acestui joc.

— Trebuie doar să spui ceva adevărat despre trecut.

Doar? Jocul era paşnic, blând şi, da, copilăresc la prima vedere. Dar scopul era să vezi dacă poţi să forţezi şoarecele pe care l-ai încolţit să-ţi arate cum e el pe dinăuntru. Nu voiam să le zic acelor oameni absolut nimic despre mine, mai ales despre preţiosul meu trecut. În cele din urmă am spus:

— A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când am pus un mamba negru mort în patul guvernantei mele.

— Aha! Am ştiu eu că eşti rea! a zis Joss.

— Adu-mi aminte să nu te înfurii, a adăugat Idina.

— Arată-ne ce faci cu mamba negru al lui *Frank*, a râs Charles ca un elev imbecil, iar ceilalţi s-au luat după el.

Jocul a continuat aşa, la nesfârşit, şi se părea că puteam să particip, sau chiar să supravieţuiesc acelei seri, doar dacă mă îmbătam. Era greu să ţin pasul cu ceilalţi. Trebuia să mă străduiesc, iar când

am reuşit, în cele din urmă, mi-a ieşit mult prea bine. Whisky-ul mă făcuse sentimentală, şi pentru fiecare mărturisire pe care reuşeam s-o zic cu voce tare o altă mărturisire nerostită reverbera în mine şi ameninţa să mă dărâme. *Când Kenya nu era Kenya, Green Hills era pe picioare şi tatăl meu mă iubea. Puteam să sar la fel de sus precum Kibii şi să merg prin pădure fără să fac nici un zgomot. Puteam să scot un facocer din bârlog mototolind o bucată de hârtie. Puteam să fiu atacată de un leu şi să supravieţuiesc. Puteam să fac orice, căci eram încă în paradis.*

Pe la miezul nopţii, când tuturor ne străluceau ochii şi aproape că deliram, Idina a trecut la un alt joc. Ne-a pus să ne aşezăm într-un cerc şi să suflăm o pană în mijlocul nostru. În acea noapte aveam să împărţim patul cu cel lângă care avea să aterizeze pana. La început am crezut că glumeşte, dar când Honor a suflat pana în poala lui Frank cei doi pur şi simplu s-au ridicat şi s-au îndreptat în josul holului, spatele lat şi pătrăţos al lui Frank lângă silueta zveltă a lui Honor, iar ceilalţi nici măcar nu s-au uitat la ei. Capul mi se învârtea de la whisky. Totul se clătina şi se-ndepărta ca într-un tunel. Percepeam sunetele cu o mică întârziere. Acum Idina părea să râdă deoarece Charles se îndrepta spre ea, în genunchi, cu pana în gură.

— Dar sunt de modă veche pentru tine, dragule.

S-a prefăcut că îl loveşte cu portţigaretul.

— Nu se poate să mă vrei pe mine.

— Văd totul ca prin ceaţă, a râs el. Mai arată-mi o dată.

După ce ei doi s-au împleticit pe hol, m-am uitat spre Joss, simţind că mi se face greaţă. Băusem mult prea mult. Îmi simţeam limba umflată şi ca de plumb. Ochii îmi erau grei şi maţi.

— Mă duc în pat.

Ochii lui erau strălucitori ca o oglindă.

— Nu ăsta e scopul?

— Nu, serios. Nu mă simt bine.

— Am un remediu pentru asta.

M-a mângâiat pe interiorul coapsei şi simţeam mâna lui ca un fier de călcat prin mătase. S-a apropiat ca să mă sărute, dar m-am tras din reflex. Când s-a uitat din nou la mine, ochii îi deveniseră mai clari.

— Frank a zis că s-ar putea să fii mai rece la început, dar că n-ar trebui să renunţ.

— Poftim?

— N-o face pe mieluşeaua, Beryl. Cu toţii ştim că ţi-ai făcut de cap.

Comportamentul lui Joss nu m-a surprins deloc, însă dacă Frank voise să mă arunce în gura lupului aducându-mă aici, atunci se-nşelase. M-am ridicat fără să scot nici un cuvânt şi am mers în josul holului, dar uşa camerei noastre era încuiată. Am lovit cu palma-n uşă. Am auzit doar râsete de dincolo.

— Frank! am strigat, dar el nu mi-a răspuns.

Holul era întunecat şi toate celelalte uşi erau închise. Neştiind ce să fac, m-am încuiat într-una dintre băi, aşteptând dimineaţa. Ştiam că va fi o noapte cu adevărat lungă, dar aveam la ce să mă gândesc… la amintirile pe care nu le-aş fi dezvăluit pentru toţi banii din lume. *Când Kenya nu era Kenya, am aruncat cu suliţa şi cu bâta* rungu*. Am iubit un cal cu aripi. Nu m-am simţit niciodată singură sau mică. Eram Lakwet.*

37

Două zile mai târziu, când ne-am întors de la Slains, Frank s-a retras imediat la cabana lui de vânătoare, iar eu m-am pregătit să-l părăsesc. Nu acţionam sub impulsul panicii. Mi-am făcut bagajele încet şi cu grijă, umplând rucsacul cu lucruri din viaţa mea de dinainte. Am lăsat în birou tot ce-mi dăruise Frank – chiar şi banii. Nu eram supărată pe el. Nu eram supărată pe nimeni, voiam

doar să-mi găsesc singură calea şi să fiu sigură că ştiu care sunt principiile după care mă călăuzesc.

Aveam cât de cât habar ce aş fi putut face în continuare. Înainte să plec de la Londra, Cockie îmi pomenise de Westerland, un manej din Molo. Vărul ei Gerry Alexander se ocupa de el, iar ea credea că acolo puteam s-o iau de la capăt. Nu ştiam dacă bârfele despre mine ajunseseră atât de departe în nord, sau dacă Gerry avea nevoie de un antrenor, dar aveam încredere în Cockie că avea să mă ajute să găsesc iar calea cea bună. Însă în primul rând trebuia să merg acasă.

După ce am urmat drumul principal care mergea spre nord, spre Naivasha, am cotit-o spre est, pe cele mai puţin umblate cărări, de-a dreptul prin sălbăticie. După mormanele de pietre şi ierburile aurii urmau praful roşu, salcâmii africani şi nesfârşita savană. Ritmul constant al potcoavelor lui Pegasus reverbera. El părea să ştie că nu mergem la o simplă plimbare, dar nu s-a opus deloc, nici reliefului, nici liniştii sinistre, nici măcar atunci când un mistreţ african uriaş a ţâşnit dintr-o râpă la vreo sută de metri în faţa noastră şi a început să alerge pe potecă, cu copitele lui turtite şi despicate, guiţând fioros căci îl speriaserăm. Pegasus a dat doar o dată din cap, apoi a mers mai departe, cu un pas uniform şi lin.

Într-un târziu am început să urcăm iar şi am văzut marginea verde a pădurii Mau, la capătul îndepărtat al coastei, cu mulţi copaci şi cu creste rotunjite, iar terenul se transforma în priveliştea care-mi plăcea mai mult decât oricare alta – vulcanul Menengai, Rongai şi munţii Aberdare albăstrii şi scunzi.

L-am găsit pe Jock în casă, când tocmai termina prânzul. Voisem să-l iau prin surprindere şi chiar reuşisem, căci s-a albit la faţă când şi-a împins scaunul de la masă, strângând în mână şervetul de olandă.

— Ştiu de ce-ai venit.

— Nu mi-ai răspuns la scrisori.

— M-am gândit că o să te răzgândeşti.

— Zău?

Nu-mi venea să cred.

— Nu. Nu ştiu. Nimic n-a ieşit aşa cum mă aşteptam.

— La fel aş putea să zic şi eu, am spus.

O parte din mine simţea nevoia să scoată la iveală toate victimele din bătălia noastră lungă şi obositoare, să-i spun tot ce am pe suflet şi să audă prin ce-am fost nevoită să trec. Dar aveam şi eu partea mea de vină. Pierderile mi se datorau şi mie.

— Te rog, Jock. Zi-mi că o să-mi acorzi divorţul. Toată tărăşenia asta durează de prea mult timp.

S-a ridicat şi a mers lângă fereastra care dădea spre vale.

— Ar fi trebuit să găsesc o cale să fac relaţia asta să meargă. Mă tot gândesc la asta.

— Când sunt gata actele, o să ţi le trimit.

A oftat tare şi lung, apoi s-a întors spre mine.

— Da. Bine.

Privirile ni s-au întâlnit pentru câteva clipe, iar în ochii aceia reci şi albaştri am văzut în cele din urmă – după atâta timp – o umbră de căinţă, de regret sincer.

— La revedere, Beryl!

— Adio, am zis, şi, când am ieşit pe uşă ştiind că n-o să mă întorc niciodată, o povară mare şi veche mi s-a desprins de pe umeri şi s-a ridicat la cer.

M-am dus direct la Green Hills, unde iarba înaltă crescuse peste tot şi ceea ce mai rămăsese din grajduri şi din casa mare începuse să se încline irevocabil spre pământ. Moara dispăruse de mult şi câmpurile erau năpădite de ierburi, de parcă pământul lua totul înapoi. Mi-am adus aminte de munca depusă de tata şi de cât de fericiţi fuseserăm – dar nu mă simţeam goală pe dinăuntru. Simţeam că nu puteam nicicum să-mi

pierd trecutul sau să uit ce a însemnat pentru mine. De-o parte a cărării care ducea în pădure se afla un morman de pietre care însemna locul unde era îngropat Buller. L-am oprit pe Pegasus, l-am ţinut de căpăstru şi am rămas o vreme aşa, aducându-mi aminte de ziua în care l-am îngropat. Săpasem pământul tare până când groapa a fost suficient de mare ca nici o hienă să nu poată ajunge la el. Nici măcar o piatră nu se mişcase de pe morman. Buller era în siguranţă dormindu-şi somnul cel lung – cu cicatricele lui sure şi cu victoriile lui. Nici un animal de pradă nevrednic nu se putea atinge de el.

Când am coborât dealul, am găsit poteca ce ducea la satul kip şi l-am legat pe Pegasus de crengile încâlcite şi pline de spini ale unui copac *boma*. Când am ajuns la aşezare, o tânără pe nume Jebbta a fost prima care m-a observat. Nu o mai văzusem de ani buni, de când eram amândouă nişte copile, dar nu am fost prea de mirată să observ, atunci când s-a întors spre mine, că avea un copil agăţat la şold, rotund ca o tărtăcuţă.

— Bine ai venit, *memsahib*. Haide.

M-am apropiat de ea şi apoi am atins cosiţa mătăsoasă a copilului de la şoldul ei, apoi i-am atins umărul. Jebbta era femeie în toată regula, cu greutăţile unei femei. Aşa funcţionau lucrurile în satul kip. Aici nimic nu se schimbase.

— El e singurul tău copil, Jebbta?

— Cel mai mic. Şi copiii tăi, *memsahib*?

— Eu nu am.

— Eşti măritată?

— Nu. Nu mai sunt.

A dat încet din cap, de parcă mi-ar fi spus că mă înţelege, dar era doar politicoasă. La vatra de-afară, flăcări galbene lingeau laturile unui ceaun negru, iar mirosul grăunţelor care fierbeau înăuntru îmi stârnea o foame cum uitasem că există.

— Am venit să-l văd pe *arap* Ruta. E prin preajmă?

— Nu, *memsahib*, vânează cu ceilalţi.

— O, da. O să-i spui că am fost pe-aici şi că l-am căutat?

— Da. O să-i pară rău că nu s-a-ntâlnit cu o prietenă aşa bună.

Molo se afla la douăzeci şi nouă de kilometri nord-vest de Njoro, pe un platou de pe Mau Escarpment, cu trei mii de metri mai aproape de stele. Diferenţa de altitudine făcea ca locul acela să fie complet diferit de ce ştiam de acasă. Izvoare şi pâraie reci ca gheaţa curgeau printre ferigi dese; oi blănoase păşteau pe pantele joase şi ceţoase ale dealurilor. Am trecut pe lângă ferme, dar majoritatea pământurilor, kilometri întregi, erau cultivate cu acel soi de crizanteme albe care o duceau bine la înălţimi mari şi ale căror capete se foloseau ca insecticid după ce se uscau şi erau mărunţite. Acum arătau splendid, tufele erau cernite şi rotunde ca nişte nămeţi. Sus la munte *chiar* ningea şi mă întrebam dacă eram pregătită pentru asta.

Micul sat era o adunătură de colibe de lemn ponosite şi de magazine cu acoperişuri de tablă sau de stuf, de străzi oţelite. Era un loc mai dur decât Njoro, Nakuru sau Gilgil şi mi-am dat seama din prima că îmi va fi mai greu să-l iubesc. Am intrat în prima cafenea care mi-a ieşit în cale, după ce l-am legat pe Pegasus afară, şi am întrebat de Westerland. Am pus doar câteva întrebări şi am aflat tot ce voiam să ştiu, ba chiar mai multe: moşia învecinată, ferma Inglewood, aparţinea domnului şi doamnei Carsdale-Luck, cuplul demodat pe care-l cunoscusem cu un an în urmă la petrecerea de vânătoare a lui Karen. Nu legasem nici un fel de relaţie cu ei, dar în vreme ce mă îndreptam spre Westerland m-am gândit cum aş putea face astfel încât să profit de ambele ocazii. Ar trebui să duc muncă de convingere cu ei, dar oricum aveam câteva victorii. Îmi cunoşteam

meseria şi puteam să dovedesc asta; aveam nevoie doar de timp şi de puţină încredere.

Gerry, vărul lui Cockie, s-a dovedit a fi un tip primitor şi cu capul pe umeri. Cockie mă ridicase în slăvi într-o lungă scrisoare, iar el era gata să mă lase să arăt ce pot pe un armăsar brun-roşcat, în vârstă de doi ani, pe care-l chema Baron şi pe care-l deţinea împreună cu un partener tăcut, Tom Campbell Black. Baron mai avea până să se ţină bine pe picioare, dar era înflăcărat şi îndrăzneţ. Ştiam că pot să scot ceva din el, dar şi din Wrack, un armăsar de un an, al cărui tată era Camciscan, mândria registrului de împerecheri al tatei, din vremuri demult apuse. Wrack era al soţilor Carsdale-Luck, care fuseseră de asemenea de-acord să îmi dea o şansă. Îmi mai dăduseră o mânză sprintenă, Melton Pie, o colibă pe proprietatea lor şi un servitor care să-mi servească drept rândaş.

— Fiind din sângele lui Camciscan, Wrack cu siguranţă are ceva de câştigător, le-am promis soţilor când au venit să ne vadă cum muncim.

George Carsdale-Luck fuma ţigări aromate care făceau ca aerul din padoc să miroasă a cuişoare şi-a Crăciun. Soţia lui, Viola, transpira mereu, chiar şi în aerul rece din Molo, şi întotdeauna avea gulerele umede şi o grămadă de evantaie de hârtie la ea. A stat la marginea pistei în timp ce am mers la trap cu Wrack, un kilometru şi jumătate, iar apoi, când am trecut cu calul pe lângă ea, a zis:

— N-am văzut prea multe femei în meseria asta. Nu te temi că o să te înăsprească?

— Nu. Nu mă gândesc niciodată la aşa ceva.

Viola semăna mult cu Emma Orchardson. Dacă i-aş fi permis, cred că mi-ar fi sugerat să port pălărie şi mănuşi, dar comportamentul meu neşlefuit n-avea să mai conteze deloc când Wrack avea să ajungă pe podium şi să câştige bani buni. Aveam la dispoziţie doar câteva luni – până în iulie, când avea loc cursa Produce Stakes, în

Nairobi. Până atunci aveam să lucrez din greu, fără să mă abat de la ţelul meu.

În Molo era uşor să mă dedic antrenamentului. Mă trezeam înaintea zorilor, lucram din greu toată ziua şi seara cădeam ruptă de oboseală. Doar uneori, foarte târziu în noapte, îmi dădeam voie să mă gândesc la ce se întâmpla oare la clubul Muthaiga, la ce glumă spunea Berkeley şi la ce avea în pahar, la ce purtau femeile la petreceri sau la ceai şi dacă îmi rostea cineva numele, chiar şi în trecere. Dacă era o noapte foarte lungă şi nu reuşeam să dorm, renunţam la orice precauţie şi mă gândeam la Denys. Poate că stătea tolănit într-unul dintre fotoliile joase de piele ale lui Karen, sau lângă masa din piatră de moară, şi citea Walt Whitman şi asculta vreo placă nouă la gramofon. Sau poate că era în căsuţa lui din poveşti de la Muthaiga, bea un whisky bun, sau era în Congo ori în ţara masailor după fildeşi, antilope kudu sau lei şi chiar în acea clipă se uita în sus la aceeaşi puzderie de stele pe care o vedeam şi eu de pe fereastră.

Cât de aproape pot fi oamenii care s-au dus cât au putut de departe, până la marginea hărţii. Cât de neştearsă e amintirea lor.

38

Într-o dimineaţă am plecat cu Pegasus de la Westerland ca să iau provizii. Stăteam aplecată în şa, în jacheta mea din piele de berbec, cu degetele îngheţate de frig, când am văzut acoperişul de pânză al unei maşini lăsat jos şi proptit, reflectând o lumină rece. Deasupra motorului stătea aplecat un bărbat în salopetă şi cu mocasini asemănători cu ai mei. Nu erau prea multe automobile în Molo, care era un loc atât de înapoiat faţă de Nairobi, precum era Nairobi faţă de Londra. Era un oraş în care se ajungea greu, iar faleza abruptă parcă voia să te ţină la distanţă. De asemenea, era un loc prost

în care să ţi se strice maşina, aşa că ştiam că ar trebui să dau o mână de ajutor dacă pot.

— Să te ajut cu ceva? am strigat din şa.

— Poftim?

Bărbatul s-a ridicat din spatele acoperişului de pânză, ştergându-şi mâinile murdare de ulei pe o cârpă deja înnegrită. Am văzut că era tânăr, cu o claie de păr aproape negru. Aburii îi ieşeau dintre buzele subţiri şi se ridicau pe lângă mustaţa îngrijită, închisă la culoare.

— Ai cam dat de necaz.

— Încă nu mă dau bătut.

— Atunci înseamnă că te pricepi la motoare.

— Nu prea, dar învăţ. Ăsta pare că vrea să mă pună la încercare – să vadă dacă sunt serios.

— Nu cred că aş avea prea multă răbdare pentru aşa ceva.

— Crezi că ăstălalt nu te pune la încercare? a arătat el spre Pegasus.

Am râs şi am coborât din şa, ţinând în mână hăţurile.

— Ne punem unul pe altul la încercare, am recunoscut. Asta e ordinea firească a lucrurilor. Oamenii şi caii au trăit împreună de secole. Uneori mă gândesc că automobilele o să se strice toate şi o să fie abandonate; o să le găsim pe marginea drumului, ca pe nişte schelete.

— Ce imagine frumoasă – dar eu prevăd că o să fie exact pe dos. Maşinile sunt doar începutul. Partea cea mai vizibilă. Oamenii vor să meargă mai repede şi să se simtă mai liberi.

— Mie îmi ajunge Pegasus, mulţumesc mult.

A zâmbit.

— Pegasus, deci? Sunt sigur că e foarte rapid, dar dacă ai fi zburat cu avionul, ţi-ai fi înghiţit cuvintele – şi poate că şi inima.

M-am gândit la Denys, la J.C. şi la Maia – cât de însufleţiţi erau când vorbeau despre zbor. Deasupra noastră, pe cer, nu era absolut nimic, nici măcar nori.

— Cum e?

— Ca şi cum te-ai elibera de tot ce a vrut vreodată să te ţină-n frâu. Acolo sus nu există nici o barieră – nimic care să te oprească să continui la nesfârşit. Toată Africa se întinde sub tine. Nu îţi pune piedici şi nu vrea să te oprească.

— S-ar zice că eşti poet.

— De fapt, sunt fermier.

A rânjit.

— Am o mică fermă mai sus, aproape de Eldama. Tu ce faci prin părţile astea?

Când i-am spus, am făcut repede legătura. Era partenerul tăcut al lui Gerry, Tom Campbell Black; era şi el proprietarul lui Baron.

— Ai un cal pe cinste, i-am spus. Sunt convinsă că o să câştige un premiu mare în iulie. Apoi poate că o să ai cum să-ţi cumperi avionul ăla.

— Pot să mă bazez pe asta?

S-a aplecat iar peste motor şi a mai făcut câteva ajustări.

— Ai grijă de cal, o să încerc să pornesc maşina.

După câteva şuierături smucite, motorul a prins viaţă. M-am uitat cum strânge acoperişul de pânză şi cum îşi aşază sculele în portbagaj în timp ce Pegasus dădea din picioare sub mine. Îi era frig. Şi mie la fel.

— Mult succes! i-am strigat peste zgomotul motorului şi ne-am făcut cu mâna.

Peste câteva luni situaţia din Molo a luat brusc o întorsătură urâtă. Una dintre uşile de la grajdul din Westerland avea o balama ruginită şi, în miezul unei nopţi, Melton Pie a fugit afară şi, dintr-un motiv sau altul, s-a speriat. S-a încâlcit în gardul de sârmă ghimpată şi s-a rănit foarte tare pe burtă şi la fluierele picioarelor. Avea să-şi revină, dar nota de plată a veterinarului a fost uriaşă. George şi Viola erau furioşi şi voiau să mi-o pună mie în cârcă.

— Cum să fiu eu de vină pentru o balama ruginită? am întrebat când cei doi m-au încolţit

într-o seară, în biblioteca lor din Inglewood.

— Era în grija ta! a ţipat George. Ar fi trebuit să supraveghezi *totul*!

M-am uitat spre Harry aşteptând să mă susţină, dar el stătea pleoştit pe scaun, iar, acolo unde i se termina barba îngrijită, gâtul i se înroşise.

— Ai putea să te oferi să plăteşti jumătate, Beryl, a zis în cele din urmă.

— Cu ce? Sunt o sărăntoacă, Gerry. Ştii asta. În plus, de ce să plătesc pentru îngrijirile ei? Asta e treaba proprietarului. Cu siguranţă n-o să văd nici un sfanţ când o să câştige.

— N-a câştigat nimic, a zis Viola sec.

— Nu mi-aţi dat suficient timp.

— Nu văd cum ne-am putea asuma acum un asemenea risc, a declarat George, punându-şi mâinile-n sân peste vesta care-l strângea.

Şi astfel situaţia a fost rezolvată, dar nu în favoarea mea. Cumva trebuia să fac rost de bani ca să plătesc îngrijirile medicale, iar soţii Carsdale-Luck mă concediau. Îmi dădeau o săptămână ca să-mi găsesc alt loc în care să stau şi să dispar de pe proprietatea lor. În acea seară m-am întors la coliba mea simţindu-mă lovită şi nedreptăţită. Gerry m-a încredinţat că nu avea să mi-l ia pe Baron, dar trebuia să găsesc şi alţi cai şi un loc în care să stau. Am rămas până târziu în noapte uitându-mă peste registrele mele contabile, gândindu-mă de unde să fac rost de bani pentru Melton Pie, când am auzit paşi lângă colibă. Uşa nu avea încuietoare şi pentru o clipă am împietrit. O fi George Carsdale-Luck care a venit să îi dau bani gheaţă acum? O fi Jock, gata să-mi dea de veste că s-a răzgândit în privinţa divorţului? Inima îmi bătea nebuneşte în piept.

— *Hodi!*[26] s-a auzit o voce bărbătească afară.

— *Karibu!*[27] am zis în timp ce mă-ndreptam spre uşă, fără să recunosc vocea.

Am împins uşa de stuf şi am văzut un războinic înalt şi bine făcut, cu *shuka* strânsă pe un umăr. O

sabie încovoiată se odihnea într-o teacă de piele prinsă jos pe şoldurile înguste. Avea părul tuns scurt, mai puţin o cosiţă groasă care începea de la frunte şi se continua de-a lungul scalpului curat. Avea ochi negri şi adânci, şi când i-am văzut mi-a venit să plâng. *Arap* Ruta mă găsise. Mă găsise chiar şi aici.

M-am uitat la picioarele lui goale, la sandalele împletite legate de gleznele lui prăfuite. Venise pe jos din Njoro – se îndreptase spre mine ca şi cum ai trage o singură săgeată peste câteva sute de kilometri pătraţi. Indiferent cât era Kenya de vastă, era greu să dispari, chiar dacă voiai. Eram atât de puţini, încât lăsam nişte urme în urma noastră la fel de clare precum semnalele de fum. Nu am fost surprinsă că Ruta mă găsise, ci că voise să facă asta. Am crezut că mă uitase.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, Ruta! Arăţi bine. Ce face familia ta?

— S-au îmbolnăvit vacile acasă.

A păşit în licărul neregulat al lămpii mele.

— E greu să hrăneşti atâţia când ai puţin sau nimic.

— Ce îngrozitor! am zis. Pot să te ajut cu ceva?

— Totul s-a schimbat. Nu mai este de muncă. M-am gândit că poate ai să-mi dai ceva de lucru.

Fusese mândru încă de mic; ca bărbat presupuneam că era chiar mai mândru şi că nu îi fusese uşor să vină şi să îmi ceară o favoare.

— Eşti cel mai vechi prieten al meu, Ruta. Aş face orice ca să te ajut, dar nu ştiu dacă ţi-aş putea *da* de lucru chiar acum.

M-a privit încercând să-mi citească gândurile.

— Tatăl tău era mulţumit când lucram în grajdurile lui. N-am uitat ce ştiu despre cai şi încă pot să călăresc bine. Odată eram în stare să călăresc orice cal.

— Da, îmi aduc aminte. Vrei să intri?

A dat din cap, şi-a scuturat picioarele de praf şi apoi s-a aşezat pe un scaun pliant în timp ce

încercam să-i explic situaţia.

— În ultima vreme am dat de greutăţi. Într-o zi poate c-o să am destui cai pe care să-i antrenez şi o să fie destui bani pentru toţi, dar acum… am lăsat cuvintele să se piardă.

— Eu am răbdare.

Ochii îi erau limpezi, negri şi neşovăielnici.

— Când câştigăm, poţi să mă plăteşti.

— Dar nu ştiu când o să fie asta. Îmi pun toate speranţele în Baron, la cursa Produce Stakes, care e peste patru luni. Aici încă n-am apucat să arăt de ce sunt în stare.

— Eu cred că putem câştiga, *memsahib*.

— Da? nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Lucrez de una singură, dar adevărul e că nu ştiu cât mai cred cu adevărat în mine.

— Nu am văzut niciodată că ţi-ar fi frică. Nici mie nu mi-e frică. O să trimit pe cineva să o aducă pe soţia mea. Ea o să gătească pentru noi.

— E un plan bun, Ruta, dar unde o să stăm cu toţii?

— Noi suntem serioşi şi vrem să câştigăm curse. Cu siguranţă că vom găsi o casă.

N-am mai zis nimic, ci doar am clipit, uimită de optimismul lui Ruta şi de cât de uşor părea totul pentru el. Nimic nu *era* uşor, evident – dar venirea lui aici avea o simetrie remarcabilă. Aveam cu disperare nevoie unul de celălalt. Simţeam că era ceva bun. Posibil să *putem* câştiga într-o bună zi.

— Bea nişte cafea. Mi-e teamă că nu e prea bună.

— N-ai avut niciodată talent la gătit, a zis el zâmbind larg.

— Nu, nu l-am avut.

Am turnat cafea pentru amândoi, la masa micuţă din lemn de cedru. El mi-a povestit despre soţia lui, Kimaru, şi despre băiatul lor de doi ani, Asis. Eu i-am explicat că mariajul meu se încheiase, ştiind că nu mă va înţelege sau nu va fi deloc de-acord cu asta. Pentru băştinaşii kip femeile erau

proprietatea lor, şi era cât se poate de clar în favoarea cui se înclina balanţa puterii. Bărbaţii erau capul familiei, iar femeile respectau asta, şi pe ei, ca pe o lege.

— *Bwana* Purves nu era tatăl tău, a recunoscut când am terminat de povestit.

— Nu, am zis. Nici al tău.

Poate că Ruta nu avea să înţeleagă niciodată deciziile pe care le-am luat, dar nu trebuia să fim de-acord întru totul ca să ne ajutăm unul pe altul. Avea şi el motivele lui pentru care bătuse tot drumul din vale până la coliba mea din Molo.

— Habar n-ai cât de mare nevoie aveam de ajutorul tău, prietene. Nici eu nu mi-am dat seama de asta până acum.

— Mă bucur c-am venit. Dar, zi-mi, aici e mereu aşa de frig?

— Mă tem că da.

— Atunci, Beru, va trebui să facem un foc mai mare.

— O să facem, am zis.

am făcut deja.

39

Aveam nevoie de curaj acum, iar cu Ruta alături îmi aduceam în cele din urmă aminte ce însemna asta. M-am interesat cu îndrăzneală de alţi cai pe care să-i antrenez, iar la începutul lui aprilie aveam un armăsar cu pieptul deschis la culoare şi cu umerii largi pe nume Ruddygore, pe lângă Baron – şi îi aveam iar şi pe Wrack şi pe Melton Pie. Soţii Carsdale-Luck îi vânduseră pe amândoi unui alt proprietar care de la început avusese mult mai multă încredere în mine decât ei. Am putut să-i iau pe toţi cu mine când am plecat din Molo spre Nakuru – căci aşa am rezolvat, Ruta şi cu mine, problema locuinţei. Molo era un loc prea rece şi prea neplăcut, aşa că am vorbit să închiriem spaţiu la hipodromul de la Nakuru, nu departe de

Soysambu şi de teritoriul pe care-l ştiam bine. Ruta şi soţia lui s-au instalat într-o colibă din chirpici din spatele padocului principal. Eu aveam un pat pus pe nişte lăzi, sus pe o platformă, sub un acoperiş de tablă în două ape. Aveam un balot de paie pe post de noptieră şi un altul pe post de scaun şi totuşi eram fericită şi m-am simţit imediat ca acasă. Părea că viaţa poate fi iar trăită. Ruta şi cu mine ne aveam unul pe altul şi ne aştepta o cursă importantă. Ce îmi puteam dori mai mult?

Wack mă încânta cel mai tare. Avusese potenţial încă de la naştere – o conformaţie perfectă şi cea mai bună ascendenţă. Dar potenţialul putea să se piardă sau să nu-i fie de folos, ba chiar să se risipească. Ultimele ajustări ale oricărui antrenament al cailor de curse erau cele mai importante tuşe din întreg procesul. În câteva luni îl văzusem crescând dintr-un mânz îndărătnic şi arogant în ceva magnific. Fiecare muşchi de sub părul lui vălurit, de culoarea castanei, te ducea cu gândul la putere şi graţie. Picioarele îi erau nişte pistoane, iar corpul îi strălucea. Era făcut să alerge şi să câştige, şi ştia asta.

Wrack era şansa noastră – a lui Ruta şi a mea. El urma să ne deschidă calea în această lume grea şi să ne ajute să ne punem amprenta asupra ei.

Într-o după-amiază, cu câteva săptămâni înainte de cursă, eram în oraş ca să lămuresc o comandă de mâncare pentru cai şi m-am hotărât să trec pe la hotelul în care stătea D. Trecuse mai bine de-un an de când fusesem ultima dată acolo, din acea noapte traumatizantă când Jock sărise la el şi-l bătuse măr. Nu mi-ar fi fost greu să evit întru totul acel loc, dacă aş fi vrut să nu-mi aduc aminte de cele ce se întâmplaseră sau dacă aş fi vrut să nu mă-ntâlnesc întâmplător cu D., dar mă simţeam gata, în cele din urmă, să dau ochii cu el şi să văd care mai e relaţia noastră. L-am legat pe Pegasus afară, mi-am curăţat mocasinii, mi-am aranjat repede părul, întrebându-mă dacă sunt prezentabilă cât de cât.

Mi-au trebuit câteva clipe pentru ca ochii să mi se obişnuiască cu lumina dinăuntru, dar când mi-am revenit am văzut că D. nu era. Însă Denys era – stătea întins într-un fotoliu cu o băutură în mână, cu pălăria prăfuită lângă el. Cred că mi s-a tăiat răsuflarea.

— Arăţi bine, Beryl, a zis când am ajuns lângă el, cu picioarele pe jumătate amorţite. Ce-ai mai făcut?

Noi aveam un trecut prea încărcat, prea multe decizii grele. Pierderi pe care poate nu aveam să le pot exprima niciodată în cuvinte.

— M-am descurcat cum am putut, am reuşit să îngaim. Dar tu?

— Aşa şi aşa.

A clipit din ochii lui căprui şi am simţit cum inima mi se înfioară şi începe să-mi bată nebuneşte, ca de fiecare dată când eram în preajma lui. Poate că aşa avea să bată mereu.

— Am auzit că ai fost la Londra.

— Da.

M-am apucat de spătarul unui scaun ca să mă sprijin.

— Şi eu am fost plecat, pentru înmormântarea mamei.

— Îmi pare atât de rău, Denys.

— Îi venise vremea, cred. Sau poate că doar aşa se zice.

— Iar acum lucrezi?

— Da. În urmă cu câteva luni am avut primul meu client adevărat. Un ins destul de bun… Un american, de fapt. A învăţat să folosească maceta şi şi-a cărat singur proviziile.

— Vezi? Am ştiut că poţi să-i înveţi pe toţi oamenii ăia răsfăţaţi, de felul lui Teddy Roosevelt, să fie chibzuiţi.

— Nu ştiu ce să zic. Nu demult Blix a avut unul care a insistat să care cu ei un pian.

— O, Blix. Mi-e dor de el.

Cuvintele au rămas suspendate între noi preţ de câteva clipe, ca nişte filamente, sau ca nişte panglici.

— Ce mai face Karen?

— Este în Danemarca să-şi viziteze mama, dar am auzit că e bine.

— Ah.

Am tăcut, studiindu-i chipul. Stătuse mult la soare, dar sub stratul acela de culoare sănătoasă întrezăream oboseala, sau poate că erau grijile.

— Dar Berkeley ce mai face?

— Mi-e teamă că Berkeley n-o duce chiar aşa de bine. Ar fi trebuit să stea o lună în pat, la Soysambu, după ce inima aproape că i-a cedat. Doctorul i-a spus să nu se mai facă efort deloc, dar nu l-a ascultat.

— Pare ceva ce-ar face Berkeley. Unde e acum?

— Acasă. Nu ştiu cât o s-o mai ducă.

— Berkeley nu poate să moară. Nu-i dau voie!

— Atunci poate că ar trebui să-i spui asta cât mai curând.

Am încercat să nu las sentimentele să mă copleşească în cele câteva minute în care am stat în tăcere. Berkeley *trebuia* să se facă bine, dar cum rămânea cu Denys? Puteam să fim iar prieteni după tot ce se-ntâmplase?

— Vino într-o zi până la Mbogani, a zis când am dat să plec. Fac eu cinste cu băutura.

— Credem că ai zis că e plecată Karen.

— Aşa e. Dar eşti mereu bine-venită.

— O, a fost tot ce-am putut spune.

Apoi m-am aplecat pentru o clipă şi i-am atins cu buzele pielea proaspăt bărbierită.

— Noapte bună, Denys!

A doua zi am mers călare la Solio şi am ajuns cu puţin înainte de ora la care se beau cocktailuri. Cunoscându-l pe Berkeley, aproape că mă aşteptam să-l văd în curte cu câte-o sticlă de şampanie în ambele mâini, dar era ţintuit la pat. Mi

s-a frânt inima când l-am văzut acolo, slăbit şi palid, pricăjit ca un copil.

— Beryl, eşti un înger, a zis când i-am întins un trabuc gros pe care i-l adusesem din Nakuru. Vrei să mi-l aprinzi tu? Nu mă simt în stare.

— N-am ştiut cât de gravă e situaţia. Aş fi venit mai repede.

— Ce vrei să zici? s-a prefăcut a nu înţelege.

Era atât de lipsit de culoare, că până şi dinţii lui frumoşi păreau gri. Avea vocea slabă.

— Ştiai că ferma n-a fost niciodată mai profitabilă? De-abia acum îmi dau seama cum merg lucrurile. La ţanc.

A încercat să se ridice, şi eu m-am aplecat să-l ajut, adunând perne de care să se sprijine, sub privirile severe ale servitorilor lui somalezi.

— Ei nu sunt siguri că ar trebui să mă atingi, mi-a şoptit. De obicei nu am femei frumoase la mine-n pat.

— Nu cred o iotă din ce spui! Eşti un prinţ, Berkeley! Cu adevărat eşti cel mai bun dintre toţi.

— Cu excepţia unor mici părţi din mine.

S-a uitat la trabucul pe care i-l dădusem, la înfloriturile fantomatice ale fumului argintiu care se ridica tot mai sus înainte să se destrame şi să dispară cu totul.

— Dar măcar o să mor ca marii poeţii, nu-i aşa, plin de înflăcărare şi răsunet?

— Să nu cumva să mori, trădătorule! Te rog, să nu mori.

Şi-a închis ochii.

— Bine. Nu azi.

Am găsit două pahare pentru noi şi mi-a zis unde să caut cel mai bun vin, în fundul dulapului de lângă patul lui.

— Sticla asta e cu vin falernian.

A ridicat-o în bătaia luminii.

— E unul dintre puţinele vinuri care are aprobarea romanilor antici. Unii cred că e cel mai bun vin din lume.

— Doar nu vrei să-l iroseşti pe mine!

— Biata şi frumoasa mea Beryl. Eşti sigură că nu te poţi mărita cu mine? Poţi să moşteneşti averea mea când mor şi, fiind văduva mea tânără, să intri în tot felul de scandaluri.

— Bietul şi frumosul meu Berkeley. Te pricepi atât de bine la vorbe, dar zi-mi cine ţi-a furat inima cu adevărat.

— A, asta.

A tuşit în manşeta cămăşii.

— Ăsta e un mare secret.

Prin genele lui franjurate, închise la culoare, ochii lui căprui ardeau mocnit, de parcă ştia deja ce-l aşteaptă după ce va fi trecut din viaţa asta în cealaltă.

— Vrei să-mi citeşti ceva? Mi-e dor de nişte versuri.

— Ştiu eu ceva, am zis încet şi am început să recit versurile lui Whitman din *Cântec despre mine*, cele care-mi erau dragi de atâţia ani.

Nu credeam că sunt în stare să continui dacă-l privesc, aşa că mi-am fixat privirea pe mâinile lui frumoase şi palide de pe pătura albă ca zăpada, pe lunulele de un albastru deschis ale unghiilor lui tăiate, pe micile tăieturi cicatrizate, pe venele beteşugite.

Când am terminat, am rămas tăcuţi o vreme. Îşi învârtea vinul în pahar.

— Are o nuanţă frumoasă de chihlimbar, nu-i aşa? Ca leii în iarbă.

— Chiar aşa.

— Acum ia-o de la început, dar mai rar de data asta. Nu vreau să-mi scape nimic.

Am recitat-o iar de la capăt, în timp ce respiraţia lui era tot mai liniştită, ochii i se micşorau şi apoi i s-au închis. Buzele lui ca de ceară zâmbeau vag, iar genele ascuţite erau ca nişte ferigi gingaşe pe obrazul lui. Cum aş fi putut să-mi iau vreodată rămas-bun de la el? Nu puteam, nu voiam. Dar l-

am sărutat înainte să plec, şi am simţit gustul vinului falernian.

40

Au venit ploile lungi, cu furtuni violente o dată la câteva zile, dar ziua înmormântării lui Berkeley a fost surprinzător de limpede. El dorise să fie înmormântat acasă, pe malurile râului său, care, jurase el mereu, aducea minunată apă glaciară de sus de tot de pe Mount Kenya. De-a lungul unui cot care se curba precum talia şi şoldul unei femei, apa râului susura pe deasupra pietrelor negre de bazalt şi a straturilor întinse de turbă. În acel loc am privit cum era coborât Berkeley în pământ, în timp ce grauri şi muscari cântau game muzicale care răsunau prin coronamentul pădurii.

Au participat zeci de prieteni. Blix venise tocmai din Somaliland şi era încă acoperit de un strat de praf galben-deschis. Ochii lui D. păreau sobri sub pălăria de soare încovoiată, dar, odată ce ultimele cuvinte au fost rostite şi a fost acoperit de pământ sicriul lui Berkeley, a venit la mine, m-a prins uşor de mâini şi nu le-a dat drumul o bună bucată de vreme.

— M-am simţit ca un ticălos că te-am gonit, mi-a zis.

— Nu prea aveai de ales, am spus. Ştiam asta.

Şi-a dres glasul cu putere şi a dat din cap, iar o şuviţă lungă din părul lui aproape alb i-a căzut pe guler.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, vreau să vii la mine. Eşti încă atât de tânără. Uneori uit asta. Când Florence şi cu mine eram de vârsta ta, împreună n-aveam atâta minte nici cât să ne scărpinăm la dos.

M-a privit în ochi şi am simţit cum îmi dispare şi ultima fărâmă de ruşine. Învăţasem nişte lecţii dure, dar fuseseră unele importante.

— Aşa o să fac, D. Mulţumesc!

Am auzit cum de la gramofonul de pe veranda lungă şi umbroasă al lui Berkeley răsună o muzică lentă şi melodioasă. Denys stătea aplecat peste pâlnia aparatului şi peste acul care şuiera, iar D. şi cu mine am mers împreună până la el.

— Nu-l urăşti pe Beethoven? a întrebat D.

Pometii înalţi ai lui Denys au căpătat o nuanţă de trandafiriu pal.

— Berkeley nu-l urăşte.

Am rămas acolo mult timp, toastând în cinstea delicateţii şi a vieţii lui Berkeley, întârziind asupra fiecărei poveşti cu el pe care-o ştiam, până când cerul s-a acoperit de o pătură groasă de nori gri şi lumina a început să scadă. Când aproape toată lumea plecase, Denys mi-a zis:

— Vino la Ngong cu mine.

— Îl am pe Pegasus.

— Pot să te aduc înapoi să-l iei.

— Bine, am răspuns, de parcă era ceva obişnuit, şi eu nu mă năruiam pe dinăuntru, plină de confuzie şi durere care nu trecea, de dezamăgire şi dorinţă, toate acestea învârtindu-se nebuneşte în mine.

Am vorbit foarte puţin pe drumul până acolo. Din cerul ameninţător a început în cele din urmă să cadă, încet şi măsurat, o ploaie ecuatorială. Apa spăla parbrizul şi bătea darabana pe acoperişul de piele. El nu m-a luat de mână, nu a rostit nici un cuvânt despre intenţiile lui, dar nici eu n-am zis nimic. Între noi erau atâtea lucruri nerostite, încât nu puteam să vorbim nici măcar despre cele mai simple chestiuni.

Când ne-am apropiat de ferma lui Karen, a ieşit pe drumul principal şi a luat-o spre Mbagathi, şi atunci am înţeles. Nu voia să fie cu mine în casa ei, cu lucrurile ei privindu-ne. Acela era locul lor. Noi trebuia să găsim un loc nou, care să fie doar al nostru.

Denys a oprit motorul şi am fugit în casă, cu apa şiroind pe noi, dar şi înăuntru era ud. Trecuse mai

bine de-un an de la vizita tensionată a mamei, iar de-atunci acoperişul se şubrezise şi mai tare. Ploaia pătrundea de peste tot, iar noi ne-am aplecat şi ne-am ferit până am reuşit să aprindem focul. El a căutat o sticlă de coniac bun şi am băut fără pahar, trecând sticla de la unul la altul. Auzeam răsuflările noastre chiar şi peste sunetul ploii care cădea şi peste sfârâitul lemnelor de cedru din vatră.

— De ce nu s-a însurat Berkeley niciodată? l-am întrebat.

— S-a însurat, în felul lui. Era o somaleză printre angajaţii lui cu care a avut o legătură mulţi ani. Îşi erau devotaţi unul altuia.

— Poftim? Mulţi ani? Şi nimeni n-a ştiut?

— Colonia tolerează anumite lucruri, dar nu aşa ceva.

Acum totul avea sens: de ce Berkeley se ţinea departe de femeile din colonie, de ce era atât de rezervat când îl întrebam despre aventurile lui amoroase. Eram bucuroasă să ştiu că avusese parte de iubire, dar oare cu ce preţ? Cât de greu era secretul pe care-l păstrase?

— Crezi că lumea o să accepte vreodată astfel de relaţii? am întrebat.

— Îmi place să cred că da, dar nu prea sunt sorţi de izbândă, a răspuns el.

Când mai era doar un pic de coniac în sticlă, m-a condus spre dormitorul mic din spate şi mi-a dat jos hainele fără să rostească nici un cuvânt, sărutându-mi pleoapele şi mângâindu-mi încheietura mâinii. Ne-am aşezat pe pat, îmbrăţişându-ne strâns cu membrele calde. Şi-a îngropat faţa în părul şi în gâtul meu şi s-a mişcat cu atâta tandreţe, că îmi venea să ţip. Pe cât de disperată eram să fiu aproape de el, pe atât de tare mă bântuiau ultima noastră noapte împreună şi zilele scurse de-atunci. Inima îmi bătea nebuneşte. Îmi era teamă că o să-mi sară din piept.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă cu noi, am reuşit să îngaim în cele din urmă. Poate că nu o să fie niciodată nimic mai mult decât ce e acum.

L-am atins, iar toracele şi pieptul i se ridicau şi îi coborau în ritmul respiraţiei. Umbrele noastre pictau peretele.

— Dar eu ţin la tine, Denys.

— Şi eu ţin la tine, Beryl. Eşti o femeie extraordinară. Cu siguranţă ştii asta.

O parte din mine voia să-i dezvălui totul – să-i spun adevărul despre Londra. Să-l întreb despre Karen şi despre cum vedea el întreaga situaţie. Dar, pe de altă parte, nu credeam că vom rezolva ceva prin vorbe sau explicaţii. Luaserăm anumite decizii, separat şi împreună, nu luaserăm? Eram cine eram.

M-am ridicat în genunchi şi i-am mângâiat adânciturile claviculei, în care se adăpostiseră umbrele, gâtul lui lat, umerii şi braţele. Îl memoram cu ajutorul palmelor mele.

— Dacă ai mai trăi o dată, ai schimba ceva? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Poate că greşelile noastre ne fac cine suntem.

A tăcut câteva minute, apoi a spus:

— Singurul lucru de care mi-e cu adevărat teamă e că o să mă pierd de viaţă, că nu o să ating niciodată acel *ceva*… ştii ce zic?

— Cred că da.

Mi-am aşezat mâna pe piept, în dreptul inimii lui. Pulsul lui lin îmi reverbera prin palmă. Era adevărat că multe dintre răsturnările de situaţie care mă aduseseră în acea cameră fuseseră dureroase şi mă costaseră mult, şi totuşi niciodată nu mă mai simţisem atât de vie. Eram îngrozită, dar nu voiam să fug de el. Nu aveam să fug… dacă depindea de mine.

— Denys?

— Mmm?

— Mă bucur că suntem aici.

— Da, a zis cu gura lângă buzele mele, iar deasupra noastră furtuna mugea.

Nu mi-ar fi păsat dacă acoperişul s-ar fi prăbuşit peste noi. Eram în braţele lui Denys. Aş fi murit fericită.

41

De la sunetul primelor trâmbiţe până la ţipetele şi descătuşarea tribunelor, cursele sunt nişte evenimente rapide şi efemere. Zece cai care galopează dând tot ce au mai bun. Un kilometru şi şase sute de metri, timpul nu-i de-ajuns, şi totuşi e suficient – spiralat, suspendat şi dilatat precum răsuflarea – ca întrecerea să fie câştigată şi pierdută de mai multe ori.

La cursa Produce Stakes, Wrack a alergat iute ca fulgerul, cu un curaj dezlănţuit, şi a galopat în faţa tuturor. Nu mi-am dezlipit binoclul de el, căci îmi era frică să mă uit în altă parte chiar şi pentru o clipă. Ruta stătea lângă mine, nemişcat ca o rugăciune, când Wrack a pierdut conducerea, milimetru cu milimetru. Nu a abandonat, nu a încetat să lupte. Dar un cal castrat, cu oase uşoare, a rupt panglica, iar eu am putut să răsuflu, în cele din urmă, mâhnită.

— Ai văzut cât de aproape a fost? a zis Ruta când praful s-a risipit şi inima a început din nou să-mi bată. Data viitoare Wrack o să ţină minte asta şi o să se străduiască mai mult.

— Nu cred că merge aşa la cai, Ruta.

Încercam să-mi revin şi mă gândeam şi eu la viitor – dacă proprietarul lui Wrack, Ogilvie, ni-l va lăsa în continuare în grijă.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Ei nu au memoria ca a noastră. Fiecare cursă e nouă pentru ei.

Dar, când am mers la Ogilvie, acesta îi dădea mai degrabă dreptate lui Ruta.

— Aţi văzut cât de aproape a fost? Data viitoare o să câştige.

Şi a câştigat.

În lunile care mai rămăseseră din anul 1925, caii mei au câştigat curse şi au ieşit destul de des pe locul doi, astfel încât lumea închisă a curselor din Nairobi părea gata să mă primească şi pe mine, iar eu am început să cred că îi aparţineam. D. m-a chemat înapoi la Soysambu şi mi-a zis că, atunci sau mai târziu, mereu avea să fie un loc pentru mine la grajdurile lui. Ben Birkbeck mi-a scris ca să-mi ceară să-i antrenez caii şi să-mi spună că eram pe cale de a prelua renumele tatălui meu în colonie. La una dintre curse am zărit-o pe mama, cu o pălărie înaltă, cu pene, cum mă aplauda. Nu o mai văzusem de mai bine de-un an şi am avut un mic şoc, dureros şi complex. Tot nu ştiam ce rol juca ea în viaţa mea sau cum să mă port în preajma ei fără să fiu ursuză. Poate că niciodată n-aveam să fiu altfel.

— Sunt mândră să văd că îţi merge atât de bine, a zis când a venit la mine după eveniment. Felicitări!

Am privit-o cum sorbea dintr-un cocktail de culoarea unei garoafe roz în timp ce-mi povestea ce-a mai făcut. Locuia aproape de Eldoret împreună cu Dickie şi cu băieţii şi încerca să-l ajute pe Dickie să o scoată la capăt, dar nu reuşea.

— Îmi pare rău că vă este atât de greu, i-am zis eu şi am fost uluită să descopăr că nu erau doar nişte vorbe goale.

Poate că Berkeley avusese dreptate în privinţa familiei – poate că nu ne revenim niciodată de pe urma ei sau a celor pe care-i iubim. Nu cu adevărat. Sentimentele mele pentru Clara erau încâlcite la rădăcină, de nerezolvat. Indiferent dacă-mi plăcea sau nu, mereu avea să mă bântuie fantoma plecării ei. Dar nici nu părea corect să plec şi să ignor necazurile ei.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ne descurcăm noi, a zis, curios de stoică.

Şi-a terminat băutura şi s-a pregătit să plece, adăugând:

— *Este* minunat să văd că primeşti ceea ce meriţi!

Datorită victoriilor care se ţineau lanţ, puteam începe, într-un sfârşit, să-l plătesc pe Ruta cum se cuvine şi să o răsfăţ pe soţia lui cu o pereche nouă de pantofi şi cu oale pentru gătit. Puteam să cumpăr un pat adevărat pentru locul meu de sub acoperiş şi să pun deoparte bani pentru o maşină – dar nu aveam de gând să mă las pe tânjală sau să mă-ncred că zilele acelea prospere aveau să dureze.

Aveam aceleaşi sentimente în legătură cu Denys. Fiecare oră cu el era încântătoare, chiar dacă trebuia să mă furişez ca să-l văd. Am început să împrumut o motocicletă de-a lui Karen ca să-l vizitez când era la Mbogani – şi cumva fiorii pe care mi-i dădea motocicleta când săltam cu ea prin praful roşu, înclinându-mă când treceam pe lângă gropi adânci şi pe lângă pietre, erau ca senzaţia pe care o aveam când eram lângă el. Ambele situaţii erau periculoase, ambele erau un fel de abuz îndrăzneţ şi de neiertat. Karen ar fi murit de zeci de ori dacă ar fi ştiut că sunt la Mbagathi, sub acoperişul găurit, în braţele amantului ei, în timp ce ea era în Danemarca – dar nu puteam să mă gândesc la asta, şi nici la ea. Dacă m-aş fi gândit, n-aş fi putut să am nimic, iar asta ar fi fost cu mult mai rău.

Se apropia întoarcerea lui Karen. Când Denys a început să vorbească despre o expediţie de cercetare la care avea să participe, în apropiere de Meru, am ştiut că de fapt îmi spunea că era ultima noastră şansă de-a fi împreună.

— Ai putea să călăreşti până acolo şi să mi te alături.

Trebuia să ne organizăm. Aveam să merg călare până la Solio, vechea fermă a lui Berkeley. Îl

puteam lăsa pe Pegasus acolo şi să ne continuăm împreună drumul în automobilul Hudson al lui Denys. La întoarcere urma să o ia fiecare pe drumul său.

Stabiliserăm să ne întâlnim în februarie. Între timp, el pleca într-un safari lung cu un client bogat din Australia, iar eu aveam să îl pregătesc pe Wrack pentru St. Leger, cea mai importantă cursă din Kenya. Datorită ultimelor succese, Wrack era favoritul, şi aveam de gând să dau tot ce aveam mai bun ca să mă asigur că făcea tot ce se aştepta de la el, şi mult mai mult.

În după-amiaza când trebuia să mă întâlnesc cu Denys, cerurile s-au deschis cu o bubuitură şi a început să plouă de parcă nu avea să se mai oprească niciodată.

Ruta privea din uşa grajdului perdeaua gri de apă.

— Deci rămâi, *msabu*?

Ştia care erau planurile mele; nu aveam nici un secret faţă de el şi nu avusesem niciodată.

— Nu, nu pot să fac asta, dar o să pornesc mai târziu. Nu eşti de acord cu relaţia mea cu Denys. Ştiu.

El a ridicat din umeri şi apoi, oftând, mi-a zis un bine cunoscut proverb băştinaş:

— Cine poate înţelege cerul şi femeile?

— Îl iubesc, Ruta.

După tot ce se-ntâmplase, încă nu recunoscusem asta, nici măcar faţă de mine. Ochii lui întunecoşi străpungeau aerul dens şi burniţa.

— Contează dacă sunt de-acord sau nu? Oricum ar fi, tot o să te duci la el.

— Ai dreptate. O să merg.

Toată ziua m-am uitat la ploaie şi la pârâiaşele care-şi croiau drum prin noroiul roşu. În cele din urmă, când furtuna s-a mai potolit şi am văzut nori mai deschişi la culoare şi o rază clară de lumină la orizont, l-am înhămat pe Pegasus şi am pornit. Solio era în partea cealaltă a lanţului Aberdare, la

cincizeci şi şase de kilometri în linie dreaptă spre est. În condiţii normale, l-aş fi cruţat pe Pegasus şi aş fi călărit pe la poalele muntelui, înspre nord. Însă pentru că porneam atât de târziu, am crezut că pot câştiga câteva ore dacă o iau de-a dreptul peste munte, pe o potecă şerpuitoare.

Nu mă înfricoşa faptul că eram singură pe cal în miezul nopţii. Mai călărisem singură noaptea şi-nainte, fără atâtea provocări. Pegasus putea să mă ducă la destinaţie. Mereu avusese instincte foarte bune în munţi şi era sigur pe picioare ca o capră neagră.

La început am mers foarte repede. Vreme se îmbunase, iar aerul nopţii îmi mângâia pielea. În timp ce urcam pe poteca îngustă care cotea tot mai des, sub noi se vedeau luminile oraşului împrăştiate ici, colo. Negustorii dormeau în paturi strâmte, iar copiii se ghemuiau unul într-altul pe jos, pe saltele din stuf, comod şi în siguranţă. Cu greu puteam să-mi închipui o asemenea viaţă liniştită, alături de Denys. Nici unul din noi nu era făcut pentru monotonie sau rutină, pentru îngrădirea pe care o presupune viaţa de familie – dar urma să petrecem noaptea asta şi următoarea împreună. Sărutări furate. O fericire minunată şi terifiantă. Ştiam că aş face aproape orice doar ca să stau cu o oră mai mult în braţele lui.

Eram cam pe la jumătatea drumului spre Solio când am mirosit apă. La scurt timp am auzit şi râul, chiar în faţa noastră. Pegasus şi cu mine ne-am apropiat cu grijă de el, căci ne ghidam doar după lumina slabă a lunii. Când ne-am apropiat, am văzut apa învârtejindu-se, umbre fantomatice răsucindu-se şi retrăgându-se. Malurile erau abrupte. Nici măcar Pegasus nu aveam cum să le coboare în siguranţă, şi de unde să fi ştiut cât de adâncă era apa? Puteam să înotăm sau să ne croim cu greu drum până pe cealaltă parte? Pe întuneric nu puteam să-mi dau seama. În schimb, am luat-o

spre nord, de-a lungul malului, căutând un loc prin care să trecem, iar apoi ne-am întors spre sud.

În cele din urmă am zărit vag un pod. Când ne-am apropiat, am văzut că era făcut din tulpini de bambus şi sfoară groasă, răsucită şi că era lat de câţiva zeci de centimetri, genul de pod pe care triburile locale îl ţineau pentru folosul lor. Nu ştiam cât e de rezistent, dar pe astfel de poduri treceau de obicei care mici şi boi. Avea probabil să reziste.

Am descălecat, am luat hăţurile în mână şi am început să coborâm, Pegasus alunecând puţin pe prundiş. A nechezat, apoi a tresărit. Podul părea rezistent, dar frânghiile erau cam slăbite, aşa că se bălăngănea la fiecare pas. Simţeam legănatul şi îmi era puţin rău şi ştiam că nici Pegasus n-o duce mai bine.

Am înaintat metru cu metru. Auzeam mugetul apei la vreo şase metri sub noi. Aburi albi îşi schimbau forma în lumina lunii, părând a prinde viaţă, iar apa întunecată sărea înspre noi, tivită cu argintiu. Când am zărit malul deschis la culoare, am simţit o mare uşurare. Ştiam că mă aventurasem prea mult şi că riscam prea multe, dar aproape ajunseserăm. Mai aveam un pic până să călcăm pe pământ.

Frânghiile au gemut, scoţând un zgomot ca şi când s-ar fi rupt, iar apoi bambusul a început să trosnească. Pegasus a căzut împleticindu-se. A nechezat, iar pentru o clipă am crezut că l-am pierdut, apoi podul s-a cutremurat şi s-a oprit. Picioarele lui străpunseseră tulpinile de bambus. Căzuse până la piept, iar stinghiile de-abia îl mai ţineau. Sub noi râul se învolbura şi scotea un sunet îngrozitor. Şi eu puteam să mă prăbuşesc în orice clipă, dar nu mă gândeam decât la Pegasus şi la buclucul în care-l băgasem.

Caii pursânge sunt destul de sperioşi, dar Pegasus nu se pierdea niciodată cu firea. Era curajos şi calm chiar şi în acele clipe, fixându-mă

în întuneric cu privirea, având încredere în mine că puteam să găsesc o soluţie. Deoarece el credea că pot, am crezut şi eu, şi am început să mă gândesc la un plan. De şa era legată o frânghie cu care aş fi putut să-l trag de-acolo dacă aş fi găsit de ce să o leg.

Când am făcut câţiva paşi înspre mal, am simţit cum podul se mişcă şi se răsuceşte ca un arc dintr-o saltea şi eram conştientă de adrenalina care-mi pompa prin vene şi de respiraţia mea întretăiată. În cele din urmă am ajuns pe uscat şi am găsit o acacie înfiptă bine în pământ, într-o parte a malului. Era un copac tânăr, dar era singurul, şi am sperat că avea să ţină. M-am întors cu grijă la Pegasus, care aştepta cu o răbdare nemaipomenită. Am făcut un nod alunecător şi i l-am petrecut peste bot, iar altul peste cap, ca un căpăstru improvizat. Frânghia nu putea să fie de nici un ajutor dacă aluneca. Mă gândeam numai cum să-l stabilizez până dimineaţa. N-avea cum să se caţere singur înapoi pe pod, nu fără ajutor, şi era prea periculos să încerc să-l ajut singură, pe întuneric. Puteam să-l pierd şi n-aveam de gând să risc aşa ceva.

După ce i-am fixat căpăstrul şi am legat celălalt capăt de copac, m-am sprijinit de gâtul lui şi m-am odihnit.

— O să avem ce povesti, i-am zis pe întuneric, iar el şi-a îndreptat urechile mătăsoase, ascultând.

M-am înfăşurat într-o pătură de lână ca într-o capă şi m-am aşezat lângă el, ca să mă încălzesc. Dar când să dorm puţin am auzit arboretul trosnind şi apoi un huruit asurzitor. O turmă de elefanţi ne simţise şi venea spre noi. Acum se învârteau şi tropăiau pe mal, speriindu-l pe Pegasus. Nu ştiam dacă n-aveau să zguduie podul şi să-l facă bucăţi cât încă eram acolo. Urmându-mi instinctul, m-am ridicat în picioare. Pegasus s-a sforţat, izbindu-se de stinghii, mutându-şi greutatea corpului printr-o mişcare circulară. Pe mine mă cuprinsese groaza crezând că avea să cadă, dar a reuşit totuşi să-şi

scoată un picior, apoi încă unul. S-a întins spre bucăţica de mal la care putea ajunge, trăgându-se în faţă în timp ce podul a cedat şi s-a mişcat sub noi. Era ca şi cum ai încerca să mergi pe o plută din scobitori care se mişcă, sau pe bucăţi de zahăr ars care se fărâmiţează, sau pe nimic.

Ca un erou, Pegasus şi-a recăpătat echilibrul şi s-a smuls dintre stinghii. Dar eram într-o situaţie tare proastă. Greutatea lui a făcut ca malul să i se surpe sub picioarele din spate, iar el era sleit de puteri. Argila nisipoasă a cedat şi am crezut că-l pierd. Elefanţii nu erau prea departe. I-am auzit cum răgeau ameninţător şi cum dădeau din picioare ca nişte tauri.

L-am îndemnat pe Pegasus să continue, m-am aşezat lângă copac şi am prins frânghia cu ambele mâini, m-am proptit cu toată greutatea în pământ şi, opintindu-mă, am tras cât de tare am putut. Într-un sfârşit, eram amândoi pe mal. Am văzut că Pegasus avea nişte tăieturi adânci de la bambus şi că de pe picioare îi fuseseră smulse bucăţi mari de carne. Eram cât se poate de norocoşi că trecuserăm, dar nu eram în siguranţă. Elefanţii erau încă prin apropiere şi cine ştie ce altceva mai stătea la pândă. Pegasus mirosea a sânge şi amândoi eram obosiţi. Din cauza asta eram o ţintă uşoară pentru orice animal de pradă. Trebuia să ne continuăm drumul.

Când am ajuns în cele din urmă la Solio, aproape că se iveau zorii. Servitorii somalezi loiali ai lui Berkeley încă se ocupau de fermă până când familia lui găsea un cumpărător. Mă cunoşteau şi, deşi era o oră scandalos de matinală, m-au primit înăuntru şi au pregătit o boxă uscată pentru Pegasus.

I-am curăţat şi i-am bandajat cu grijă rănile şi am văzut că nu erau atât de îngrozitoare pe cât mă temusem. Stinghiile îi făcuseră nişte crestături superficiale pe pielea de pe piept şi de pe picioare, dar nu erau infectate şi nu erau urme de sânge

proaspăt. Avea să se vindece bine – slavă Domnului. Dar unde era Denys? Poate că ploaia l-a întârziat? Nu ştiam cum era vremea pe la el şi am mers la culcare cu speranţa că totul avea să fie bine.

Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, am băut cafea şi am luat un mic dejun uşor, pândind cu o ureche orice sunet care l-ar fi putut anunţa pe Denys. Avea să vină în automobilul lui zgomotos. L-aş fi auzit de la un kilometru depărtare, iar apoi urma să petrecem şase zile împreună. Nu mai avuseserăm niciodată atât de mult timp, iar pe mine mă lua ameţeala când mă gândeam la cum aveam să fiu mereu în preajma lui, la mâinile lui şi la râsul lui. Îmi va arăta locuri şi lucruri care îi plac mult şi vom trăi din plin fiecare clipă petrecută împreună. Doar să vină.

În sfârşit, după prânz, l-am văzut pe unul dintre servitorii kikuyu ai lui Denys alergând pe drumul spre casă, şerpuind odată cu drumul, de parcă ar fi putut fugi pentru totdeauna. Am simţit cum mi se strânge stomacul, căci ştiam ce însemna asta.

— Bedîr zice că nu vine, *msabu*, a spus băiatul când a ajuns în dreptul meu.

Cu siguranţă parcursese treizeci de kilometri în pantă în acea zi. Picioarele lui goale erau pline de bătături groase. Nu gâfâia deloc.

— Nu vine deloc?

— N-au găsit fildeş.

Deci Denys încă lucra. Zilele nu-i aparţineau şi n-ar fi putut să vină nici dacă-ar fi vrut. Asta nu însemna că nu mă simţeam doborâtă. L-am privit pe servitorul lui Berkeley cum îi dă băiatului apă şi mâncare şi apoi m-am uitat cum acesta pleca spre Denys, apucând-o fără teamă spre nord, urmând curbele pe care le făcea drumul. Când nu l-am mai văzut, m-am simţit întristată. Pegasus şi cu mine am fi putut să murim pe muntele ăla, noaptea, şi pentru nimic. Nu aveam să-l văd pe Denys. Nu aveam să ne petrecem acele zile împreună, iar eu

riscasem atât de mult ca să mă bucur de ele, ca să ajung acolo. Era cât pe ce să mi se facă rău.

Mi-am strâns lucrurile şi apoi mi-am croit drum până la râu, la mormântul lui Berkeley. Trecuseră câteva luni şi pământul de deasupra începuse să se lase pe ici, pe colo. Am curăţat mormântul cu mâinile şi cu vârful cizmelor, căci voiam să fac ceva pentru el şi să îl simt iar aproape. Deasupra mea o pereche de grauri zbura în zigzag şi comunicau unul cu celălalt printr-un sistem complicat de ciripituri. Pe piept şi pe cap le înfloreau irizaţii verzi ca smaraldul, albastre şi arămii. Frunzele din jurul lor tremurau, însă în rest pădurea era nemişcată.

— O, Berkeley, în ce m-am mai băgat acum? am zis. Ce mă fac?

Nimeni, nici măcar păsările, nu mi-a răspuns.

42

Când s-a întors Karen din Danemarca, am încercat să mă ţin departe de veştile despre ea, dar era imposibil. Viaţa în colonie era prea restrânsă şi prea avidă să scoată la iveală toate intenţiile şi toate mişcările cuiva. Karen fusese bolnavă şi zăcuse în pat o vreme. Recolta de cafea din anul acela era slabă, iar datoriile ei se adunau îngrijorător. De asemenea, am aflat că Denys plecase pe nepusă masă în Europa, dar, din moment ce nu mă anunţase personal, nu ştiam de ce. În cele din urmă m-am întâlnit întâmplător cu Karen la clubul Muthaiga, la sfârşitul lui mai. Lua ceaiul cu Blix, şi când i-am văzut aproape că m-am repezit spre ei. Aşa stăteau lucrurile în colonie. Aveai nevoie de prieteni indiferent cât de complicate erau iţele relaţiei sau ce preţ aveau.

— Beryl! m-a strâns Blix de umeri. Toată lumea vorbeşte cum caii tăi s-ar putea să câştige toate cursele. Nu-i aşa c-ar fi ceva?

Karen şi cu mine ne-am sărutat cu reţinere. Părea mai slabă. Pielea din jurul ochilor era mai trasă, iar pometii erau accentuaţi de cearcăne.

— Denys a plecat înapoi la Londra, a zis ea aproape imediat, de parcă nu putea să se gândească la nimic altceva. Am avut două săptămâni. Două săptămâni împreună după unsprezece luni departe unul de altul. Şi totuşi ar trebui să fiu recunoscătoare şi pentru atât. Ar trebui să fiu vitează şi să merg mai departe.

O parte din mine voia să-i strige „da“, cât se poate de tare şi de clar. Ea petrecuse mai multe zile împreună cu el, pe când timpul meu cu Denys fusese pur şi simplu furat. Şi totuşi ştiam ce durere o încerca. Şi eu simţeam la fel. Acum plecase iar de pe continent.

— De ce a mers la Londra de data asta?

— Tatăl lui n-o mai duce mult. El şi fraţii lui vor trebui să găsească un cumpărător pentru Haverholme. Moşia aparţine familiei lui Denys de mai multe sute de ani. Nu pot să-mi imaginez cât de greu o să le fie.

A dat din cap, iar buclele ei scurte au tremurat. Părul îi crescuse dezordonat.

— Ştiu că în asemenea clipe ar trebui să mă gândesc doar la familia lui Denys, dar eu îl vreau înapoi acasă.

Blix a tuşit încet, ca o avertizare sau ca o aluzie.

— Ai obosit să tot asculţi aceeaşi placă, ştiu, a sărit ea. Dar eu ce să fac? Sincer, Bror, ce?

Mi-am dat seama că nu avea de gând să se certe cu ea dacă nu era nevoie.

— Scuzaţi-mă, şi-a împins el scaunul. Am văzut un prieten în partea cealaltă a camerei.

După ce Blix a plecat, Karen a oftat adânc.

— În cele din urmă am fost de-acord să-i dau divorţul. Te-ai aştepta să fie mai recunoscător.

— De ce acum? Doar vrea să divorţeze de ani buni, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Am început să mă simt îngrozitor că mă lupt din toate puterile ca să-l păstrez. Eu doar voiam *pe cineva*, înţelegi? Într-o vreme am crezut că Denys o să se însoare cu mine, dar mi-e din ce în ce mai clar că a fost un plan prostesc.

Am înghiţit cu greu ca să-mi liniştesc tremurul din glas, căci eram hotărâtă să par în largul meu în prezenţa ei.

— Lucrurile o să meargă mai greu la fermă acum că Blix o să-şi vadă de-ale lui?

— Adică te referi la bani? a râs ea sarcastic. Bror a reuşit mereu să cheltuiască de două ori mai mulţi bani decât are. Apoi cere un alt împrumut… de parcă aş avea de unde să-i dau.

— Îmi pare rău. Meriţi mai mult.

— Presupun că o parte din mine ştia cum o să fie cu Blix. Poate că am ştiut amândoi dintotdeauna.

A scos un pufăit uşor, de parcă ar fi înghiţit aer ori un adevăr neschimbător.

— Bror n-a ştiut să-şi arate niciodată sentimentele, dar nici Denys nu e mai breaz, Doamne ajută-mă! Ce pot să fac? Nu mă mai văd trăind fără el. Asta e problema.

Probabil că mi s-a dus culoarea din obraji în timp ce vorbea. Pierdeam bătălia cu stăpânirea de sine şi îmi era din ce în ce mai greu să ţin ceaşca sau să îmi controlez mâinile ca să nu-mi tremure.

— El pare mereu atât de fericit la fermă.

— Şi de ce n-ar fi? Vine numai când vrea. Nu-l costă niciodată nimic. Greutăţile mele contează, da, dar nu sunt ale lui.

Vorbea despre devotament – voia ca el să-i aparţină întru totul şi pentru totdeauna –, dar părea să nu înţeleagă că aşa ceva l-ar fi sufocat pe Denys. Nu putea să-l forţeze să-i facă vreo promisiune. El trebuia să intre în viaţa ei de bunăvoie sau deloc. După câte pătimisem cu Jock, Denys şi cu mine eram de-acord în privinţa acestui lucru.

— De ce tot încerci?

— Pentru că atunci când e aici sunt mai fericită decât oricând altcândva. Face ca tot restul să fie suportabil. Traversez pajiştea şi aud muzică de la gramofonul lui sau intru pe uşa mea şi văd pălăria lui în cui, iar inima mea prinde viaţă. În toate celelalte împrejurări eu dorm.

— Mie îmi pari cât se poate de trează.

— Asta pentru că nu mă cunoşti. Nu aşa cum mă cunoaşte Denys.

Am stat şi am ascultat cuvintele triste şi frumoase ale lui Karen şi voiam să o urăsc – cu fotoliile ei bune şi cu covoarele ei. Cu crinii ei albi rari, cu pudra şi cu koholul ei teatral. Greşea că voia să-l ţină pe Denys ca în lesă, dar oare nu voiam şi eu la fel? Ne asemănam în această privinţă, mai mult decât nişte surori dar, în acelaşi timp, eram teribil de diferite.

Înainte să plec de la hotel, l-am căutat pe Blix la bar ca să-mi iau la revedere de la el.

— Cum te simţi, de fapt? m-a întrebat.

Vocea lui era mai delicată ca niciodată.

— Încă rezist.

Mi-am îndreptat umerii ca el să nu-şi facă aşa de multe griji pentru mine.

— Ştii, Cockie a fost salvatoarea mea la Londra.

— E o fată minunată.

— E extraordinară! Dacă nu te însori tu cu ea, mă însor eu.

— Sigur, a râs şi şi-a mijit ochii. Planul e să trecem la fapte când se întoarce. Asta dacă nu-i vine mintea la cap până atunci, a râs el iar, privind pe deasupra paharului. Eu o să fiu cel care poartă alb.

— Şi doctorul Pileală? Presupun că o să fie şi el prezent.

— Da. Mi-a promis că o s-o conducă pe mireasă la altar.

43

L-am antrenat pe Wrack cu înfrigurare. Cursa St. Leger era la începutul lui august – aveam la dispoziţie doar câteva luni preţioase ca să-l aduc la cea mai bună formă –, iar apoi a avut loc dezastrul. Recentele succese ale lui Wrack ar fi trebuit să-i dea încredere lui Ogilvie în calul său, însă prietenii lui făceau tot felul de aluzii. Cum să creadă că o fată o să-l aducă pe Wrack pe culmile gloriei? Sigur, o fată s-ar fi descurcat dacă ar fi fost vorba de orice altă cursă de la Nakuru, dar nu şi la St. Leger. Chiar voia să-şi asume un asemenea risc?

Prin urmare, când mai erau mai puţin de trei luni până la cea mai importantă cursă a vieţii mele, n-aveam cal. De-abia reuşeam să gândesc cum trebuie ca să văd în perspectivă. În anul în care l-am avut pe Wrack, m-am dedicat lui întru totul. Abilităţile, calităţile şi momentele lui de glorie erau ale mele – ale mele –, îmi pusesem amprenta pe înzestrările lui şi pe fiece reuşită formidabilă. După pierderea lui nu mai rămăsesem cu nimic. Eram goală pe dinăuntru.

— Ce-o să ne facem? l-am întrebat pe Ruta.

Stăteam pe baloturi de paie, sub acoperiş, după apusul soarelui şi încheierea zilei de muncă. Noaptea catifelată cuprindea totul, lin şi mortal.

— Încă mai avem şase cai.

— La cursele mai mici, da. Ştiu că putem să câştigăm la câteva dintre ele, dar cum rămâne cu cea mai vestită, cu singura cursă care contează?

— Trebuie să ne mai gândim, a zis el privind în noapte. Sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaştem.

— Toţi ceilalţi proprietari o să vadă că Ogilvie mi l-a luat pe Wrack. Şi dacă totuşi câştigă, fără noi, o să-l bată pe spate şi o să-l felicite că a fost atât de isteţ, atât de prevăzător.

Am oftat şi am stat ca pe ace, trăgându-mă de păr, până când Ruta a plecat acasă la soţia lui.

Când am rămas iar singură, am ascultat darabana pulsândă a insectelor şi zgomotele mai

îndepărtate ale grajdului, ştiind că, dacă Denys ar fi fost undeva pe continent, oriunde, aş fi fugit la el doar ca să-i simt braţele în jurul meu, să-mi regăsesc echilibrul astfel şi să ştiu că pot continua, că pe parcurs voi găsi puterea şi curajul de care am nevoie. Dar el nu era acolo. Nu era unde aş fi putut eu să-l găsesc.

*

Câteva zile mai târziu, Ruta o scosese pe Melton Pie la câteva ture uşoare de alergare, când Eric Gooch a apărut lângă manej. Era un proprietar pe care nu-l ştiam foarte bine – era înalt şi agitat şi avea ticul de a-şi îndrepta cravata o dată la câteva minute. Însă o ştiam bine pe una dintre mânzele lui. Wise Child era progenitura uneia dintre cele mai bune iepe ale tatei, Ask Papa. Aşa cum făcusem în cazul lui Pegasus, eu ajutasem la naşterea ei – o grămăjoară caldă şi slinoasă, plină de promisiuni. Avea sângele necesar ca să fie o concurentă serioasă pentru marele premiu, dar un antrenor o alergase prea mult. Tendoanele ei fragile fuseseră afectate crunt pe terenul nepotrivit, rănindu-se. Acum, indiferent de originile perfecte pe care le avea, de-abia mai era în stare să suporte un călăreţ.

— Picioarele ei se pot reface, a zis Eric. Dacă are parte de îngrijirile care trebuie.

— Se prea poate, am zis. Dar în douăsprezece săptămâni?

— E o luptătoare. Şi nu ştiu – şi-a îndreptat din nou cravata în timp ce deasupra ei mărul lui Adam îi sălta caraghios –, am o presimţire că tu ai şti ce să faci cu ea.

Se gândea la succesul meu de acum câţiva ani cu calul lui D., Ringleader, care avusese o leziune asemănătoare. Îl antrenasem pe malul lacului Elmenteita şi ajunsese iar să alerge şi să câştige. Dar atunci nu mă grăbea nimeni şi nici cariera mea nu era-n joc.

— Nu vreau să fac promisiuni nebuneşti, am zis. Adevărul e că s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată, ce să mai vorbim de câştigat curse importante. Dar o şansă tot există.

— Deci o primeşti?

— O să încerc. E tot ce pot face.

În ziua următoare Wise Child a venit la noi cu botul ei catifelat şi minunat, cu spiritul ei neînfricat şi cu acele picioare care aproape că mi-au frânt inima. I se făcuse un mare rău şi avea nevoie de o îngrijire cât se poate de atentă. În următoarele douăsprezece săptămâni nu ne permiteam nici cea mai mică greşeală.

La fel ca Elmenteita, lacul Nakuru avea un mal roditor şi nămolos, suficient de elastic. Acolo am dus-o pe Wise Child pentru turele ei de alergare. Uneori o călărea Ruta, alteori eu – trecând uşor de la trap la galop mic şi apoi la galop. Un val trandafiriu de flamingi s-a speriat de noi, scoţând sunetele lor greoaie. Zeci de mii de păsări şi-au luat zborul ca un tot, apoi s-au întors, aşezându-se iar cu zgomot, doar ca să se sperie din nou. Ele au devenit ceasornicul nostru. Doar ele au văzut că se-ntâmplă un fel de magie când Wise Child a devenit tot mai puternică şi mai stăpână pe sine. Fusese rănită, aproape distrusă. Se vedea că îi era încă teamă când, în fiecare dimineaţă, primii paşi îi făcea cu mare grijă, de parcă noroiul ar fi fost plin de cuţite. Dar avea curajul unui războinic. Când îşi dădea drumul, vedeam în ea încredere şi voinţă şi ceva mai mult decât viteză.

— Muşchiul ăsta, a zis Ruta în boxa ei, în timp ce îi peria corpul murg, mătăsos şi ferm. Muşchiul ăsta poate să mute din loc un munte.

— Îţi dau dreptate, Ruta, dar, de asemenea, mă înspăimânt. E în cea mai bună formă. Nu o să fie niciodată mai pregătită ca acum, dar, chiar şi aşa, picioarele ar putea să-i cedeze din te miri ce. S-ar putea să se-ntâmple chiar în ziua cursei. S-ar putea să se-ntâmple mâine.

Ruta a continuat să o perie, atingându-i uşor coama strălucitoare, ca un lichid.

— E adevărat, dar Dumnezeu e în ea. Inima ei e precum o suliţă. Precum un leopard.

I-am zâmbit.

— De fapt, cum e, Ruta? Precum o suliţă, sau precum un leopard? Uneori vorbeşti exact ca atunci când eram copii şi te făleai că poţi sări cu mult mai sus ca mine.

— Încă pot să fac asta, Beru, a râs el. Chiar şi în ziua de azi.

— Te cred, prietene. Ţi-am spus în ultimul timp cât de mult mă bucur că eşti aici?

Ştiam că Ruta şi cu mine aveam să ne fim aproape mereu, până la sfârşit. Dar indiferent cât de multă loialitate, sau Dumnezeu, sau magie s-au strecurat în acele săptămâni în care am antrenat-o pe Wise Child, slăbiciunea omenească şi frica au fost mai puternice. Cu trei zile înainte de cursă, Eric a venit să mă vadă. Soţia lui observase într-o seară la club că stăteam cu capetele prea apropiate, vorbind despre Wise Child şi şansele pe care le avea, iar acum îi dăduse un ultimatum.

— Fie tu, fie ea, a zis cu vocea aproape sugrumată, trăgând de cravata aia de mi-a venit să i-o smulg de la gât.

— Dar nu e nimic între noi! Nu poţi să-i spui asta?

— Nu contează. Ea trebuie să fie mai importantă decât un cal sau decât orice altceva.

— Nu fi prost! Aproape c-am terminat. Ia-mi-o după cursă, dacă e musai.

A dat din cap, înghiţind.

— N-o ştii pe nevastă-mea.

— Asta o să mă distrugă, Eric. M-am dat peste cap pentru calul tău. Asta e cursa mea. Ştii al naibii de bine că-mi datorezi asta!

S-a înroşit până-n vârful urechilor, iar apoi s-a furişat ca un laş, murmurând scuze.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, când Sonny Bumpus a venit cu un rândaş ca să o ia pe Wise Child, eram cât se poate de copleşită de toată situaţia. Lucrasem cu Sonny ca jocheu şi ne ştiam de când eram copii, încă din perioada cumplită pe care-o petrecusem la internatul din oraş. Atunci aliniam birourile ca să ne jucăm de-a cursa cu obstacole. Acum era unul dintre cei mai buni călăreţi din colonie şi nu mi-a luat mult ca să-mi dau seama că Eric îl rugase pe el să fie jocheul lui Wise Child şi că atât Sonny, cât şi calul meu erau predaţi cu grijă noului antrenor.

— Zi-mi de ce se-ntâmplă asta, Sonny. Ştii cât de mult am muncit.

— E o mare ruşine Beryl. Dacă aş avea de ales, n-aş lua-o. Totul era pregătit ca să-l călăresc pe Wrack, dar s-a accidentat. O să alerge iar, dar nu acum.

— Wrack nu mai participă?

— Pentru moment, nu.

— Atunci cu siguranţă că va câştiga Wise Child. La naiba, Sonny! Trebuie să câştig cursa asta!

— Nu ştiu ce să zic, fetiţo. Gooch n-o să se răzgândească.

Şi-a încleştat tare dinţii, făcând să-i tresalte muşchii feţei.

— Dar îţi spun un lucru: toată lumea de la cursă o să ştie care-i adevărul. Tu ai lucrat cu ea. Eu doar o călăresc.

După ce a plecat, mi-am pironit privirea în perete, cu inima bubuindu-mi în piept. Fuseseră vremuri când aş fi meritat o asemenea pedeapsă. Nu puteam să pretind altceva. Fără-ndoială că soţia lui Eric auzise destule bârfe despre mine, dar eu nici măcar nu îl atinsesem. Îmi făcusem griji pentru Wise Child, o crescusem şi o îngrijisem, o iubisem. Acum îmi fusese luată din grajd, din grija mea.

Nici măcar Ruta n-a putut să-mi vorbească.

44

La start sunt zece cai ce freamătă şi bat din picioare, cu jochei uşori, strălucitori ca nişte pene. Sunt gata de cursă, de-abia aşteaptă să alerge, iar când se dă startul, ţâşnesc. Ruta stă în spatele meu în loja lui Delamere. Amândoi o simţim pe Wise Child pe pistă, vibrând ca muzica. Fiecare cal e splendid. Fiecare are o poveste şi o voinţă magnifică, sânge şi muşchi, picioare îngrijite şi o coadă care zboară – dar nici unul nu e ca ea. Nici unul nu are forţa ei.

Sonny ştie cum să scoată ce e mai bun din mânza noastră, dar încetul cu încetul. Bătaie de inimă cu bătaie de inimă. Intuieşte când să o îmboldească sau să o potolească, ori când să o îndrume încet în expectativă, o aşteptare infinitezimală. Are viteză şi delicateţe şi o rezervă de altceva, de ceva nedefinit – dar oare va fi de-ajuns?

În scurt timp, cei din tribune se ridică-n picioare, se întind ca să vadă bucăţile de mătase colorată deasupra picioarelor ce lovesc pământul, mizele sunt mari sau neglijabile. Nimic din toate astea nu contează. La bani ai timp să te gândeşti după aceea, sunt ceva cu care te joci, ca nişte scoici pe o masă. Dar nu caii. Caii trăiesc, iar Wise Child e mai însufleţită şi mai plină de viaţă decât a fost până acum şi decât o să fie vreodată. Ajunge din urmă un armăsar negru, apoi unul castaniu şi o mânză cafenie. Crupă şi balustradă, umbră şi graţie animală mătăsoasă. La ultima cotitură ajunge în frunte. Mai întâi la distanţă de un bot, apoi la distanţă de un corp. Două.

Ruta îmi pune o mână pe umăr. Îmi simt stomacul în gât, în urechi. Nu aud nici un sunet pe care-l scoate mulţimea de mii de oameni. De undeva Eric Gooch priveşte împreună cu soţia lui şi moare de plăcere să-şi vadă calul în frunte. Dar nu vede ce văd eu. Nimeni nu ştie la ce să se uite

în afară de Ruta, Sonny şi cu mine. Cum Wise Child se înclină dinspre balustradă. O ezitare, o clătinătură, un balans care durează mai puţin de o fracţiune de secundă. Picioarele o lasă. S-a făcut tot ce s-a putut pentru ea.

Pista o copleşeşte în timp ce eu mă arunc la pieptul lui Ruta. Îi simt bătăile regulate ale inimii cu tot corpul, bătăile unei *ngoma* de demult, bătăile pumnului lui *arap* Maina în pielea întinsă a scutului său, şi doar aşa sunt în stare să suport ce urmează, când tot ce vreau e să ţip, să urlu şi să mă duc la ea, să opresc cursa. Să opresc totul. Oare lumea nu vede că a dat tot ce-a avut mai bun în ea şi că nu e de-ajuns?

Apoi, cumva, dintr-un loc de dincolo de înţeles şi de strategie, ţâşneşte în faţă, descătuşată de defectele şi minunile corpului ei. Doar curajul o face să parcurgă ultima bucată. Doar hotărârea. Când botul atinge panglica, mulţimea izbucneşte într-un strigăt colectiv de bucurie. Chiar şi perdanţii au triumfat odată cu ea, căci au fost părtaşi la ceva mai copleşitor decât o întrecere.

Biletele zboară prin aer strălucind, trupurile se îngrămădesc la balustradă şi la poartă. Orchestra începe să cânte. Doar Ruta şi cu mine suntem nemişcaţi. Fata noastră a făcut mai mult decât să câştige. Cu picioarele acelea ale ei, mai degrabă cu inima ei, a bătut recordul de la St. Ledger.

45

Chiar şi când era foarte bătrân şi lăsase-n urmă caii şi Africa, Sonny Bumpus păstra în buzunar o tabacheră de argint pe care o gravasem pentru el cu numele lui Wise Child şi cu data cursei noastre de la St. Leger. Îi plăcea să o scoată şi să-şi treacă degetul peste capacul călduţ şi strălucitor, gata să-i povestească oricui îl asculta despre întrecerea vieţii lui şi despre cum o transformasem pe Wise Child dintr-un cal aproape olog într-unul care a

obţinut una dintre cele mai mari victorii din istoria curselor hipice.

Sonny era un bărbat pe cinste. El fusese cel care călărise perfect, dar îmi cedase mie cea mai mare parte din gloria lui. Şi deşi Eric Gooch n-a venit niciodată în genunchi ca să mi-o dea înapoi pe Wise Child, sau măcar să-mi mulţumească, majoritatea celor din colonie erau gata să mă ridice-n slăvi. Mai târziu, în acelaşi sezon, Ruta şi cu mine am avut parte de un şir de victorii care ne-au confirmat poziţia. Welsh Guard a triumfat la Eldoret, Melton Pie a luat locul întâi la cursa Christmas Handicap, iar Pegasus al nostru a câştigat aurul la trei curse consecutive.

În februarie am început să-l antrenez pe Dovedale, unul dintre caii lui Ben Birkbeck, iar când ne-am întâlnit la hotelul lui D. din Nakuru, ca să facem planul de bătaie, Ginger Mayer era la braţul lui. De la petrecerea de vânătoare a lui Karen n-o prea văzusem, dar acum arăta încântător şi mulţumită, cu părul ei roşcat dat într-o parte şi prins cu o agrafă cu pietre preţioase, cu pielea ei palidă, fără cusur. Pe un deget de la mâna stângă avea un inel cu o perlă mare. Ea şi Ben erau logodiţi. Se mişcase repede; divorţul lui de Cockie se finalizase doar cu câteva luni în urmă.

— O să facem nunta aici, la hotel, a zis Ginger, bătând darabana cu degetele pe claviculă, puţin mai sus de gulerul verde-albăstrui al rochiei ei de mătase.

N-ar fi trebuit să mă mire nimic. Colonia era atât de mică şi de închisă, încât aceeaşi oameni apăreau în diverse combinaţii. Bineînţeles că Ginger se mărita cu Ben. Până la urmă, cu cine altcineva să se mărite? Dar, dacă avusesem vreodată răbdare în privinţa mersului lucrurilor, începeam să mi-o pierd. Era ca şi cum aş fi privit o roată a norocului învârtindu-se iar şi iar – răsturnând trupurile care încercau să se urce din nou în vârf, agăţându-se cu toate puterile.

Avusesem parte de suficiente căderi, iar acum eram epuizată. Mai mult, parcă nu mai eram eu. Vremea fusese atât de uscată în ultimul timp, că îmi afectase gâtul, care mă înţepa la fiecare înghiţitură. Îmi simţeam urechile ca şi cum ar fi fost acoperite cu bumbac fierbinte. Ochii îmi ardeau.

— Ar trebui să mergi la doctorul meu din Nairobi, a insistat Ginger mai târziu.

— Prostii! i-am spus. O să fiu bine când o să plouă.

— Acum lucrezi pentru mine, a râs ea, prefăcându-se că vorbeşte serios. Promite-mi că o să mergi la control.

Când am ajuns la Nairobi, sufeream deja de febră. Aveam frisoane şi mă întrebam dacă în cele din urmă mă îmbolnăvisem de malarie, sau de tifos, sau de febra apei negre, sau de oricare dintre celelalte boli mortale care îi năpăstuiau pe coloniştii din Kenya de cincizeci de ani. Doctorul lui Ginger a vrut să mă bage pe loc într-o cadă cu gheaţă. Se părea că aveam amigdalită şi voia să mă opereze.

— Nu-mi plac doctorii, i-am spus întinzându-mă să-mi iau jacheta. Prefer să-mi păstrez sângele, mulţumesc mult.

— Infecţia n-o să dispară. O să se ajungă la septicemie dacă nu fac nimic. Nu vrei să fii fata care a murit de la nişte amigdale infectate, nu-i aşa?

Aşa că m-a operat. M-am zbătut puţin doar când mi-au pus la nas pâlnia de hârtie îmbibată în eter. Totul s-a învârtit şi s-a colorat în negru. Când mi-am revenit, în cele din urmă, ca printr-o ceaţă deasă am văzut faţa bine cunoscută a lui Denys, înconjurată de un fel de nimb murdar, creat de lumina care pătrundea prin storurile pătate.

— Te-ai întors, am îngăimat.

S-a lovit cu mâna peste gât, dându-mi de înţeles că n-ar trebui să vorbesc.

— Ginger m-a pus să jur că vin să te văd. Cred că îşi făcea griji să nu te fi omorât doctorul ei, a zâmbit trist. Mă bucur să văd că încă trăieşti.

În spatele lui o infirmieră cu o scufie în trei colţuri îi aşeza aşternutul altui bolnav. Îmi doream să plece şi să ne lase singuri. Voiam să-l întreb ce mai făcuse, dacă îi fusese dor de mine şi ce urma să se întâmple. Dar de-abia puteam să înghit.

— Ar fi venit şi Tania, dar nu se simte bine, a zis. Situaţia de la fermă e disperată, iar ea e atât de deprimată, că mi-e frică să nu-şi facă rău.

A văzut că am făcut ochii mari, aşa că mi-a explicat:

— A mai ameninţat că face asta. Ştii, aşa s-a prăpădit taică-său.

A căzut pe gânduri şi am văzut cum se luptă cu fiecare cuvânt. Denys nu vorbea cu uşurinţă despre chestiuni amoroase, în plus, mai existau şi legăturile complexe dintre noi trei. Era clar că nu voia să vorbească despre Karen cu mine, şi totuşi eram cât se poate de implicată în ambele poveşti.

— Am vorbit cu o vecină, Ingrid Lindstrom, să stea cu ea cât sunt eu plecat în safari, a continuat. Tania n-ar trebui să rămână singură acum, n-ar trebui să-şi facă deloc griji.

— Nu trebuie să afle despre noi, am riscat să şoptesc. Înţeleg.

Bineînţeles că înţelegeam.

Şi-a întors privirea spre peretele denivelat, unde erau desenate umbrele barelor de la patul meu. Liniile întunecate şi oblice erau ca nişte gratii de închisoare.

— Niciodată nu ştiu ce să-ţi spun, Beryl.

— Deci ne luăm rămas-bun.

— Momentan.

Am închis ochii şi am simţit cum mrejele oboselii voiau să mă tragă într-un somn indus de medicamente. ştiusem mereu că nu-l puteam avea pe Denys – el nu putea fi al nimănui. Era prea liber pentru asta. Înţelegeam prea bine, dar crezusem că

ar fi mers ca până atunci, petrecând cât timp puteam împreună, trăind fiecare clipă minunată când ne era dată. Dar se terminase. Trebuia să se termine.

— Beryl, l-am auzit iar, dar nu i-am mai răspuns.

Mai târziu, când m-am trezit din nou, camera era cufundată în întuneric, iar el plecase.

Săptămâna următoare Ginger m-a luat cu maşina şi m-a dus la locuinţa mea din Nakuru, ca să nu fiu nevoită să merg cu trenul. Mă durea gâtul, iar întâlnirea cu Denys mă întristase şi mă răvăşise. Chiar dacă se însura sau nu cu Karen, legătura lor era prea complicată şi prea puternică, n-ar fi putut să se despartă niciodată. Trebuia să găsesc cumva o cale de a le ura să fie fericiţi. Ţineam la amândoi, indiferent cât de confuză era situaţia.

— Încă nu ţi-ai revenit, nu-i aşa? m-a întrebat Ginger.

Tăcusem până atunci, privind drumul care se ridica şi cobora în faţa maşinii ce dădea în gropi atât de adânci, încât uneori îmi clănţăneau dinţii-n gură.

— N-ar trebui să mă bag, a continuat cu delicateţe. Denys e o persoană atât de simpatică, nu-i aşa?

Am privit-o pieziş, întrebându-mă ce ştie şi din ce surse.

— Suntem prieteni buni, bineînţeles.

— Îşi dă toată silinţa cu Tania, şi-a încleştat ea pe volan mâinile cu mănuşi galbene din piele de ied. Dar într-adevăr nu cred că poate să pună pe altcineva pe primul loc.

Sincer, Ginger mă uimea. Mereu o auzisem vorbind doar despre lucruri frivole: dantelă şi talii, logodne şi budinci. Preferam discuţia asta adevărată.

— Mulţi oameni nu pot, am zis. Iubirea chiar trebuie să fie de un anumit fel ca să conteze?

— Eşti mult mai înţelegătoare în toată situaţia asta decât aş putea eu vreodată să fiu.

— Zău? Tu şi Ben n-aţi avut o relaţie tocmai convenţională. Am înghiţit şi am simţit mici lame în gât şi mi-am dorit să mănânc gheaţă sau şarlotă rece, ori măcar să se mai aşeze praful. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu rea. Chiar vă doresc numai bine.

— Nu-i nimic. L-am aşteptat mult timp fără să ştiu dacă o să fie vreodată liber. E prostie sau curaj?

— Nu ştiu, am zis. Poate câte ceva din amândouă.

46

După ce Ginger şi Ben s-au căsătorit, ea a început să facă pe gazda la ferma lor, Mgunga, şi părea să invite în special oaspeţi noi sau oameni care vizitau Africa. Îi plăcea la nebunie să organizeze cine şi arăta mereu perfect într-o rochie de mătase, cu un şirag de perle care îi ajungea până aproape de genunchi. Aveam câteva haine pe care puteam să le scot de la naftalină ca să fiu o prezenţă agreabilă, însă de obicei purtam pantaloni şi o cămaşă curată, bărbătească. Îmbrăcată aşa am mers la o petrecere pe care Ginger a dat-o în iunie, gândindu-mă doar la cât de ciudat era să fiu invitată la Njoro în calitate de musafir. Moşia lor era la mai puţin de un kilometru şi jumătate de Green Hills şi m-a copleşit nostalgia în timp ce mergeam pe drumul bine cunoscut în noua mea maşină. Se schimbaseră atât de puţine şi în acelaşi timp totul.

Sir Charles şi Mansfield Markham erau fraţi. Veniseră în Kenya în căutarea unei reşedinţe de iarnă pentru mama lor înstărită, care se săturase de umezeala rece din Londra. Găsiseră o vilă potrivită în valea Rongai din apropiere, iar acolo îi întâlnise Ginger. După ce avea să îi sărbătorească în mod

adecvat, ei aveau să plece într-un safari, să vâneze elefanţi cu Blix.

Mansfield avea douăzeci şi doi de ani, era bine bărbierit şi afabil. Pielea îi era moale ca untul, mâinile îi erau albe ca laptele şi deloc muncite. La cină am observat că mă priveşte, în timp ce fratelui său îi atrăsese atenţia platoul plin cu fripturi de gazelă. Nu m-a lăsat inima să-i spun lui Charles că nu prea exista varietate şi că mai mult ca sigur doar din acelea avea să mănânce luni bune.

— Obârşia noastră este în Nottinghamshire, mi-a spus Mansfield, unghiile lui îngrijite urmărind conturul fundului paharului cu apă. La fel ca a lui Robin Hood.

— Tu nu pari prea îndrăzneţ.

— Nu? Îmi dau toată silinţa, a zâmbit el şi i-am văzut dinţii frumoşi. Ginger îmi spune că antrenezi cai. Ce neobişnuit!

— E un fel politicos de-a spune *masculin*?

— Ăăă, nu, a roşit el.

Mai târziu am ajuns să stau vizavi de el, la un pahar de coniac, în sufrageria joasă şi mare, şi a început să-mi lămurească ce spusese înainte.

— De fapt, nici eu nu sunt prea masculin. În copilărie am fost bolnăvicios şi am petrecut mult prea mult timp cu grădinarul, învăţând denumirile latineşti ale plantelor. Grădinăresc de plăcere. De Crăciun mama îmi face cadou seturi de batiste albe, în vreme ce lui Charles îi dă puşti.

— Batistele sunt folositoare.

— Da, şi-a încreţit el nasul. Dar poate nu în Kenya.

— Ce-ai alege în schimb?

— Pentru mine? Nu ştiu. Poate ce aveţi voi aici. E o ţară splendidă. Presimt că ar putea să scoată ce e mai bun din oricine.

— N-am vrut niciodată să fiu altundeva. Am crescut de partea cealaltă a dealului. Tata avea ce mai grozavă crescătorie de cai. Era viaţa mea.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Probleme cu banii. Totuşi, e lipsit de delicateţe să vorbeşti despre astfel de lucruri, nu-i aşa?

— E real. Asta cred eu.

Nu ştiu ce avea Mansfield de mă făcea să mă simt în largul meu, dar nu peste mult timp m-am trezit că-i povestesc cum odată un armăsar înfuriat l-a atacat pe Wee MacGregor în timp ce-l călăream. Cei doi se luptau de parcă eu nici nu existam. Părea o chestiune de viaţă şi de moarte, iar apoi, la fel de brusc, s-au îndepărtat unul de celălalt.

— Nu ţi-a fost teamă?

— Bineînţeles că mi-a fost… dar eram şi fascinată. Simţeam că asist la ceva privat şi rar. Animalele uitaseră de mine.

— Tu eşti mult mai aproape de Robin Hood decât mine, nu-i aşa? a întrebat după ce m-a ascultat cu atenţie.

— M-ar salva batistele albe?

— Sper că nu.

A doua zi, când fraţii Markham au plecat să i se alăture lui Blix, eu am mers până la Nairobi, unde aveam treabă câteva zile. Aranjasem să rămân la club, iar când m-am întors acolo în prima seară l-am întâlnit pe Mansfield la bar, cu cea mai bună sticlă de vin pe care-o găsise.

— Iată-te! a zis el uşurat. Credeam că nu te mai prind.

— Credeam că *tu* eşti la vânătoare de elefanţi.

— Am fost. Dar am ajuns abia până la Kampi ya Moto şi i-am spus lui Blix să întoarcă maşina. Trebuia să mă ocup de-o fată.

Am simţit că roşesc.

— Ai citit asta într-o carte?

— Iartă-mă. Nu vreau să fiu îngâmfat. Numai la tine m-am gândit. Ai alte planuri pentru cină?

— Ar trebui să mint şi să spun că am. Asta te-ar învăţa minte.

— S-ar putea, a zâmbit. Dar s-ar putea şi să mai rămân pe-aici încă o zi şi să te întreb iar.

Îngâmfat cum era, îmi plăcea Mansfield. Ne-am aşezat în cel mai întunecat colţ al salonului, iar, în timp ce veneau şi plecau farfuriile cu mâncare, el îmi umplea paharul de vin înainte să apuc să-l golesc şi se întindea să-mi aprindă ţigara în clipa în care mă gândeam să mai scot una. Solicitudinea lui îmi aducea aminte de Frank, dar n-avea nici un pic din grosolănia lui.

— Mi-au plăcut tare mult poveştile tale de noaptea trecută. Cred că aş fi fost cu totul altfel dacă aş fi crescut aici, ca tine.

— Dar care a fost problema?

— În primul rând, am fost prea cocoloşit. Prea îngrijit, dacă înţelegi ce zic.

Am dat din cap că înţeleg.

— M-am gândit uneori că dacă eşti iubit mai puţin decât alţii, asta te ajută să te formezi, nu te strică.

— Nu prea pot să-mi imaginez că există cineva care să nu te iubească. Când o să mă mut în Kenya, o să fim buni prieteni.

— Poftim? Îţi strângi lucrurile şi te stabileşti aici, aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? De ani de zile mă plimb fără rost şi mă gândesc ce aş putea face cu moştenirea mea. Asta arată a direcţie clară.

Cuvântul *moştenire* părea să fluture deasupra mesei.

— N-am ştiut niciodată ce să fac cu banii, i-am spus. Nu cred că înţeleg aşa ceva.

— Nici eu. Poate de asta se lipesc de mine ca scaiul.

Am luat paharul cu coniac şi l-am învârtit în mâini.

— Doar necazul se lipeşte de mine cu regularitate… dar încep să cred că şi asta formează caracterul.

— O să mă forţezi să o spun, nu-i aşa?

— Ce anume?
— Că ai un caracter minunat.

*

După cină m-a urmat pe verandă şi mi-a aprins ţigara cu o brichetă grea de argint, cu iniţialele lui, MM, ştanţate adânc într-un chenar. Fără-ndoială că făcea parte dintre răsfăţurile unui Markham din Nottinghamshire. Dar îmi dădeam seama că el crescuse înconjurat şi de frumuseţe. Şi de cultură. Avea nişte maniere impecabile şi genul acela de optimism pe care-l căpătai atunci când ştiai că, dacă viaţa nu e aşa cum vrei tu să fie într-o anumită clipă, în următoarea poţi să o faci să se schimbe.

Când s-a aplecat să-şi aprindă ţigara, i-am privit mişcările line ale mâinilor, simţind că îmi sunt incredibil de familiare. Apoi mi-am dat seama. Îmi amintea de Berkeley, de felul lui concis de a fi, de liniştea lui întunecată şi zveltă. De atitudinea lui degajată şi educată. Erau făcuţi din acelaşi aluat.

El şi-a ridicat privirea.

— Ce-i?

— Nimic. Ai mâini frumoase.

— Chiar aşa? a zâmbit.

În spatele aleii roz se întindea veranda lungă, răcoroasă şi întunecată. Licurici pluteau deasupra ei, pulsaţii tânguitoare şi scânteietoare, pline de dorinţă.

— Îmi place aşa de mult aici. E unul dintre locurile mele preferate.

— Am o cameră, a zis el fără să se uite la mine, ci la vârful scânteietor al ţigării. E cel mai încântător lucru pe care l-ai văzut. E un bungalow separat, unde sunt înşirate peste tot cărţile cuiva şi are şi o masă din fildeşi de elefant. Ai vrea să vii pentru un pahar înainte de culcare?

Căsuţa lui Denys. Acum nu mai stătea acolo, dar mi se pusese un nod în gât la gândul că putea să fie a altcuiva, chiar şi pentru o noapte.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar mi-e teamă că va trebui să te refuz. Cel puţin de data asta.

— Sunt iar îngâmfat, nu?

— Poate, am răspuns. Somn uşor.

A doua zi după-masă, Markham m-a rugat să-l însoţesc într-o călătorie cu maşina până la Njoro.

— Drumurile sunt îngrozitoare, l-am avertizat. O să ne ia toată ziua.

— Cu atât mai bine.

Nu şi-a pierdut buna dispoziţie nici când unul dintre cauciucuri a explodat cu un pocnet ascuţit, ca detunătura unei puşti. Era evident că nu mai schimbase niciodată o roată, aşa că m-am pus eu pe treabă în timp ce el privea atât de uimit, de parcă aş fi scos roata de rezervă din buzunar, nu din portbagaj.

— Eşti o femeie remarcabilă, a zis.

— E chiar foarte uşor.

M-am uitat în jur după ceva pe care să-mi şterg mâinile unsuroase, dar în cele din urmă a trebuit să mă mulţumesc doar cu pantalonii mei.

— Sincer, Beryl. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Îmi vine să fac ceva nechibzuit.

— Cum ar fi să înveţi să schimbi o roată, l-am necăjit.

— Cum ar fi să cumpăr o fermă pentru tine.

— Poftim? Cred că glumeşti.

— Chiar deloc. Cu toţii ar trebui să recăpătăm ce am pierdut, dacă se poate. Şi, oricum, n-ar fi doar pentru tine. Mi-ar plăcea la nebunie să duc o astfel de viaţă.

— De-abia ne-am cunoscut.

— Ţi-am zis că mă simt nechibzuit, a spus. Dar trebuie să te avertizez că sunt şi foarte serios. Nu sunt genul de bărbat care stă mult pe gânduri când vede ceva ce vrea.

Am urcat în maşină şi am mers câţiva kilometri în tăcere. Nu ştiam ce să zic despre propunerea lui şi la scurt timp şi-a dat şi el seama de asta.

— Te-am făcut să te simţi stânjenită, a zis el după o vreme.

— Te rog să nu înţelegi greşit. Sunt cât se poate de flatată.

— Şi totuşi? a zâmbit el de după volan. Simt că urmează o însuşire importantă. Am nas pentru aşa ceva.

— Sunt o persoană foarte mândră. Indiferent cât de mult mi-aş dori o fermă ca Green Hills, nu aş putea să accept un asemenea cadou, din partea ta sau a oricui altcuiva.

— Şi eu sunt mândru, a zis, dar şi încăpăţânat. Însă mi-e clar că amândoi vrem acelaşi lucru. Putem fi parteneri într-o mare aventură. Parteneri la fel de independenţi, la fel de *încăpăţânaţi*.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, dar n-am mai zis nimic până nu am ajuns la gara Kampi ya Moto şi am început să urcăm panta. În afară de câteva anexe părăginite şi de nişte garduri înclinate de la padoc, nu mai era nimic din fermă – dar priveliştea de pe dealul nostru era aceeaşi.

— E minunat, a zis el încetinind maşina şi oprind motorul. Toate astea au fost ale tale?

Vedeam munţii Aberdare, întinzându-se albaştri pe fundalul de un albastru mai deschis, mai curat al cerului. Vedeam craterul ascuţit al vulcanului Menegai şi liziera întunecată a pădurii Mau plină de viaţă.

— Da, au fost.

— O, aproape c-am uitat, a zis Mansfield dintr-odată.

S-a întins în spate şi a scos o frapieră pe care o ascunsese bine, proptind-o de scaunul din faţă. Era plină pe jumătate cu apă călâie, iar sticla nu mai avea de mult nici o şansă să se răcească.

— Probabil că o să aibă un gust îngrozitor acum, a zis când a scos dopul.

— Nu contează, am răspuns eu. Un prieten drag mi-a spus odată că şampania e absolut obligatorie

în Kenya. Deci până la urmă aparţii şi tu acestui loc.

— Vezi, deci?

A turnat băutura în nişte pahare simple pe care le adusese.

— Pentru ce să ciocnim?

Am privit dincolo de el, prin parbriz, la priveliştea care-mi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

— Ştii, n-o să uit niciodată locul ăsta, chiar dacă într-o bună zi el o să mă uite pe mine. Mă bucur că ai vrut să venim.

— Green Hills e un nume încântător. Ce nume să-i dăm fermei noastre?

— O s-o ţii una şi bună cu asta până când o să cedez, nu-i aşa?

— Ăsta-i planul, da.

L-am privit – semăna atât de bine cu Berkeley, cu mâinile lui fine şi moi şi cu tunsoarea lui frumoasă – şi am simţit dintr-odată o dorinţă copleşitoare să-l sărut. Când l-am sărutat, buzele îi erau moi ca nişte pene. Limba lui avea gust de şampanie.

47

Mansfield şi-a respectat promisiunea şi în următoarele luni mi-a risipit îndoielile şi precauţiunile încetul cu încetul. Una era ferma – în adâncul sufletului îmi dorisem mereu să înlocuiesc Green Hills în mintea şi în inima mea –, şi curând aveam să-mi dau seama că voia să se însoare cu mine.

— De-abia am obţinut divorţul de Jock. Doar nu crezi că sunt atât de nebună să mă mărit iar?

— Totul va fi diferit, m-a asigurat. *Noi* suntem diferiţi.

Mansfield chiar părea să fie un soi rar de bărbat. Nu semăna deloc cu Jock, sau cu Frank, ori cu Boy Long, şi, de asemenea, a ascultat toate poveştile

despre trecutul meu spinos fără să clipească. Hotărâsem să nu-i ascund absolut nimic – nici măcar despre Denys şi Karen. Nu puteam să fac altfel dacă voiam ca relaţia noastră să aibă o şansă. Măcar atât învăţasem pe propria piele.

— Eşti îndrăgostită încă de Denys? a vrut el să ştie.

— A ales-o pe Karen. Nu am ce face ca să schimb asta.

Am văzut cum faţa şi expresia lui Mansfield s-au întunecat pentru o clipă.

— Eşti sigur că vrei să te încurci cu mine? Inima mea n-a avut niciodată stare şi nu pot să promit că o să mă pricep la lucrurile alea plicticoase, cum ar fi gătitul şi mai ştiu eu ce.

— Mi-am dat singur seama de asta, a zâmbit. Caut şi-o companioană, şi-o iubită. S-a întâmplat să mă simt îngrozitor de singur. Zi-mi, Beryl: mă placi?

— Da. Sincer. Te plac foarte mult.

— Şi eu te plac. Şi de aici o să începem.

Ne-am căsătorit în septembrie 1927, la patru luni după ce Ginger ne făcuse cunoştinţă. Buchetul meu a fost o mână de crini şi garoafe albe, pe care Karen m-a ajutat să le aleg ca dar de nuntă, dar eu am ales singură rochia – crepdeşin strâns pe corp, cu mâneci care mi se mulau pe braţe şi cu franjuri lungi, argintii, care veneau peste fustă ca o plasă de stele. Pentru acea zi îmi tăiasem părul foarte scurt, dintr-un impuls, şi mi-a plăcut imediat cât de răcoros şi de liber îmi simţeam gâtul fără toată acea povară.

D. m-a condus la altar în locul tatei şi a plâns mult, ştergându-şi faţa cu mânecile umede. După aceea am luat un prânz minunat la clubul Muthaiga, şi în tot acel timp am încercat să nu mă gândesc prea mult la Denys. Era plecat la Tsavo, în Uganda. Îi telegrafiasem invitaţia la nuntă, dar nu primisem nici un răspuns. Voiam să cred că nu

venise şi că nu dăduse nici un semn de gelozie, dar poate că nici nu primise telegrama mea.

Am făcut un program de antrenament uşor pentru cai, mi-am luat la revedere de la Ruta şi apoi am pornit într-o lună de miere prelungită în Europa. La Roma am stat lângă Treptele spaniole, la hotelul Hassler, care pentru mine arăta ca un palat din secolul al XIX-lea. Patul nostru era enorm şi drapat cu catifea aurie. Cada era din marmură italienească. Parchetul fusese lăcuit să strălucească precum o oglindă. Îmi venea să mă ciupesc ca să îmi dau seama dacă totul nu era un fel de vis.

— Hotelul George V din Paris e chiar mai elegant, a zis Mansfield.

Când am ajuns acolo şi am rămas privind cu gura căscată panorama oferită de camera noastră, care dădea spre Turnul Eiffel şi spre Champs-Élysées, mi-a zis să aştept până o să văd Claridge's, la Londra. A avut dreptate şi în privinţa aceasta. Am tras în faţa hotelului în Rolls-Royce-ul lui Mansfield, o maşină suficient de frumoasă ca toţi portarii să ţâşnească la vederea ei. Atenţia cu care eram înconjurată şi marmura lucitoare, vazele pline de flori şi cuverturile de mătase m-au ajutat să alung fantoma călătoriei mele anterioare la Londra şi faptul că fusesem atât de lovită din toate părţile. Acum nu era ca atunci. Când începeam să mă tulbur şi trecutul revenea în forţă, priveam drumul pe care-l parcurgeau cuferele noastre Louis Vuitton.

La Paris am mâncat melci. *Choucroute garnie*[28] cu rămurele proaspete de rozmarin. La Roma, spaghete cu midii şi cerneală neagră de calamar. Chiar mai bune decât mâncărurile au fost atracţiile culturale din fiecare oraş: opera, arhitectura, priveliştile şi muzeele. Şi, la fiecare panoramă sau privelişte nouă, când mă gândeam *Denys ar trebui să fie aici*, încercam să ignor acea voce. În primul rând era neloial şi, de asemenea, imposibil. Denys

îşi alesese calea şi eu pe-a mea – iar Mansfield era un bărbat bun. Îl respectam şi-l admiram din toată inima, iar dacă iubirea pe care o simţeam faţă de el nu era chiar genul care să mă facă să traversez un munte călare, pe întuneric, puternică şi fără multă vorbărie. El era lângă mine. El mă ţinea de mână şi mă săruta iar şi iar, zicându-mi că „sunt atât de fericit că ne-am găsit. Aproape că nu pot să cred că e adevărat“.

Mansfield fusese mereu apropiat de mama lui, o relaţie pe care încercam să o înţeleg, dar oare cum aş fi putut? Îşi dorea mult ca ea să mă placă şi credea că e important să începem cu dreptul.

— Ea se va aştepta să fii într-un anume fel, mi-a spus el.

— Ce vrei să spui?

— Africa e Africa. Când terminăm aici, putem s-o ştergem şi să ne comportăm cum ne place. Dar mama şi prietenele ei nu au nişte concepţii prea moderne.

Am crezut că se referă la politică, asta până când am ajuns la Elizabeth Arden. Mă programase la o zi întreagă de tratamente cosmetice şi m-a lăsat singură în faţa uşii roşii înainte să apuc să protestez. El a mers pe Bond Street, apoi la magazinul Harrods, în vreme ce pe mine m-au împuns şi m-au dichisit până era să-mi dau duhul. Mi-au pensat de tot sprâncenele şi apoi le-au desenat cu kohol. Buza de sus şi picioarele mi-au fost epilate şi înmuiate, iar buzele mi-au fost vopsite în cea mai închisă nuanţă de roşu pe care am văzut-o.

— Cum poate să-i fie pe plac mamei tale aşa ceva? l-am întrebat după ce totul a fost gata.

Mă simţeam goală sub atâtea straturi de vopsea. Voiam să-mi ascund chipul cu palmele.

— E perfect. Arăţi splendid. Nu-ţi dai seama că nu o să-ţi poată rezista?

— Îmi fac griji… nu că nu o să mă placă, ci că înseamnă atât de mult pentru tine. Toată tevatura

asta.

— Totul o să fie bine, m-a liniştit el. O să vezi.

Şi astfel am plecat spre Swiftsden, conacul unde locuia mama lui Mansfield împreună cu cel de-al doilea soţ al ei, colonelul O'Hea. Era cu cincisprezece ani mai tânăr decât ea şi nici unul dintre fraţii Markham nu avea prea multă răbdare cu el. El mi s-a părut dolofan şi tăcut, în timp ce doamna O'Hea era dolofană şi plină de păreri despre toate cele. Când am încercat să dau mâna cu ea, mi-a atins doar vârfurile degetelor.

— *Enchantée*, a murmurat – deşi nu părea deloc încântată – şi s-a aşezat în cel mai bun fotoliu, de unde mi-a ţinut prelegeri despre victoriile câinilor ei de vânătoare.

În timpul acelui prim ceai nu m-am putut abţine să nu mă gândesc cum ar fi reacţionat oare mama lui Mansfield dacă m-ar fi văzut în ziua în care am apărut la uşa lui Cockie, fără haină, cu mâinile crăpate şi vineţii şi cu degetele de la picioare aproape degerate. La Paris şi apoi la Milano, Mansfield mă dusese la cei mai buni croitori. Acum aveam haine adecvate. Dresuri de mătase, o boa de blană, o brăţară cu diamante care-mi aluneca în sus şi-n jos pe braţ, precum *kara* de demult a lui Bishon Singh. Mansfield fusese atât de generos. Am crezut că dorise să-mi cumpere lucruri frumoase pentru că erau frumoase, dar acum, că trecusem pe sub furcile caudine de la Elizabeth Arden şi mă aflam în salonul ca o cutie de bijuterii al mamei lui, mă întrebam dacă nu cumva toate darurile fuseseră, de fapt, pentru ea.

— N-are cum să creadă că sunt din lumea bună, i-am spus când am rămas singuri în camera noastră.

El stătea pe marginea patului acoperit cu o cuvertură de mătase ce părea lustruită, în timp ce eu îmi pieptănam nervoasă părul scurt cu o perie cu mânerul de argint, la o masă lungă de toaletă.

— De ce ne agităm atâta? Bietele mele sprâncene n-o să mai crească niciodată la loc.

— Nu fi supărată, draga mea. E doar pentru o scurtă perioadă, iar apoi o să purtăm iar hainele noastre vechi şi o să avem o minunată viaţă nouă.

— Mă simt ca o impostoare.

— Dar nu eşti, nu-ţi dai seama? Nu te joci de-a costumatul. Tu chiar *eşti* elegantă, în ciuda a tot.

— Şi dacă m-aş îmbrăca cu pantaloni? Şi m-aş comporta ca de obicei? M-ar da afară?

— Te rog să ai răbdare, Beryl. Mama nu e modernă ca tine.

Nu voiam să mă cert, aşa că i-am spus lui Mansfield că o să încerc. Dar în cele din urmă singurul mod în care puteam să supravieţuim la Swiftsden era să dezbinăm şi să stăpânim. Manfield avea grijă de maică-sa, iar şoferul avea grijă de mine. Am făcut lungi plimbări cu maşina prin Londra şi am văzut toate locurile frecventate de turişti: Podul Londrei, Westminster Abbey şi Big Ben. Am văzut schimbarea gărzii la Palatul Buckingham, santinele îmbrăcate în roşu şi negru mişcându-se dintr-o parte într-alta ca nişte maşinării pe roţi. Apoi am fost la cinema ca să văd *The Battle of the Somme*, proiectorul şi iluzia vieţii ţintuindu-mă locului, aşa cum făceau multe lucruri din Londra – luminile electrice şi fierbătoarele electrice, muzica ce răsuna pe Oxford Street dintr-o boxă Magnavox. Dar imaginile cu războiul din film erau îngrozitoare. Bărbaţii înghesuiţi în tranşee, ghemuindu-se de durere şi de groază, mă făceau să mă gândesc la *arap* Maina, rugându-mă Domnului ca el să nu fi murit aşa. Îmi era dor de Ruta şi îmi doream să fi fost cu mine în cinematograful întunecat, deşi fără-ndoială că s-ar fi simţit la fel de pândit de tot ce era în jur, sau poate chiar mai rău.

Câteva zile mai târziu Mansfield s-a desprins suficient de maică-sa încât să mă ducă la Newmarket să ne uităm la un armăsar. Mansfield

era de părere că pentru început ne trebuia nişte sânge proaspăt.

— Vreau să fim cu adevărat parteneri, a zis el. O să găsim pământ oriunde vrei tu şi o să ne umplem grajdurile cu cei mai buni cai. O să-mi arăţi totul. Vreau să învăţ şi să iau parte la decizii.

Am fost uşurată să aud asta. Visul nostru comun de a avea o crescătorie de cai ne unise încă de la început – dar la Swiftsden, sub privirea poruncitoare a mamei lui, începusem să am îndoieli. Acolo, părerea ei părea să conteze mult prea mult pentru el. Îşi pierdea coloana vertebrală când se afla în preajma ei, de parcă ea era un mare păpuşar, iar el era făcut doar din cârpe şi sfoară. Dar în Newmarket mi-a strâns tare mâna în timp ce ne îndreptam spre grajduri. Bineînţeles că îşi dorea o nouă viaţă în Kenya la fel de mult cum eu îmi doream Green Hills înapoi. Voia să fie singurul lui stăpân, să cucerească ţinuturi noi şi voia să-i fiu eu alături. Până când avea să vină acea zi, trebuia să am încredere în el, dar şi în mine.

Messenger Boy era un dereş înalt cu coama şi coada galbene şi un foc puternic îi pulsa în vine. Era cel mai mare armăsar pe care-l văzusem vreodată şi unul dintre cei mai frumoşi. Mama lui, Fifinella, era campioană la derby şi la curse cu obstacole; tatăl lui, Hurry On, era de neînvins şi unul dintre cei mai buni cai de prăsilă de curse din lume. Dar, deşi Mansfield şi cu mine am fost imediat încântaţi de el, antrenorul lui, Fred Darling, avea o poveste care ne-a mai temperat puţin.

— N-o să fie uşor cu el, a zis Fred. Nu pot să vă mint în privinţa asta.

Adevărul era că îl băgase pe Fred în spital. La scurt timp după aceea, omorâse un rândaş blocându-i ieşirea şi atacându-l cu copitele şi cu dinţii. Comisese o crimă, pur şi simplu. Dacă Messenger Boy ar fi fost bărbat, l-ar fi aşteptat ghilotina; dar aşa îi fusese interzis să mai participe

la curse pe teritoriul Angliei. Însă Kenya îi putea oferi o a doua şansă.

— Poate fi îmblânzit? a vrut să ştie Mansfield.

— E greu de zis. Eu n-aş face-o.

— Vreau eu să încerc, am spus privind cum soarele strălucea ca o flacără roşie prin nările largi ale armăsarului.

— Nu ţi-e teamă? m-a întrebat Mansfield luându-mă de mână.

— Ba da. Dar nu-l putem lăsa aici, legat ca un câine.

Dintr-un motiv sau altul, Messenger Boy mi-a adus aminte de Paddy, de linia dificil de trasat dintre sălbăticie, lucruri fireşti şi lumea civilizată.

— Tot are ceva bun în el. Oricine poate vedea asta.

Mansfield m-a strâns tare de mână. Ştiam că era năucit de ceea ce aflaserăm.

— O să câştige derby-uri?

— Dacă Ruta ar fi aici, ar zice *Picioarele lui sunt puternice ca ale unui leopard* sau *Inima lui e ca a unui gnu*, am zis încercând să destind atmosfera.

— Bine atunci, cât costă picioarele de leopard? l-a întrebat Mansfield pe Darling scoţându-şi carnetul de cecuri.

48

Denys şi Mansfield nu se întâlniseră niciodată. Când am mers cu automobilul spre Mbogani, într-o după-amiază însorită şi uscată, la scurt timp după ce ne-am întors din Anglia, stăteam ca pe ghimpi gândindu-mă cum s-ar măsura din priviri unul pe altul. Aduseserăm cu noi noul Rolls-Royce galben ca floarea de piciorul-cocoşului. Rochia mea era de la Worth, şiragul de perle de la Asprey. Aveam o dorinţă nebună ca Denys şi Karen să vadă toate astea – şi pe mine – în toată splendoarea. Nu mai

eram o hoinară şi nici un copil. Dar când am ajuns, doar majordomul lui Karen, Farah, era acolo.

— Au ieşit la o plimbare, *msabu*, a zis el cu cordialitate. Urcă la Lamwia, locul mormintelor lor.

— Sunt cât se poate de vii, i-am spus lui Mansfield când mi-a aruncat o privire curioasă. Doar că sunt mult prea romantici.

— E-n regulă, a zis. Îmi place romantismul.

A deschis uşa din spate şi cei trei câini cu care călătoriserăm s-au rostogolit pe peluză – un ogar, un frumos setter roşcat şi un câine de vânătoare scoţian tânăr, albastru, pe care-l adusesem în dar pentru Karen. Câinii săreau şi lătrau, bucuroşi să fie liberi, în vreme ce eu nu puteam să-mi desprind privirea de la dealuri, gândindu-mă dacă Denys şi Karen puteau să ne vadă şi întrebându-mă când se întorc.

*

— Arăţi bine, Beryl! a zis Denys mai târziu, pe terasă.

Rochia mi se boţise de cât şezusem şi mă simţeam obosită şi puţin agitată de revederea cu el. M-a sărutat repede.

— Felicitări!

Mansfield era cu un cap mai scund ca el, dar aşa fusese şi Berkeley. Mi-am dat seama că speram ca Denys să vadă ce văd şi eu la Mansfield şi, de asemenea, ce vede Mansfield la mine.

— Am fost la National Gallery din Londra, am zis simţind cum roşesc, şi am văzut şi trupa de balet de la Bolşoi, la Roma.

Eram nerăbdătoare să-i povestesc tot ce făcuserăm şi cât eram de schimbată.

— Minunat, a zis el de câteva ori, sec, în timp ce eu turuiam încontinuu. Mă bucur pentru amândoi – dar în spatele cuvintelor nu exista nici un sentiment adevărat.

Era politicos, dar indiferent faţă de toate.

Lui Karen îi plăcea tare mult căţeaua, care avea nişte ochi gri intens şi nişte fire de păr ca sârma în jurul nasului ei lung.

— E delicioasă! Sunteţi atât de drăguţi că v-aţi gândit la mine, mai ales că m-am simţit atât de singură fără Minerva.

În urmă cu o lună frumoasa bufniţă domesticită zburase în jaluzelele de lemn şi se încâlcise în şnurul acestora, spânzurându-se cu el.

— N-ar trebui să ne pese aşa de mult de animale, a zis ea. E periculos.

— Vă zic eu că nu-şi fac prea multe griji în privinţa noastră, a spus Denys aşezându-se mai bine în scaun.

— Bineînţeles că îşi fac, l-a contrazis ea, mângâind câinele pe botul umed şi moale. Minerva mă îndrăgea foarte mult şi la fel mă îndrăgesc şi câinii mei.

— Batem gongul pentru cină, iar ei vin alergând înspre noi. Ăsta e simţ practic, nu iubire. Nu e nici loialitate.

— E într-una dintre dispoziţiile lui proaste, ne-a explicat ea de parcă el nu n-ar fi fost de faţă.

— Unde urmează să mai mergi? l-am întrebat pe Denys, dorindu-mi să schimb subiectul.

— La Rejaf. O să merg cu nişte clienţi în jos pe Nil.

— Ce exotic! a zis Mansfield trăgând din ţigară. Pare un film de la Hollywood.

— Ţânţarii ţi-ar da de înţeles că nu e aşa.

— Mereu am vrut să văd Nilul, am zis.

— Nu se mută de la locul lui, mi-a răspuns el, apoi s-a ridicat şi a intrat după ceva în casă.

Karen a ridicat din sprâncene în direcţia mea. *Dispoziţie proastă* zicea privirea ei, dar eu mă simţeam pălmuită. Pe vapor, în drum spre Kenya, îmi imaginasem întâlnirea asta de zeci de ori, întrebându-mă ce voi simţi când îl voi revedea pe Denys, acum că situaţia mea nu mai era aceeaşi. Eram măritată şi mă schimbasem şi în alte

privinţe. Îmi doream foarte mult să fiu fericită şi voiam să-şi dea şi el seama de asta – dar el se comporta tare ciudat şi era rece cu toată lumea. Nimic nu ieşise cum mă aşteptam.

— Deci o să cumpăraţi pământ? ne-a întrebat Karen.

Vocea îi părea silită.

— Da, poate că în apropiere de Elburgon.

— Aşa de aproape de mijlocul ţării?

— Preţul e în regulă şi am avea o grădină frumoasă. Lui Mansfield îi plac grădinile atrăgătoare.

— Aşa e.

A zâmbit şi s-a ridicat să ne toarne coniac dintr-o carafă de cristal, părând în elementul lui printre lucrurile încântătoare ale lui Karen.

— Intru puţin ca să văd ce face Denys. Poate că are nevoie de ceva de băut.

— Acum eşti înstărită, nu? a zis Karen după ce el a plecat.

Am simţit ceva nou în privirea ei, poate o întrebare nerostită dacă mariajul cu Mansfield era adevărat sau era doar o păcăleală. Orice ar fi fost, m-a făcut să mă simt stingherită.

— Arăţi nespus de bine.

— E din cauza perlelor, am zis.

— Ai mai purtat tu perle.

Se referea la relaţia mea cu Frank Greswolde, dar n-ar fi avut niciodată prostul-gust să vorbească despre asta. Dar vedea cu siguranţă că Mansfield nu era un fitecine gata să mă-ntreţină. El nu era un *sponsor* – cuvântul acela groaznic folosit de Cockie –, ci soţul meu.

Câinele a scheunat în somn, lângă picioarele lui Karen, tresărind şi mişcându-şi labele.

— Pentru iubire suntem în stare să facem nişte compromisuri atât de întunecate, nu-i aşa?

Chiar aşa? m-am gândit eu în timp ce Karen potolea câinele mângâindu-l, ca o mamă cu copilul ei. Dar nu i-am răspuns.

49

La o sută nouăzeci de kilometri nord de Nairobi, dimineţile în Elburgon erau reci, cerul era strălucitor şi curat, iar norii albi, lătăreţi, erau sus de tot. După ploaie, ceaţa se lăsa peste luminişurile de pe dealuri, iar eu mă bucuram de această privelişte când mergeam dimineaţa devreme la galop şi-mi repetam că nimic nu e de împrumut sau pângărit. Că nimeni nu poate să strice toate acestea sau să mi le ia.

Ferma noastră se numea Melela, iar casa noastră era construită pe nişte piloni şi de pe ea curgeau flori albastre de bougainvillea şi liane de foc. Gardul din spate era mov, încărcat cu flori de fructul pasiunii, iar veranda şi umbrarul erau pline cu ghivece de zorele. Oriunde priveai dădeai peste altă pată de culoare, iar aerul mirosea a viaţă. La scurt timp după ce ne-am mutat, am montat un clopot greu de alamă lângă uşa principală de la grajd, iar Ruta îl trăgea ca să ne dea deşteptarea în fiecare dimineaţă înainte de ivirea zorilor, aşa cum rândaşul nostru şef, Wainina, făcea pe vremuri la Green Hills. Ruta şi familia lui avea o căsuţă lângă grajduri şi el avea un birou lângă al meu, deşi de cele mai multe ori stăteam la aceeaşi masă, uitându-ne în acelaşi registru, cot la cot.

— Ce-ar fi dacă l-am aduce pe Clutt de la Cape Town ca să antreneze pentru noi? l-am întrebat pe Mansfield într-o seară, în pat.

De săptămâni bune mă gândeam la asta şi eram tot mai entuziasmată de idee şi de ce ar fi însemnat să devină realitate. Banii îl ţinuseră pe tata la distanţă, dar şi reputaţia lui pătată. Dar eram în postura de a-i oferi o slujbă şi un loc respectabil în colonie, unul demn de el şi de talentul său.

— Ar accepta o ofertă?

— Cred că da. Dacă-ar fi destul de bună.

— Cu doi membri ai familiei Clutterbuck în acelaşi grajd, nu cred ca ar putea cineva din Kenya

să ne-ntreacă.

— Nu ştii cât de fericită aş fi, ce sentiment de bine îmi dă acest lucru.

I-am trimis imediat o telegramă, iar în mai puţin de două luni îl aveam pe tata înapoi. Îmbătrânise, părul i se rărise şi îi încărunţise, faţa îi era brăzdată de griji – dar simpla lui prezenţă părea să cicatrizeze ceva în mine. Fusesem atât de tânără când el plecase, copleşită fără speranţă de căsătorie şi de pierderea fermei. Trecuseră aproape opt ani şi suferisem mai mult decât aş fi putut vreodată să-i spun, sau să recunosc faţă de mine. Dar nu era nevoie să-i spun poveştile mele triste, şi nici pe cele vesele. Tot ce voiam era să stau lângă el la poarta padocului şi să ne uităm împreună cum unul dintre armăsarii noştri dă tot ce are mai bun. Să lucrez alături de el pentru un ţel comun. Să fiu din nou fiica lui – da, asta mi-era de-ajuns.

Emma arăta şi ea mai bătrână, bineînţeles, şi părea mai supusă, dacă nu mai blândă. Dar am descoperit că nu mă mai tulbura ca pe vremuri. Devenisem stăpâna unei case. Ea era oaspetele nostru la Melela, aşa că de ce-ar fi contat acum dacă avea impresia că sunt prea dură sau prea căpoasă? Părerea ei nu cântărea la fel de mult ca a mea sau a lui Mansfield.

Mansfield şi Emma păreau a se înţelege bine. Amândurora le plăcea să grădinărească şi la scurt timp i-am văzut îngenuncheaţi unul lângă altul, cu pălării mari de soare, vorbind despre ciupercile care se formează la rădăcina plantelor sau despre paraziţii de pe frunze, în timp ce eu mă refugiam în grajd, unde mi-era locul.

— Cum a fost la Cape Town? l-am întrebat pe tata într-una dintre primele dimineţi de după revenirea lor.

Ne-am sprijinit de gardul care împrejmuia manejul, uitându-ne la unul dintre rândaşii noştri care o antrena pe Clemency, o mânză nouă şi frumoasă.

— Cald.

Şi-a scuturat noroiul de pe cizmă şi s-a uitat cu ochi strânşi la soarele arzător.

— Şi concurenţa era acerbă. Nu câştigam prea des.

— Dacă nu te-am fi chemat înapoi, ai fi rămas acolo?

— Cred că da. Dar mă bucur că sunt aici. E un loc straşnic.

Ca întotdeauna, tata îşi măsura cuvintele şi sentimentele, dar nu-mi păsa. Ştiam că era mândru de mine şi de cât de departe ajunsesem. Simţeam asta în timp ce stăteam alături, uitându-ne peste bazinul verde al văii care se întindea în faţa noastră.

— E aceeaşi privelişte pe care am avut-o şi la Njoro, i-am spus. Puţin mai spre nord, dar toate celelalte sunt la fel.

— Cred că aşa e, a zis. Te-ai descurcat bine.

— Într-un fel. Nu mi-a fost mereu uşor.

— Ştiu.

În privirea lui se vedeau toţi anii pe care îi petrecuserăm departe unul de altul, deciziile pe care le luaserăm, trecutul greu despre care nu era nevoie să vorbim – totul adunat laolaltă şi dat la o parte ca un bolovan greu când a oftat şi a zis:

— Ne apucăm de treabă?

Curând numele Beryl Markham, antrenoare, dar şi proprietară, a început să apară în articolele despre cursele de cai. Asta era ceva cu totul nou. Clutt şi cu mine făceam planuri şi organizam, ne măream crescătoria cumpărând urmaşii cailor de la vechea fermă din Njoro, animale pe care el le supraveghease la începuturile lor. Era un sentiment minunat să recapeţi şi să culegi roadele semănate cu mult timp în urmă. Ne simţeam răsplătiţi în serile în care capetele noastre se adunau peste registrul cu armăsari, mare şi gros, visând la mărire şi cutezând să prezicem viitorul: al lui Clutt, al lui Ruta, al lui Mansfield şi al meu.

În fiecare dimineaţă, înainte să înceapă antrenamentul de galop, îl călăream pe Messenger Boy. Mergeam doar eu cu el, deşi asta îl îngrijora pe Mansfield. Messenger Boy nu era doar un animal. Încă nu avea încredere în mine. Oricine putea să vadă asta din felul în care îşi mişca îndrăzneţ capul şi îi pironea cu privirea pe rândaşii care cutezau să-l atingă. Ştia că e un rege. cine eram noi?

Într-o dimineaţă de-abia ieşisem din curte când Messenger Boy s-a speriat. Orice ar fi fost, eu nu l-am văzut, doar am simţit cum tremură din toţi muşchii când a sărit, întorcându-se brusc într-o parte. Chiar dacă m-a speriat şi pe mine, tot am rămas călare, dar el nu voia să se liniştească. Am scăpat cu bine din alte trei întoarceri violente, iar apoi a luat-o de-a lungul gardului din lemn de cedru şi m-a aruncat cu forţă din şa. Din fericire am căzut de cealaltă parte a gardului. Altfel, poate m-ar fi călcat în picioare şi m-ar fi omorât fără să vrea. A fost nevoie de patru rândaşi ca să-l prindă. Îmi curgea sânge din nas şi din bărbie, aşa că i-am lăsat pe rândaşi să-i poarte de grijă şi am mers în casă să mă spăl şi să mă bandajez. Mă durea şi şoldul şi ştiam că voi avea o vânătaie uriaşă acolo, dar de fapt trebuia să-mi fac griji în privinţa lui Mansfield.

— Dumnezeule, Beryl! a zis el în clipa în care m-a văzut. Putea să te omoare!

— N-a fost atât de rău. Zău. De când mă ştiu cad de pe cai.

— Ăla e de nestăpânit. Dacă te rănea mai tare? Ştiu că vrei să fii tu cea care îl îmblânzeşte, dar merită să-ţi asumi un asemenea risc?

— Crezi că din mândrie nu renunţ la Messenger Boy?

— Păi nu-i aşa?

— La asta mă pricep cel mai bine. Ştiu ce poate să ajungă şi ştiu cum să-l fac să ajungă ce trebuie. Văd asta şi n-am nici o intenţie să renunţ la el.

— În regulă, dar de ce trebuie să încerci tu? Învaţă-l pe unul dintre rândaşi sau chiar pe Ruta.

— Dar e munca *mea*. Chiar pot să-l controlez, Mansfield, şi o să fac asta.

A plecat de-acolo valvârtej, nemulţumit, iar eu am rămas să-mi îngrijesc rănile. Când m-am întors la grajd, băieţii îi puseseră piedica la picioare şi îl legaseră de doi stâlpi groşi. Îl acoperiseră cu o pătură şi ochii îi păreau nebuni şi ucigători. *N-o să mă-mblânzeşti niciodată*, spuneau ei.

Aş fi putut să le spun rândaşilor să-l elibereze, dar în schimb am făcut-o eu, mişcându-mă cu mare grijă pe când ei priveau neliniştiţi. Nici tata, nici Ruta nu m-au luat la rost, dar amândoi m-au urmat de la distanţă în timp ce îl duceam pe Messenger Boy înapoi în boxa lui mare. Tot drumul până acolo calul a dat ameninţător din picioare şi s-a opus vehement când îl trăgeam de frâu şi chiar după ce a ajuns în spatele uşii de la boxă a tropăit pe loc, învârtindu-se şi privindu-mă duşmănos, provocându-mă. Părea arogant şi plin de ură, dar am presupus că la bază era vorba de o frică acută şi de dorinţa de a se apăra. Nu voia ca eu să-l schimb sau să-l transform în ceva ce nu era. Nu aveam cum să-l silesc să cedeze.

— O să-l încaleci iar, l-am auzit pe Mansfield vorbind.

Privise din casă şi venise la grajd fără să-l aud.

— Mâine, da. Azi e încă nervos pe mine.

— De ce nu eşti nervoasă *pe el*? Zău, Beryl. Parcă ai vrea să te rănească.

— Ce absurd! Pur şi simplu nu-l învinuiesc pentru că a reacţionat aşa cum îi e firea.

— Iar sentimentele mele nu contează?

— Bineînţeles că da! Dar trebuie să continui cu antrenamentul lui. Asta e adevărata viaţă la fermă, Mansfield. Nu se rezumă totul la aranjamente drăguţe şi ghivece frumoase de flori.

Imediat a plecat iar valvârtej şi au trecut câteva zile bune înainte să-l conving că nu mă

încăpăţânam, ci îmi urmam şi eu firea – deoarece trebuia să fac asta. Nimic altceva nu era la fel de firesc.

— Nu credeam că-mi va fi atât de greu să te văd muncind, mi-a mărturisit după ce îi mai trecuse supărarea. Dar ce-o să faci când o să avem copii? Cu siguranţă c-o s-o laşi mai moale atunci, nu?

— Nu văd de ce-ar trebui să fac asta. Pentru mine a fost bine că am crescut la o fermă. M-a format.

— Cred că sunt mai convenţional decât am crezut, a zis.

— Şi mult mai încăpăţânat decât m-ai avertizat.

Apoi l-am sărutat, căci îmi doream să ne împăcăm.

În martie am mers împreună cu Mansfield la Nairobi şi la club i-am găsit pe toţi vorbind despre Maia Carberry. Cu doar două zile în urmă, soţia tânără şi frumoasă a lui J.C. îi dădea o lecţie de zbor unui student tânăr, Dudley Cowie, când avionul ei s-a răsucit la altitudine mică şi s-a prăbuşit lângă drumul spre Ngong, în apropiere de Aerodromul Dagoretti din Nairobi. Fratele geamăn al lui Dudley, Mervyn, tocmai îşi terminase lecţia şi a văzut totul – impactul şi explozia, valul de flăcări care a făcut ca victimele să nu poată fi identificate. Dudley avea doar douăzeci şi doi de ani. Maia avea douăzeci şi patru şi lăsa în urmă o fetiţă de trei ani, Juanita. J.C. era cu copilul acum, la ferma lor din Nyeri, prea zdrobit ca să vorbească cu cineva. Nu putea nici măcar să se ridice din pat.

Când am dat peste Denys şi Karen la club, amândoi păreau şocaţi. De asemenea, erau preocupaţi de ajutorul care îi putea fi oferit familiei.

— Biata fetiţă n-o să-şi cunoască niciodată mama, a zis Karen.

Trăgea îngrijorată de şalul de bumbac care-i acoperea umerii.

— Nici măcar n-o să-şi aducă aminte de ea, nu-i aşa?

— Asta poate c-o să fie cea mai mare binecuvântare, a răspuns Denys cu cruzime. J.C. e într-o mare încurcătură.

— Mă mir că a vrut să zboare când avea atâtea lucruri pentru care să trăiască, când erau atâţia oameni care se bazau pe ea, a zis Mansfield ţintuindu-mă cu privirea, de parcă aş fi putut să nu-mi dau seama la ce se referă. Dar nu aveam de gând să mă cert cu el într-o zi atât de tristă. Acum nu era vorba de micile noastre neînţelegeri.

— Aeroplanele s-ar putea să fie mai sigure decât automobilele, a zis Denys. Nu cred că ea vedea zborul ca pe ceva teribil de nechibzuit.

— Părerile tale nu reprezintă standardul, a răspuns sec Mansfield. Spune-mi, mai pleci curând pe Nil?

— Nu chiar, a zis Denys.

— Înseamnă că n-aţi auzit, a spus Karen. Elburgon *este* tare în nord, nu-i aşa?

Am aflat curând ce voise să spună: se făceau pregătiri pentru o vizită regală. Moştenitorul tronului, Edward, prinţul de Wales, trebuia să viziteze Kenya la sfârşitul lui septembrie, împreună cu fratele lui, Henry, ducele de Gloucester. Denys fusese însărcinat să-i ducă la vânătoare.

— Un safari regal? am întrebat.

— Mai degrabă un fiasco regal. N-ai habar de câte pregătiri e nevoie.

— E o ocazie care apare o dată-n viaţă, a zis Karen tăios.

Şalul ei cadrilat era purpuriu cu albastru-închis. Îl ţinea cu putere în faţa pieptului, ca pe un scut.

— Dacă într-adevăr nu vrei slujba asta, dă-i-o lui Bror.

Mansfield a măturat cu mâna o scamă invizibilă de pe pantaloni, încă evident răvăşit de vestea despre Maia Carberry. Denys îşi ţinea gura

încleştată. Ceva o deranja pe Karen şi n-am putut decât să presupun ce anume, până când Mansfield şi Denys au mers înăuntru să rezerve o masă pentru prânz.

— E unul dintre cele mai importante momente din istoria noastră, iar el nu vrea să ia lucrurile în serios.

— Nu i-a plăcut niciodată să se agite sau să facă tam-tam, am zis. Presupun că există zece comitete şi subcomitete diferite care vor vrea să stabilească până şi cele mai mici detalii, cum ar fi closetele.

— Nu doar safariul contează. E evenimentul social al deceniului. Poate al secolului.

— Ştii că n-o să-i pese niciodată de petreceri.

Dar nu văzusem problema în ansamblu.

— Bror s-a recăsătorit de curând. Mereu mi-a fost teamă că o să fie o altă baroneasă Blixen şi se-ntâmplă în cel mai cumplit moment. Femeile divorţate nu vor fi bine-venite la casa guvernamentală pentru petrecerea principală. Îţi dai seama cât de teribil e totul.

Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii. Articulaţiile degetelor îi erau albe.

— Vrei ca Denys să se însoare cu tine, am zis încet, punând totul cap la cap.

— Refuză.

A râs glacial, scoţând un sunet îngrozitor.

— Dacă n-o face acum, pentru asta, pentru mine, n-o s-o facă niciodată.

50

În următoarele luni am încercat să mă gândesc doar la caii noştri – mai ales la Messenger Boy, care părea să-mi opună din ce în ce mai puţină rezistenţă. Nimeni n-ar fi zis că e îmblânzit, dar într-unele dimineţi, când îl călăream, simţeam un fel de îngăduinţă în netezimea rotundă a spinării sale. Poate că nu mă plăcea încă şi nici nu mă accepta, dar începeam să cred că înţelegea ce

vreau de la el şi că în scurt timp avea să vrea şi el aceleaşi lucruri.

Într-o dimineaţă, după ce abia îi lăsasem pe Messenger Boy cu rândaşul pentru exerciţiile uşoare de la finalul antrenamentului, m-am întâlnit cu Emma, care purta o pălărie mare cât o umbrelă de soare.

— Eşti bine? m-a întrebat, uitându-se ciudat la mine.

Atât de tipic pentru Emma. Nici măcar nu-mi spusese bună dimineaţa.

— Bineînţeles, am răspuns.

Însă în noaptea precedentă, în timp ce Mansfield era plecat cu treabă în oraş, simţisem că mă cuprinde un val de greaţă şi de-abia am reuşit să mă dau jos din pat înainte să vomit. Când Mansfield a ajuns acasă, m-a găsit îndoită de mijloc, pe podea, prea slăbită să stau în picioare.

— N-ar trebui să mergem să te vadă un doctor din oraş? s-a agitat el.

— Nu. Poate am mâncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Trebuie doar să stau întinsă.

M-a băgat înapoi în pat, mi-a pus comprese reci pe frunte şi a tras draperiile ca să mă pot odihni. Dar, după ce m-a pupat dulce pe mână şi a ieşit din cameră, am rămas multă vreme cu privirea pironită în tavan, gândindu-mă. Eram însărcinată, bineînţeles. Erau aceleaşi senzaţii ca atunci, la Londra. Emma bănuise asta înainte chiar ca eu să accept adevărul.

Ştiam că trebuie să îi spun lui Mansfield, dar, după incidentul cu Messenger Boy şi după cum reacţionase la auzul veştii despre moartea Maiei Carberry, mă îngrozea şi gândul de a deschide subiectul. Din cauza sarcinii avea să-şi facă şi mai multe griji pentru mine. Dacă nu avea să se mulţumească să mă dădăcească şi avea să încerce să mă ţină-n frâu? Ce-aş fi făcut atunci?

Cât eu încă îmi făceam griji şi aveam îndoieli, Mansfield şi-a dat singur seama, în cele din urmă.

— Nu eşti bucuroasă, draga mea?

Mi-a luat mâinile într-ale lui şi m-a privit în ochi.

— Suntem încă la început, am încercat să-i explic. Sunt atâtea de făcut ca ferma să meargă ca pe roate şi caii să fie antrenaţi.

— Cât de cumplit ar fi de fapt dacă ai face o mică pauză? Când o să fii pregătită să te întorci, caii vor fi tot acolo.

Stăteam întinşi în pat, pe întuneric. Bluza lui albă de pijama părea să plutească şi să-mi joace în faţa ochilor.

— Mansfield, nu vreau să mă opresc din muncă. Te rog nu-mi cere aşa ceva.

— Cu siguranţă că n-o să mai călăreşti… cel puţin până nu se naşte copilul. Trebuie să ai grijă de tine.

— Aşa *am* eu grijă de mine, nu-ţi dai seama? Dacă păstrăm copilul, va trebui să muncesc ca până acum. Nu ştiu alt stil de viaţă.

— *Dacă* păstrăm copilul?

S-a tras de lângă mine şi privirea i s-a înăsprit.

— Nu există nici un dubiu că-l păstrăm.

Am dat înapoi.

— Mi-e doar teamă de felul în care se vor schimba lucrurile.

— Se vor *schimba*, cu siguranţă. E vorba de-un copil, Beryl. Un băieţel drag sau o fetiţă dragă care va depinde complet de noi.

Vocea lui căpătase o ardoare care mă ameţea. Nu părea să înţeleagă că mă îngrozea pur şi simplu ideea de a renunţa pentru cineva la viaţa pe care o ştiam. Existau femei care nu trebuiau să se gândească de două ori înainte să se dedice vieţii casnice, nevoilor soţului şi ale copiilor. Unele chiar râvneau să aibă acel rol, dar eu nu cunoscusem aproape deloc acel fel de viaţă domestică. Oare aş fi fost în stare de aşa ceva?

— Vei învăţa să fii o mamă bună, a mai spus după ce eu am rămas tăcută o bună bucată de

vreme. Oamenii pot să înveţe tot felul de lucruri.

— Sper că ai dreptate.

Am închis ochii şi mi-am aşezat mâna pe pieptul lui, plimbând-o de-a lungul nasturilor netezi de la cămaşă şi al marginii perfect rotunjite a bumbacului, cu tivul atât de atent şi de bine cusut, încât nu putea să se destrame niciodată, nu avea cum.

51

Lumea întreagă avea să citească despre vizita regală – cum gara din Nairobi a fost împodobită cu ghirlande de trandafiri şi cu pancarte cu mesaje de întâmpinare pictate pe ele. Sute de steaguri fluturânde. Mii de oameni de toate rasele posibile în robe de sărbătoare în culorile păunului cu tichii, fesuri, toci şi saboţi de catifea. Noul nostru guvernator, sir Edward Grigg, şi-a strigat discursul folosind un megafon, iar apoi cei doi tineri prinţi au fost duşi la casa guvernamentală de pe deal pentru prima dintr-un lung şir de petreceri, dineuri şi baluri exclusiviste.

Vreme de-o lună, fiecare femeie albă de pe o rază de o sută şaizeci de kilometri şi-a exersat reverenţele şi şi-a frânt mâinile gândindu-se cu ce să se îmbrace. Era o loterie a titlurilor – aristocraţi, baroneţi, conţi de rangul întâi şi cei din a treia generaţie de-te-miri-unde şi-au făcut apariţia în cea mai bună ţinută a lor. Eu eram gravidă în luna a patra şi eram prea bulversată ca să îmi fac griji pentru aşa ceva – şi, de asemenea, nu eram deloc pregătită să le împărtăşesc vestea celorlalţi. Ca să mai câştig timp, am început să port bluze largi şi fuste generoase – eu, care nu mă-mbrăcam cu altceva decât cu pantaloni. Mi s-a părut singura soluţie, pe lângă a mă ascunde cât mai mult, dar Mansfield a insistat să fim prezenţi la toate evenimentele.

— Haide să le zicem şi celorlalţi, draga mea. Oricum toată lumea o să afle în curând.

— Ştiu… dar pare o chestie atât de personală.

— Poftim? s-a încruntat el. E o veste bună, prostuţo.

— Nu poţi să mergi singur la petreceri? Nu mă simt în apele mele.

— Doar nu vorbeşti serios. Beryl, e o *onoare* să fii invitată!

— Vorbeşti precum Karen.

— Zău?

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Presupun că atunci tu vorbeşti ca Finch Hatton.

— Ce? L-am privit în ochi. Ce insinuezi?

— Nimic, a răspuns pe un ton glacial şi a plecat.

În cele din urmă am mers cu el, ca să menţin pacea. La primul dineu elaborat, prinţul Henry a fost aşezat în stânga mea. În capăt stătea Edward al VIII-lea, adică Edward Albert Christian George Andrew Patrick David, splendidul succesor al monarhiei. Informal i se spunea David, iar fratele lui Henry, ducele de Gloucester, era Harry, şi ambii erau dornici de distracţie.

— Te-am văzut la vânătoarea de vulpi din Leicestershire de anul trecut, mi-a spus Harry peste bolurile cu supă rece de lămâie.

Se referea la perioada în care stătusem la Swiftsden, la mama lui Mansfield – deşi nu îi fusesem prezentată oficial. Era mai înalt şi mai brunet decât fratele lui David şi aproape la fel de chipeş.

— Arăţi minunat călare, mai ales în pantaloni. Cred că toate femeile ar trebui să poarte pantaloni.

— Pe Coco Chanel ar putea să o intereseze ce spuneţi, a ciripit lady Grigg, dichisită peste măsură, de lângă cotul lui Harry, încercând să se bage în discuţie.

Harry a ignorat-o.

— Aproape că ai stârnit o răzmeriţă în acea zi, la Melton, a zis el. A fost partea mea preferată.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Da, se pare că înalta societate din Leicestershire n-a mai văzut niciodată o femeie stând călare pe cal, ci doar călărind într-o parte.

— A fost atât de înviorător să le văd pe cucuvelele bătrâne scandalizându-se. Dar au încetat să mai comenteze când au văzut cu ce curaj sari peste garduri. O femeie frumoasă cu un şezut bun nu mai are nevoie de argumente.

I-am mulţumit râzând, în timp ce lady Grigg şi-a întins iar gâtul în direcţia noastră. Era soţia respectabilă a guvernatorului nostru şi totuşi, de faţă cu prinţul Harry, era uimită de fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Am avut impresia că ea credea că prinţul flirta cu mine. S-ar putea să fi făcut asta.

— Nu ştiu dacă aţi putea să scăpaţi înainte de safari şi să veniţi să ne vedeţi caii, la Elburgon, am sugerat. Avem cei mai buni pursânge din zonă.

— Sună minunat!

A zâmbit nestingherit pe sub mustaţa aranjată, maro-închis. Avea nişte ochi gri cu care mă privea făţiş.

— Dacă ar fi după mine, n-am merge deloc la vânătoare. David e cel care vrea să împuşte un leu. Eu aş prefera să călăresc până în vârful celui mai înalt deal pe care-l găsesc şi să văd totul, în toate direcţiile.

— Atunci aşa faceţi, am zis. Cine o să vă oprească *pe dumneavoastră*?

— Crezi că-i aşa uşor? Doar nu comand eu aici. Eu sunt, de fapt, un simplu element de decor.

— Sunteţi un prinţ.

— La capătul liniei, a zâmbit. Dar, zău, nu mă deranjează. Bietul David are sabia deasupra capului.

— Ei bine, chiar dacă nu vă pasă de vânătoare, aţi găsit persoana potrivită care să vă-nsoţească.

— Finch Hatton. Da. Pare un tip grozav.

— E cel mai bun.

Am aruncat o privire spre capătul mesei, unde Denys stătea lângă prinţul David, ambii înconjuraţi de admiratoare. Karen nu fusese invitată, aşa cum bănuise. Denys urma să înfrunte o urgie când avea să se întoarcă, în cele din urmă, la Mbogani, deşi cine ştie când avea să fie asta. Fusese atât de ocupat cu pregătirile pentru safari, că nu-l mai întâlnisem, nici măcar în treacăt, de luni bune.

În anumite privinţe, şi eu, şi Denys treceam printr-o perioadă de amânare. Nu se putea ca acest safari să nu-i schimbe viaţa. Din cauza faimei lui crescânde avea să piardă timpul şi intimitatea după care tânjea, şi ştiam că o parte din el se îngrozea la gândul acesta: partea cea mai pură, care nu voia altceva decât să ducă o viaţă simplă, după propriul cod. Cât de bine înţelegeam asta. În scurt timp, pântecele avea să mi se rotunjească evident, iar sânii să mi se întărească şi să se mărească. Mai întâi avea să mi se transforme corpul, apoi toate celelalte. Încă ţineam la Mansfield, dar aveam impresia că mă urcasem într-un tren care trebuia să mă ducă într-un loc, iar acum o lua, irevocabil, într-o cu totul altă direcţie. Întreaga situaţie îmi dădea o senzaţie de disperare.

Pasionalele viori s-au însufleţit, iar cvartetul de coarde a început să cânte Schubert.

— Dumneavoastră dansaţi, Harry? l-am întrebat.

— Ca un nebun.

— Minunat, am zis. Păstraţi-mi un dans.

Săptămâna următoare David şi Harry au venit la Melela, aşa cum sugerasem, şi s-au luat la întrecere pe pista noastră de antrenament. N-a fost cine ştie ce întrecere. David era îndesat şi părea un tip atletic, dar nu era un călăreţ prea bun. El l-a călărit pe Cambrian, iar Harry pe Clemency, şi preţ de un kilometru fraţii au fost la egalitate în timp ce toată suita lor îi aclama. Cambrian era un alergător

mult mai bun; de fapt, nu-l întrecuse nimeni până în acea zi.

— E drăguţ din partea ta că nu comentezi ce călăreţ al naibii de prost sunt, a zis David, cu ochii lui albaştri plini de farmec, în timp ce ne întorceam la padoc.

De-a lungul gardului stăteau femei disponibile, încremenite în diverse posturi, gata să ucidă sau să-şi dea jos lenjeria intimă pentru o clipă de atenţie din partea lui.

— Aţi fost minunat, am râs. De fapt, armăsarul a fost, cu siguranţă.

— Ăsta cine-i? a întrebat când am ajuns aproape de Messenger Boy. Uite un animal pe cinste!

— Are un trecut cam tulbure, dar începe să se dea pe brazdă. Aţi vrea să-l vedeţi alergând?

— Bineînţeles!

L-am rugat pe unul dintre rândaşi să-l pregătească pe Messenger Boy pentru mine – gândindu-mă nu doar că va face o impresie magnifică asupra prinţului, ci şi că era o ocazie perfectă să-i arăt lui Mansfield că aveam de gând să mă ocup de animale ca până atunci. Probabil că dădeam dovadă de îndărătnicie, dar mi-am închipui că o să-i pot explica cu uşurinţă cum David insistase să-l vadă pe Messenger Boy în toată splendoarea lui.

Însă la finalul zilei, după ce au plecat şi ultimele persoane din suită, Mansfield mi-a adus la cunoştinţă cât de nefericit îl făcusem.

— Beryl, tu încerci cu tot dinadinsul să pui în pericol copilul şi, pe deasupra, să mă faci de ruşine. Ei sunt nişte donjuani bine-cunoscuţi, amândoi, şi cred că nu i-a scăpat nimănui felul în care ai flirtat cu ei.

— Nu fi prostuţ! Eu am fost doar prietenoasă, şi, oricum, toată lumea ştie că sunt măritată.

— Măritişul nu te-a scutit de necazuri în trecut.

M-am simţit ca şi cum m-ar fi plesnit.

— Dacă eşti supărat din cauza calului, spune-mi. Dar nu încerca să-mi reproşezi ce s-a întâmplat în trecut.

— *Eşti* foarte încăpăţânată când e vorba de călărit, fără-ndoială – dar se pare că n-ai habar că dai apă la moară bârfelor.

— Exagerezi.

— Mama citeşte fiecare *cuvânt* din articolele despre înalta societate, Beryl. Aş muri dacă până şi cel mai mic zvon de scandal ar ajunge acasă. Ştii cât de dificilă e.

— Atunci de ce să te ploconeşti ca s-o îmbuni?

— De ce să alimentezi intenţionat bârfele şi speculaţiile?

Şi-a muşcat cu putere buza de jos, aşa cum făcea adesea când era furios.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem în Anglia până se naşte copilul, a continuat el. E un loc mult mai sigur, din mai multe puncte de vedere.

— De ce să plecăm aşa departe? m-am supărat. Ce să fac acolo?

— Pentru început, să ai grijă de tine. Să fii soţia mea.

— Pe lângă toate astea, te îndoieşti cumva de faptul că te iubesc?

— Ţii la mine, cred… atât cât poţi. Dar uneori mă întreb dacă nu-l aştepţi în continuare pe Finch Hatton.

— Pe Denys? Ce-ţi veni de-mi spui aşa ceva acum?

— Nu ştiu. Mi se pare că în ultima vreme ne-am jucat un fel de joc. M-a privit cu atenţie. Aşa e, Beryl?

— Bineînţeles că nu! am zis cu fermitate.

Dar mai târziu, în timp ce încercam să adorm, am simţit că mă cuprinde un val de vină şi de conştientizare. Nu încercam să mă joc cu Mansfield, dar *flirtasem* cu prinţii. Într-un fel, nu mă puteam abţine. Mă simţisem minunat zâmbind şi făcându-l şi pe Harry să zâmbească, sau

mergând într-un mod anume, conştientă că David mă urmărea cu privirea. Era ceva copilăresc şi, de asemenea, frivol, dar în acele clipe îmi puteam închipui că sunt iar nonconformistă şi atrăgătoare, de parcă mai puteam să controlez oarecum ce se-ntâmplă în lume.

Cum ajunseserăm, Mansfield şi cu mine, să ne îndepărtăm atât de repede? mă întrebam. Începuserăm bine, hotărâţi să fim aliaţi de nădejde şi prieteni. Nu fusese perfect, dar acum sarcina aceasta ne împingea în colţuri diferite. Nu-mi doream absolut deloc să merg în Anglia doar ca să-l împac, dar ce soluţie aveam? Dacă relaţia noastră se destrăma acum, rămâneam singură cu un copil de care să am grijă. Puteam, de asemenea, să pierd ferma… iar aşa ceva nici nu intra în discuţie. Că-mi plăcea sau nu, trebuia să mă las ţinută în frâu.

52

Safariul urma să înceapă, iar Karen a organizat înainte o cină regală pe care Denys o ajutase să o obţină – cu siguranţă o concesie pentru menţinerea păcii. Ea nu putea să meargă la casa guvernamentală din cauza protocolului, dar prinţii puteau foarte bine să vină la ea. Şi ea a făcut ca deranjul lor să merite osteneala, căci a organizat o cină fără pereche, cu atâtea feluri de mâncare şi mici delicatese, încât le-am pierdut repede şirul. Am mâncat şuncă fiartă în şampanie, cu căpşune micuţe ca nişte bijuterii şi tartă, seminţe rotofeie de rodie, coşuleţe cu ciuperci, trufe şi smântână. Când Kamante, bucătarul lui Karen, a adus desertul, o *savarină* rotundă şi maronie exact cât trebuie, am crezut că o să plesnească de mândrie.

Şi eu am privit-o cu atenţie pe Karen, convinsă că simte că acea seară e unul dintre cele mai minunate momente din viaţa ei, dar sub pudra şi sub koholul negru, ochii îi erau ridaţi şi obosiţi. Planul safariului se extinsese, iar acum mergea şi

Blix, ca mâna dreaptă a lui Denys. Dintr-un safari s-a ajuns la mai multe, începând cu o incursiune în Uganda, apoi cu excursii în Tanganika – iar Cockie fusese invitată să-i însoţească în calitate de soţie a lui Blix, dar şi în calitate de amfitrioană, ca să se asigure că apa pentru baia de la sfârşitul zilei e destul de caldă şi că doctorul Pileală a telegrafiat reţete pentru suficient gin. Karen fusese lăsată pe dinafară şi, am aflat curând, era lividă de furie.

Seara a culminat cu o *ngoma* kikuyu, cea mai mare la care am asistat. S-au strâns câteva mii de dansatori din triburile din toată zona, iar căpeteniile lor şi-au unit forţele ca să le ofere prinţilor un spectacol pe care să nu-l uite niciodată. Focul principal îşi trimitea limbile spre cer. Era înconjurat de câteva mai mici, ca nişte spiţe strălucitoare în jurul unui butuc luminos. Muzica tobelor creştea şi scădea în crescendouri mari, în vreme ce bărbaţi şi femei dansau pe ritm, mişcările lor fiind prea vechi şi complexe ca să poată fi vreodată schiţate.

Am privit spectacolul şi mi-am adus aminte de *ngoma*-urile din copilăria mea, când Kibii şi cu mine ne strecuram împreună şi rămâneam ţintuiţi locului până în zori, dar şi confuzi din cauza trăirilor senzuale pe care dansatorii le trezeau în noi, sentimente pe care încă nu ştiam cum să le numim. Mă transformasem de mai multe ori de-atunci, îmi schimbasem pielea iar şi iar. Eu aş fi cunoscut-o pe Lakwet dacă s-ar fi furişat dintre umbre şi ar fi stat la lumina focului, dar oare ea m-ar fi recunoscut pe mine?

Pe verandă Karen atârnase două faruri luminoase, nişte lanterne pentru vapoare pe care le adusese cândva din Danemarca pentru Berkeley şi pe care le primise înapoi după moartea lui. Privind *ngoma* din depărtare, Denys stătea chiar sub unul din faruri, lăsându-şi greutatea pe un picior şi ţinându-l pe celălalt îndoit, sprijinindu-se cu umărul de un stâlp placat cu piatră. Mansfield

stătea aproape de celălalt far – erau aşezaţi la fel de simetric precum nişte uşi spre două lumi diferite. N-am putut să nu mă cutremur la gândul că destinul ar fi putut să aranjeze altfel lucrurile. Într-un alt timp sau într-un alt plan, Denys ar fi putut să fie soţul meu şi copilul ar fi putut să fie al lui. M-aş fi simţit altfel, aş fi fost bucuroasă şi încântată de ceea ce-mi rezerva viitorul în loc să fiu tristă şi plină de griji. Dar acum şi aici, zarurile fuseseră aruncate. Chiar dacă, o, Doamne!, o parte ascunsă din mine încă îşi dorea ca Denys să mă iubească, să o părăsească pe Karen şi eu să devin a lui, la ce bun? Aşa ceva nu era sortit să se-ntâmple.

Mi-am luat privirea de la ei şi m-am uitat la foc, unde flăcările se ridicau arămii şi aurii, ardeau în nuanţe de albastru şi alb, scânteile se înălţau şi apoi cădeau iar, ca cenuşa stelelor căzătoare.

Câteva zile mai târziu, la sfârşitul lucrului, m-am trezit că bat la uşa căsuţei lui Ruta şi a lui Kimaru. Bucătăria mirosea a condimente şi a tocană de carne. Asis avea acum patru ani şi moştenise de la tatăl lui fruntea lată şi pătrăţoasă, dar şi încrederea lui. Îi plăcea să stea pe podeaua de lut bătut, lângă masă, şi să sară cât de sus putea. Semăna atât de mult cu Kibii, că aproape îmi tăia răsuflarea.

— O să fie un *moran* minunat, nu crezi? a întrebat Kimaru.

— O să fie perfect, i-am dat dreptate, iar apoi i-am mărturisit lui Ruta, în cele din urmă, că în curând şi eu o să am un copil.

— Da, Beru, a zis el încet.

Bineînţeles că ştia deja. Ce ridicol din partea mea să cred că nu-şi dăduse seama.

— Iar băieţii noştri o să se joace împreună aşa cum ne-am jucat şi noi, nu-i aşa?

— Aşa e, am încuviinţat. Poate că o să şi vâneze. Amândoi mai ştim cum se face… Eu ştiu.

— Un *moran* nu uită niciodată, a zis el.

— Eşti familia mea, Ruta. Tu, Asis şi Kimaru. Sper că ştii asta.

A dat din cap că da, cu ochii lui negri şi intenşi. Aveam senzaţia că, dacă mă uit destul de adânc în ei, pot să văd toţi anii copilăriei noastre minunate desfăşurându-se zi cu zi. Iar în acea clipă am simţit o vagă urmă de speranţă în legătură cu copilul. Nimic nu va fi uşor, dar dacă Ruta e aici ca să-mi aducă aminte cine sunt cu adevărat, atunci s-ar putea ca totul să fie în regulă. Tot va trebui să înfrunt Anglia şi pe mama lui Mansfield fără el – dar odată cu venirea verii vom aduce copilul acasă. Melela va fi Green Hills a fiului meu. Dacă puneam problema aşa, viitorul nu mi se mai părea la fel de înfricoşător.

— Tatăl tău ce zice? m-a întrebat Ruta.

— El încă nu ştie.

— A, a zis el, apoi mi-a repetat o expresie swahili cu care mă provocase în urmă cu mulţi ani: *Un lucru nou e bun, chiar dacă se va dovedi a fi dureros.*

— Aşa am auzit şi eu, am zis şi l-am lăsat să ia cina.

53

consemnare e unul dintre acele cuvinte amuzante şi învechite care înseamnă mult mai multe decât ar vrea. Eu eram consemnată la Swiftsden cu mama lui Mansfield, care, pe de-o parte, făcea ca totul să fie foarte uşor pentru mine, iar, pe de alta, îmi crease un mic iad personalizat. Dormeam într-o cameră frumoasă, aveam o servitoare şi nu trebuia să ridic un deget, nici măcar ca să-mi torn singură ceaiul. Era clar că voia să-l cocoloşească pe copil cu tot ce i se cuvenea unui Markham. Eu nu eram o adevărată Markham şi mi-a arătat asta cât se poate de clar, totul fără să scoată o vorbă.

Am plecat singură cu vaporul din Mombasa, lăsându-i pe tata şi pe Ruta să se ocupe de cai. Mansfield mi s-a alăturat în ianuarie şi a fost prezent la naştere, care a avut loc pe 25 februarie 1929, într-o zi atât de rece, încât ţevile pocneau cât pe ce să se spargă în sanatoriul privat din Eaton Square. Ferestrele dinspre stradă erau acoperite cu gheaţă, ascunzând lumea de-afară, şi mi-am dat seama că mi-am pironit privirea pe sticla lor opacă în timp ce mă concentram cât de tare puteam. Îmi administraseră gaz ilariant şi un fel de sedativ. Ambele mă făceau să tremur şi să cred că aş putea să mă sparg în bucăţi. Dureri intense, care mă gâtuiau, veneau în valuri pe care nu le puteam controla. Genunchii îmi tremurau. Mâinile îmi dârdâiau pe cearşafurile umede.

După câteva ore, am mai împins din răsputeri o ultimă dată, şi Gervase a ieşit din mine. Mi-am întors capul ca să-l văd, dar, înainte ca doctorii să-l ia de acolo, am apucat să-i zăresc doar faţa încreţită şi pieptul mic, murdar de sânge. Încă mă aflam sub influenţa medicamentelor. Nu ştiam ce se întâmplă şi tot ce puteam să fac era să stau întinsă, în timp ce infirmierele mă cicăleau să nu mă mai mişc.

Nu-mi spunea nimeni nimic – nici de ce mi-au luat copilul şi nici dacă trăieşte măcar. M-am împotrivit infirmierelor, apoi am plesnit-o pe una dintre ele, iar în cele din urmă m-au sedat. Când mi-am revenit, Mansfield era în cameră, alb ca varul şi tras la faţă. Copilul nu era bine, a început el să-mi explice. Era foarte mic şi îi lipseau lucruri pe care ar fi trebuit să le aibă. Anusul nici măcar nu i se formase şi nici rectul.

— Ce?

Mă simţeam tulburată şi sedată.

— Cum?

— Doctorii spun că uneori se întâmplă.

Îşi muşca iar buza. Vedeam cum înfloreşte o vânătaie de un mov pal.

— Dar dacă e din cauza călăritului, Beryl?

— Se poate? Asta crezi?

— Mama e sigură că bine nu i-a făcut.

— O…

Cuvintele lui mi-au răsunat în cap.

— Ce se poate face pentru el?

— Există operaţii. Dacă e destul de puternic, va avea nevoie de mai multe. Dar acum nu e puternic. E prea mic. Nu respiră cum trebuie. Ne-au zis să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Când Mansfield a plecat din cameră, m-am învelit mai bine cu cearşafurile şi cu păturile, dar nu am putut să mă încălzesc. Fiul nostru putea să moară. Am început să tremur numai gândindu-mă la asta – eram pierdută, bolnavă şi nimeni nu putea să mă ajute.

În vremea în care fusesem Lakwet, mă aflam în *shamba* în satul kip când s-a născut un copil schilod. În loc de un picior avea un mic ciot, iar pielea îi era roz şi crudă, cu crestături labirintice. Nimeni nu a încercat să ne ferească pe Kibii şi pe mine. Copilul fie avea să trăiască, fie avea să moară – zeul lor decidea asta. În noaptea aceea, mama lui l-a pus în faţa uşii de la colibă şi s-a culcat, la fel ca restul tribului, fără să ia seama la plânsul lui. Teoria zicea că, dacă boii nu-l călcau în picioare, atunci copilului îi era sortit să trăiască. Dar în noaptea aceea a venit un animal de pradă şi l-a luat – poate un leopard sau o hienă. Şi aceea a fost interpretată ca fiind vrerea sorţii.

Oare Gervase avea să supravieţuiască operaţiei sau măcar primei nopţi? Oare avea să mă pedepsească vreun zeu luându-mi-l – sau tot ce ni se întâmpla pe pământ se rezuma la o aruncare oarbă de zaruri, fără să mai existe vreun motiv ca să ne facem planuri, în afară de noroc? Nu ştiam în ce să cred şi nu învăţasem niciodată să mă rog. Nu ştiam nici cum să mă abandonez destinului – aşa că în timp ce aşteptam am îngânat un vechi cântec african, unul despre curaj, neconvingător… *Kali*

kama Simba, sisi Askari wote ni hodari. Neînfricaţi ca leii suntem, soldaţii toţi sunt viteji.

54

Gervase a supravieţuit în mod uluitor primelor zile grele de viaţă. Doctorii i-au ataşat un fel de pungă ciudată de burtă şi îl hrăneau prin nişte tuburi mici, şerpuitoare, puse în nas. A luat treizeci de grame în greutate şi apoi a pierdut şaizeci. A făcut icter şi l-au pus sub nişte lămpi cu lumină puternică. De cele mai multe ori nici nu ne lăsau să-l vedem, căci nu trebuia să fie expus nici celui mai mic risc de infecţie. Eu l-am văzut doar de două ori cât am rămas la sanatoriu ca să mă recuperez, şi de fiecare dată am simţit că mi se strânge inima. Era atât de slăbit şi de neajutorat – ca o pasăre rănită.

Cu o zi înainte de operaţia lui Gervase, Mansfield a venit la mine în cameră. Arăta palid şi înfrânt.

— Ştiu că e prea devreme ca să vorbim despre toate astea, dar, dacă supravieţuieşte, vreau ca Gervase să se recupereze la Swiftsden. Mama poate să se asigure că o să primească cea mai bună îngrijire.

— Bineînţeles, dacă doctorii sunt de-acord.

Eu uram Swiftsden, dar Gervase era pe primul loc.

— Iar tu ce o să faci? a continuat el. Când o să ieşi din spital?

— Ce vrei să spui? Vreau să fiu cu Gervase, bineînţeles.

— Am presupus că o să vrei să te întorci acasă.

— Într-o bună zi, da. Când o să putem merge toţi. Care e problema, Mansfield?

S-a întors, s-a dus la fereastră plimbându-se dintr-o parte într-alta, lăsând mici urme pe podelele întunecate. Vremea era îngrozitoare şi toate ochiurile de geam erau acoperite de gheaţă

verzuie care făceau ca Mansfield să pară fantomatic. Mi se părea că se schimbase de când ne întorseserăm în Anglia – nu doar că era mai palid, dar părea şi mai slab sufleteşte. De parcă regresa în cel care fusese în adolescenţă, acel invalid care îşi petrecuse o bună parte din tinereţe în pat, repetând numele latineşti ale florilor.

— Nu ştiu dacă o să mă întorc în Kenya, a zis el. Mi-e din ce în ce mai clar… cât de diferiţi suntem. Aproape că mă simt ca un prost din cauza asta.

— Ai fost un prost că te-ai însurat cu mine? De ce-mi spui toate astea acum? Avem o viaţă împreună. Vrei să o arunci la gunoi?

— Am vrut o nouă şansă; chiar am vrut. Dar poate că am jucat doar un rol. Sau tu ai făcut asta.

Am simţit că se clatină camera cu mine.

— Nu înţeleg. Ferma e viaţa mea, iar acum îl avem pe Gervase. Suntem legaţi de el.

— Ştiu, a zis obosit.

Apoi a mers să vorbească cu doctorul în vreme ce toate cuvintele spuse – şi cele nespuse – au rămas în cameră ca nişte vălătuci reci de ceaţă.

De-abia puteam să-mi dau seama ce se-ntâmpla. Uneori Mansfield şi cu mine aveam păreri diferite şi nu fuseserăm o pereche ideală – dar ne doriserăm aceleaşi lucruri şi fuseserăm prieteni. Acum toate sentimentele păreau să fi dispărut la fel de repede precum soarele. Aici era un anotimp diferit, din mai multe privinţe.

În timp ce mă măcinam din pricina acestor gânduri, am auzit paşi lângă uşă. Am presupus că Mansfield se întorsese cu veşti de la doctor, dar prinţul Harry a fost cel care a intrat în cameră.

— Trebuia să fiţi în safari, am zis uimită să-l văd acolo.

Costumul lui scump şi gri părea că-i fusese turnat pe trup. N-avea ce să caute într-un sanatoriu de pe Gerald Road.

— Am amânat totul. Mă gândesc că ai fost ocupată cu altele de-aici ca să fi aflat, dar tata a făcut o infecţie la plămâni. A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar şi-a revenit. Dar tu? Nici măcar n-am ştiut că eşti însărcinată, iar apoi am dat peste tine în *The Times*. Un băiat născut de o anume Markham, Beryl, pe Gerald Road. Eşti şireată!

— Nu eram pregătită să spun nimănui. Şi acum copilul are probleme.

Am simţit cum mi se boţeşte faţa şi m-am întrebat dacă o să plâng în faţa cuiva de os domnesc. Oare ar apărea şi asta în *The Times*?

— Îmi pare rău. Am auzit. Ce pot să fac?

— Dacă vreţi să ajutaţi într-adevăr, vă puteţi asigura că o să-l opereze cel mai bun chirurg. Trebuie să ştiţi cine e bun pe-aici şi în cine putem avea încredere. E încă atât de mic. L-aţi văzut?

Harry a dat din cap că nu chiar în clipa în care au intrat două infirmiere care s-au prefăcut că aşază aşternuturile. Cu siguranţă că erau zăpăcite de faptul că printre ele se afla cineva din familia regală şi voiseră să-l privească mai de-aproape.

— Mă ocup bucuros de chirurg, a zis el, ignorându-le. Şi, te rog, nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de altceva, de orice.

— Vă mulţumesc. Îmi fac atâtea griji.

— Bineînţeles că-ţi faci.

M-a luat de mână şi mi-a strâns-o, iar apoi s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de încheietura mâinii. A fost un gest nevinovat, care arăta doar că îmi împărtăşeşte îngrijorarea, dar infirmierele s-au întors şi au rămas cu gurile căscate. Tichiile lor pătrăţoase s-au înclinat spre noi ca nişte flori sau ca nişte megafoane.

55

Slăbit cum era, Gervase avea inima unui tânăr *moran*. A supravieţuit acelei prime operaţii, de la mijlocul lui martie, şi a fost puţin mai întreg după

aceea. I-au creat o deschidere acolo unde înainte nu fusese decât piele şi atât. Luna următoare a mai avut o operaţie în care i-au creat un rect din ţesut din colon, iar apoi încă una, ca să le unifice pe toate, ca acele jocuri pentru copii cu puncte ce trebuie unite. N-am ştiut niciodată dacă avea să supravieţuiască anesteziei sau operaţiei. După aceea exista riscul septicemiei, al hemoragiei, al unui şoc.

Doctorii au zis că pentru moment nu puteam să-l ducem la Swiftsden. El a rămas în spital, iar Mansfield şi cu mine am stat la hotelul Grosvenor, dar în apartamente diferite. În acea perioadă nu am vorbit despre soarta mariajului nostru. De-abia dacă mai vorbeam unul cu altul.

Într-o zi, Ginger Birkbeck a venit la hotel să mă vadă. Ea şi Ben erau la Londra, deoarece ea avea nevoie de o operaţie care să-i extirpe o tumoare benignă dintr-o zonă „femeiască“ pe care, din delicateţe, nu putea s-o numească. Dar oricum nu voiam să vorbim despre asta… ci despre Harry.

— Tot oraşul vorbeşte despre voi, mi-a zis. Se zice că stai la Grosvenor pentru că e peste drum de Palatul Buckhingham şi că el vine şi pleacă din apartamentul tău printr-un tunel din beci.

— E absurd! Suntem doar prieteni şi a fost foarte bun cu mine.

— Chiar şi aşa, ar trebui să ai grijă. E o treabă serioasă. Iartă-mă că zic asta, dar reputaţia ta nu e tocmai nepătată. Iar ziariştii care se ocupă de bârfe mereu trag cele mai uşoare concluzii.

— N-au decât. Pur şi simplu nu-mi mai pasă.

— Deci *ai* o legătură cu Harry?

— Pe cine *naiba* interesează dacă am? Sau dacă n-am?

Făceam ture pe covorul bogat, în care se amestecau nuanţele de verde şi cele de roşu – un talmeş-balmeş între Crăciun şi Sotheby’s. Doamne, cât eram de obosită!

Ginger a făcut ochii mari. De pe canapea, unde stătea, a întrebat:

— N-ai de gând să zici nici da, nici ba?

— Nu înţelegi! Încerc să-ţi spun că nu contează. Oricum nimeni n-o să mă creadă dacă neg zvonurile.

— Ar putea să te distrugă, Beryl, a zis ea. Te-ai gândit la asta?

Am închis ochii şi i-am deschis iar.

— Sincer, dacă aş putea să am viaţa de dinainte şi să fiu lăsată în pace, nu cred că m-ar deranja prea mult.

— Eu încerc doar să te ajut. Vreau numai ce e mai bine pentru tine.

— Mă crezi sau nu, aşa vreau şi eu.

S-au auzit nişte bătăi în uşă şi a intrat Harry – cu tunsoarea lui drăguţă şi cu apa lui de colonie înţepătoare, cu miros de pin, şi cu pantalonii lui cu dungă.

— Bună, a zis. Ce se-ntâmplă aici? Cum se simte Gervase azi?

— Toată lumea spune că e mai puternic.

— E excelent! Chiar excelent.

A traversat repede încăperea şi m-a strâns de mână, iar apoi m-a pupat pe frunte în vreme ce obrajii lui Ginger s-au colorat într-un roşu aprins.

În cele din urmă, la începutul lunii mai, chirurgii au hotărât să-l lase pe Gervase să fie mutat la Swiftsden. Şi, deşi am ştiu că va trebui să mă lupt pentru asta, am crezut că e timpul să aduc vorba şi despre Kenya.

— N-ar supravieţui drumului, mi-a zis limpede Mansfield, în biblioteca bogată, dar rece a fratelui său Charles, din Connaught Square.

— Nu acum, bineînţeles. Dar anul viitor?

— Nu mă mai întorc – nu când lucrurile sunt cum sunt. Iar Gervase va avea o viaţă mai bună aici.

— Cum poţi să ne dezrădăcinezi pe toţi fără să te gândeşti la alte soluţii?

— Tu poţi să faci ce vrei, a zis el indiferent. Acum mă gândesc doar la Gervase. Va fi mereu îngrijit de infirmiere, dădace şi de cei mai buni chirurgi. Nu va fi niciodată un copil puternic. L-ai auzit pe doctor.

— Am auzit, de fapt. Am auzit tot ce ne-au spus doctorii.

L-am privit drept în ochi dinadins.

— Ştii că oricine se putea naşte ca Gervase? Că faptul că am călărit n-a avut nimic de-a face cu asta?

I s-a zbătut un muşchi de la falcă şi şi-a întors privirea.

— Nu mai contează acum, nu?

— Nu. Presupun că nu.

Săptămâni bune mă torturase un sentiment de vinovăţie, crezând că eu eram de vină pentru suferinţa lui Gervase – dar, în cele din urmă, n-avea nici un sens să dăm vina unul pe altul. Viitorul lui depindea de putere şi de resurse. Mama lui Mansfield nu mă plăcuse niciodată. Avea să se lupte să mă îndepărteze din viaţa fiului meu, iar Mansfield se purta foarte aspru şi închis faţă de mine. Uşa dintre noi se transformase într-un perete, iar Gervase era de cealaltă parte a lui.

— E şi copilul meu. De ce să n-am nici un drept, nici un cuvânt de spus?

A ridicat din umeri, încreţindu-şi buzele.

— Ţi-ai făcut-o singură. Acum există zvonuri că Gervase ar fi copilul ducelui.

— Dar e absurd! Eu am rămas gravidă în iunie. Harry nici măcar n-a ajuns în Kenya până în octombrie, când sarcina avea deja câteva luni bune.

— Harry? David? Zvonurile sunt despre amândoi. Zău, Beryl. Un prinţ n-a fost de-ajuns pentru tine? A trebuit să-i încerci pe amândoi?

L-aş fi plesnit dacă aş mai fi avut măcar un dram de forţă pe care s-o irosesc pe mânie.

— Bârfele astea mă dezgustă.

— Atunci dezminte-le.

— N-ar trebui să fiu nevoită să fac asta, mai ales nu faţă de tine. Şi ce mai contează ce crede lumea? La naiba cu toţi!

Am continuat aşa în timp ce servitorii fără-ndoială că stăteau cu urechea lipită de cealaltă parte a uşii, gata să povestească totul revistei *Tatler*. Mansfield încerca să mă forţeze să dau o declaraţie la *The Times* prin care să clarific situaţia. Maică-sa era copleşită peste poate de tot scandalul.

— Gândeşte-te la renumele ei, m-a implorat Mansfield. Decenţa înseamnă totul aici.

— M-am săturat de lucrurile făcute în numele decenţei! am ţipat. Vreau să merg acasă!

— Nu-mi forţa mâna, Beryl! Pot să-mi salvez reputaţia divorţând de tine şi să-l numesc pe duce ca pârât. O să pierzi şi ultimul bănuţ pe care credeai că poţi să-l primeşti de la mine. O să-l pierzi şi pe Gervase.

— Poţi să-mi spui sincer că nu ai de gând să mi-l iei indiferent ce se-ntâmplă?

M-a privit impasibil. De cealaltă parte a uşii s-a auzit zdrăngănind serviciul de ceai. Simţeam că sunt pe punctul să izbucnesc în plâns, dar mă simţeam şi goală, de parcă mai trecusem cândva prin aşa ceva, ba chiar de mai multe ori, doar că se folosiseră alte cuvinte pentru aceleaşi crime – cea de-a fi femeie şi cea de-a îndrăzni să cred că sunt liberă. Dar acum nu era pusă la bătaie doar soarta mea.

— Hai să văd de ce eşti în stare, am spus în cele din urmă. Loveşte-mă cât poţi de tare.

Despre ce s-a petrecut după aceea avea să se şuşotească şi să se pălăvrăgească zeci de ani şi o mare parte din poveste avea să fie răstălmăcită, aşa cum se întâmplă în jocul de-a telefonul fără fir, când până şi cele mai banale mesaje se transformă în ceva străin şi de nerecunoscut. Unii zic că Markham a dat peste cap Palatul Buckingham cu

un teanc de scrisori de dragoste trimise de duce. Alţii zic că maică-sa a mers şi a implorat să fie primită în audienţă în loja regală de la Ascot. Avocaţii reginei Maria au fost treziţi în zori, sau poate că a fost vorba de sir Ulick Alexander, secretarul financiar. Bătrâna doamnă a fost indignată, îngrozită, batjocoritoare, ameninţătoare. Nimeni nu putea să citeze un prinţ moştenitor într-o cerere de divorţ, dar ea avea să plătească oricum ca să se asigure că nu se va întâmpla aşa ceva, zeci de mii de lire, treizeci de mii sau cincizeci de mii, un capital care să îmi asigure o rentă pentru tot restul vieţii mele. Numai să plec naibii din ţară.

Zvonurile şi speculaţiile au luat un făgaş al lor şi nimic din ce s-a spus n-a reuşit să mă surprindă. Eram prea goală pe dinăuntru, oricum. Gervase a fost dus la Swiftsden, aşa cum ştiam mereu că urma să se întâmple, şi acolo a început să facă progrese. Se vindecase. Murmura şi gângurea adorabil în pătuţul lui, căci îi plăcea propria voce. Poate că avea să-şi aducă aminte de mine, cum stăteam aplecată asupra lui şi îi urmăream cu degetul micile încreţituri de piele de sub bărbie. Speram să fie aşa. Avea ochii lui Mansfield, iar de la mine nu vedeam să fi moştenit ceva. Nimic cu excepţia felului în care se luptase ca să fie în viaţă.

De-a lungul anilor m-am întors la Swiftsden ca să-l văd şi mereu eram supravegheată de mama lui Mansfield şi de diverse doici, de parcă le era frică să nu fug cu el în Africa. Mă gândisem la asta, aş fi vrut ca măcar să cunoască culorile din ţara aceea – iarba galbenă ca un leu şi vârful Kilimanjaro acoperit de zăpadă – şi, de asemenea, să mă cunoască cu adevărat şi pe mine. În schimb îi spuneam poveşti despre Njoro – despre Kibii, Buller şi Wee MacGregor. Nopţi cu leoparzi, nopţi cu elefanţi, cerul acela mereu plat. Când plecam de la el, îi spuneam mereu: „Într-o bună zi o să mergem acolo. O să-ţi arăt totul“.

56

Am rămas în Anglia până la sfârşitul anului 1929 şi am mers des la Aeroclubul din Piccadilly. Era ceva liniştitor şi chiar vindecător să mă uit cum aeroplanele împungeau cerul albastru şi gol deasupra zonei Shellbeach, scânteind ca nişte ace argintii care trăgeau aţă după ele. Acolo am dat întâmplător peste Denys, într-o zi diafană de octombrie. Purta o jachetă de piele strânsă pe trup, o eşarfă de aviator în jurul gâtului şi venea spre mine, la terasa cafenelei de lângă unul dintre hangarele mari. Pentru o clipă aproape că nu mi-a venit să-mi cred ochilor – de parcă era un vis de-al meu. Apoi ne-am repezit unul spre celălalt, fără să ne gândim şi fără să ne simţim stânjeniţi, ca doi oameni care s-au găsit la sfârşitul lumii.

— Doamne, cât e de bine să te văd! l-am prins de mână şi n-am mai putut să-i dau drumul. Ce faci aici?

— Îmi fac orele de zbor. Datorită fiascoului regal am bani ca să-mi cumpăr, în cele din urmă, avionul pe care l-am vrut dintotdeauna. E un Gipsy Moth de un auriu minunat. O să-l trimit cu vaporul la Mombasa dacă mai suntem întregi peste şase luni.

Vorbea despre el şi despre avion. După tragedia cu Maia, eram surprinsă să-l aud vorbind atât de îndrăzneţ, dar aşa era Denys.

— Sunt nişte maşinării frumoase.

M-am uitat în sus, un aeroplan de Havilland s-a clătinat şi apoi s-a redresat.

— Îmi inspiră graţie.

— Ai trecut printr-o perioadă grea.

— Nu l-ai plăcut niciodată pe Mansfield, nu-i aşa? m-am hazardat. Tot timpul te-ai purtat cu răceală în preajma noastră.

— Voiam să fii fericită… Mereu am vrut asta. Dar am fost surprins când te-ai măritat cu el. Sincer, dintotdeauna am crezut că eşti un spirit prea liber pentru orice fel de îngrădire. Că ne asemănăm în privinţa asta.

— Poate că de aceea n-au mers lucrurile încă de la început. Cine ştie? Dar acum totul e cu susu-n jos. Nu ştiu ce o să se întâmple cu ferma sau cu caii mei, ori dacă să mă străduiesc să salvez ceva.

— Ar trebui să înveţi să pilotezi.

— Eu? l-am întrebat. Acolo, sus, te simţi la fel de liber cum pare că e de aici de jos?

— Chiar mai mult.

— Atunci sună divin, i-am spus. Păstrează-mi şi mie un pic din chestia asta.

*

În următoarele săptămâni, până m-am întors acasă, m-am întâlnit în fiecare zi cu Denys şi am luat prânzul împreună la aerodrom, fie soare, fie ploaie. Mă simţeam la fel de atrasă de el ca întotdeauna şi, deşi o parte din mine tânjea să-l sărute şi să-l aibă aproape, simţeam că era greşit să am astfel de dorinţe cât timp Gervase era încă atât de vulnerabil, iar rămăşiţele căsniciei mele fumegau încă în jurul meu. Dar Denys era şi prietenul meu, şi chiar aveam nevoie de unul. Îmi povestea tot ce învăţa când zbura şi ascultam cu atenţie fiecare detaliu, bucuroasă că aveam ceva nou la care să mă gândesc.

— Chiar pare să fie o libertate absolută, i-am spus. Dacă poţi să uiţi de risc, evident.

— Frica nu dispare cu adevărat niciodată. Face ca totul să fie mai acut.

Am dat din cap, căci ştiam exact despre ce vorbeşte. De când era mică avusesem pornirea asta de a mă testa şi de a mă provoca pe mine însămi. Deşi uneori uitam de fetiţa care fusesem, mi-am adus foarte bine aminte de ea când m-am uitat la cerul atât de limpede şi de albastru, încât părea un fel de fereastră. Poate că şi eu *voi* zbura. Poate de aceea Denys şi cu mine ne petrecuserăm zilele împreună la aerodrom şi de aceea începusem să mă simt mai puţin deprimată şi mai puţin disperată. Ideea aceasta – a unui viitor cu aripi – părea cu

adevărat să aibă sens şi a început să mă vindece. Şi Denys m-a ajutat. Simplul fapt că stăteam lângă el mă ajuta să-mi aduc aminte cum fusesem în vremurile mai bune – mai puternică şi mai sigură, gata să privesc înainte şi să înfrunt cu vitejie ce-mi rezerva viitorul.

— Te-ai gândit vreodată la noi împreună? l-am întrebat într-o zi. La un loc sau un timp… sau chiar la o lume în care am putea fi împreună? Pur şi simplu, adică fără să încercăm să ne distrugem unul pe altul sau să vrem mai mult decât poate să ofere celălalt?

A trecut ceva până să zâmbească. Când m-am uitat în ochii lui căprui, păreau fără sfârşit.

— Ce zici de locul ăsta? De clipa asta?

S-a întins şi m-a luat de mână şi am rămas aşa, unul lângă celălalt, preţ de câteva minute preţioase în vreme ce deasupra noastră un avion Moth argintiu a strălucit ca focul de stele şi a făcut o ranversare, trecând prin spatele unui nor.

57

La sfârşitul lui martie 1930 am luat vaporul înapoi spre casă. Am făcut o scurtă vizită la Melela, ca să-i văd pe tata, pe Ruta şi caii noştri. Mi-a fost mult mai greu decât îmi imaginasem vreodată să-mi găsesc cuvintele ca să le explic că Gervase era tot în Anglia şi că s-ar putea să nu-l cunoască niciodată. Tata a vrut să îi spună vreo două lui Mansfield, de parcă ne puteam certa cu un ocean între noi şi să schimbăm ceva. Ruta a fost mai tăcut, dar era tare mâhnit din cauza mea. A părut să ghicească imediat că ferma îşi pierduse farmecul.

— Nu-mi stă mintea la curse acum, i-am spus. Nu pot să mă gândesc la nimic din ce făceam înainte. Nu vreau să călăresc şi nu vreau să simt miros de padoc. O să învăţ să zbor.

— Înţeleg, a zis el şi a tăcut o clipă. Şi unde o să mergem noi pentru zborul ăsta?

Cuvântul *noi* aproape că m-a dărâmat, înduioşându-mă până la lacrimi.

— Ce zici de Nairobi?

Ne-am mutat la clubul Muthaiga, unde am închiriat căsuţa lui Denys, iar Ruta şi familia lui au găsit o casă în cartierul băştinaşilor, în apropiere. Când îl vedeam pe Asis că aleargă pe lângă mama lui sau că se caţără în braţele lui Ruta, mi se făcea atât de dor de Gervase, încât de cele mai multe ori mă chirceam de durere. Din scrisorile lui Mansfield reieşea că era încă fragil, dar că se făcea tot mai puternic. Odată cu veştile, Mansfield a început să-mi trimită şi o mică alocaţie. Deşi cât fusesem încă la Londra mă amenințase vehement cu divorţul, acum tărăgăna procedura. Dar nu conta. Avea să treacă şi prin asta când avea să fie pregătit şi am descoperit că nu ardeam de nerăbdare să mă eliberez cu totul de el, aşa cum fusesem atunci când relaţia cu Jock devenise imposibilă. Eram mamă, dar nu-mi puteam ţine copilul în braţe. Libertatea nu mai însemna acelaşi lucru ca înainte. Nimic nu mai avea aceeaşi însemnătate.

Karen într-o zi a venit la căsuţa mea ca să bem ceva şi am aflat cu surprindere că şi ea fusese în Anglia, la scurt timp după încurcătura mea cu familia Markham şi cu monarhia, despre care se scrisese în toate ziarele.

— Nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor a fost totul, a zis ea.

I-am povestit una, alta despre Mansfield şi Gervase, dar am păstrat pentru mine cele mai dureroase detalii.

— Nu sunt singura pretinsă curtezană de pe Fleet Street. O să apară-n curând altă fată şi toată lumea o să uite de mine.

— N-aş paria pe asta, a oftat şi şi-a dus băutura la gură, cufundându-se pentru o clipă în gânduri.

Cât ai fost plecată, a fost invazie de lăcuste la fermă, iar apoi a dat îngheţul. Totul s-a uscat. De asta am mers în Anglia, să văd dacă Denys poate să mă scape cumva de datorii.

— Şi a putut?

— Nu, a zis încet. Însă mi-a promis că, atunci când se-ntoarce, mă ia cu el să zbor. Şi prinţii se întorc pentru mai multe safariuri, deşi fără-ndoială că ştiai asta deja.

— David are nevoie de leii lui.

— Bineînţeles, a zis ea cu amărăciune.

— Nu e chiar atât de îngrozitor. Ştii cât de mult şi-a dorit Denys să aibă avionul lui.

— Da. Şi acum sunt atât de mulţi clienţi care se milogesc să-i primească, dar n-are cum să-i ia pe toţi. Ar trebui să mă bucur pentru el, nu-i aşa? Şi totuşi mi-e teamă că asta o să ne strice relaţia.

Ochii îi erau conturaţi cu kohol şi impenetrabili. Nu ştiam dacă-mi spune adevărul – că relaţia ei cu Denys se apropie de sfârşit – sau dacă inventa o poveste dramatică. Nu ştiam nici cum mă afecta pe mine povestea lor în desfăşurare. Dar mă afecta.

Denys s-a întors peste câteva luni şi a început pregătirile pentru următoarea vizită a prinţilor. Nu l-am văzut imediat după întoarcerea sa, dar de la Cockie am auzit că avea de gând să se mute de la Ngong în oraş.

— Tania i-a dat inelul înapoi, mi-a spus ea când ne-am întâlnit în oraş să luăm prânzul împreună. Se pare că amândoi au decis să se despartă, dar asta nu înseamnă că ea nu suferă enorm.

— De ce crezi că s-au despărţit în cele din urmă?

— Ea a vrut mai mult decât a putut el să-i ofere.

— Asta nu-i vina nimănui. Amândoi s-au străduit cât au putut, nu-i aşa? am făcut o pauză şi am încercat să găsesc cuvintele care să exprime sentimentele mele încâlcite. Putem să mergem doar până la limita noastră – măcar atât am învăţat şi eu. Orice depăşeşte limita aceasta ne face să

dăm mult prea mult din noi înşine. Iar apoi nu mai suntem buni pentru nimeni.

— Ea s-ar putea să fie nevoită să vândă ferma, să ştii. După toate şi după cât s-a luptat pentru ea. A fost curajoasă, este indiscutabil.

— A fost o războinică, am fost de-acord cu ea.

Şi chiar fusese. Aproape două decenii, Karen s-a expus riscului, a pariat împotriva sorţii imposibile, a ipotecat totul, căci şi-a iubit pământul mult prea mult ca să-l lase de izbelişte. Şi totuşi asta urma. Nu prea îmi puteam imagina Ngong – sau Kenya – fără ea.

— Singurul motiv de bucurie care-mi vine-n minte e că, în cele din urmă, îl ai pe Blix. A meritat să treci prin câte ai trecut ca să-l câştigi?

— Nu ştiu.

Şi-a răsucit inelul pe deget, un diamant pătrăţos şi galben, strălucitor ca un astru.

— Nu sunt sigură că acum are vreo importanţă. N-aş fi putut să aleg altceva. El e inima mea. Ştii ce vreau să spun?

— Da, i-am spus. Cred că ştiu.

Câteva nopţi mai târziu stăteam în pat şi citeam, când Denys a bătut la uşă. Am ştiut că era el dinainte să-i deschid. Îl aşteptam de săptămâni bune – de ani întregi. Dar atunci ştiam că are să vină.

Mi-am luat capotul pe mine şi am turnat câte o porţie generoasă de whisky pentru fiecare. Chiar aşa obosit şi neras, cu o tăietură urâtă pe antebraţ, mi se părea rupt din soare. Am stat o lungă perioadă în tăcere, până când am crezut că nu mai contează pentru ce găsim cuvinte şi pentru ce nu. Respiraţia lui mă calma. Felul în care îi cobora şi îi urca pieptul, scârţâitul slab al scaunului de sub el şi degetele lui frumos rotunjite care se încleştau în jurul paharului.

— Cum e aeroplanul? l-am întrebat în cele din urmă.

— Perfect. Nu ştiam că o să-mi placă atât de mult. Şi s-ar putea să mă ajute şi în afacere. Ultima dată când am zburat, am văzut trei turme diferite de elefanţi, patru masculi uriaşi. Ca să dau peste atâţia ar trebui să caut săptămâni întregi, aş conduce sute de kilometri.

— Şi atunci cum? Să-i cauţi din zbor şi să le trimiţi celor din tabără o telegramă?

A dat din cap că da.

— Nu-i rău, nu?

— Nu-i rău, am zâmbit.

Am tăcut iar, ascultând sunetele insectelor din iarbă şi din jacaranda.

— Karen ar putea să fie nevoită să-şi vândă ferma, aşa am auzit, i-am zis.

— Lucrurile nu stau bine deloc. Îmi fac griji pentru ea, dar m-a rugat să n-o vizitez. Dacă nu stăm acum o perioadă departe unul de altul, s-ar putea să pierdem tot. Chiar şi amintirile frumoase.

Mi-am pus paharul pe masă şi m-am dus lângă el, m-am aşezat în genunchi în faţa scaunului şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— O respect atât de mult, ştii asta. Este o femeie absolut remarcabilă.

— Da.

M-a privit cu atenţie, aproape cu solemnitate, de parcă încerca să mă desluşească aşa cum se face cu un text antic. Lampa îi umbrea o parte din faţă, dar ochii îi străluceau, blânzi şi de culoarea chihlimbarului. Mi-au adus aminte de vinul falernian al lui Berkeley. De leii în iarbă.

— O să mă înveţi să zbor?

— N-aş putea să-mi asum răspunderea pentru viaţa ta. Nu acum, când de-abia am deprins şi eu cum se face.

N-a pomenit nimic despre propria viaţă sau despre cea a Maiei Carberry, despre cum avionul ei a fumegat pe drumul spre Ngong ore întregi, împiedicând autorităţile să încerce măcar să

recupereze rămăşiţele ei şi pe cele ale lui Dudley. Nu m-aş fi aşteptat să spună nimic despre acestea.

— O s-o fac oricum.

— Bine. Mă întorc peste trei luni, mi-a zis. O să zburăm şi o să poţi să-mi arăţi tot ce-ai învăţat. O să mergem înspre coastă sau într-un safari împreună. N-am avut parte de acele şase zile, nu-i aşa?

M-am gândit la Pegasus, la elefanţi şi la podul care se dărâma, la servitorul lui Denys care a fugit treizeci de kilometri în picioarele goale ca să-mi frângă inima.

— Nu, n-am avut.

58

Foarte multe i se întâmplaseră lui Tom Campbell Black din ziua în care ne-am întâlnit la marginea drumului din Molo. Îşi cumpărase aeroplanul la care visase şi învăţase să-l piloteze, devenind director general şi pilot-şef la Wilson Airways din Nairobi, o companie de zboruri nou înfiinţată, care transporta pasageri contra cost şi făcea muncă de curierat. De asemenea, ajunsese de curând în presă pentru că îl salvase pe Ernst Udet, faimosul pilot german de război, al cărui avion se prăbuşise în deşert. Când l-am căutat ca să-l întreb de lecţii de zbor, nu a părut deloc surprins să mă revadă şi mi-a zis:

— Am ştiut mereu că tu o să zbori. Am văzut asta în stele.

— Înţeleg. De aia mi-ai ţinut discursul ăla grandios despre aeroplane, libertate, nori şi despre lipsa îngrădirilor? A fost special pentru mine?

— Ce? Nu arăt ca un mistic?

— Atâta vreme cât eşti de acord să mă-nveţi să zbor, n-ai decât să fii cât de mistic vrei, i-am spus râzând.

Am început într-o dimineaţă devreme, deasupra oraşului Nairobi, care dormea liniştit. Pe atunci

aerodromul era o dărăpănătură, aşa cum fusese şi Nairobi în urmă cu treizeci de ani, tablă, sticlă şi speranţă la marginea pustietăţii.

Tom nu mai avusese nici un cursant înainte, dar, într-un fel, asta nu conta. Lecţiile se bazau în principal pe instinct şi pe intuiţie şi, pe lângă astea, mai avea câteva reguli de genul „acum ori niciodată“. Alta era „ai încredere în busolă“.

— În unele momente n-o să te poţi baza deloc pe discernământul tău. Şi orizontul o să te mintă, când o să-l poţi vedea. Aşa o să fie. Dar acul ăsta – a arătat el dramatic –, el o să-ţi spună încotro *ar trebui* să te-ndrepţi. Nu unde eşti. Încrede-te în el şi o să ajungi la liman în cele din urmă.

Avionul pe care-l foloseam avea două panouri de comandă. Puteam învăţa să folosesc aparatele şi să mă obişnuiesc cu palonierul, iar Tom era lângă mine, gata să-mi îndrepte greşelile. Aveam căşti pentru a vorbi între noi, dar la scurt timp n-a mai vrut să ni le punem.

— Va trebui să-ţi dai seama de una singură când faci o greşeală, mi-a spus. Aş putea să te tot corectez, dar ce rost ar mai avea?

Avea dreptate, bineînţeles. Acceleraţia, unghiul manşelor, bechia, voleţii – trebuia să simt şi să cunosc fiecare element şi chiar să mai dau greş din când în când, mai ales la început. Uneori greutatea trăgea avionul în jos şi pierdea altitudine, cădeam înspre iarba arsă de soare şi înspre stânci, totul se mişca cu o viteză foarte mare. În apropierea munţilor erau curenţi descendenţi imprevizibili. Cât ai zice peşte, elicea putea să se înece şi să nu se mai învârtă sau putea să se işte o furtună din senin. Puteai să aterizezi în tufişuri de sansevieră şi să sfâşii aripile sau să glisezi şi să spargi trenul de aterizare. Puteai să te loveşti de rădăcini îngropate sau de movile de pământ, să dai peste intrarea adâncă a unei vizuini de mistreţ african, să rupi lonjeroanele şi să nu te mai poţi ridica de la sol, ori chiar mai rău. Puteai să repeţi şi să tot

repeţi şi să citeşti corect toate semnele şi tot să greşeşti. Şi totuşi, provocările mi se păreau potrivite pentru mine. Simţeam că trăiesc, aşa cum nu mai simţisem de mult timp.

— Vreau să-mi iau licenţa de pilot, clasa B, i-am spus lui Denys când s-a întors în oraş. Aş putea să fiu singura femeie care e pilot profesionist în Africa.

— Nu-ţi doreşti prea multe, a râs el. Dar tot tu ai fost şi prima antrenoare de cai, nu-i aşa?

— Păi da. Dar simt că asta e ceva diferit. Acolo sus eşti doar tu cu instinctele tale, aşa-i? De fiecare dată mi se pare că e o nouă provocare.

Am tăcut o vreme şi apoi mi-am croit drum spre ceva de care de-abia îmi dădusem seama.

— După ce s-a întâmplat cu Gervase, am început să mă întreb dacă o să-mi mai găsesc calea vreodată.

— O să-ţi vezi fiul în curând, mi-a zis el cu blândeţe. Mansfield n-are cum să te ţină la distanţă pentru totdeauna.

— N-o să-l las. N-aş renunţa niciodată la Gervase, aşa cum a făcut mama cu mine. N-aş putea.

— Uneori, când suferi, e bine să te ocupi de ceva care să-ţi abată gândurile.

Am dat aprobator din cap.

— Promite-mi doar că o să ai grijă când zbori.

— Îţi promit, i-am spus. Ştii, lui Ruta nu i-a fost deloc greu să se obişnuiască cu noua situaţie. Pare la fel de încântat de toată treaba asta ca mine, iar Tom zice că are talentul unui mecanic al naibii de bun.

Soarele apusese, aşa că am aprins lampa cu petrol în timp ce Denys a scos o carte din raniţa lui şi apoi s-a întins într-un fotoliu, cu picioarele lui lungi încrucişate. A citit cu voce tare şi eu m-am ghemuit lângă el, iar peste trupurile noastre cădea un arc de lumină. Aproape zece ani îmi dorisem asta… chiar asta. *Oare chiar e aici?* m-am gândit.

Dar eu? Denys a continuat să citească, vocea i se ridica şi îi cobora în vreme ce un fluture cu pete ca de leopard care se prinsese în perdele a încetat o clipă să se mai zbată dându-şi seama că e liber.

59

Denys era între două safariuri şi exista o fereastră, una foarte mică, pentru a merge doar noi doi undeva. Ne-am îndreptat spre partea sudică a ţinuturilor masailor, vrând să ajungem la râul Mara cu un grup de africani, printre care Billea, omul lui Denys, şi un băiat kikuyu, Kamau, cu care călătorea adesea. Uscăciunea era teribilă, şi totuşi, după ce am trecut de râul Province, am văzut nenumărate animale – bivoli africani, rinoceri şi lei cu coame bogate, gazele de toate nuanţele şi soiurile. Pantele aurii şi câmpiile strălucitoare fremătau de viaţă.

Denys era cu adevărat el însuşi în sălbăticie. Printr-un binoclu murdar putea să aprecieze perechea de coarne a unei antilope kudu sau să cântărească nişte fildeşi care îi mai aparţineau încă proprietarului de drept. Ştia cum să tragă în orice, fără să calculeze greşit, şi putea să jupoaie un animal atât de repede şi cu atâta precizie, încât aproape că nu se păta de sânge. Dar dorinţa lui era să nu omoare dacă nu era necesar, în schimb îşi folosea aparatul de fotografiat. Safariurile fotografice erau ceva nou pe-atunci şi el credea că aparatele de fotografiat aveau puterea să schimbe vânătoarea, ideea de vânătoare sportivă. Vânătorii puteau *să aibă* Africa fără să ia nimic din ea – fără s-o strice.

În acel safari l-am văzut pe Denys mai clar decât până atunci. Avea o busolă care nu dădea greş şi un fel de a privi totul de parcă ştia că nimic nu avea să mai fie vreodată exact la fel. Mai mult decât oricine altcineva, Denys înţelegea că nimic nu rămâne în loc pentru noi, ori că n-ar trebui să

rămână. Secretul e să iei lucrurile aşa cum vin şi să le accepţi întru totul, fără să te opui sau să-ţi fie frică, fără să le ţii prea strâns sau să le îndoi. Ştiam toate acestea de pe vremea când eram Lakwet, dar faptul de a sta în preajma lui m-a ajutat să îmi aduc aminte de ele şi să le simt iar la fel de puternic.

O bună parte dintr-o zi am petrecut-o mergând pe pământuri alcaline. Crusta albă ca un strat întărit de sare se ridica precum o pudră când o călcai cu cizmele. Eram acoperiţi cu pulbere – pe pantaloni până la genunchi, în încreţiturile degetelor cu care ţineam cureaua puştii, între sâni, dar şi în gură. Nu puteam să mă feresc de ea şi nici n-am mai încercat. Mi-am dat seama că nu puteam să mă feresc de nimic, iar ăsta era un aspect al Africii care-mi plăcea. Felul în care te cucerea dinafară înspre înăuntru şi faptul că nu înceta să facă asta şi nu te lăsa niciodată să pleci.

Denys a fost fericit şi vesel toată ziua, deşi băuse cel mai mult din sticla de gin pe care o împărţiserăm în noaptea ce trecuse. Pentru mine era un mister cum îşi revenea atât de repede. Într-adevăr, trebuie să fi avut sângele gros, căci ducea destulă malarie încât să doboare un bivol, şi totuşi el n-a avut febră niciodată şi nici n-a bolit. Simţeam soarele ca o nicovală pe creştetul capului, pe umeri şi pe gât, unde-mi curgea sudoarea proaspătă care-mi îmbiba gulerul. Hainele mi se lipeau de corp, iar în locurile în care se evapora sarea udă din corpul meu rămâneau nişte cerculeţe. Respiram greu şi auzeam cum răsuflu tot mai neregulat. Dar trebuia să acoperim o anumită distanţă. Ce era oboseala? Cărăuşii erau în faţa noastră, înaintau unul în spatele celuilalt, iar când vederea mi s-a înceţoşat, contururile înguste ale trupurilor lor au părut o formă geometrică umană pe fondul câmpiei albicioase. Mâinile şi picioarele au devenit beţe şi linii ascuţite, o ecuaţie a simplei perseverenţe.

Imediat după prânz ne-am oprit să ne odihnim la umbra rară a unui baobab mare. Copacul avea o coroană turtită şi lată şi o scoarţă care şerpuia şi se unduia ca un fel de fustă sau ca nişte aripi. De crengi atârnau fructele în coaja lor maro-deschis şi babuinii care se hrăneau cu ele. Câţiva stăteau împreună pe o creangă deasupra capetelor noastre şi îi auzeam cum spărgeau fructele – un zgomot ritmic, ca nişte maracase. În jurul nostru, în iarba galbenă şi scurtă, a căzut o ploaie de pulpă prefăcută-n pulbere şi câte-un babuin scuipa seminţe înspre noi şi arunca cu rahat urât mirositor.

— Am putea să plecăm de-aici, a zis Denys când m-am strâmbat, sau am putea să îi împuşcăm.

Ştiam că nu vorbeşte serios cu împuşcatul, aşa că am glumit:

— Nu pentru mine. Eu aş fi în stare să mă întind în rahat şi să adorm imediat.

A râs.

— Efortul fizic te schimbă. Îţi tăbăceşte pielea.

— A mea era destul de tăbăcită şi-nainte.

— Da, am ştiut asta de la bun început.

L-am privit şi m-am întrebat ce altceva simţise când ne-am întâlnit prima dată – dacă şi el a auzit sunetul acela de recunoaştere, dangătul ascuţit şi familiar al unui clopot, de parcă ne era menit să ne cunoaştem.

— Ţi-ai imaginat vreodată că o să ajungem aici?

— Sub copacul ăsta îngrozitor? a râs el. Nu sunt sigur, a zis în timp ce şi mai multă pulbere prăfoasă cădea de sus în jurul nostru. Dar ar putea începe să-mi placă.

Până să se lase înserarea ajunseserăm la râu şi ridicaserăm tabăra. Am mâncat un pui de antilopă kudu pe care Denys îl împuşcase şi-l jupuise în dimineaţa aceea, iar apoi ne-am băut cafeaua şi ne-am uitat la focul ce trosnea şi la fumul albăstriu ce se ridica în sus, în spirale.

— Odată, Tania a alungat o pereche de lei folosind doar un bici de piele, a zis el. Ea şi Blix erau plecaţi cu cirezile. El s-a dus să împuşte ceva pentru cină când s-a auzit o mare hărmălaie dinspre vite. Cărăuşii au fugit care-ncotro ca nişte şoareci şi a rămas săraca Tania singură, în vreme ce leii se urcaseră fiecare pe câte-un animal. Puştile erau în cufere, destul de ridicol.

— Aşa că i-a alungat cu biciul? Ce viteză a fost.

— Da, e mult mai curajoasă decât pare.

În ultimul timp avuseserăm grijă să nu pomenim prea des de Karen, căci ferma fusese vândută şi era clar că avea să plece.

— Ai destule motive s-o iubeşti, am îndrăznit să spun.

— O admir, a zis el.

— Chiar mai bine, cred eu.

— Însă n-aş fi fost niciodată un soţ bun pentru ea. Trebuie să fi ştiut asta în sufletul ei.

— Sunt caraghioase lucrurile pentru care ne zbatem, chiar şi atunci când ştim că sunt imposibile. A reuşit să salveze bivolii?

— Pe unul, da. Pe celălalt l-au mâncat la cină, când Blix s-a întors cu mâna goală.

— Până la urmă totul a fost bine.

— Atunci, da.

Din depărtare răzbătea până la noi chiţăitul ascuţit, ca de maimuţă, al hienelor, aşa-zisul lor râs, deşi mie mereu mi s-a părut că sună puţin tânguitor. Un şuvoi mare de fum s-a ridicat dintr-odată, de parcă şi el încerca să strige ceva, poate spre orizont sau spre stelele care atunci răsăreau pe cer.

— Ştii, cred că nu e chiar atât de rău să fii leu, a zis Denys. Leul se poate înfrupta din întreaga Africă. Ia ce vrea, când vrea, fără să se străduiască prea mult.

— Dar are şi el o nevastă, totuşi.

Nu era o întrebare.

— Câte o nevastă o dată, a lămurit el.

Apoi, când focul s-a înteţit şi ameninţa să ne ardă picioarele, a recitat din Walt Whitman, deoarece l-am rugat eu. A rostit cuvintele către mine şi către stele în timp ce eu eram din ce în ce mai tăcută. Mă gândeam cum mă zbătusem şi mă căznisem ani buni, aşa cum făcuse şi Karen, pentru lucruri care se dovediseră dezastruoase pentru mine. Şi totuşi, poate că fusese inevitabil. Adesea hoinarii şi rătăciţii seamănă-ntre ei, după cum îmi spusese Denys odată, şi e posibil ca toţi să ajungem în acelaşi loc indiferent de drumul pe care-l alegem sau de cât de des cădem în genunchi, ceea ce fără îndoială că ne face mai înţelepţi.

Aproape fără să se mişte, Denys mi-a luat mâna într-a lui. Şi-a trecut degetele, cu lentoare dureroasă, peste oasele fine, peste liniile, încreţiturile şi bătăturile căpătate de la atâta muncă. M-am gândit la Karen cu biciul de piele în mână. Cu eşarfele şi stratul ei de pudră, cu cristalurile şi cretonul ei, era nespus de puternică şi de curajoasă. Dansaserăm un dans dureros şi pierduserăm multe, noi trei, ne răniserăm unii pe alţii şi pe noi înşine. Dar se întâmplaseră şi lucruri extraordinare, pe care n-aveam să le uit niciodată.

Cred că am rămas aşa ore bune. Destul cât să simt cum mă aşez tot mai adânc în praful cretos. Eonii îl făcuseră din munţii care se dezintegrau, din metamorfoze care se clătinau fără-ncetare. Părţile lumii ştiau mult mai multe decât noi şi trăiau mai adevărat. Salcâmii africani nu cunoşteau durerea sau frica. Constelaţiile nu se luptau şi nu şovăiau, nici secera transparentă a lunii nu făcea asta. Totul era momentan şi nesfârşit. Timpul petrecut cu Denys avea să treacă şi să dureze pentru totdeauna.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat el.

— Doar la cât de mult m-ai schimbat.

I-am simţit buzele, răsuflarea, pe gâtul meu.

— Pentru asta există poezie, am zis atât de încet, încât nu ştiam dacă m-a auzit. Pentru zile ca asta.

60

Deşi ştiam prea bine la ce să mă aştept, tot am simţit că mi se strânge stomacul şi că mi se înmoaie genunchii când am văzut frumoasa mobilă a lui Karen pe peluză şi cărţile ei în lăzi. Îşi vindea aproape toate lucrurile sau le dăruia – iar eu mă luptam cu amintirea puternică a fermei Green Hills dispărând bucată cu bucată, aşa ca ferma lui Karen, în vreme ce eu priveam neputincioasă. Acum că pământul ei urma să fie al altora, încerca să găsească o parcelă protejată pentru băştinaşii kikuyu care se aciuaseră pe proprietatea ei, ca aceştia să aibă ceva al lor care să nu le poată fi luat mai apoi. Am găsit-o făcându-şi griji pentru ei şi fumând, învârtindu-se în jurul lucrurilor ei.

— Acum ai venit şi tu, a zis ea. Atâtea vizite şi cuvinte de rămas-bun, că am rămas fără lacrimi.

Rochia albă îi era largă la sâni şi pe picioare, iar pălăria de paie fusese abandonată pe un scaun. Dintr-odată mi s-a părut tânără.

— Aş putea să plâng *pentru* tine, am zis. Nu mi-ar fi greu.

— Ai auzit că o să se ţină o *ngoma* în cinstea mea? A dat din mână ca să împrăştie fumul albastru: Nu-i aşa că o să fie impresionant? Însă n-o să fie nici o cină ca aceea când au fost prinţii. Toate lucrurile mele sunt în lăzi.

— Sunt sigură că o să fie minunat. Ei vor să te sărbătorească. Le-ai făcut o impresie puternică şi nimeni n-o să te uite repede.

— În ultimul timp am avut vise despre Danemarca şi despre cum stau la proră şi privesc cum Africa se face din ce în ce mai mică.

— Sper ca într-o bună zi să te întorci.

— Cine capătă privilegiul de-a şti ce-i posibil, sau povara, la drept vorbind? Însă îţi spun că n-am crezut niciodată că *aş putea* pleca. Cred că asta înseamnă visele. Eu nu plec din Africa, dar încet, cât se poate de încet, Africa începe să mă părăsească.

Am simţit cum mi se pune un nod în gât şi am înghiţit cu greu. Masa ei din piatră de moară fusese trasă la marginea verandei. Mereu mă gândisem la ea ca fiind inima fermei Mbogani. Granitul vechi era pătat şi ciobit şi pe el se sprijiniseră multe pahare cu coniac sau ceşti de ceai, toate podoabele ei, porţelanuri de Sèvres şi de Limoges, picioarele mari ale lui Denys, cărţile şi mâinile lui. Acolo stătuse şi ea de o mie de ori, aprinzându-şi câte-o ţigară, scuturând chibritul şi uitându-se în depărtare, adunându-şi gândurile, strângându-şi eşarfa de lână mai bine pe umeri, pregătindu-se să vorbească.

Era ciudat să mă aflu cu Karen, la ferma ei care dispărea, după toate câte se întâmplaseră, după toate lucrurile care ne aduseseră împreună şi ne îndepărtaseră una de alta. Dar adevărul era că ar fi fost şi mai ciudat dacă n-aş fi mers la ea.

Stăteam în două fotolii joase de ratan şi priveam cele cinci coline rotunjite din Ngong.

— Am auzit că înveţi să pilotezi, a zis Karen.

— Da, e un lucru tare important pentru mine – şi mă face foarte fericită.

— Ai douăzeci şi opt de ani, nu?

Am dat din cap că da.

— La vârsta aceasta am luat vaporul spre Africa să mă mărit cu Bror. Cum se schimbă şi iar se schimbă vieţile noastre. Avem parte de lucruri la care nu ne-am fi aşteptat vreodată sau pe care nu le-am fi ghicit niciodată. Şi totuşi ne schimbă pentru totdeauna.

Şi-a plimbat degetele prin iarbă, înainte şi-napoi, uşor şi fără să scoată nici un zgomot.

— Mereu mi-am dorit să am aripi, ştii… poate mai mult decât orice altceva. Când Denys m-a dus prima dată cu avionul, am coborât uşor peste dealurile mele şi apoi ne-am îndreptat spre lacul Nakaru, unde, sub umbra pe care-o făceam, mii de zebre au fugit care-ncotro.

— E cel mai limpede sentiment de libertate, nu-i aşa? am întrebat-o.

— Da, dar ai parte şi de o claritate adevărată. M-am gândit, *Acum văd. Doar acum*. De la înălţimea aceea mare ies la iveală tot soiul de lucruri care au stat ascunse.

S-a uitat fix la mine cu irisurile ei complet negre.

— Ştii, Beryl, Denys n-o să fie niciodată cu adevărat al tău. Nu mai mult decât a fost al meu. El nu poate să fie al nimănui.

Mi s-a strâns inima.

— O, Karen… am încercat să-mi găsesc cuvintele, dar n-am reuşit.

— Cred că am ştiut mereu că-l iubeşti, dar o bună bucată de vreme n-am vrut să recunosc. Poate că aşa ai făcut şi tu.

M-am simţit îngrozitor auzind cum scoate totul la iveală după atâţia ani – şi totuşi era nevoie să facă asta. *Ar trebui să ne spunem adevărul una alteia*, m-am gândit. *Măcar atât meritǎm*.

— Nu am vrut să iau nimic din ce-i al tău, am zis într-un final.

— Şi n-ai făcut asta. Nu, zeii sunt cei care mă pedepsesc pentru că am vrut prea multe, a zis şi s-a uitat în sus la dealurile ei şi apoi la lucrurile de pe peluză. O asemenea fericire are mereu un preţ de plătit, şi totuşi l-aş plăti din nou, ba chiar aş da mai mult. Nu aş renunţa la nici o clipă, nici măcar ca să mă feresc de durere.

— Eşti cea mai puternică femeie pe care-o cunosc, i-am spus. O să-mi lipseşti.

Apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, chiar în locul în care lacrimile curseseră şi-i

întinseseră pudra.

61

Cum se schimbă şi iar se schimbă vieţile noastre.

Denys trebuia să vină să mă ia ca să zburăm spre coastă, la Takaungu. În drum spre casă, aveam să testăm teoria lui şi să încercăm să zărim câteva turme de elefanţi în apropiere de Voi, ca să le dăm de ştire printr-o telegramă prietenilor care ieşiseră la vânătoare. Era la începutul lui mai. I-am spus lui Ruta că plec, apoi i-am zis şi lui Tom, pe care l-am găsit la hangarul companiei Wilson Airways, completându-şi registrul de zboruri.

— Dar avem curs mâine.

— Nu putem să-l amânăm?

S-a uitat la mine, apoi, prin uşile deschise ale hangarului, şi-a ridicat privirea către norii care se deplasau şi dantelau cerul albastru-deschis.

— Nu te duce, bine?

— Ce-i asta? Ai unul dintre presentimentele tale misterioase?

— Poate că da. Dar există mereu o altă zi, nu?

Nu voiam să renunţ la excursie pentru o premoniţie vagă, dar Tom era un profesor minunat şi aveam încredere în el. De asemenea, arareori mă ruga ceva. Aşa că m-am întors la căsuţa mea de la Muthaiga, iar Denys a plecat spre Voi. Mai târziu am aflat că, înainte să mă întrebe pe mine, o chemase pe Karen cu el, dar în acea dimineaţă singurul pasager era servitorul lui kikuyu, Kamau. Au decolat pe o vreme superbă şi au lipsit câteva zile înainte să zboare la poalele dealului Mbolo, unde locuia Vernon Cole, prietenul lui. Vernon era comisarul districtului. Avea un băieţel, John, care era fascinat de Denys, iar soţia lui, Hilda, era însărcinată cu al doilea copil. I-au pregătit lui Denys o cină îmbelşugată şi l-au ascultat povestind

despre elefanţii pe care-i zărise de sus, aşa cum bănuise.

— Şi iată-i, îi vedeam clar ca lumina zilei cum *păşteau* de-a lungul râului. În câteva clipe am văzut ceea ce altfel mi-ar fi luat săptămâni de căutări. În doar câteva clipe.

A doua zi în zori, Denys şi Kamau au decolat iar, de data asta îndreptându-se spre casă. Hilda le-a dat un coş cu portocale kenyene cu coajă groasă. Kamau îl ţinea în poală în timp ce elicea prindea viaţă, iar motorul aeroplanului Moth vibra, controlat de vârful degetelor lui Denys de pe acceleraţie. A ridicat repede avionul în aer şi a zburat de două ori pe deasupra lor înainte să dispară.

Eu dormeam în căsuţa lui Denys şi nu visam nimic. Ruta m-a trezit când a bătut la uşă.

— Ai vreo veste de la Bedîr?

— Nu, am răspuns somnoroasă. De ce să fi primit vreo veste?

— Nu ştiu, a zis el.

Dar ghicise ceva. Simţise ceva, aşa cum simţise şi Tom.

Aripile galbene ca o şarlotă ale aeroplanului Moth au salutat o dată, apoi au tăiat cerul şi s-au făcut nevăzute. Denys îşi numise aeroplanul *Nzige*, care înseamnă „lăcustă“, şi era uşor ca vântul, agil şi imperturbabil. Minunata maşinărie ar fi trebuit să zboare la nesfârşit, şi Denys odată cu ea, dar la doi kilometri spre nord, dintr-un motiv pe care nimeni nu va reuşi niciodată să-l afle, aeroplanul a început să se învârtă la altitudine mică. Se poate ca Denys să fi rupt vreun cablu important sau să nu fi cântărit bine viteza vântului. Poate că a făcut o manevră prea din scurt la o viteză prea mică sau poate că a pierdut controlul aeroplanului în alte zeci de moduri. Tot ce aveam să ştim era că s-a lovit aproape vertical de solul bolovănos din apropiere de dealul Mwakangale şi că avionul a

explodat la impact. A fost cuprins de flăcări. Când soţii Cole au ajuns la locul accidentului urmând coloana de fum, din corpul lui nu mai rămăsese aproape nimic, şi nici dintr-al băiatului. Aeroplanul era complet distrus. Doar câteva portocale înnegrite zăceau împrăştiate pe pământul pârjolit şi un volum subţire de poezii, cu paginile fluturând pătate de cenuşă, care căzuse din rămăşiţele avionului.

Din cauza şocului, Hilda Cole a căzut în genunchi şi s-a îndoit de mijloc. Mai târziu în acea după-amiază avea să piardă sarcina şi aşa au murit trei oameni în ziua aceea, la Voi. Trei suflete au pierit, şi nici unul dintre ele nu era al meu.

62

Karen l-a îngropat pe Denys la fermă, pe culmea Lamwia din lanţul de dealuri Ngong, căci ştia că asta voise el. Locul se afla la capătul unei pante, iar cei care au purtat sicriul s-au chinuit s-o urce, poticnindu-se sub greutatea lui. Karen a mers în faţă şi a stat cel mai aproape de groapa roşie ca o rană când l-au coborât în ea. Eu eram complet amorţită pe dinăuntru şi n-am fost în stare să vorbesc nici cu ea, nici cu altcineva.

Ziua aceea a fost dureros de limpede. Sub creastă, panta arămie se întindea până la câmpie. Un drum deschis la culoare se distingea clar şi părea o frânghie aruncată din nori sau un şarpe care se continua la infinit, până la Kilimanjaro. În jurul mormântului lui Denys, vegetaţia era bogată şi plină de viaţă. Împletite prin ierburi erau două forme întunecate, umbrele unei perechi de vulturi care plutea deasupra noastră în cercuri tot mai largi.

La înmormântare veniseră oameni din Nairobi şi Gilgil, Eldoret şi Naivasha – somalezi, băştinaşi kikuyu şi colonişti albi, vânători şi purtători de puşti, pelerini şi poeţi. Toţi văzuseră ceva de iubit

şi de admirat la Denys. Fusese mereu el însuşi, şi de aceea demn de cinste, aşa cum şi vulturii erau demni de cinste, şi la fel era şi iarba.

În timpul serviciului religios, care n-a durat mult, Karen şi-a lăsat capul în piept şi am simţit un imbold puternic să merg la ea. Eu eram singura de acolo care ştia exact ce pierduse ea odată cu Denys; ea era singura care ar fi putut să înţeleagă greutatea şi felul durerii mele. Dar avusese loc o schimbare care m-a făcut să nu dau ghes pornirii. Acum toată lumea o privea pe ea ca văduva lui de drept. Zeii îl furaseră de la ea, dar odată cu moartea lui, ea l-a recâştigat. Nimeni nu putea să conteste legătura lor sau să se îndoiască de faptul că ea-l iubise. Ori de faptul că fusese al ei cu adevărat. Într-o bună zi ea avea să scrie despre el – să *îl* scrie într-un fel care va pecetlui relaţia lor pentru totdeauna. Iar eu nu aveam să fiu în acele pagini.

Nu credeam că aş mai fi putut să plâng, căci, precum Karen, plânsesem cât pentru o viaţă întreagă, dar cumva mâhnirea mea a găsit o cale să fie şi mai apăsătoare în acea zi. După ce slujba s-a terminat şi oamenii care veniseră la înmormântare au coborât dealul la Mbogani, am rămas în urmă cât să iau un pumn de ţărână de pe mormântul lui Denys, mai roşie decât sângele vieţii şi mai veche decât timpul. Mi-am strâns degetele peste răceala ei prăfoasă şi apoi i-am dat drumul. Într-un fel, nu conta că era ceva care apropria în tristeţea lui Karen sau în felul în care-l iubisea pe Denys. Nici eu nu-l iubisem mai bine – şi, într-un final, am înţeles asta. Amândouă încercaserăm să ajungem la soare şi căzuserăm, plonjând înspre pământ, simţind gustul cerii şi al durerii. Denys nu era nici al ei, nici al meu.

El nu era al nimănui şi nici nu fusese vreodată.

După înmormântarea lui Denys m-am întors la căsuţa lui, unde locuiam, dar când i-am văzut cărţile aproape că m-am prăbuşit. Era cutremurător

gândul că mintea lui pur şi simplu nu mai era în lume. Că nu aveam să-i mai aud niciodată râsul, sau că nu aveam să-i mai ating niciodată mâinile puternice, sau că nu aveam să-mi mai plimb degetele de-a lungul ridurilor din jurul ochilor săi. Când căzuse din cer, dispăruseră şi ce fusese el şi tot ce ar mai fi făcut. Şi îmi luase inima cu el. Cum aveam să o capăt înapoi?

Nu eram în stare să mă gândesc ce să fi făcut ca să-mi umplu zilele sau unde aş fi putut merge, dar m-am trezit în Elburgon, la Melela. Tata a părut surprins să mă vadă, dar nu mi-a pus nici o întrebare. N-aş fi putut să-i răspund dacă ar fi făcut-o. Voiam doar să fiu singură şi să mă aflu în preajma cailor, două lucruri care în trecut îmi alinaseră sufletul. Am rămas acolo câteva săptămâni, timp în care mă trezeam înaintea zorilor şi ieşeam la o plimbare în răcoarea dimineţii ca să mă gândesc. Ceaţa se întindea deasupra cedrilor înalţi din pădure, iar creasta zimţată a coastei urca şi cobora la infinit. Dar lipsea ceva. Chiar dacă era atât de frumoasă, Melela părea să-şi râdă de mine. Avusesem atâtea visuri în legătură cu ea, crezusem că dacă Mansfield şi cu mine am fi putut reconstrui acolo Green Hills, dacă am fi putut rescrie schimbările triste din trecut, o parte din mine s-ar fi simţit salvată şi puternică, aşa cum nu mă mai simţisem cu adevărat de mult, de când fusesem o copilă – vânând cu *arap* Maina, alergând cu Kibii prin ierburile înalte şi îngălbenite de soare, strecurându-mă pe fereastra colibei mele cu Buller în spatele meu, fără să ne fie frică de noapte.

Dar Mansfield şi cu mine nu reuşiserăm decât să ne umilim unul pe celălalt şi pe noi înşine şi să tăiem nişte găuri mari unul într-altul. Gervase era la capătul celălalt al lumii. În anumite zile nici nu eram în stare să mă gândesc la el – iar acum nu mai era nici Denys. O pierdere zdrobitoare stătea ca o pată neagră peste alta. O umbră care acoperea

altă umbră, zădărnicie peste şi mai multă zădărnicie, şi oare ce s-ar mai fi putut face?

Tata era îngrijorat din cauza mea, vedeam asta, dar nimic nu părea să mă ajute până când, într-o zi, am auzit o bolboroseală care răsuna printre dealuri şi, iată, aeroplanul Moth al lui Tom se clătina înspre fermă pe cerul de un albastru pur şi fără nori. A folosit padocul nostru lung pe post de pistă şi a adus aeroplanul la sol ca şi cum ar fi fost o pană.

— Cum te simţi? m-a întrebat după ce a oprit motorul şi a ieşit pe aripă.

— Ei, ştii tu.

Am simţit că mă prăbuşesc şi n-am reuşit să mai rostesc nici un cuvânt. Dar n-a fost nevoie. Tom mi-a întins o cască de zbor şi am intrat în carlinga din spate, recunoscătoare pentru sunetul motorului huruind, pentru vibraţiile din scaunul meu mic, pentru tot ce trepida în timp ce decolam. Când am urcat c-un huruit peste dealuri şi peisajul a alunecat într-o parte şi s-a pierdut în urmă, capul a început să mi se limpezească pentru prima dată după săptămâni întregi. Aerul rece îmi biciuia faţa şi îmi umplea plămânii. Era mult mai uşor să respir acolo sus şi, chiar dacă elicea şi vântul se auzeau încontinuu, era un fel de linişte după care sufletul meu îndurerat tânjise atât. Mi-am adus aminte cum, odată, un băieţel băştinaş m-a întrebat dacă pot să-l văd pe Dumnezeu din avion. Tom era şi el de faţă şi am râs amândoi şi am dat din cap că nu.

— Poate că ar trebui să zbori şi mai sus, a spus el.

Tom ne-a ţinut în aer pentru o bună bucată de vreme, a zburat într-un cerc larg deasupra văii noastre, înspre Njoro la est şi înspre Molo la nord. Vârful aripii era ca un băţ magic luminos, argintiu. Privindu-l, am simţit un dram de speranţă şi ceva asemănător cu ispăşirea. Nu pe Dumnezeu l-am văzut de la acea înălţime, ci Valea mea a Marelui Rift. Se întindea în toate direcţiile precum o hartă a

vieţii mele. Acolo erau dealurile lui Karen, în depărtare se vedea licărind lacul Nakuru, creasta zimţată a falezei înalte. Păsări cu burta albă şi praf roşu. Sub mine se-ntindea pământul unde-mi trăisem viaţa, care ştia fiecare secret şi fiecare cicatrice de-a mea – locul unde învăţasem să vânez, să sar şi să călăresc precum vântul; unde un leu bun mă devorase puţin; unde *arap* Maina se aplecase asupra unei urme ca un trifoi în noroiul care se-ntărea şi-mi spusese: „Lakwet, zi-mi ce vezi“.

Valea aceasta era mai mult decât casa mea. Bătea în mine odată cu inima mea.

Doar când am rămas fără combustibil ne-am îndreptat înapoi spre Melela. Tom a rămas la cină şi, pentru că a doua zi urma să zboare dis-de-dimineaţă, a plecat devreme la culcare, în vreme ce tata şi cu mine am rămas să bem cafea fierbinte şi amară. În încăpere nu se auzea nici un zgomot – doar lumina slabă se întindea pe perete şi aveam sentimentul că urmează să se întâmple ceva important.

— Mă întorc la Nairobi, i-am spus după ce tăcuserăm un răstimp. O să plec de dimineaţă cu Tom. O să iau iar lecţii de zbor.

— Aş vrea să înţeleg la ce bun totul, a zis tata.

Era clar că îl luasem prin surprindere – şi chiar dacă nu ştiam despre ce vorbeşte exact, despre aeroplane sau despre Melela, i-am spus:

— Zboară într-o zi cu Tom cu avionul. Poate că atunci o să-nţelegi.

Citise din registrul negru despre armăsari, biblia lui de multă vreme. Degetele i-au mângâiat o clipă cotorul, apoi a dat din cap.

— Eu ştiu unde mi-e locul.

— Şi eu ştiu, am zis, şi în secunda în care am rostit acele vorbe, am ştiut că sunt adevărate.

— Ce o să facem cu caii?

— Nu ştiu sigur. Sunt şi ai lui Mansfield, până la urmă. S-ar putea să dureze câţiva ani până să se

pronunţe divorţul. Dar, indiferent ce o să fie, vreau să-mi câştig singură pâinea. *Trebuie* să ştiu că pot să am grijă de mine.

— Şi o să faci asta zburând? a întrebat el neîncrezător.

— Poate. Tom spune că într-o bună zi aeroplanele vor transporta oameni în toate colţurile lumii, aşa cum fac acum vapoarele. Aş putea să fac asta. Sau să transport corespondenţă şi pachete sau mai ştiu eu ce. Denys plănuia să cerceteze terenul pentru vânători şi să găsească turme de animale din avion.

Chiar dacă m-a durut gâtul, a fost bine să-i rostesc numele. El era motivul pentru care mă gândeam să învăţ şi eu să zbor.

— E cumplit de periculos. Ştiu că nu trebuie să-ţi amintesc asta, a zis tata şi apoi s-a uitat în ceaşca de cafea, gândindu-se în tăcere. Dar ţie nu ţi-a fost niciodată frică de nimic, nu-i aşa?

— Ba da, *mi-a fost*, am spus surprinsă de propria emoţie. Am fost îngrozită… doar că n-am lăsat niciodată asta să mă oprească.

Era deja târziu şi eram amândoi prea obosiţi ca să mai continuăm conversaţia. L-am pupat pe frunte şi i-am urat noapte bună. Dar, când m-am întins în pat, chiar dacă eram foarte obosită şi sleită de puteri, tot am simţit un fel de energie ciudată pulsând în mine. Gândeam mult mai limpede decât o făcusem de ani întregi. Melela nu era un loc sigur. Cu siguranţă avea să dispară, aşa cum se-ntâmplase şi cu Green Hills. Pegasus avea să moară aşa cum murise şi Buller, cel dintâi erou al meu. Tata avea să se ducă încetul cu încetul sau dintr-odată. Schimbări mari, din temelie, aveau să vină iar şi iar… şi eu aveam să supravieţuiesc aşa cum supravieţuisem în urmă cu mulţi ani, când mama s-a urcat în tren şi s-a prefăcut în fum. Tribul mă găsise atunci şi îmi dăduse numele meu adevărat, dar, până la urmă, Lakwet era doar un nume. O plămădisem eu însămi, din tot ce fusese

stricat, şi am învăţat să iubesc sălbăticia în loc să-mi fie teamă de ea. Să mă hrănesc cu euforia vânătorii şi să mă arunc cu capul înainte în lume chiar dacă – mai ales dacă – simţeam că mă doare.

Acum mă aflam în faţa unei alte mari cotituri, poate chiar cea mai importantă din viaţa mea. Cerul mi-l luase pe Denys, dar ştiam că acolo sus era şi viaţă – o combinaţie puternică de forţe pe potriva mea, pe potriva felului în care eram clădită. Libertatea aceea imensă când planai şi acea graţie inimaginabilă erau fără doar şi poate legate de risc şi de frică. Zborul îmi cerea mai mult curaj şi mai multă credinţă decât aveam, şi voiam să dau ce aveam bun în mine, voiam să mă dedic lui trup şi suflet. Trebuia să muncesc din greu ca să fiu cât de cât pricepută şi trebuia ceva mai mult decât un strop de nebunie ca să fiu grozav de bună, trebuia să-mi dedic întreaga viaţă. Dar tocmai asta aveam de gând să fac.

A doua zi m-am trezit înaintea lui Tom. Mi-am împachetat puţinele lucruri pe care le aveam şi l-am aşteptat în întuneric. A zâmbit când m-am văzut, căci şi-a dat seama imediat ce decizie luasem şi ce avea să se întâmple.

Când ne-am întors la Nairobi, am luat lecţie de zbor după lecţie de zbor, ca şi cum aş fi fost posedată; profitam de fiecare clipă liberă a lui Tom. La fix patru săptămâni după moartea lui Denys, Tom şi cu mine am terminat un zbor scurt şi o aterizare fără cusur pe aerodromul din Nairobi. O mare parte din oraş încă dormea, iar colinele Ngong erau acoperite de o pătură de ceaţă şi linişte, dar dimineaţa încă nu trecuse. Tom îmi pregătise ceva. În loc să ducă aeroplanul la hangar, unde ne aştepta Ruta, m-a pus să-l întorc pentru o nouă decolare. Dar aveam să pilotez eu. Primul meu zbor solo.

— O tură în jurul padocului, a zâmbit el. Încet şi cu grijă.

Şi-a dat jos casca şi a coborât nonşalant, de parcă aşa făcuserăm mereu – eu singură în spatele panoului de comandă, iar el la sol.

Cu siguranţă că trebuia să zbor încet şi cu grijă, dar adrenalina îmi pulsa nebuneşte în vene, încât ameţisem. Aveam să-mi amintesc toate lucrurile pe care mi le spusese Tom în ultima lună şi să ţin cont de ele? Puteam oare să potolesc tulburarea din capul meu, vedenia celor zece mii de lucruri care ar fi putut să meargă prost? Unul singur fusese de-ajuns ca să-i curme viaţa lui Denys şi tot nu se ştia care fusese acela.

Mi-am controlat mâinile ca să nu mai tremure şi i-am făcut semn lui Tom că sunt în regulă. Ruta a ieşit din hangar şi s-a oprit lângă Tom; le-am făcut cu mâna amândurora şi am condus avionul până la capătul benzii de pietriş roşu, unde i-am îndreptat botul către dealurile neînduplecate şi am tras de acceleraţie.

M-am gândit cum mă va smuci altitudinea şi la greutatea aeroplanului. M-am gândit la viteză şi la vânt, la sutele de ajustări pe care Tom le făcea fără să se gândească, dar pe care eu încă le învăţam. Însă el avea încredere în mine. Am simţit cu adevărat asta, ca şi încrederea lui Ruta atunci când şi-a ridicat mâna. *Kwaheri*. Drum bun.

Trăgând de maneta acceleraţiei până la capăt, am rulat cu viteză de-a lungul pistei bine bătucite, cu inima în gât şi cu toţi nervii treziţi la viaţă. Am aşteptat până în ultima, ultima clipă ca să trag de manşă, iar apoi aeroplanul a început să se ridice, zgâlţâindu-se puţin, iar apoi, încet, încet, s-a liniştit, găsind vântul şi punctul de echilibru. I-am simţit în urma mea pe Tom şi pe Ruta, dar şi pe Denys. În faţa mea se întindea totul, o lume întreagă mi se dezvăluia sub aripile puternice, cu fiecare clipă care trecea.

Decolasem.

Note

24. Numele personajului principal înseamnă beril – un mineral din ale cărui varietăţi nobile se obţin pietre preţioase precum smaraldul şi acvamarinul. (*N. tr.*)

25. Tallulah Bankhead (1902-1968) – actriţă americană şi faimoasă libertină. (*N. tr.*)

26. Pot să intru? (*N. tr.*)

27. Intră! (*N. tr.*)

28. Mâncare tradiţională, rustică, având ca ingrediente principale varza acră şi cârnaţii din carne de porc. (*N. tr.*)

Epilog

4 septembrie 1936

Nu am de unde să ştiu cât de aproape am ajuns de apele ca nişte gheare ale Atlanticului când motorul meu duduie din toate încheieturile şi revine la viaţă. Scoate un sunet strident care mă face să tresar de parcă aş fi dormit ani şi ani – tot ce se poate. Împing maneta acceleraţiei la turaţie maximă şi trag încet de manşă ca să îndepărtez aeroplanul de apa rece ca gheaţa. Botul avionului meu Vega Gull se ridică, răspunde iar comenzilor. Aeroplanul se înalţă, orbecăie în sus, escaladează peretele furtunii. Eu urc odată cu el, ies dintr-o ceaţă lăuntrică. Dintr-o orbire năucitoare.

Doar după ce am îndreptat aeroplanul şi mâinile nu-mi mai tremură îmi permit să mă gândesc la cât de mult trebuie că a tăcut motorul meu, la cât de pregătită eram să mă dau bătută în faţa defecţiunii, să mă prăbuşesc când am simţit că partea din spate a aeroplanului nu mă mai ascultă. Întotdeauna am avut pornirea asta, dar, de asemenea, şi o busolă interioară de nădejde. Există lucruri pe care le aflăm doar când ajungem mai jos decât am fost vreodată. Ideea unor aripi şi apoi aripile însele. Un ocean întunecat care să merite traversarea kilometru după kilometru. Cerul întreg. Orice suferinţă ne-a încercat e plata necesară pentru o asemenea minune, cum zicea cândva Karen, e frumoasa zbatere a celor vii.

Preţ de câteva ceasuri ploaia neagră nu încetează să cadă. Eu urmez marginea nopţii lungi, aproape delirând de oboseală, şi în acelaşi timp mai trează decât am fost vreodată. Într-un sfârşit, zăresc începutul fantomatic al zorilor – sau o fi oare uscatul? Geamul de sticlă e acoperit cu un

strat de gheaţă şi ceaţa se mişcă în faţa mea, dar în curând îmi dau seama că imaginaţia nu mi-a jucat feste. Pânza mare, gri-neagră se transformă în apă, apoi în valuri clare şi în sfârşit în conturul tot mai limpede al unei margini de faleză, ca nişte praguri curăţate de nori. Am ajuns în America de Nord, în golful St. Lawrence din insula Newfoundland. Petele ce licăresc devin tot mai reale cu fiecare minut care trece. Acesta e locul în care trebuie să ajung.

Planul meu e să mă opresc la Sydney, în apropiere de insula Cape Breton, şi să realimentez, apoi să continui de-acolo – să zbor către sud, pe deasupra uscatului de data aceasta, peste New Brunswick şi peste partea superioară a statului Maine, şi să ajung în cele din urmă la New York. Dar, când mai am încă optzeci de kilometri până la ţărm, motorul începe să se înece ca şi cum ar fi bolnav, sughite şi se clatină oprindu-se. Ultimul rezervor cu combustibil e pe trei sferturi plin, deci nu poate fi altceva decât un dop de aer. Ca şi până acum, închid şi deschid rezervorul, iar motorul îmi răspunde cu un şuierat. Încep să pierd altitudine şi speranţele mele se prăbuşesc odată cu mine. Patru mii opt sute de kilometri, întuneric şi-atât de aproape de moarte doar ca să nu reuşesc acum, în ultimul moment? E un gând îngrozitor, dar care se estompează. Răsucesc iar şi iar robinetul ascuţit până când îmi sângerează degetele. Avionul tuşeşte şi pare să-şi revină, câştigă altitudine, dar apoi se clatină din nou, elicea se învârte doar datorită vântului, geamul e îngheţat şi reflectă razele soarelui ca o oglindă necruţătoare.

Vreo zece sau cincisprezece minute continui aşa poticnit, plonjând cu aeroplanul care pare rănit din cauza lipsei de combustibil şi apropiindu-mă de coasta accidentată. În curând văd nişte bolovani de culoarea noroiului şi o baltă ce pare o budincă neagră. Când încerc să înclin aeroplanul pentru ultima dată, roţile mi se agaţă şi se împotmolesc,

botul se înfige în pământ şi mă trezesc aruncată în faţă. Mă lovesc tare de geam şi îmi curge sânge din frunte. Sunt la nici trei sute de metri de apă, cât se poate de departe de New York. Şi totuşi am reuşit.

Sunt atât de obosită, că de-abia mă mai pot mişca, dar nu renunţ. Deschid uşa grea şi îmi forţez picioarele să coboare pe pământ. Pe dată mocirla îmi cuprinde ghetele şi mă afund, cu sângele şiroindu-mi în ochi. Cad şi aproape că mă târăsc, de parcă după atâtea ore petrecute în nori trebuie să îmi aduc aminte cum să umblu. De parcă trebuie să învăţ iar încotro merg de fapt, şi unde – aproape de neatins – am fost.

Nota autoarei

După întâiul ei zbor solo, în iunie 1931, Beryl Markham a devenit în scurt timp una dintre primele femei care a obţinut o licenţă de zbor B. Deşi nu a încetat niciodată să antreneze cai şi să câştige curse, a devenit, de asemenea, pilot de recunoaştere, lucrând pentru Bror Blixen pe parcursul a numeroase safariuri, şi a făcut pionierat în găsirea elefanţilor cu ajutorul avionului, împlinind astfel dorinţa lui Denys.

În 1936, când, după douăzeci şi una de ore de zbor, a terminat cu bine călătoria-record peste Atlantic, a apărut în toate ziarele importante din Statele Unite ale Americii. Cinci mii de oameni au primit-o cu urale când a ajuns la New York, pe aeroportul Floyd Bennett. Însă când s-a întors în Anglia nu a avut parte de nici o primire oficială. În schimb, a aflat vestea îngrozitoare că Tom Campbell Black, prietenul şi mentorul ei într-ale pilotajului, murise într-un accident aviatic în timp ce fusese plecată.

Scandalurile şi speculaţiile au urmărit-o pe Beryl aproape toată viaţa. În 1942 a publicat o carte de memorii, *West with the Night*. Vânzările au fost modeste, deşi multă lume era de părere că merită mai multe laude, inclusiv Ernest Hemingway, care a spus, într-o scrisoare către editorul lui, Maxwell Perkins: „Ai citit cartea lui Beryl Markahm […] a scris atât de bine, grozav de bine, încât pur şi simplu mi-a fost ruşine că sunt scriitor […] chiar e o carte a dracului de bună“.

Hemingway a cunoscut-o pe Beryl în 1934, în timpul unui safari, când călătorea împreună cu cea de-a doua lui soţie, Pauline Pfeiffer. Se zice că Hemingway i-a făcut avansuri lui Beryl şi că a fost

refuzat. Aproape cincizeci de ani mai târziu, fiul său cel mai mare, Jack, i-a arătat restauratorului George Gutenkunst unele dintre scrisorile publicate ale tatălui său, printre care şi pe cea în care vorbea despre *West with the Night*. Gutenkunst a căutat cartea lui Markham şi apoi a convins o editură mică din California să o publice iar. Surprinzător, aceasta a devenit bestseller şi a ajutat-o pe Beryl, care la momentul respectiv avea optzeci de ani şi trăia în sărăcie, în Africa, să îşi petreacă restul zilelor bucurându-se de un oarecare confort şi chiar şi de puţină faimă.

De atunci, reputaţia cărţii – ca şi cea a autoarei – a fost pătată de bârfe şi speculaţii. S-a sugerat că nu ea ar fi scris-o, ci Raoul Schumacher, al treilea ei soţ, *ghostwriter* la Hollywood. Nu aş putea spune că mă miră faptul că publicul avea îndoieli în privinţa ei. Beryl era atât de reticentă să vorbească despre ea, încât până şi oameni care credeau că o cunosc bine în a doua parte a vieţii ei au aflat cu surprindere că ştia multe despre avioane sau despre cursele de cai ori că putea să scrie mai mult decât o carte poştală. Dar dovezi copleşitoare demonstrează că Beryl îi arătase editorului ei o mare parte din carte (optsprezece capitole din douăzeci şi patru) înainte să-l cunoască pe Raoul.

Deşi descriu aceeaşi perioadă şi acelaşi loc şi în ele apar multe personaje comune, cartea lui Beryl nu s-a bucurat de aceeaşi largă popularitate şi n-a avut acelaşi impact ca *Din inima Africii* a lui Karen Blixen, însă eu cred că are potenţialul de a ajunge la fel de cunoscută. De cum am citit câteva propoziţii, *West with the Night* mi-a captivat imaginaţia. Descrierile Africii din copilăria lui Beryl, Kenya colonială în toate anotimpurile şi aventurile ei extraordinare prind viaţă în faţa ochilor noştri – dar pe mine m-a marcat mai mult spiritul din spatele cuvintelor. Era atât de plină de energie şi de curaj, sfida cutezătoare discrepanţele atât de mari dintre sexe, şi asta într-o perioadă în

care asemenea reuşite erau aproape de neimaginat. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea – o femeie care trăia după propriile reguli, nu după cele ale societăţii, deşi a plătit scump pentru asta. S-ar fi potrivit de minune în ficţiunea puternică a lui Hemingway, dar ea chiar a existat!

Fără-ndoială că Beryl era o femeie complicată – o enigmă, o libertină, o nonconformistă. Un sfinx. Dar, în mod ciudat, în timp ce-i conturam personalitatea şi mă afundam tot mai mult în lumea ei, din anumite puncte de vedere mi-a fost mai apropiată şi mai uşor de cunoscut decât Hadley Hemingway din romanul meu *Soţia din Paris*. Beryl şi cu mine avem în comun cel puţin o genă profundă de genealogie emoţională: şi mama a dispărut din viaţa mea când împlineam patru ani şi s-a întors când aveam douăzeci de ani. M-au trecut fiorii când am descoperit legătura aceasta – şi a devenit o modalitate sigură de a mă apropia de Beryl şi de a înţelege unele dintre deciziile ei cele mai grele. De exemplu, pierderea fiului ei este de-a dreptul sfâşietoare. Deşi nu avea să fie niciodată foarte apropiată de Gervase, care a rămas în Anglia cu mama lui Mansfield, se pare că acesta i-a moştenit îndărătnicia şi stoicismul. El a fost mândru de spiritul de aventură şi de realizările mamei lui şi a simţit o afecţiune mai mare pentru ea decât pentru tatăl său, care se pare că a fost şi mai distant şi absent.

Relaţia lui Beryl cu Ruta s-a întins de-a lungul vieţii ei, căci experienţele comune din copilărie s-au transformat într-un respect reciproc şi într-o încredere de nezdruncinat. Deşi au fost despărţiţi o perioadă în anii 1930, când s-a mutat în Anglia, după cel de-al Doilea Război Mondial Beryl a reuşit să-l găsească şi de-atunci au păstrat mereu legătura. Deşi Beryl nu-şi deschidea inima în faţa oricui şi îşi păstra foarte bine secretele, prietenii şi confidenţii ei sunt de-acord că, după Ruta şi tatăl ei, Denys Finch Hatton a fost probabil singurul

bărbat pe care l-a iubit cu-adevărat. A murit la Nairobi în 1986, la optzeci şi trei de ani, cu puţin înainte de aniversarea a cincizeci de ani de la zborul ei record şi gândindu-se probabil la clipa în care s-a urcat în Vega Gull, îndesându-şi o sticlă cu coniac în buzunarul salopetei de zbor.

„*Twende tu!*“ a strigat în swahili când şi-a prins casca.

Plec.

Paula McLain
Cleveland, Ohio

Mulţumiri

Cărţile apar în urma eforturilor conjugate ale mai multor colaboratori. S-ar putea să muncesc pe brânci la biroul meu, izolându-mă de ceilalţi, dar nici pomeneală să fiu singură. Foarte mulţi oameni extraordinari m-au ajutat să dau viaţă cărţii *Zbor în jurul soarelui* şi, deşi sper că i-am mulţumit fiecăruia în parte, de mai multe ori, de-a lungul întregului proces de scriere, cu siguranţă merită să le fie recunoscut ajutorul şi să primească umilele mele mulţumiri şi aici. Agenta mea, Julie Barer, e fără îndoială cea mai bună. Inimoasă, îndrăzneaţă şi cu o intuiţie minunată, ea a devenit primul şi cel mai important cititor al meu şi, de asemenea, o prietenă dragă. Nu aş vrea să fac nimic fără ea. Susan Porter este genul de editor pe care alţi scriitori pe bună dreptate şi-l doresc. A citit (şi a citit!) nenumărate variante – dar n-a încetat niciodată să creadă în potenţialul acestei cărţi. Ochiul ei ager, inspiraţia şi devotamentul ei de neclintit sunt în fiecare pagină.

Cel mai bun cămin l-am găsit la Ballantine Books şi la Penguin Random House şi am ajuns să mă bazez pe mulţi dintre angajaţii lor, care-şi stăpânesc atât de bine profesia. Îi mulţumesc mult adorabilei şi genialei Libby McGuire; de asemenea, lui Kim Hovey, Jennifer Hershey, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Theresa Zoro, Quinne Rogers, Deborah Foley, Paolo Pepe, Benjamin Dreyer, Steve Messina, Kristin Fassler, Kate Childs, Toby Ernst, Anna Bauer, Mark Maguire, Carolyn Meers, Lisa Barnes şi, evident, lui Priyanka Krishnan, care e într-adevăr de neînlocuit. Mulţumiri pentru Sue Betz, care a corectat cartea cu grijă şi minuţiozitate şi Dana

Blanchette pentru frumoasele elemente de design ale ediţiei în limba engleză; mulţumiri şi lui Robbin Schiff pentru coperta absolut minunată a aceleiaşi ediţii.

Îi sunt recunoscătoare admirabilei Gina Centrello, care a contribuit cu o lectură esenţială când şpalturile erau cât un munte, şi trebuie să le mulţumesc, de asemenea, şi celor din nemaipomenita echipă de vânzări pentru devotamentul lor faţă de cărţi, pentru că îşi cunosc atât de bine situaţiile contabile şi duc opera mea în mâinile librarilor şi ale cititorilor, făcându-şi bine şi cu atât entuziasm meseria.

Echipa de la Barer Literary este fără egal şi le sunt recunoscătoare tuturor dar mai ales următoarelor persoane: Gemma Purdy, Anna Geller şi William Boggess. De asemenea, mulţumiri pentru Ursula Doyle, Susan de Soissons şi David Bamford de la Virago; pentru Caspian Dennis de la Abner Stein; şi pentru Lynn Henry, Kristin Cochrane şi Sharon Kleni de la Doubleday din Canada şi Penguin Random House din Canada.

MacDowell Colony m-a susţinut oferindu-mi o generoasă rezidenţă literară, unde m-am bucurat de darul inestimabil al spaţiului şi al timpului fără întreruperi şi am reuşit să lucrez la o variantă crucială a acestei cărţi. Steve Reed mi-a oferit informaţii preţioase în ceea ce priveşte pilotajul şi zborul şi, de asemenea, a fost primul care mi-a pus în braţe *West with the Night*. Deşi cu siguranţă că ar prefera să primească bani sau un biplan de colecţie, va trebui să accepte recunoştinţa mea eternă! Stacey Giere de la Maple Crest Farm a jucat un rol-cheie ajutându-mă să aflu mai multe despre lumea cailor şi a antrenamentelor. Îi sunt datoare pentru timpul şi experienţa ei.

Îi mulţumesc din suflet echipei minunate de la Micato Safaris care a făcut ca excursia mea în Kenya să fie memorabilă şi magică: Felix, Jane şi Dennis Pinto; Melissa Hordych; Matty Von

Neudegg; Liz Wheeler; Philip Rono, Wesley Korir şi Jessica Brida. Mark Ross mi-a fost de mare ajutor, şi la fel şi Cheryl de Souza de la Airkenya. Le mulţumesc, de asemenea, şi celor de la Fairmont Hotels & Resorts, în special lui Mike Taylor, Alka Winter şi Mary Wanjohi, şi tuturor gazdelor şi cunoştinţelor mele amabile din Kenya: hotelul Norfolk; Segera Retreat; Jens Kozay şi Zeitz Foundation; familiei Craig şi Lewa Wilderness; Andrew, Zoe şi Bruce Nightingale de la Kembu Cottages din Njoro; şi lui Jacqueline Damon şi Sleeping Warrior Eco Lodge de la Soysambu Conservacy.

Brain Groh s-a ocupat cel mai mult ca în Africa să calc pe urmele lui Beryl Markham. De asemenea, a fost printre primii care mi-au dat sfaturi în legătură cu manuscrisul şi este un vechi prieten de-al meu nemaipomenit de curajos. Alte persoane importante care au citit cartea într-una dintre primele variante şi care m-au susţinut sunt Lori Kenee, David French, Jim Harms, Malena Morling şi Greg D'Alession. Alţi prieteni dragi care îmi oferă sprijinul şi dragostea lor de ani de zile şi cărora trebuie să le mulţumesc sunt: Sharon Day şi domnul Chuck, Brad Bedortha, fenomenala familie O'Hara, Becky Gaylord, Lynda Montgomery, Denise Machado şi John Sargent, Heather Greene şi Karen Rosenberg. Chris Pavone m-a convins o dată sau de două ori să nu fac ceva necugetat. Mulţumiri şi celor de la East Side Writers – Terry Dubow, Sarah Willis, Toni Thayer, Charlie Oberndorf, Karen Sandstrom, Neal Chandler şi Justin Glanville – căci sunt mereu de partea mea.

Îi mulţumesc în special lui Terry Sullivan şi îi trimit o îmbrăţişare pentru încrederea neţărmurită în cartea aceasta şi în mine, pentru cinele fantastice şi pentru că viaţa mea e mult mai distractivă cu el. Şi, în cele din urmă, trebuie să le mulţumesc mamei, Rita Hinken; minunaţilor mei

copii, Beckett, Fiona şi Connor, pentru că m-au împărţit (într-un fel!) cu scrisul meu; şi surorilor mele, care sunt totul pentru mine.

O notă despre surse

Când scrii ficţiune despre oameni care au trăit cu-adevărat e ca şi cum ai face paraşutism. Tot felul de lucruri m-au determinat să mă arunc în gol înspre povestea mea – curiozitatea, imaginaţia, o legătură inefabilă cu personajele mele şi, trebuie să recunosc, o fascinaţie ciudată pentru senzaţia de cădere. Dar documentarea este paraşuta mea. Sursele concrete mă ancorează şi mă ţin la sol şi fac astfel încât întregul proces să fie posibil. Ele îmi spun ce trebuie să ştiu ca să pot inventa ce trebuie să inventez în calitate de scriitor – şi pentru asta le sunt recunoscătoare şi mă plec în faţa lor. *West with the Night*, povestea lui Beryl despre incredibila ei viaţă, mi-a revelat mai multe despre ea, a fost sursa care a generat scrierea acestui roman şi este o carte formidabilă.

Straight On Till Morning: The Life of Beryl Markham scrisă de Mary S. Lovell a fost prima biografie care a făcut-o cunoscută pe Beryl, în 1987, iar munca de pionierat şi cercetările amănunţite ale autoarei au fost vitale pentru mine şi pentru alţi scriitori ca să ne putem imagina viaţa lui Beryl. De asemenea, Mary S. Lovell a adunat povestirile lui Beryl Markham în *The Splendid Outcast*, o antologie care altfel n-ar fi fost accesibilă, iar pentru asta trebuie să-i mulţumim. În sfârşit, modul plin de simpatie în care Lovell a văzut-o pe Beryl a fost esenţial pentru mine.

Alte surse importante au fost *Din inima Africii* şi *Umbre pe iarbă* de Karen Blixen; *African Hunters* de baronul Bror von Blixen-Finecke; *The Lives of Beryl Markham* şi *Silence Will Speak* de Errol Trzebinski; *Never Turn Back* de Catherine Gourley; *Too Close to the Sun: The Audacious Life*

and Times of Denys Finch Hatton de Sara Wheeler; scrisorile lui Karen Blixen adunate în volumul *Letters from Africa, 1914-1931* şi traduse în engleză de Anne Born.

Următoarele cărţi mi-au fost de un incredibil ajutor în a evoca atât Kenya colonială, cât şi vieţile expatriaţilor britanici: *The Flame Trees of Thika* şi *Nine Faces of Kenya: Portraits of a Nation* de Elspeth Huxley; *The Bolter* de Frances Osborne; *The Ghosts of Happy Valley* de Juliet Barnes; *The Tree Where Man Was Born* de Peter Matthiessen; *Swahili Tales* de Edward Steere şi *Kenya: A Country in the Making, 1880-1940* de Nigel Pavitt.

Table of Contents

ZBOR ÎN JURUL SOARELUI 2
Prolog 5
Partea întâi 11
Partea a doua 56
Partea a treia 226
Epilog 365
Nota autoarei 368
Mulţumiri 372
O notă despre surse 376